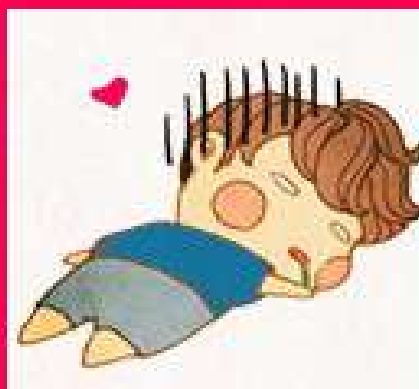
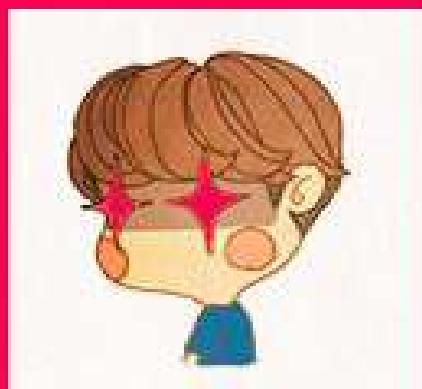
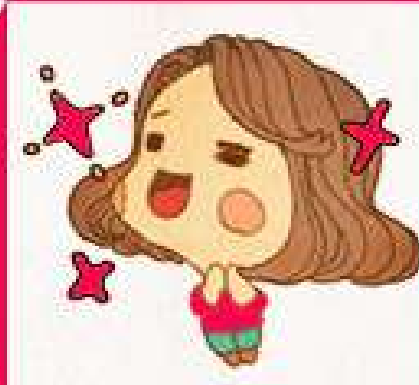

TỔNG CỬ CẬN

Jeongie edit

Con
đường
theo
→ đuổi

NAM
THÂN

Literature

Truyện được edit và chia sẻ tại forum.kites.vn

Mục lục

- Chương 1: Trên Đời Lại Có Người Đẹp Trai Như Thế
- Chương 2: Hai Trúc Mã Tới Tiêu Khiển
- Chương 3: Hình Như Bác Sĩ Thăm Tức Giận Rồi
- Chương 4: Không May Bị Kẹt Thang Máy
- Chương 5: Bác Sĩ Thăm, Tôi Biết Lỗi Rồi
- Chương 6: Bác Sĩ Thăm Tôi Muốn Xuất Viện
- Chương 7: Tin Đoàn Tự Nhiên Biến Mất
- Chương 8: Hai Mỹ Nữ, Hai Chén Sủi Cảo
- Chương 9: Tranh Chấp Ở Phim Trường, Cổ Đại Giải Vây
- Chương 10: Kỳ Thực Căn Duyên Diễn Khá Tốt
- Chương 11: Bác Sĩ Thăm, Tôi Đến Khám Bệnh
- Chương 12: Bác Sĩ Thăm, Tôi Đói Rồi!
- Chương 13: Đã Giấu Sao Không Giấu Kín Một Chút
- Chương 14: Anh Trai Thăm Lạc Dương
- Chương 15: Khương Thang, Tôi Muốn Chuyển Nhà!
- Chương 16: Giáng Long Thập Bát Chương Của Hứa Kiều
- Chương 17: Bác Sĩ Thăm, Gặp Được Anh Thật Tốt!
- Chương 18: Bác Sĩ Thăm, Tôi Có Thể Ăn Chùa Không?
- Chương 19: Bác Sĩ Thăm, Để Em Giúp Anh
- Chương 20: Lần Đầu Tiếp Xúc Thân Mật
- Chương 21: Em Đánh Má Hồng Khấp Mặt Luôn À
- Chương 22: Bác Sĩ Thăm Tạo Tài Khoản Weibo
- Chương 23: Bác Sĩ Thăm, Mua Mua Mua
- Chương 24: Làm Vợ Chén Bát Nhà Bác Sĩ Thăm
- Chương 25: Rốt Cuộc Là Tình Dịch Của Ai?
- Chương 26: Mâu Thuẫn Hà – Lục
- Chương 27: "Thanh Sam Nghệ Thuật" Chính Thức Đóng Máy
- Chương 28: Thăm Trường An – Cứu Tinh Của Khương Thang
- Chương 29: Bác Sĩ Thăm, Em Rất Thích Anh
- Chương 30: Ăn Chực, Uống Chực, Giờ Lại Ngủ Chực
- Chương 31: Cô Gái Này Thật Xinh Đẹp
- Chương 32: Từ Bây Giờ Cô Đã Có Một Trợ Thủ Đắc Lực
- Chương 33: Ba Cô Gái Cùng Ăn Bbq
- Chương 34: Hôn Trộm Bị Bác Sĩ Thăm Phát Hiện
- Chương 35: Bác Sĩ Thăm Chờ Em Hà?
- Chương 36: Khi Nào Con Đưa Lục Chi Về Nhà?
- Chương 37: Trời Mưa Đã Có Bác Sĩ Thăm
- Chương 38: Lau Tóc Cho Bác Sĩ Thăm
- Chương 39: Thăm Trường An, Anh Cúi Xuống Đi
- Chương 40: Chính Thức Ký Hợp Đồng, Bắt Đầu Chụp Ảnh Bìa
- Chương 41: Lâm Tiểu Miêu, Cô Không Ghen Hà?
- Chương 42: Thăm Trường An Lục Chi Ưu Sướng Ưu**
- Chương 43: Theo Bác Sĩ Thăm Ăn Cơm Chùa

Chương 44: Em Có Nghe Câu "Qúa Tam Ba Bận" Chưa?
Chương 45: Vậy Là Chúng Mình Yêu Nhau Hà?
Chương 46: Em Hôn Anh Nhé?
Chương 47: Bánh Kem Chocolate Bị Dầm Nát
Chương 48: Dáng Em Gái Này Rất Đẹp Nha!!
Chương 49: Ai Cho Mấy Người Làm Đau Cô Ấy
Chương 50: Bác Sĩ Thẩm, Anh Có Muốn Không?
Chương 51: Bác Không Ăn Con, Sẽ Có Người Ăn Con
Chương 52: Tham Quan Phòng Ngủ Của Bác Sĩ Thẩm
Chương 53: Hay Là Ngủ Lại Đây Đi
Chương 54: Em Sờ Đã Rồi Thì Tới Lướt Anh
Chương 55: Nếu Bàn Về Tâm Quan Trọng Của Làm Màu
Chương 56: Chúng Ta Đi Phở Ấm Thực Nhé?
Chương 57: Bạn Trai Tin Đồn Của Lục Chi Ưu
Chương 58: Gặp Được Anh Ấy Là May Mắn Của Tôi
Chương 59: Weibo Của Bác Sĩ Thẩm Bị Phát Hiện
Chương 60: Xem Sự Mong Đợi Của Mọi Người Kìa
Chương 61: Mặc Đồ Đôi Công Khai Yêu Đường
Chương 62: Tiếp Tục Công Khai Yêu Đường Ở Siêu Thị
Chương 63: Có Vài Người Chỉ Có Thẻ Làm Bạn
Chương 64: Tắm Cho Bánh Trứng Và Đại Hắc
Chương 65: Làm Sao Bây Giờ, Chén Còn Chưa Rửa
Chương 66: Tôi Đỡ Cô Sang Bên Kia Ngồi Nghỉ Nhé!
Chương 67: Hóa Ra Tối Qua Không Phải Mơ
Chương 68: Lục Chi Ưu À, Chúng Ta Kết Hôn Nhé!
Chương 69: Ngoại Truyện 1
Chương 70: Ngoại Truyện 2

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cạn
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Trên Đồi Lại Có Người Đẹp Trai Như Thế

<tbody> Cô gái mặc váy dài trắng, gió nhẹ gợn lên, thổi qua làn váy bông bồng cùng với mái tóc đen dài của cô.

“Chi Ưu, cô yên tâm đi, nhân viên đạo cụ đã kiểm tra rồi, cảnh này tuyệt đối an toàn, cô không cần phải sợ.” Đạo diễn mập mạp mặc áo khoác đen, đứng ở dưới vách núi, cầm cái loa nói về phía Lục Chi Ưu ở trên núi.

Đây là cảnh thứ 30 của “Thanh sam nghệ thuật”, chính là cảnh nữ chính bị đuổi giết, rồi lăn xuống vách núi.

Lục Chi Ưu cúi đầu nhìn xuống vách núi, tuy rằng đây không phải là vách núi thật, nhưng mà ít ra nó cũng cao gần bằng hai tầng lầu.

Đây là bộ phim cổ trang đầu tiên của cô, cũng là lần đầu tiên cô phải treo mình trên cáp treo để diễn, trong lòng không tránh khỏi chút lo lắng.

Lỡ như cáp treo đột nhiên đứt thì sao đây? Nếu như cô bị hủy dung thì sao? Cô chính là nữ thần quốc dân có hơn 50 triệu fan weibo – Lục Chi Ưu, thôi được rồi, thật ra cô là nữ thần kinh quốc dân.

Trong đầu cô bỗng hiện ra rất nhiều khả năng.

Nhưng nhìn thấy vẻ mặt chân thành của đạo diễn ở phía dưới, cô chỉ có thể gật gật đầu.

“Được rồi, tất cả chuẩn bị”

“Action”

Đạo diễn vừa dứt lời, cả trường quay đều yên tĩnh, mọi người đều tập trung lên những người đang đứng trên sườn núi.

Lục Chi Ưu hít thở thật sâu, chuẩn bị tinh thần thật tốt.

“Lac Nghê Thường, người trốn không thoát đâu, ngoan ngoãn mà chịu trời đi”

Nam tử mặc hoa phục lạnh lùng nhìn nàng.

“Khoanh tay chịu trời à, người đừng mơ, ta thà chết cũng không cùng người trở về.”

Lục Chi Ưu cười lãnh đạm.

Nàng nhìn vách núi sâu không thấy đáy, lại nhìn Lương Hoa cách mình không xa.

“Người cảm thấy hiện tại còn chỗ trốn sao?” Lương Hoa cười, hần chậm rãi bước về phía nàng.

Lục Chi Ưu im lặng nhìn hần, nhưng chỉ cần Lương Hoa bước lên một bước, nàng liền lùi về sau một bước.

Thấy sự lãnh đạm trong mắt của cô, Lương Hoa kinh hãi.

“Người không sợ chết sao?”

“So với chết, ta càng sợ mình trở thành vương vãi cho Nhan Khanh” Nàng nhàn nhạt cười, ánh mắt đầy thâm tình.

“Cho nên người không cần lấy ta để uy hiếp Nhan Khanh, ta sẽ không cho người có cơ hội”

Lương Hoa sửng sốt, hắn vốn thấy Lạc Nghê Thường chỉ là một nữ nhân bình thường, nhưng bây giờ nàng lại vì Nhan Khanh mà hy sinh tính mạng, có chết cũng không sợ.

Lục Chi Ưu lui về phía sau, nàng nhìn đội quân phía sau của Lương Hoa, giống như chỉ cần nhìn thêm một giây, chỉ một giây nữa thôi nàng sẽ thấy được bóng dáng quen thuộc ấy, nhưng nàng đã lui đến vách núi, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Nhan Khanh.

Nàng chậm chậm giang tay, ngã người về phía sau, Lương Hoa không ngờ nàng sẽ thật sự nhảy xuống, không biết tại sao, hắn lại cuống quýt muốn bắt được nàng, nhưng tốc độ rơi xuống của nàng quá nhanh, hắn thậm chí còn không chạm đến được làn váy của nàng.

Lục Chi Ưu nhắm mắt, giang hai tay ra, cáp treo liền rơi xuống, nhưng cô đột nhiên lại nghe thấy âm thanh “lạch cạch”, giống như cái gì bị đứt.

Cô vội vàng mở mắt ra, cô cảm thấy thân thể của mình như bị mất khống chế, quăng về phía trước, đập vào vách núi giả, cô cuống quýt dùng tay che lấy mặt mình.

Thân thể đau nhức vô cùng khiến cho cô còn có chút ý thức, nhân viên vốn đang ngồi dưới vách núi trong nháy mắt toàn bộ

hoảng hốt, phim trường rối loạn, ai đó lớn tiếng hô, “Không xong rồi, cáp treo bị đứt”

“Ai kiểm tra đạo cụ?”

“Mau cứu người!”

“Lấy đệm đến, nhanh lên!!”

“...”

Âm thanh huyền não âm ỉ sau đó Lục Chi Ưu đều không nghe được, vào lúc chìm vào bóng tối, trong đầu Lục Chi Ưu chỉ có một câu nói, chính là” “Đạo diễn béo! Cả nhà ông chó! Tôi rửa cả nhà ông! Dám bảo là không nguy hiểm hả?”

Lúc Lục Chi Ưu vừa tỉnh lại, đập vào mắt cô chính là trần nhà màu trắng của bệnh viện, không khí tràn ngập mùi thuốc sát trùng.

Cô cử động một chút, nhưng vừa động, chân liền thấy đau đớn,cô nhin không được mà khẽ hừ một tiếng.

Khương Thang ngồi trên ghế sofa cách đó không xa, vội vàng chạy đến.

“Chị Lục, cuối cùng chị cũng tỉnh, tí nữa là em bị chị hù chết rồi.” Khương Thang nắm tay Lục Chi Ưu, lo lắng nói, dáng vẻ như muốn khóc.

Lục Chi Ưu chịu không được trợn mắt nhìn cậu, sau đó bĩ ổi mà nói: “Tôi còn chưa chết mà, sao lại khóc như thế, ai không biết còn tưởng rằng tôi đã chết rồi ấy chứ.”

“...” ☹️~~~~☹️

Khương Thang đang buồn, nhưng bị Lục Chi Ưu nói thế làm cho dở khóc dở cười.

“Khương Thang, cậu làm ơn đừng làm khuôn mặt dở khóc dở cười được không, xấu chết được”

Khương Thang là trợ lý của Lục Chi Ưu, chuyên ngành đại học chính là quản lí nghệ sĩ, sau khi tốt nghiệp đến nộp đơn làm trợ lý ở công ty giải trí GD, được trúng tuyển, cho nên công ty phân cậu đến làm trợ lý cho Lục Chi Ưu.

Tên thật của cậu vốn là Khương Đường, nhưng Lục Chi Ưu thích gọi là Khương Thang (canh gừng), vì thế về sau mọi người đều gọi cậu là Khương Thang.

Khương Thang ra vẻ đau khổ trong lòng, cậu như thế là vì ai hả?

“Khương Thang, tôi không bị hủy dung đúng không?” Lục Chi Ưu đưa tay sờ sờ mặt mình, lại sờ được bằng vải quần trên đầu.

“Không có, chỉ có trán bị xây xước”

“Vậy có để lại sẹo không?”

Khương Thang --, “Chị Lục à, chị yên tâm đi, sẽ không để lại sẹo đâu”

Cứ cho là hủy dung đi, kĩ thuật bây giờ phát triển thế, cho dù cô có bị hủy hết mặt, công ty cũng có thể làm cho cô trở lại như cũ, nói chi là để lại sẹo như vậy?

Nghe Khương Thang nói thế, Lục Chi Ưu mới yên tâm, nhưng cô dùng gương mặt này để kiếm cơm, nếu có bị hủy dung, vậy thì cô

sống bằng gì bây giờ?

Nhưng lát sau, cô lại thấy có gì đó không đúng, chợt hỏi: “Vậy sao chân trái của tôi lại không cử động được?”

“Là vì lúc chị ngã từ trên xuống va vào vách đá, lúc rơi xuống lại quá nhanh làm tổn thương chân trái, có dấu hiệu nứt xương, cho nên bác sĩ phải bó thạch cao lại cho chị” Khương Thang giải thích.

“Vậy...chân tôi có bị gãy không?”

Khương Thang “...”→_→

Nếu mà gãy, thì cậu còn bình tĩnh như vậy chắc.

Lục Chi Ưu vừa thấy vẻ mặt của Khương Thang như thế thì biết mình không sao hết.

“Khương Thang, tôi nằm thấy không thoải mái, đỡ tôi ngồi dậy nào!”

Khương Thang vội vàng giúp cô nâng cao cái giường, cầm cái gối nhét dưới lưng cô để cho cô thoải mái hơn.

Vừa mới ngồi dậy, cửa phòng bệnh liền bị mở ra.

Lục Chi Ưu bèn nhìn về phía ấy.

Nhưng chỉ trong vài giây, Lục Chi Ưu lập tức cảm thấy mình như bị trúng tên, trái tim bắt đầu nhảy loạn nhịp.

Người ấy mặc một cái áo sơ mi trắng đơn giản, áo blouse khoác bên ngoài, quần tây đen ôm lấy đôi chân dài miên man, dưới chân là một đôi giày da.

Anh đi về phía cô, cô nhìn thấy gò má sạch sẽ và mái tóc đen gọn gàng của anh.

Khí chất lãnh đạm, sạch sẽ, toàn thân phát ra hơi thở lạnh lùng.

Bàn tay trắng trẻo, mấy ngón tay thon dài cầm lấy bệnh án.

Lục Chi Ưu đã ở trong cái thế giới giải trí lộn xộn này nhiều năm rồi, từ tiểu thít tươi 18 đến nam thần 25 26, rồi đại thúc thành thực 30 tuổi, trai đẹp nào mà cô chưa nhìn thấy chứ.

Huống chi bên cạnh cô còn có 2 tuyệt thế mỹ nam như Hà Cẩn Duyên cùng với Cố Kỳ Hành.

Nhưng chưa có ai làm cho cô có cảm giác tim đập chân run như thế này.

Cô ngược lên nhìn anh, anh cao tầm 1m88.

“Cô tỉnh rồi, có cảm thấy chỗ nào không khỏe không?” Anh đứng trước giường bệnh hỏi cô.

Anh vừa dứt lời, Lục Chi Ưu liền cảm thấy mình trúng độc càng thêm nặng, bởi vì giọng của anh thật là mê người mà.

Cô không phải là nghiện âm thanh, nhưng lại rất thích giọng nói của anh, sạch sẽ giống như chủ nhân của âm thanh ấy vậy.

Cô kinh ngạc nhìn anh lắc đầu.

“Không có là tốt rồi, nếu như thấy không khỏe liền nói với tôi, tôi họ Thẩm, là bác sĩ điều trị cho cô, cô có thể gọi tôi là bác sĩ Thẩm.”

“Xương bắp chân nứt một vết nhỏ, bây giờ nên nghỉ ngơi nhiều hơn, không được đi lại nhiều, nên kiêng ăn vài món, uống nhiều canh xương vào, thì cô sẽ hồi phục nhanh thôi.”

Anh dặn dò cô mọi điều, giọng nói vẫn cứ nhàn nhạt, không làm cho người khác cảm thấy xa cách mà lại cảm thấy như tri kỉ, vô cùng thoải mái.

“Vâng” Lục Chi Ưu ngoan ngoãn đáp lời.

Khương Thang nhìn cô, hiếm khi chị Lục lại nghe lời như vậy.

“Được rồi, vậy tôi không làm phiền cô nữa, nghỉ ngơi cho tốt.” Nói xong anh liền chuẩn bị rời khỏi.

Lục Chi Ưu cảm thấy anh sắp đi, liền kêu lên: “Bác sĩ Thẩm, không biết tại sao đầu tôi lại đau quá!”

Nói xong, cô lập tức che đầu, giống như vô cùng đau đớn.

Bác sĩ Thẩm để bệnh án xuống, bước đến bên cô.

“Cô bỏ tay xuống đi, để tôi xem một chút”

Cô nghe lời anh bỏ tay xuống, anh cúi người, dựa sát vào người cô, Lục Chi Ưu liền ngửi thấy trên người anh không phải là mùi sát trùng của bệnh viện mà là mùi bạc hà nhàn nhạt. Bàn tay lạnh lẽo của anh đặt lên trán cô, Lục Chi Ưu liền nín thở.

Bởi vì anh dựa quá sát, cho nên cô nhìn thấy rõ cái bảng tên ở trước ngực anh.

Họ tên: Thẩm Trường An

Chức vị: Bác sĩ chủ nhiệm. </tbody>

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hai Trúc Mã Tới Tiêu Khiển

Thẩm Trường An sờ trán cô, sau đó nhẹ nhàng vén băng vải ra, thấy không có gì đáng ngại thì đứng thẳng lên.

“Không sao hết, lát nữa tôi bảo y tá đến thay băng cho cô là được.”

“Cám ơn anh, bác sĩ Thẩm”

“Ừ”

Thẩm Trường An lại cầm bệnh án lên, rồi trực tiếp bước ra ngoài.

Lục Chi Ưu đặt tay lên cằm, nhìn theo bóng lưng của anh mà cười háo sắc.

Đẹp trai quá đi. Làm sao bây giờ? Thiệt là muốn theo đuổi anh ấy quá đi mất.

Khương Thang nhìn Lục Chi Ưu bất động nãy giờ, liền bước đến, quơ quơ tay trước mặt cô, nhưng Lục Chi Ưu vẫn không thềm phản ứng, cứ nhìn chăm chăm ngoài cửa.

Khương Thang không còn gì để nói, cô lại lên cơn bệnh rồi. Biết bệnh gì không?

Bệnh mê trai!!

“Chị à, chị lại phát bệnh rồi hả?” Cậu nhin không nổi mà đưa tay đẩy Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu hoàn hồn lại, nhìn cậu đầy khinh khỉnh.

“Cậu bệnh đấy. Cả nhà cậu đều bệnh.”

Khương Thang: “...”

“Tôi muốn ăn táo”

Cô duỗi tay đẩy Khương Thang.

Khương Thang đành phải đi gọt táo cho cô, vừa có tinh thần là bắt đầu sai khiến người ta.

Lục Chi Ưu vừa gặm táo không chúthình tượng, vừa đọc tạp chí trên tay. Không lâu sau thì có một cô y tá đến thay băng cho cô.

Lục Chi Ưu vội vàng ném trái táo bị gặm một nửa lên bàn, rồi ngồi ngay ngắn trên giường, cô là nữ thần quốc dân, dù cho ngã bệnh cũng phải đẹp mới được.

Sau khi y tá thay băng rồi rời khỏi, Lục Chi Ưu mới tiếp tục cầm trái táo lên gặm tiếp.

Khương Thang đang ngồi nghịch di động, đột nhiên thấy bài đăng mới nhất khiến cho sắc mặt cậu biến đổi, cậu lén lút nhìn Lục Chi Ưu trên giường bệnh một cái.

Bài đăng này mà để cho chị Lục nhà cậuthấy, đoán chắc là sẽ tức điên lên mất.

Lục Chi Ưu ăn táo xong, tiện tay quăng lõi táo vào thùng rác gần đó, cất tạp chí đi.

“Khương Thang, đưa điện thoại cho tôi, tôi chán quá.” Cô nói với Khương Thang ngồi trên sofa.

Khương Thang lộ vẻ mặt khó xử, “À, chị Lục, chị không nên chơi điện thoại, nên nghỉ ngơi đi”

Lục Chi Ưu nghi ngờ nhìn cậu.

“Cậu có phải định gạt tôi chuyện gì không?”

“Làm gì có...Ha ha...em đâu dám”

“Đưa cho tôi!!”

Lục Chi Ưu xòe tay về phía cậu.

Khương Thang không còn cách nào khác, đành phải đưa di động cho cô.

Lục Chi Ưu cầm di động, mở ngay weibo.

Bài post hôm nay chính là:

#nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu đứt cáp treo khi quay phim, hư hư thực thực vì tuyên truyền#

Người đọc 3587.9 vạn, thảo luận 5.3 vạn, fan 180 vạn.

Lục Chi Ưu trượt xuống dưới xem bình luận.

Xx: Lại là Lục Chi Ưu, lại tuyên truyền, tại sao mấy bài post đều có tên cô ta, đúng là cao thủ tuyên truyền mà!

Xxx:là phụ nữ, cũng không sợ ngã đến nỗi hủy dung, sau đó lại phải đi chỉnh sửa hả?

Xxx: người ta có tiền, muốn chỉnh thế nào thì kệ người ta.

Xx: Đúng là không biết xấu hổ, độ hot kiểu gì cũng muốn, lần này đừng có nghĩ muốn dựa hơi Hà nam thần nha, thật là tội nghiệp cho nam thần của tôi.

Xxxx: Muốn dựa vào bộ phim này mà tạo scandal với Hà Cẩn Duyênà, cũng không nhìn lại mình là loại người nào!

Xxx: Tự cho mình là nữ thần quốc dân là có thể sánh đôi với nam thần quốc dân à? Đúng là tự tin quá.

...

“Cái thế loại người gì thế? sao lại không có tổ chất gì hết, tuyên truyền cái gì? Có giỏi thì mấy người cũng lấy an toàn của mình ra mà tuyên truyền cho tôi xem xem! Bộ tôi điên chắc!” Lục Chi Ưu đáng vẻ không còn gì để nói, ném điện thoại xuống giường.

“Chỉnh dung à? Tôi cười vào, chị đây trời sinh chính là gương mặt nữ thần, quyến rũ trời sinh đấy có biết không? Tôi cần chỉnh mặt à, thiệt là tức cười mà.

“Còn nữa, bảo tôi dựa hơi Hà Cẩn Duyên à, đừng có đùa, fan weibo của tôi hơn 50 triệu, Hà Cẩn Duyên còn thua tôi 3 triệu fan đấy! Ai hot hơn ai còn chưa biết!

Nghe cô nói, bàn tay rót nước của Khương Thang bỗng cứng đờ, đúng rồi, cô nhiều hơn Hà Cẩn Duyên mấy triệu fan, nhưng trong đó có bao nhiêu là anti fan thì khỏi nói cũng biết.

Mấy lời nói kiêu này cậu chả ngu mà đi nói trước mặt cô, nếu không thì tháng sau cậu chuẩn bị cạp đất mà ăn.

Bộ phim “Thanh Sam Nghê Thường” lần này đều mời những nhân vật nổi tiếng trong giới, nam chính là Hà Cẩn Duyên, bảo đảm rating kì này sẽ cao.

Vị trí của Lục Chi Ưu trong giới cũng không thể khinh thường, dù gì cô cũng là tiểu hoa đán tuyến đầu, hình tượng công chúng rất tốt, mặc dù không gây chú ý, nhưng cũng không đắc tội với ai.

Mọi người đều thấy khí chất Lục Chi Ưu sạch sẽ, đáng vẻ ngọt ngào, nhưng nếu là người quen biết cô, sẽ không nghĩ như vậy.

Thật ra cô chính là một nữ thần kinh mặt dày.

Người thích Lục Chi Ưu rất nhiều, nhưng người ghét cô cũng không ít, nói ra chính là, Lục Chi Ưu có thể chất tự thu thị phi.

Khương Thang đưa cho cô một ly nước ấm.

“Chị Lục à, bớt giận đi, dân mạng bây giờ đều thế đấy! Ăn no rửng mỡ, không có việc gì làm, dù sao thì có nhiều minh tinh mà.

Lục Chi Ưu nén giận, uống một ngụm nước.

“Họ ghen tị tôi mà!!”

“Đúng đúng, họ ghen tỵ với chị đấy”

“Rõ ràng là tự mình tìm anti mà” Âm thanh trêu chọc phát ra từ cửa phòng bệnh.

Lục Chi Ưu và Khương Thang cùng quay đầu lại.

Một người mặt áo sơ mi trắng, áo khoác đen bên ngoài, quần jeans đen, giày thể thao màu trắng.

Đầu đội mũ lưỡi trai đen, mang đôi kính râm màu đen, còn đeo thêm khẩu trang màu trắng, cả gương mặt đều bị che kín.

Lục Chi Ưu trợn mắt nhìn anh, “Cậu đến đây làm gì, không quay phim à? Paparazzi mà chụp được, lại bảo tôi bám hơi cậu”

Hà Cẩm Duyên cười cười, thuận tiện đóng cửa phòng.

“Anh Cẩm Duyên ngồi đi” Khương Thang vội vàng dọn dẹp ghế sofa.

Lục Chi Ưu cạn lời trước thái độ nịnh nọt của Khương Thang.

Cậu ta hình như quên mất mình là trợ lí của ai rồi, không biết có nên cất tiền thưởng tháng này của cậu ta hay không nữa? ←_←

Hà Cẩm Duyên bước đến bên ghế sofa.

Anh cởi nón, mắt kính và khẩu trang xuống, lộ ra gương mặt đẹp trai không góc chết.

“Tôi đến xem coi cậu còn sống không.” Cậu nói chả tốt lành gì phát ra từ đôi môi mỏng ấy.

“Hà Cẩm Duyên, cậu có tin toàn bộ những tấm ảnh xấu của cậu sẽ được post lên mạng hay không, để cho cậu cũng nổi tiếng thêm

một tí?”

Hà Cẩm Duyên buông tay xuống, cười với cô, “Hình như có người không nhớ, hình xấu của cậu có mà đầy ở trong điện thoại tôi đấy”

Lục Chi Ưu “...”

Coi như cậu giỏi, để xem sớm muộn gì cũng có người nắm cậu trong tay.

“Tôi nói nè, tôi chỉ mới không đến trường quay có một ngày thôi, mà cậu đã lo lắng rồi”

“Cậu nghĩ tôi muốn chắc”

Hà Cẩm Duyên nhìn cô bất đắc dĩ, cầm điện thoại lên lướt weibo.

“Này, nữ thần kinh quốc dân, bài viết về cậu có hơn bốn trăm ngàn bình luận nè” Hà Cẩm Duyên nói với cái giọng thiếu đòn.

“Thần kinh, đừng nói với ai là tôi quen cậu, đồ thần kinh!”

“Ha ha... Tôi còn không muốn người khác biết tôi quen cậu đâu, thể chất hút scandal cũng lây đấy”

“...”

Đồ khốn!!!

“Chưa bước vào đã nghe hai người cãi nhau, còn tiếc mâu thuẫn chưa đủ hả?” Một âm thanh lạnh lùng xen vào.

“Cố Kỳ Hành, cậu nhìn đi, Hà Cẩm Duyên lại ăn hiếp tôi” Lục Chi Ưu tủi thân tố cáo với anh.

Trên gương mặt lạnh lùng của anh nở nụ cười thản nhiên.

“Cậu ta bắt nạt cậu, chứ không phải hai người bắt nạt lẫn nhau từ trước đến giờ à?”

“...” ← _ ←

Thuyền tình bạn quá bé, nói lật là lật.

“Mà cậu không sao chứ?” Cố Kỳ Hành quan tâm.

“Không sao hết”

“Cố Kỳ Hành, cậu ta chính là con gián, đánh hoài không chết, cậu nghĩ cậu ta sẽ xảy ra chuyện gì?” Hà Cẩm Duyên nhàn nhã ngồi chéo chân trên sofa, vừa gặm trái táo Khương Thang đưa vừa nói.

Lục Chi Ưu liếc anh, rồi cầm cái gối ném qua.

Hà Cẩm Duyên thuận tay bắt được hung khí của cô.

“Vừa lúc đang thiếu một cái gối, cảm ơn nhé.” Anh tiện tay đặt dưới mông.

“A!!!” Lục Chi Ưu tức điên cầm lấy cái chăn, nhưng lại không cẩn thận đụng vào cái chân đang bó thạch cao của mình, cô nhe răng trợn mắt vì đau.

Cố Kỳ Hành ngồi xuống bên cạnh Hà Cẩm Duyên.

“Sao hôm nay hai người rảnh thế?” Lục Chi Ưu hỏi.

Hà Cẩm Duyên gác đôi chân dài lên ghế sofa đối diện, tay gối lên đầu.

“Không phải là vì cậu à? Tôi đặc biệt xin phép tổ quay phim nghỉ một ngày để sang đây thăm cậu đấy.”

“Vậy tôi phải cảm ơn cậu rồi”

“Rõ ràng là lừa, vậy mà cũng tìm cho mình một lí do chính đáng thế” Cố Kỳ Hành nhin không được liếc anh một cái.

Đầu Lục Chi Ưu nổi ba vạch đen, hai người này không phải đến thăm cô đâu, chả qua là muốn đến đây tìm trò tiêu khiển thôi.

“Này, bây giờ hai người đứng dậy đi, bước về trước 5 bước, mở cửa phòng, rồi biến đi được rồi đó”

Hà Cẩm Duyên “Bây giờ tôi mà ra ngoài sẽ bị paparazzi chụp ngay”

Cố Kỳ Hành “Rồi tôi cũng bị paparazzi tóm luôn”

Hà Cẩm Duyên “Như thế cậu sẽ tiếp tục lên hot search đó nha”

Cố Kỳ Hành “Hot search chính là, nam thần quốc dân Hà Cẩm Duyên chạm trán với đạo diễn Cố Kỳ Hành tại bệnh viện, nghi án nữ thần bắt cá hai tay....”

“Stop...stop...đủ rồi đó”

Hai người bình thường cũng có ăn ý thế này đâu, coi như giỏi, tôi nhin hai người đấy.

Đối với hành động của Hà Cẩm Duyên với Cố Kỳ Hành, Khương Thang từ lúc làm trợ lý cho chị Lục nhà cậu đến nay đã xem thường cái cảnh này từ lâu rồi.

Một người là nữ vương tin đồn, nữ thần quốc dân, một người là nam thần quốc dân, còn một người chính là đạo diễn một tay che trời, ba người này ai cũng là những nhân vật nổi tiếng nhất nhì, nhưng bây giờ ở trong phòng bệnh cứ như một đám trẻ con, cãi lộn ầm ĩ.

Người ngoài đều không biết, nam thần quốc dân Hà Cẩm Duyên, nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu và đạo diễn nổi tiếng Cố Kỳ Hành chính là 3 người bạn nối khố của nhau.

Ba người bọn họ náo loạn từ nhà trẻ đến bây giờ.

“Đúng rồi, chuyện này cậu không báo với chú dì hả?” Cố Kỳ Hành hỏi.

“Không nói”

“Vậy cậu không định báo cho bọn họ biết à?”

“Không cần đâu, bây giờ bọn họ đang du lịch ở Hawaii, khó có dịp được ra ngoài du lịch, tôi không muốn bọn họ lo lắng vì chút chuyện nhỏ này.”

“Hơn nữa, nếu tôi nói, ba mẹ tôi nhất định sẽ trả lời rằng, sao, không chết là tốt rồi, chờ ba mẹ đi về sẽ thăm con sau”

Lục Chi Ưu bắt đầu nhại lại giọng nói cùng nét mặt của ba mẹ mình giống nhau như đúc.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hình Như Bác Sĩ Thẩm Tức Giận Rồi

“Ha ha ha... Lục Chi Ưu, cậu chắc là do dì nhặt được đấy.” Hà Cẩn Duyên cười không chút khách khí.

Không cần anh nói, nhiều lúc cô cũng nghĩ mình không phải con ruột của ba mẹ ấy chứ o (ノ □ ヽ)o

Mấy người Hà Cẩn Duyên ở đây chơi hết buổi trưa, sau đó đều ra về.

“Này, hai người ra ngoài nhớ hóa trang cho kĩ vào, đừng để bị chụp ảnh, nếu có bị chụp thì cũng đừng nói từ phòng tôi ra nhá”

“Vậy muốn bọn tôi nói như thế nào?” Hà Cẩn Duyên lườm cô.

“Ha ha, trên web không phải liên tục đồn rằng hai người gì gì ấy sao, vừa khéo chứng thực một tí!”

Khóe miệng Cố Kỳ Hành kéo ra, gương mặt lạnh lùng đen hơn một nửa.

“Nếu không nể tình cậu đang bị thương, tôi chắc chắn sẽ lôi cậu xuống đánh đòn đấy.” Anh nhìn cô mà nói.

Lục Chi Ưu đáng vẻ không thể tin được: “Tôi yêu cậu như thế, cậu nỡ lòng nào đánh tôi?”

Gương mặt lạnh lùng của Cố Kỳ Hành hơi xấu hổ: “Được, được, coi như cậu giỏi”

Hai người hóa trang kĩ càng mới rời khỏi.

Sau khi bọn họ đi, phòng bệnh bỗng nhiên yên tĩnh hơn rất nhiều, vì Khương Thang mới ra ngoài mua đồ ăn cho cô, cho nên bây giờ chỉ có mình cô ở trong phòng.

Đoạn kịch nhỏ:

Hôm ấy, sau khi Hà Cẩm Duyên cùng với Cố Kỳ Hành ra khỏi bệnh viện, liền bị phóng viên đứng canh bắt ngay tại trận.

Phóng viên xx: Đạo diễn Cố, xin hỏi tại sao anh lại xuất hiện cùng lúc với Cố nam thần tại bệnh viện?

Phóng viên xxx: Hà nam thần, lúc trước có tin hai người là người yêu, bây giờ lại cùng nhau xuất hiện tại đây, xin hỏi hai người có muốn nói gì không?

Hà Cẩm Duyên: ...

Phóng viên xx: không lẽ chuyện tình của hai người đã được xác định? Đạo diễn Cố có thể nói rõ một chút cho chúng tôi được không?

Cố Kỳ Hành:

Chỉ muốn nói một câu: Lục Chi Ưu, vợ nó, cô đúng là quạ đen chuyển thế mà.

Hot search ngày hôm đó chính là:

Cố Kỳ Hành và Hà Cẩm Duyên 6857.8 vạn bình luận

Lục Chi Ưu tuyên truyền phim mới 4177.2 vạn bình luận

*

Lục Chi Ưu bây giờ không có tâm trạng nghịch di động, cũng không muốn xem TV.

Vì bây giờ mà mở di động hay TV, không cần nói cũng biết, tin tức, đề tài đều là # Lục Chi Ưu tuyên truyền phim#nhìn đến là phiền, không bằng đừng xem thì hơn.

Dù sao như vậy cũng tốt, nằm trên giường bệnh có thể nghỉ ngơi một chút, vừa lúc máy hoạt động sắp đến để cho Khương Thang thay cô từ chối, ha ha ha, cô quả nhiên là thiên tài.

Nằm một lúc, cô lại lê cái chân bị bó bột ngồi dậy, không được rồi, chán quá, thằng nhóc Khương Thang có đi mua cơm thôi mà đến giờ vẫn chưa về.

Chớp chớp đôi mắt to, cô đột nhiên nhớ đến Thẩm Trường An, chi bằng...

Cho nên cô ấn cái chuông ở đầu giường.

Không lâu sau, cửa phòng bệnh liền được mở ra.

Lục Chi Ưu vội vàng lấy tay che chân, dáng vẻ vô cùng đáng thương.

“Bác sĩ Thẩm, chân tôi...”

Lục Chi Ưu ngẩng đầu lên, mọi lời nói đều biến mất, vì người bước vào không phải Thẩm Trường An mà là cô y tá từng thay băng cho cô.

“Chị Lục, có việc gì không ạ?” Nữ y tá mỉm cười hỏi.

“Sao...Sao bác sĩ Thẩm không đến?”

“Bây giờ đang là giờ ăn tối, bác sĩ Thẩm đã đến căn tin rồi, giờ là ca trực của tôi”

“À, tôi muốn hỏi, táo trong phòng đã hết rồi, cô có thể mang thêm đến được không?”(- -) @

Y tá, "... " -_-||

“Được, chị chờ một lát, lát nữa tôi sẽ giúp chị mang đến.”

Cô y tá ra ngoài chưa đến vài phút đã quay lại, cầm một giỏ táo mới trên tay.

Lục Chi Ưu chỉ còn cách vừa gặm táo vừa chờ Khương Thang quay về.

Khương Thang chưa quay về, đã thấy đám người bên đoàn làm phim cùng với đạo diễn béo đến đây.

“Ôi chao, Chi Ưu của tôi, chân còn đau không?”Đạo diễn béo khoa trương bỏ nhào đến giường bệnh.

Lục Chi Ưu ghét bỏ nhìn ông ta.

“Tôi còn nhớ có người nào nói, đạo cụ rất an toàn”

“Ha ha, phim trường mà, khó tránh khỏi sẽ có...một chút ngoài ý muốn.” Đạo diễn Lý cười ngượng ngùng đáp lại.

Chi Ưu thể hiện thái độ không muốn nói chuyện với ông.

Đạo diễn Lý nhìn Lục Chi Ưu, rồi lại nháy mắt với đám nhân viên đứng phía sau, bọn họ vội vàng mang mấy túi to đi đến.

“Chi Ưu nè, để chuộc lỗi, cô xem tôi mang đến cái gì nè?”

Đạo diễn Lý cầm túi to ào ào đổ toàn bộ lên giường.

Giường đơn màu trắng bây giờ ngập sắc xanh.

Kitkat Nestlé, sô cô la matcha, bánh xốp.

Glico, bánh bông lan trà xanh Collon, Pocky trà xanh, bánh quy vị trà xanh, sô cô la Meiji vị trà xanh.

Hai mắt Lục Chi Ưu lập tức bừng sáng nhìn đồng đồ ăn vặt vị trà xanh trên giường.

Lục Chi Ưu chính là fan cuồng của trà xanh, trước khi trở thành diễn viên, giấc mơ của cô chính là mở một tiệm bánh ngọt.

Nhưng cô là người dễ bị dụ vì mấy cái này chắc?

Cô khó khăn quay đi chỗ khác.

Đạo diễn Lý nhìn cô, sau lại ra hiệu cho một nhân viên.

Nhân viên kia liền mang đến một túi nữa.

Đạo diễn Lý cầm lấy, lại đổ ào ào xuống giường.

Bột trà xanh AGF, bánh quy trà xanh LANGULY, bánh quy trà xanh Meiji, cookie trà xanh, trà sữa trà xanh.

Cô hút một hơi trà sữa.

Miệng thơm ngát mùi trà xanh.

“Ngon không?”

“Ngon, lấy được lòng trầm rồi đấy!” → _ →

Mọi người:...

Lại lên cơn rồi.

Cô lại xé tiếp gói bánh quy trà xanh Meiji

“VẬY...”

“Phim trường xảy ra việc ngoài ý muốn là chuyện bình thường, tôi cũng thông cảm, nhưng cái cảnh chưa hoàn thành xong ấy, khoảng nửa tháng nữa...” Lục Chi Ưu cố ra vẻ khó xử mà nhìn cái chân đang bó bột của mình.

“Không sao, không sao. Đoàn phim sẽ chờ cô, chúng tôi có thể quay trước những cảnh của những diễn viên khác, không vội”

“Được rồi, chỉ có đạo diễn Lý hiểu tôi”

Đạo diễn Lý nói thêm vài câu với cô rồi mới rời khỏi.

Chờ đến lúc Khương Thang mua cơm về, Lục Chi Ưu đã no rồi.

“Trời ạ, chị Lục sao chị lại biến phòng bệnh ra thế này?” Khương Thang nhìn cô ghét bỏ.

Khắp nơi trong phòng bệnh đều là hộp to, túi nhỏ đồ ăn vặt.

Lục Chi Ưu liếc cậu.

Cậu lập tức đổi sắc mặt ngay.

“Không sao hết, còn có em mà, em sẽ dọn dẹp đồng này trong vòng một phút” Cậu nhìn cô cười lấy lòng.

“Ngoan đây”

-_-

Khương Thang nghe lời mang cơm để lên bàn, sau đó bắt đầu dọn dẹp.

“Chị Lục, có phải đạo diễn Lý đến đây không?”

“Ừ”

“Hèn gì. Có nhiều đồ ăn vặt như thế, đúng rồi, chị ăn ít thôi, đi ăn cơm đi”

“Tôi không muốn ăn cơm, hơn nữa tôi đã no rồi.” Lục Chi Ưu cự tuyệt

“Nếu chị không ăn, em sẽ ăn hết đồng này”

“Ăn, ăn mà”

*

Lục Chi Ưu buồn chán ngồi nghịch di động trên giường, cô nằm viện gần được nửa tháng rồi, nửa tháng này, cô không ăn thì ngủ, không ngủ thì cũng ăn, rồi lại nhấn chuông phá Thẩm Trường An.

Buổi tối, Lục Chi Ưu nhìn điện thoại, mới 8 giờ thôi, cho nên cô liền ấn chuông trên đầu giường.

Cô đã ấn chuông rất nhiều lần, không có chuyện gì cũng ấn chuông, cô cũng chỉ cần Thẩm Trường An đến đây thôi.

Thẩm Trường An mới quay về phòng làm việc, định nghỉ ngơi một lát, nhưng chưa được mấy phút, liền nghe chuông từ phòng bệnh 0812 của Lục Chi Ưu vang lên.

Đôi mắt lãnh đạm lóe lên, nhưng cuối cùng cũng đứng dậy.

Vừa lúc gặp Mục Lạc đang bưng cà phê vào phòng.

“0812 lại ấn chuông hả?”

“Ừ”

“Sức quyến rũ của bác sĩ Thẩm lớn thiệt nha, 0812 là phòng của nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu đấy, sao tôi cứ có cảm giác là cô ấy có tình ý với cậu nhĩ?” Mục Lạc uống một hớp cà phê rồi phát biểu.

Thẩm Trường An liếc anh ta, đôi môi mỏng phát ra 2 từ: “Cút đi”

Nói rồi Thẩm Trường An cũng chả thèm để ý đến anh ta, rời đi ngay.

“Thẩm Trường An, nếu để mấy em gái y tá hâm mộ cậu biết được nam thần lạnh lùng cũng biết nói tục, cậu đoán coi các cô ấy nghĩ thế nào?”

“Àm”

Tiếc là anh không nhận được câu trả lời mà chỉ có tiếng đóng cửa đáp lại.

Mục Lạc nhún nhún vai, đúng là, không có thú vị gì hết, cái mặt lạnh như nước đá như thế, chỉ có mỗi mình anh có ý tốt làm bạn với cậu ta thôi, vậy mà cũng không biết ơn gì hết. Q_Q

*

Thẩm Trường An vừa suy nghĩ vừa đi đến phòng bệnh của Lục Chi Ưu.

Từ lúc cô nằm viện đến giờ, anh đều bị cô hành hạ, một ngày 24 tiếng, chỉ hận không thể ấn chuông liên tục.

Khi thì chân đau, khi lại đau đầu, lúc bụng lại đau, đúng là đa dạng hết sức.

Mấy y tá đi ngang qua chào anh, đều bị khí lạnh xung quanh đóng băng luôn rồi.

“Bác sĩ Thẩm sao thế? Sao tôi thấy một luồng khí lạnh bao quanh anh ấy vậy?” Một cô y tá hỏi.

“Chắc là cô Lục lại ấn chuông nữa rồi, có thể làm cho bác sĩ Thẩm ra nông nổi này, trừ cô Lục ra thì chả còn ai nữa đâu.”

“Đúng vậy, nhưng cô Lục này cũng thật là can đảm, chỉ có cô mới dám trêu bác sĩ Thẩm thôi”

“ ... ”

Thẩm Trường An đứng trước cửa phòng bệnh, để anh xem lần này cô lại bày trò quỷ gì nữa.

Anh hít một hơi sâu, rồi bước vào.

Vừa vào đã thấy Lục Chi Ưu ngồi trên giường, mở to đôi mắt bồ câu nhìn anh.

“Cô Lục, có chuyện gì sao?” Giọng nói anh có chút lạnh nhạt.

“Bác sĩ Thẩm, tôi thấy ngực hơi đau, làm sao bây giờ...”

Sắc mặt Thẩm Trường An trầm xuống.

Mấy tiếng trước, cô bảo chân đau.

Thẩm Trường An nhíu mày.

Anh đứng bên giường, từ trên cao nhìn xuống.

“Vậy hả?” Anh hỏi.

Lục Chi Ưu không nói gì, cô còn đang bận ngắm anh.

“Đau như thế nào?” Đôi mắt anh lạnh đi, tiếp tục hỏi.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Không May Bị Kẹt Thang Máy

“Đau như thế nào?” Đôi mắt anh lạnh đi, tiếp tục hỏi.

“Tim bỗng nhói lên” Lục Chi Ưu vừa lấy tay che ngực vừa nói.

Thẩm Trường An biết được Lục Chi Ưu đang trêu mình, gương mặt càng thêm lạnh lẽo, mấy ngày nay cô đều như thế.

“Tim bỗng nhiên nhói lên, kì lạ thật” Anh mặt lạnh nói.

Lục Chi Ưu không phát hiện ra Thẩm Trường An đang khó chịu.

“Bác sĩ Thẩm biết tại sao tôi lại đau tim không?”

Thẩm Trường An “Tôi không biết”

“Là vì tim tôi quá bé, mà anh trong lòng tôi lại quá lớn, cho nên đau” Lục Chi Ưu cười tủm tỉm nhìn anh.

Nghe Lục Chi Ưu nói, khóe miệng anh run rẩy, nhưng gương mặt lại càng lạnh, anh lui về sau vài bước.

“Cô Lục, cô cảm thấy trêu chọc người khác vui lắm hả?” Thẩm Trường An lạnh lùng nhìn cô.

“Hả?” Lục Chi Ưu không phản ứng kịp.

“Cô hết đau chân rồi tới đau đầu, đau tim, cô không thấy phiền hả? Cô rảnh rồi có thời gian, nhưng không phải ai cũng có thời gian chơi với cô, có hiểu không hả?”

Lục Chi Ưu sững sốt hoàn toàn, mấy ngày nay mặc cho cô có nói cái gì, anh đều lạnh nhạt trả lời: “Ừ”, “Ồ”, “Được”

Chưa bao giờ anh nói nhiều với cô như thế này.

“Bác sĩ Thẩm, anh có sao không?” Cô nhìn anh.

“Anh đếm kỹ lại xem, vừa rồi anh nói với tôi một hơi 48 từ đấy!”

Thẩm Trường An, “...”

Cô lại ở đó mà đếm anh nói bao nhiêu từ! Thẩm Trường An cảm thấy mình sắp tức đến nổ phổi rồi, anh không nói gì thêm, liền bước ra khỏi phòng.

“Này, bác sĩ Thẩm, anh đừng đi, anh giận rồi hả? Bác sĩ Thẩm~”

“Ầm” tiếng cửa phòng bệnh lại vang lên.

Lục Chi Ưu nằm xuống giường.

Thẩm Trường An hình như giận rồi, hơn nữa là giận muốn điên rồi, nhưng sao cô lại thấy, Thẩm Trường An giận lên lại càng đẹp trai thế này!o (ノ □ ヽ)o

*

Từ sau sự kiện kia, mấy ngày nay Thẩm Trường An không thèm quan tâm đến Lục Chi Ưu, mỗi ngày đến đây khám bệnh rồi rời đi, mỗi khi Lục Chi Ưu nhấn chuông, anh đều gọi y tá sang đấy.

Buổi chiều, khi y tá đưa cô đi đến bãi cỏ của bệnh viện phổi nặng, lại gặp một cô gái đeo đôi kính râm bụi chẳng, bịt khẩu trang kín mít, không thấy gương mặt đâu cả.

Cô gái này nhìn quen lắm nha.

“Em gái y tá à, bạn của tôi đến thăm, tôi muốn nói chuyện riêng với cô ấy, có được không vậy?” Cô nói với y tá đứng phía sau.

Y tá nhìn cô gái đang đi về phía này, dù có chút nghi ngờ nhưng người ta đã nói vậy rồi, cô chỉ có thể tránh đi mà thôi.

Sau khi cô y tá rời đi, Lục Chi Ưu liền chào hỏi với cô gái kia.

“Hey, Kiều Mạch~”

Hứa Kiều chính là bạn khuê mật lâu năm của cô.

Cô gái này chính là chủ tiệm bánh ngọt, là bà chủ tiệm bánh nổi tiếng trên mạng, bởi vì dáng người eo nhỏ chân dài, lại còn biết làm đủ các loại bánh, cho nên được dân mạng tặng cho một cái tên Tây Thi bánh ngọt, fan của cô hầu như là khách hàng trung thành của tiệm bánh.

Vì thế tiệm bánh của cô nổi tiếng vô cùng, không chỉ bán tại cửa hàng, mà còn kinh doanh trên Taobao, tuy nhiên nhóm fan của Hứa Kiều chỉ vì muốn gặp cô một lần, còn không tiếc đi máy bay đến cửa hàng của cô mua bánh.

Ấn tượng đầu tiên của Lục Chi Ưu với Hứa Kiều khi xưa cũng chỉ là một đóa sen trắng* xinh đẹp mà thôi.

*Bạch liên hoa/ hoa sen trắng: là mấy cô trong sáng, thánh thiện như thánh nữ á.

Ban đầu Lục Chi Ưu một lòng một dạ muốn quyến rũ đóa sen trắng Hứa Kiều này.

Rất lâu sau, khi cuối cùng cô cũng đã quyến rũ được sen trắng thì mới phát hiện, người mình quyến rũ đâu phải sen trắng, rõ ràng là sen trắng giả nhá, nói cô ấy là sen trắng thì thật là sỉ nhục mấy đóa sen trắng chính tông.

Cái cô nàng này mà tàn bạo lên thì đàn ông chỉ xách dép chạy, lúc mắng người cứ như sao độc mồm chuyển thế, mắng người bằng miệng không đủ, còn dùng đến cả bạo lực.

Nhưng mà bọn cô, một người mặt dày, một người lưu manh, đúng là tuyệt phối.

Hứa Kiều cao khoảng 1m70, hôm nay cô mặc một cái crop top đen, ôm sát người, khoác áo khoác jeans xanh đậm bên ngoài, váy dài lưng cao màu trắng, dưới chân mang một đôi sneaker mới tinh.

Mái tóc đen dài xõa sau lưng, không cần chạm vào cũng biết nhất định là mềm mại như tơ.

Sen trắng đều thích để tóc dài đen thẳng ㄟ(͜ ε ͜)ㄏ (sen trắng giả cũng vậy.)

Hứa Kiều bước đến bên cạnh, chĩa tay vào đầu cô: “Đừng có mà trêu tở”

Lục Chi Ưu cười: “Không phải do gặp cậu tở liền thấy vui hay sao~, lẽ nào cậu không vui khi gặp tở hả?”

Hứa Kiều lườm cô.

Lục Chi Ưu: “Này, tớ là bệnh nhân đấy, cậu dám dùng ánh mắt đó nhìn tớ hả, có muốn đi khám mắt không?” ←_←

“Biến ngay, cậu mà bệnh gì chứ, một cọng lông cũng có mắt đâu.”

“Cậu không thấy chân tớ hả? Bó bột rồi nè” ㄟ_ㄟ

Lục Chi Ưu dùng ánh mắt cúm con nhìn cô.

“Bớt đi nhá, lúc đầu thì có nghiêm trọng, nhưng giờ đã khỏi rồi, còn làm bộ với tớ hả?”

“Hừ ㄟ(ㄣ ㄣ)ㄣ , bản nữ thần chọn không trả lời”

Hứa Kiều tiện tay ném túi xách đang cầm lên đùi của Lục Chi Ưu.

“Kiều Mạch à, hình như tớ lại chọc giận bác sĩ Thẩm rồi, mấy ngày nay anh ấy không thèm để ý tớ nữa” Lục Chi Ưu bắt đầu tỏ khổ với Hứa Kiều.

“Cậu lại làm cái gì nữa hả?”

Vì thế Lục Chi Ưu liền đem sự việc hôm đó ra nói với Hứa Kiều.

Hứa Kiều cũng hết nói nổi với cô luôn.

“Anh ta bơ cậu là đúng, nếu là tớ, tớ cũng không thèm để ý đến cậu”

“Này, tớ là nữ thần quốc dân đấy nhé!”

“Ha ha, chứ không phải là nữ thần kinh quốc dân hả, sao lại dát vàng lên đầy mặt mình thế kia?” Hứa Kiều không một chút ngại ngùng cười nhạo cô.

“Cậu gato với tớ!” ←_←

“Gato cậu lùn hơn tớ hả?”

(tác giả muốn nói: Lục Chi Ưu cao 1m66, Hứa Kiều cao 1m70)

“Có dám nói chuyện mà không lấy chiều cao ra không?” Lục Chi Ưu lườm cô.

“Vậy, cậu gato cậu cup B còn tớ cup D hả?” ←_←

“Hứa Kiều, cậu là đồ đen tối!” ㄟ_ㄟ

“Thế cũng không cần cậu tẩy trắng đâu.” ㄟ(ノεノ)ㄟ

Lục Chi Ưu chỉ hận không thể phun vào mặt cô gái này, hồi đó mình đúng là mù mà, sao lại thấy một cô gái tóc đen dài thì khẳng định rằng đó là con gái nhà lành, có thể là lưu manh đó, nhờ vào có cái mặt nạ nên mới không lộ ra bản chất thật đấy.

“Này, tớ nói chứ, cậu nằm viện lâu thế rồi, khi nào mới chịu xuất viện, cậu đừng có mà tính ở lại đây luôn nhé?”

“Gì...ở lại luôn cái gì, chân tớ còn chưa khỏi hẳn mà!”

Hứa Kiều, “Tớ thấy cậu muốn ở đây để theo đuổi bác sĩ Thẩm nhà cậu thì có” π_π

“Ha ha...” (" _ ")

“Tớ nói không sai chứ gì, còn nữa, sau khi xuất viện rồi thì nhớ rước Bánh Trứng của cậu đi nha, mỗi ngày đều giành ăn với Trà Sữa của tớ, cục cưng của tớ dạo này ốm đói lắm rồi!”

Bởi vì Lục Chi Ưu nằm viện, cho nên Bánh Trứng không có ai chăm sóc, chỉ đành nhờ Hứa Kiều trông nom dùm.

Bánh Trứng là cún con của Lục Chi Ưu nuôi, là một giống Poodle thuần chủng, Trà Sữa nhà Hứa Kiều chính là giống mèo Ragdoll, còn là nữ thần meo meo nổi tiếng trên mạng, từ hình tượng ngoan ngoãn đến ngốc nghếch đều có cả, mà Bánh Trứng của cô thì giống y như chủ, đã ngu ngốc còn lười biếng. -_-||

“Trà Sữa cũng đang giảm béo mà, hơn nữa có Bánh Trứng nhà tớ chơi cùng nó, nó phải vui chứ.” Lục Chi Ưu nhếch miệng nói.

“Ha ha, sao cậu không nói luôn là cùng ăn, cùng ngủ, rồi cùng đánh nhau luôn?”

“Thấy chưa, thấy chưa, cậu không nhìn thấy Bánh Trứng nhà tớ rất có ích sao, cậu còn không mau thay mặt Trà Sữa mà cảm ơn tớ?” Lục Chi Ưu cười tủm tỉm, mặt dày nói với Hứa Kiều.

Hứa Kiều thật không muốn nói nhiều với loại người này, lấy tay gõ một phát lên đầu cô.

“Lục Chi Ưu, cậu là đồ mặt dày không biết xấu hổ!”

“Cám ơn, quá khen quá khen”

Hứa Kiều đưa Lục Chi Ưu trở về phòng, rồi cùng cô âm ỉ một hồi, sau đó nhận một cuộc điện thoại rồi mới rời khỏi.

Ban đêm

“Ợt, ợt”

Cô lấy tay vuốt vuốt bụng: “Có dám chịu một chút hay không?
Ngủ một giấc, tỉnh dậy là có cơm ăn!”

Vì thế cô ngửa mặt lên trời, trùm chăn lên đầu mà ngủ.

Nhưng yên lặng được mấy giây, cô lại bật dậy.

“Không được, không nhìn được rồi!”

Cô vén chăn lên, định đi xuống căn tin xem thử.

Hơn nửa tháng tĩnh dưỡng, chân cô đã hồi phục rất tốt, hơn nữa cô bị thương chân trái, chân phải vẫn còn đi được.

Cô cẩn thận mang dép cho chân phải rồi cầm cây gậy bên cạnh.

Cô mở cửa phòng bệnh, một tay chống gậy, một tay bám tường mà đi.

Bây giờ đã hơn 12 giờ khuya, hành lang bệnh viện trống trải, không một bóng người.

Trên hành lang, ánh đèn lơ mờ, chợt tối chợt sáng, lâu lâu lại có 1 trận gió thổi qua.

Trong lòng Lục Chi Ưu có chút sợ hãi, nghe nói bệnh viện vào ban đêm là kinh khủng nhất.

Có rất nhiều bộ phim ma đều lấy bối cảnh ở bệnh viện, âm khí ở đây là nặng nhất.

Mặc dù cô không tin vào chuyện ma quỷ, nhưng dù sao cũng là con gái, kiểu gì cũng cảm thấy sợ hãi.

Cô bỗng thấy hồi hận, sớm biết vậy thì ráng nhịn ở phòng ngủ một giấc cho xong.

Cô đi dọc theo bức tường, bước từng bước đến thang máy.

Cuối cùng cô cũng bước vào thang máy.

Cô ấn nút tầng 1, rồi nhắm mắt dựa vào thang máy.

Đèn trong thang máy đột nhiên lóe lên, sau đó liền tắt ngúm.

Trong thang máy tối om, hình như thang máy cũng không hoạt động nữa, kẹt rồi.

Lục Chi Ưu hoảng hồn.

“Mợ nó, có...có ai không?” Lục Chi Ưu căng thẳng bước đến đập cửa thang máy.

Nhưng bên ngoài im ắng không chút tiếng động.

Giác quan trong bóng tối đột nhiên nhạy hơn rất nhiều, đặc biệt là thính giác, nhạy gấp đôi bình thường.

Cô vội vàng lấy điện thoại ra, sờ sờ túi áo mới biết, lúc ra khỏi phòng không mang theo điện thoại.

“Có ai ở đó không? Có ai không?”

Cô bắt đầu cảm thấy khó thở, không gian trong thang máy quá nhỏ làm cho cô không thở được, vô lực ngồi bệt dưới sàn, cái trán

trắng nõn toàn là mồ hôi lạnh, tay sít sao nắm chặt, lòng bàn tay cũng toàn là mồ hôi.

Lục Chi Ưu mắc chứng sợ không gian kín.

Tay vô lực đập cửa thang máy, nhưng đập lâu rồi mà vẫn không thấy có ai đến.

Ý thức của cô dần dần tan rã, cô mệt mỏi ôm đầu gối, cảm giác đầu ngày càng nặng, hô hấp khó khăn.

“Bên trong có người không? Ai ở bên trong vậy?”

Bên ngoài đột nhiên có tiếng đập cửa thang máy dồn dập.

Ngay lúc Lục Chi Ưu sắp sửa mê man, chợt nghe thấy tiếng động, âm thanh này tựa như hy vọng trong đêm tối.

“Có...Lục Chi Ưu “

“Tôi là Thẩm Trường An, cô Lục, cô đừng sợ.”

“Thẩm...Trường...An”

“Ừ, tôi đây”

“Thẩm Trường An”

“Đừng sợ, có tôi ở đây.”

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cậ
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Bác Sĩ Thắm, Tôi Biết Lỗi Rồi

“Đừng sợ, có tôi ở đây.”

Thắm Trường An, “Cầu dao điện của bệnh viện bị chập, tôi đã gọi người sửa rồi, một lát sẽ xong nên cô đừng sợ”

Lục Chi Ưu, “Bác sĩ Thắm, tôi biết lỗi rồi, anh đừng giận nữa nha?”

Giọng của Lục Chi Ưu từ thang máy truyền ra, Thắm Trường An sững sờ một lúc, giận cô, lúc đầu thì anh có giận một chút, nhưng về sau nghĩ lại cũng không có tức giận lắm.

“Ừ, tôi không có giận cô.”

“Vậy lần sau tôi ấn chuông anh sẽ đến chứ?”

“...”

Cái này thì phải để anh suy nghĩ cái đã.

“Bác sĩ Thắm?”

“Ừ” Mãi một lúc sau, Thắm Trường An mới trả lời cô.

“Bác sĩ Thẩm, tôi...”. Giọng của Lục Chi Ưu quá nhỏ, dù chỉ cách có một cánh cửa thang máy, Thẩm Trường An vẫn không nghe rõ cô nói gì, anh đành bước lại gần một chút.

“Cô vừa nói gì thế?” Anh hỏi lại.

“Tôi đói quá.”

“Đói?”

“Ừ, tôi đói bụng, muốn ăn cái gì đó...”

“Vậy cô muốn ăn gì?”

“Tôi muốn ăn chân gà nướng, hamburger, ăn cánh gà chiên....”
Âm thanh của cô ngày càng nhỏ dần.

“Cô Lục?”

“Cô Lục, cô có sao không?”

“Lục Chi Ưu”

Ngay khi Thẩm Trường An đang đập cửa thang máy thì “lạch cạch” một tiếng, đèn bệnh viện bỗng chốc sáng lên.

“Leng keng” Cửa thang máy mở ra.

Thẩm Trường An liền nhìn thấy Lục Chi Ưu đang ngồi ở góc thang máy.

Anh bước nhanh vào, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Cô Lục, cô không sao chứ?” Tay anh chạm nhẹ vào cô.

Anh thấy cái trán trắng nõn phủ một lớp mồ hôi lạnh, cả người giống như vừa từ hồ bơi lên.

“Thẩm Trường An... tôi khó chịu quá.”

Lục Chi Ưu khó khăn mở mắt ra, cô thấy anh cách cô rất gần, sợi dây căng thẳng trong lòng như được buông bỏ.

Cô liền ngã vào cái ôm thoang thoảng mùi bạc hà của Thẩm Trường An.

Cả người Thẩm Trường An cứng đờ, bàn tay của anh đặt trên vai cô cũng không hơn là bao.

Anh cúi đầu nhìn Lục Chi Ưu đang tựa sát vào ngực mình, gần đến nỗi anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô.

“Bác sĩ Thẩm, tôi sai rồi, anh đừng mặc kệ tôi nữa có được không...” Cô ôm chặt lấy thắt lưng gầy gò của anh, miệng không ngừng lẩm bẩm.

Lục Chi Ưu cuối cùng ngất đi trong lòng Thẩm Trường An, bởi vì đói...

Thẩm Trường An nhắm mắt lại, thở một hơi thật sâu, rốt cục cũng bế Lục Chi Ưu lên.

Cô thật giống như trong tưởng tượng của anh, nhẹ đến nỗi không thể nhẹ hơn, mấy sao nữ bây giờ thật liều, liều nhan sắc, liều biểu diễn, bây giờ còn liều cả cân nặng.

Anh kinh ngạc phát hiện rằng, mình lại không thấy phản cảm khi ôm cô như thế này.

Vì thế anh liền bế cô về phòng bệnh của mình.

Vài cô y tá đang trực đêm vội vã chạy đến đây đều giật mình nhìn anh cứ như nhìn thấy quỷ.

Thậm chí còn có một cô khoa trưởng dụi mắt, lẩm bẩm nói: “Trời ạ, tôi không nhìn lầm chứ? Bác sĩ Thẩm thế mà lại bế cô ấy, còn là bế công chúa nữa chứ!!”

Cô khác lại nói: “Bác sĩ Thẩm không phải mắc bệnh sạch sẽ hả? Bình thường chỉ cần có ai dựa gần anh một chút thôi là anh đã khó chịu, sao lại bế người khác được? Tôi cảm thấy nhân sinh quan của mình đã bị lật đổ rồi!”

Mục Lạc đút tay vào túi quần, nhìn theo bóng lưng Thẩm Trường An mà suy nghĩ, khóe miệng khẽ hiện ra một nụ cười bí ối.

Hạ Căng bắt gặp dáng vẻ bí ối của Mục Lạc không nhịn được hỏi: “Mục Lạc, sao anh lại cười bí ối thế hả?”

Mục Lạc cúi đầu cười nói: “Ai đang nói vậy, sao tôi không thấy ai hết”

Hạ Căng tức điên, làm sao bây giờ, cô muốn đạp thẳng cha này một phát.

“Ha ha” Hai cô y tá bên cạnh không nhịn được mà phì cười.

“Mục Lạc!” Hạ Căng hét lên.

“Ồ, ra là cô à, y tá Hạ, ngại quá, mắt tôi có vấn đề, vừa rồi không nhìn thấy cô” Mục Lạc mặt dày nói.

Mục Lạc cao 1m86, Hạ Căng thuộc nhóm thấp nhất trong tất cả y tá trong viện này, 1m58.

Mục Lạc rất thích lấy chiều cao của Hạ Căng ra mà trêu cô, vì thế hai người vừa gặp nhau là sẽ có chiến tranh.

Rốt cục Hạ Căng vẫn không chịu nổi, đá một cái vào bắp chân anh sau đó liền rời đi.

Mục Lạc bỗng chốc cứng đờ, vội vàng che bắp chân mình,

Cái cô này, dám đá mạnh như vậy? Đúng là độc ác nhất là lòng dạ đàn bà!”

“Này, Hạ Căng, tôi bị tàn phế rồi, cô phải bồi thường tiền thuốcmen cho tôi!” Anh sờ sờ cái chân, rồi leo đéo đi theo Hạ Căng.

“Hạ Căng?”

“Nắm lùn?”

“Nắm lùn?”

Hạ Căng không để ý đến anh, bước chân càng nhanh thêm.

Mấy cô y tá nhìn theo bóng lưng họ mà âm thầm thả tim.

“Sao tôi lại thấy có một mối tình chíp bông ở đây thế này?”

“Đúng vậy, đúng vậy!”

**

Nửa đêm, Lục Chi Ưu đã tỉnh dậy, hơn nữa là do đói mà tỉnh.

Ánh đèn màu cam le lói phát ra từ phòng bệnh, cô vừa đói lại vừa khác. Lục Chi Ưu liền ngồi dậy.

“Tỉnh rồi sao?”

Cửa phòng bệnh bỗng mở ra.

“Bác sĩ Thẩm?”

“Ừ”

Trong tay anh đang cầm một hộp giữ nhiệt, “Đói không?”

Anh mở hộp giữ nhiệt ra, múc cháo vào chén.

“Ăn một chút cháo đi” Anh đưa cho cô chén cháo.

Không khí tràn ngập hương thơm của cháo thịt nạc trứng muối, Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An.

“Bác sĩ Thẩm, anh mua cho tôi hả?” Lục Chi Ưu mừng rỡ khi thấy anh.

“Không phải, là tôi nấu”

“Hả?” Lục Chi Ưu hóa đá, bác sĩ Thẩm thế mà lại nấu cháo cho cô?

“Anh nấu? Nấu cho tôi hả?” Cô cầm chén cháo vừa mừng vừa lo.

“Bác sĩ Thẩm, anh nấu cháo cho tôi hả? Nói thật đi, anh thăm mền tôi có đúng không?”

Thẩm Trường An đen mặt, đúng là tinh thần vừa tốt là lại lên cơn rồi.

“Nếu tôi nhớ không lầm thì có người vì đói quá mà ngất đi đấy.”

Lục Chi Ưu quẫn, cô đúng là ngất vì đói, hơn nữa còn là tỉnh vì đói!

Cô vội ăn cháo để che dấu đi sự lúng túng.

Lục Chi Ưu lặng lẽ ngẩng đầu nhìn anh, Thẩm Trường An ngồi bên giường, cúi đầu xem điện thoại, gương mặt lãnh đạm ẩn dưới ngọn đèn màu quýt, còn có mùi bạc hà thoang thoảng của anh, làm cho Lục Chi Ưu cảm thấy không khí thật trong lành.

Cô thấy mắt có chút cay cay, cô nhớ đến lúc vừa rồi ở trong thang máy, anh liên tục nói chuyện với cô, anh bảo anh tên là Thẩm Trường An, anh kêu cô đừng sợ, anh an ủi cô, mỗi một lời nói của anh lúc đó, cô vẫn còn nhớ rất rõ.

“Sao vậy? Không ngon hả?” Giọng nói của anh vô cùng ấm áp.

“Không có” Cô vội vàng cầm lấy cái chén.

“Ngon lắm”

“Ngon là được rồi, cô ăn nhiều một chút”

Lục Chi Ưu ăn vài muỗng cháo, rồi ngẩng đầu nhìn Thẩm Trường An.

“Bác sĩ Thẩm...”

“Sao?” Ngữ điệu hơi cao.

“Việc kia là tôi sai, anh tha thứ cho tôi có được không...” Lục Chi Ưu nhìn anh rồi cúi đầu nhỏ giọng nói.

Thẩm Trường An nhìn cô, cô cảm chén cháo, đầu cúi thấp, giống như một đứa trẻ mắc lỗi, đôi mắt mong chờ người ta tha thứ.

Nhìn cô như vậy, khóe miệng anh khẽ cong lên.

“Vậy cô có còn dám ấn chuông lung tung nữa không?”

“Không dám, không dám nữa.” Lục Chi Ưu vội vàng trả lời, vẻ mặt vô cùng chân thành, chỉ thiếu việc đưa ba ngón tay lên mà thôi, không dám ấn chuông nữa.

Còn chưa chờ Thẩm Trường An đáp lại, Lục Chi Ưu lại cẩn thận hỏi tiếp: “Nhưng nếu có việc gấp thật, vậy tôi có thể ấn chuông không?”

“Được” Thẩm Trường An buông điện thoại trong tay, nhàn nhạt trả lời.

“Thật hả? Nếu vậy, anh tha thứ cho tôi rồi đúng không, bác sĩ Thẩm? Anh không giận nữa đúng không?”

Thẩm Trường An nhìn dáng vẻ cười híp mắt của cô, không khỏi trả lời: “Được”

“Lúc này nhìn thấy dáng vẻ của cô trong thang máy, cô có phải mắc chứng sợ không gian kín đúng không?”

Nguyên nhân khiến Lục Chi Ưu mắc chứng sợ hãi không gian kín, đều có liên quan đến Hà Cẩm Duyên và Cố Kỳ Hành.

Họ là bạn chơi với nhau từ nhỏ đến giờ, lúc Lục Chi Ưu 8 tuổi, họ cùng với những đứa trẻ trong tiểu khu chơi trò trốn tìm, khi đó Lục Chi Ưu cùng bọn Hà Cẩn Duyên núp một chỗ, Lục Chi Ưu trốn vào nhà kho của chung cư, nhưng vừa bước vào liền bị Hà Cẩn Duyên dùng dây đóng cửa lại, rồi bảo cô ở đó không được ra ngoài, cho đến khi bọn họ thắng trò chơi.

Cho nên cô liền trốn ở đó, chờ lâu thật lâu, đến khi sắc trời chuyển màu, nhà kho cũng trở nên tối đen, cô bắt đầu thấy sợ, dù cho cô có đập cửa cỡ nào cũng không có ai đến mở cho cô, vì khi đó bọn Hà Cẩn Duyên chơi vui quá nên quên mất cô vẫn còn trốn ở nhà kho.

Đến khi ba Lục thấy trời đã tối mà Lục Chi Ưu vẫn chưa về nhà, cho nên đã đến nhà Hà Cẩn Duyên tìm cô, lúc ấy bọn Hà Cẩn Duyên mới biết mình gây ra họa lớn rồi.

Lúc bọn họ chạy đến cái nhà kho đó, mở cửa liền thấy Lục Chi Ưu đã bất tỉnh, trên mặt lấm lem nước mắt.

Cũng bắt đầu từ khi đó, Lục Chi Ưu bắt đầu sợ bóng tối, sợ những nơi chật hẹp, cũng chính là hội chứng sợ không gian kín.

Cũng bởi vì chuyện này mà Hà Cẩn Duyên và Cố Kỳ Hành bị ba mẹ xử cho một trận, ba của 2 người xách từng người đến nhà Lục Chi Ưu để xin lỗi cô.

Đối với chuyện đã qua, Hà Cẩn Duyên và Cố Kỳ Hành đều rất đau lòng cho Lục Chi Ưu, vì thế về sau cái gì họ cũng nhường nhịn, che chở cô, tuy Hà Cẩn Duyên luôn cùng cô gây gổ, nhưng thật ra lại rất quan tâm cô.

Thẩm Trường An thấy cô ăn xong rồi, liền dọn dẹp.

“Cô nghỉ ngơi đi, tôi đi đây”

Khi Thẩm Trường An chuẩn bị bước ra ngoài, Lục Chi Ưu liền gọi anh.

“Bác sĩ Thẩm”

Anh xoay người lại nhìn cô.

“Ngày mai anh đưa tôi ra ngoài phơi nắng có được không?”

Thẩm Trường An nhìn đôi mắt to tròn long lanh của cô, ma xui quỷ khiến thế nào lại nói...

“Được”

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bác Sĩ Thâm Tôi Muốn Xuất Viện

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cử Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Tin Đồn Tự Nhiên Biến Mất

“Bác sĩ Thắm, số điện thoại của anh là số mấy vậy?”

Thắm Trường An, “...”

Nói nhiều như vậy, chính là muốn biết số điện thoại của anh mà thôi.

Bàn tay đang dọn dẹp của Khương Thang bỗng nhiên cứng đờ, kỹ năng của trai của bà chị già nhà cậu, cậu cho điểm tối đa.

Lục Chi Ưu cười tươi đưa điện thoại của mình cho Thắm Trường An.

Thắm Trường An nhìn cái tay đang cầm điện thoại trước mặt mình, rồi nhìn gương mặt đầy mong chờ của Lục Chi Ưu, không biết thế nào, lại cầm lấy di động của cô, yên lặng nhập số điện thoại của mình vào.

Nhập xong rồi, anh trả lại cho cô.

Lục Chi Ưu nhìn danh bạ của mình được thêm vào một số liên lạc mới.

Thắm Trường An.

Lòng đầy ngọt ngào, cô không còn ở bệnh viện, cũng không sợ mất liên lạc với Thẩm Trường An, nghĩ rồi lại nghĩ, cô cảm thấy rất vui vẻ, vì cô đã có số của Thẩm Trường An rồi nè.

Sau khi đưa số cho Lục Chi Ưu, Thẩm Trường An liền rời khỏi, bởi vì Mục Lạc muốn thảo luận với anh về bệnh tình của một bệnh nhân.

Nhìn xuyên qua cửa sổ, Lục Chi Ưu thấy có không ít phóng viên đang đứng chực sẵn ở dưới, cô không nhìn được nhú mày.

Đúng là mấy phóng viên này ăn no rửng mỡ, rảnh rồi không có chuyện gì làm.

Khương Thang nhìn Lục Chi Ưu đang nhú mày, thì nói: “Chị Lục à, chị cũng đừng có nhú mày nữa, lát nữa chúng ta cũng phải đối mặt với bọn họ.”

Lục Chi Ưu xoay người lại: “Tôi có thể từ chối không?”

“Không được, quang minh chính đại mà bước ra, tin đồn sẽ tự nhiên vì thế mà biến mất, cho nên nhất định phải làm như vậy.”

Khương Thang đưa cho cô một túi đồ.

“Chị Lục, đây là quần áo lát nữa chị cần, còn có đồ trang điểm, chị chuẩn bị một chút rồi chúng ta đi xuống, dáng vẻ bây giờ của chị không được tốt lắm, vẫn nên trang điểm nhẹ một chút.

Lục Chi Ưu câm nín, dáng vẻ bây giờ của cô ra sao hả?

Xin lỗi nha, cô chính là gương mặt nữ thần nhá, dù cho không trang điểm đi nữa thì cũng là nữ thần đấy.

Lục Chi Ưu trợn mắt liếc cậu ta, nhưng vẫn ôm cái túi vào nhà vệ sinh.

Vừa bước vào, cô xém tí nữa thì chết ngất khi nhìn thấy gương mặt của mình trong gương.

Cái...cái...cái người trong gương là cô à? Có đúng là Lục Chi Ưu cô đây không?

Sao mặt lại trắng bệch như ma, môi cũng tái mét thế này!!

Chợt nghĩ đến cô luôn dùng gương mặt này để nói chuyện với Thẩm Trường An, cô chỉ hận không thể đâm đầu vào cái gương mà chết đi cho rồi.

Cô đứng trước gương, không nhanh không chậm trang điểm theo kiểu nhẹ nhàng, rồi lấy quần áo từ trong túi ra thay vào.

Lục Chi Ưu có một mái tóc nâu dài, làm xoắn kiểu gợn sóng.

Mái tóc nâu mềm mại xõa sau lưng, phần mái được tỉa mỏng làm nổi bật gò má xinh đẹp của cô.

Cô soi gương chỉnh lại tóc mái của mình, rồi lại mân mân đôi môi hồng, cuối cùng mới hài lòng gật đầu.

Cô mặc một cái áo sơ mi màu xanh đậm, bên dưới là chiếc váy bó sát màu trắng để lộ ra đôi chân thon dài, do cô bị thương, cho nên Khương Thang đã mang đến cho cô một đôi dép lê màu trắng.

Khi cô bước ra, Khương Thang liền cảm thấy đây chính là nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu thật sao, vậy cô gái tóc tai bù xù, gương mặt xanh xao trong bộ đồ bệnh nhân rộng thùng thình là ai vậy kìa?

Anh đưa kính râm và khẩu trang trong tay cho cô.

“Đeo vào đi”

Lục Chi Ưu đeo khẩu trang và kính râm lên, cầm điện thoại trong tay, Khương Thang đi phía sau lưng cô.

Họ mới vừa ra khỏi bệnh viện, phóng viên òa tới như ong vỡ tổ, toàn bộ micro đều chĩa thẳng vào mặt Lục Chi Ưu.

“Cô Lục, gần đây trên weibo liên tục đưa tin cô nằm viện để chỉnh sửa lại gương mặt, cô có muốn phát biểu gì về chuyện này?”

“Cô Lục, xin hỏi cô có gì muốn nói về việc mình bị hủy dung không?”

“Cô Lục, trời nắng nóng thế này, sao cô lại đeo kính và khẩu trang, không lẽ tin tức cô bị hủy dung là sự thật?”

“Cô Lục, cô có thể kể cho chúng tôi chi tiết về việc này được không?”

“Cô Lục, tôi thay mặt cho toàn bộ cư dân mạng yêu cầu, cô có thể gỡ khẩu trang xuống cho chúng tôi xem được không?”

“Cô Lục...”

“Cô Lục...”

Phóng viên cứ liên tiếp đặt câu hỏi, câu sau còn hiểm hơn câu trước, Lục Chi Ưu đeo kính râm để che đi thái độ càn lờ của mình, trong lòng thì lại càng hận không thể chửi tục.

Khương Thang vội vàng đẩy phóng viên đang đứng bên cạnh Lục Chi Ưu ra xa.

“Các bạn phóng viên thân mến, có thể im lặng một lát được không? Các bạn cứ người này một câu người kia một câu, chị Lục sẽ không thể trả lời cho các bạn được.”

Nghe Khương Thang nói thế, mấy phóng viên đang âm ỉ cũng im lặng hơn nhiều.

Lục Chi Ưu chậm rãi tháo kính ra.

“Về chuyện trên weibo tung tin tôi bị hủy dung, tôi tin rằng các bạn phóng viên cũng rất tò mò, nhưng về chuyện này...”

Lục Chi Ưu cố tình dừng lại.

Cả hiện trường đều yên tĩnh, mọi người đều im lặng nhìn Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu không nói gì, đưa tay đặt lên sợi dây khẩu trang bên tai.

Mọi người đều nín thở, đồng loạt cầm camera nhắm vào Lục Chi Ưu, rất sợ sẽ bỏ qua cái gì đó.

Lục Chi Ưu khẽ nhếch khóe môi sau lớp khẩu trang, sau đó nhẹ nhàng đem khẩu trang gỡ xuống.

Khẩu trang được gỡ ra, gương mặt trắng nõn hiện ra, là da mịn màng vô cùng, vẫn là gương mặt quen thuộc trước kia.

Phóng viên có mặt ở đây dù có ngốc đi chăng nữa cũng đã hiểu ra mọi việc.

Lục Chi Ưu liền lộ ra một nụ cười quyến rũ.

“Biện pháp đối phó với tin đồn chính là khiến nó tự biến mất.” Cô thần nhiên nói.

Sau khi nói xong cô lại đeo kính và khẩu trang lên, đi về hướng xe chuyên dụng của mình.

“Ôi, vậy cô Lục, cô có thể nói tiếp về sự kiện cáp treo vừa qua được không?”

Anh có bao nhiêu phân lượng, dựa vào cái gì mà tôi phải nói với anh, ha ha mơ đi, tôi không nói đấy →_→.

“Cô Lục, trên weibbo bảo tai nạn tại phim trường là do cô muốn tuyên truyền cho phim mới, có thật vậy không?”

Mợ nhà anh, lấy mạng mình ra để tuyên truyền? Lục Chi Ưu tôi không có ngu như thế đâu.

“Cô Lục, về việc tuyên truyền kì này, cô có muốn nói gì không?”

Xin lỗi, không muốn trả lời, tuyên truyền cái gì, vớ va vớ vẩn, đều là nói bậy hết!

“Cô Lục...”

(Tôi không nghe thấy cái gì hết)

“Cô Lục...”

(cái gì cũng không nghe)

... .. Đối với mấy câu hỏi của phóng viên, Lục Chi Ưu đều chọn giữ im lặng, cô không nói lời nào bước đi.

Đôi mắt giấu sau kính râm không chịu được mà trợn trắng lên, khóe miệng cũng cứ tục nhếch lên, phóng viên bây giờ là dạng gì thế?

Vừa nãy còn kéo cô hỏi “hủy dung”, thấy không “hủy dung” lại kéo cô hỏi sang “tuyên truyền”, nghĩ lại cũng thấy hay thật.

Khương Thang vừa phải chặn phóng viên xung quanh vừa mở cửa xe giúp Lục Chi Ưu.

Sau khi Lục Chi Ưu ngồi vào xe, Khương Thang nhanh chóng đóng cửa xe lại cái “rầm”, ngăn cách triệt để sự quấy rối của phóng viên.

“Các bạn phóng viên à, chị Lục vừa mới xuất viện, cần phải nghỉ ngơi, những chuyện khác công ty sẽ trả lời, đến lúc đó hoan nghênh các bạn đến.”

Sau khi nói hết, Khương Thang liền nhanh chân ngồi vào xe, mặc cho các phóng viên đập cửa xe, không để ý đến câu hỏi, đập ga, bỏ lại đám phóng viên ở sau lưng.

“Thẩm Trường An, cậu đang nhìn gì vậy?” Mục Lạc đang nói chuyện về bệnh nhân với anh, ngẩng đầu lên lại thấy ánh mắt anh đặt ngoài cửa sổ, không nhìn được tò mò nên hỏi.

“Không có gì.” Thẩm Trường An thu hồi tầm mắt, thản nhiên nói.

“Không có gì?” Mục Lạc lặp lại câu nói của anh.

Anh bước đến cửa sổ, vừa lúc thấy cảnh Lục Chi Ưu ngồi trên xe rời đi, phóng viên vây xung quanh cũng dần tản ra.

Anh bỏ bệnh án trên tay xuống, một tay cầm cây bút xoay xoay, trên mặt nở một nụ cười bí ối quen thuộc.

“A, cô Lục kia đã xuất viện rồi hả?”

“Ừ”

“Cô ấy nằm viện hơn nửa tháng, phóng viên tập trung ngoài bệnh viện chúng ta tầng tầng lớp lớp.”

“Ừ”

“Nhưng mà bây giờ đã xuất viện, cũng tốt, ít ra không còn ai làm phiền cậu”

“Cậu có phải đang cảm thấy có chút mất mát không?”

“Hả?” Âm cuối cao hẳn, Thẩm Trường An nhìn anh một lúc, không nói gì.

“Thẩm Trường An này, tôi cảm thấy cậu có ý với con gái nhà người ta đấy, cậu ở đây rối loạn để làm gì?” Mục Lạc không sợ chết mà nói.

Thẩm Trường An vẫn cứ im lặng, anh mở điện thoại lên, tay nhanh nhẹn lướt trên bàn phím, một lát sau mới vui vẻ cất điện thoại vào.

Mục Lạc nghi ngờ nhìn Thẩm Trường An, anh đột nhiên có dự cảm xấu.

“Này, Thẩm Trường An, cậu làm gì thế?”

Thẩm Trường An nhìn anh một hồi, nhẹ nhàng nói ra: “Không có gì, chỉ nhắn 1 tin weixin cho Thẩm Lạc Dương, bảo là dạo này cậu nhớ anh ấy.”

Mục Lạc nhất thời hóa đá, điện thoại bỗng chốc reng lên.

Anh nhìn Thẩm Trường An trân trối, Thẩm Trường An nhún nhún vai, nhàn nhạt cười.

Mục Lạc sờ đũa móc điện thoại trong túi ra, thấp thỏm mở weixin lên, liền thấy tin nhắn từ Thẩm Lạc Dương.

“Mục Lạc, nghe thằng nhóc Trường An nói, cậu nhớ tôi à?” → _
→

Anh nhìn tin nhắn mà khóc không ra nước mắt, anh có thể nhắn lại là không sao? Nhưng nếu nhắn như thế, Thẩm Lạc Dương chắc chắn sẽ mắng anh vô lương tâm, lần sau mà gặp nhất định sẽ bị bạo hành.

Ngay lúc anh đang run rẩy nhắn tin lại thì tin nhắn của Thẩm Lạc Dương lại gửi đến.

“Nhớ tôi thì tốt, cuối tuần này đến vũ quán gặp tôi.”

Mục Lạc bị tin này dọa đến nổi mém tí nữa là làm rớt điện thoại. Anh vội vàng cầm điện thoại nhắn lại.

Tin nhắn chưa kịp gửi thì tin nhắn của Thẩm Lạc Dương lại tới.

“Đừng nói là cậu nói với tôi là không tới nhé?”

Tay Mục Lạc run rẩy, anh yên lặng đem tin nhắn mình vừa soạn “anh Lạc Dương, không cần đâu...” đổi thành “Không mà, không mà, em sẽ tới.”

Nhìn tin nhắn báo gửi thành công, Mục Lạc muốn rỉ máu trong lòng, anh để điện thoại xuống bàn.

“Thẩm Trường An, vợ nhà cậu!!”

Anh đem Thẩm Trường An đề lên tường, “Thẩm Trường An, cậu là đồ lòng dạ đen tối, cậu muốn chết hả?”

Thẩm Trường An lạnh nhạt nhìn dáng vẻ sắp phát điên của Lạc Lạc, nói: “Nhưng sao tôi lại thấy, cậu là người chết trước.”

“Thẩm Trường An, tôi bóp cho cậu chết, cậu chết đi!”

Ngay lúc Mục Lạc đang để tay trên cổ Thẩm Trường An thì cửa đột nhiên bị mở ra.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Hai Mỹ Nữ, Hai Chén Sủi Cảo

“Bác sĩ Thẩm, tài liệu này cần anh kí tên...”

Lời chưa kịp nói hết, đã bị mắc ở cổ họng.

Trong đầu Hạ Căng bây giờ chỉ có một câu.

WTF, mình vừa thấy cảnh tượng gì vậy, sao mà lại vui như thế nhỉ? Há há há~

Mục Lạc vừa nhìn Hạ Căng là biết cô chắc chắn đã hiểu lầm rồi, cô gái này đầu óc xấu xa lắm.

Anh vội vàng thả Thẩm Trường An ra, giải thích với Hạ Căng: “Y tá Hạ à, tôi nói nè, mọi chuyện không phải như cô thấy đâu.”

“Không sao, không sao, tôi hiểu mà.” Hạ Căng ra vẻ tôi đây hiểu mà.

Thẩm Trường An lạnh nhạt sửa lại quần áo bị Mục Lạc kéo lệch, nói với Hạ Căng: “Y tá Hạ, đưa tài liệu cho tôi”

Hạ Căng lập tức nhảy đến bên cạnh Thẩm Trường An, hai tay đưa tài liệu cho anh.

Thẩm Trường An cầm bút ở trên bàn, rồi đọc tài liệu.

Mục Lạc muốn giải thích với Hạ Căng, nhưng cô chỉ nhìn anh cười, giống như lời anh nói đều là không khí, cái gì cũng không nghe.

Thẩm Trường An đọc tài liệu, không thấy có vấn đề, liền kí tên vào.

Sau khi Hạ Căng nhận lại tài liệu, nhìn Mục Lạc cười cười.

“VẬY, bác sĩ Thẩm, bác sĩ Mục...tôi ra ngoài trước”

Nói xong, cô vội vàng ôm tài liệu chạy ra ngoài.

“Ôi, y tá Hạ, này...” Mục Lạc nhìn Hạ Căng nắm lun chạy còn nhanh hơn cả thỏ, tự dưng cảm thấy đau tim, đau đầu, cục cứng trong lòng bị tổn thương!

Sao mà anh lại thấy cái câu bác sĩ Mục cô vừa nói lúc nãy vô cùng kì quái nhỉ?

Đối với việc Mục Lạc đang phát điên, Thẩm Trường An ngược lại rất bình tĩnh, đáng vẻ mọi chuyện đều không liên quan đến mình.

“Này, Thẩm Trường An, cậu không sợ Hạ Căng đi nói lung tung hả?”

Thẩm Trường An không cho là đúng, nói với vẻ mặt vô tội: “Tôi thấy Hạ Căng chỉ nhắm vào mỗi mình cậu mà thôi.”

Mục Lạc cứng họng, anh không thể không thừa nhận rằng Thẩm Trường An nói là sự thật.

“Thẩm Trường An, cậu là đồ xấu xa!” Mục Lạc không kiềm chế nổi mà bắt đầu mắng chửi.

“Ha ha, cậu cũng vậy.”

*

“Chị Lục, chị nói xem, đám phóng viên đó thật đáng ghét mà, chuyện gì cũng muốn nhúng tay vào.” Khương Thang vừa lái xe vừa nói với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu đã tháo kính và khẩu trang xuống, cô tùy tiện ngồi ở băng ghế sau, đôi chân dài gác lên nhau.

“Nếu không nhúng tay vào thì bọn họ đâu còn gọi là phóng viên.”

Lục Chi Ưu chỉnh sửa lại quần áo, đầu tóc, sau đó lấy di động ra, tìm một góc chụp đẹp nhất.

“Tách”, Liên chụp được một tấm ảnh tự sướng.

Cô lại mở app VSCO lên, chọn một filter thích hợp rồi đăng nhập vào weibo.

Vừa vào weibo, tin nhắn riêng bắt đầu vang lên không ngừng, đa số là do fan của cô gửi đến, hỏi cô có khỏe hơn chưa, nói rằng mãi mãi đều ủng hộ cô.

Thật ra, nhìn những tin nhắn này Lục Chi Ưu vô cùng cảm động.

Cô đăng ngay một trạng thái mới.

Lục Chi Ưu [V]: Hôm nay trời đẹp, các bạn Chi Tử Hoa à, tôi đã xuất viện rồi ~ mấy bài báo gần đây tung tin tôi bị hủy dung, tôi cũng không muốn nói nhiều, ảnh tự sướng đã đăng lên, các Chi Tử Hoa thấy thế nào?

Hình kèm theo chính là tấm hình tự sướng vừa rồi của cô.

Cô vừa mới đăng weibo chưa được một phút, weibo lại bắt đầu sôi nổi.

Bài viết có hơn 780k lượt share, 500k bình luận.

Cô nhìn qua phần bình luận.

Nữ thần Lục Chi Ưu của tôi: Tôi nói, làm sao mà nữ thần nhà tôi lại hủy dung, nữ thần nhà tôi là đẹp nhất.

Chỉ yêu Lục Chi Ưu: Nữ thần là đẹp nhất ~ mãi yêu~

Chi tử hoa khai (Dành dành nở hoa): Sắc mặt của nữ thần vẫn chưa tốt lắm, hãy nghỉ ngơi thật tốt, đừng mệt mỏi quá.

Chi chi chi chi (Dành dành Dành dành): Mặc kệ người ta nói gì, chị vẫn là nữ thần của em, nữ thần cố lên, em sẽ mãi ủng hộ chị!

... .. Lục Chi Ưu đọc từng phần bình luận ở dưới, trong lòng bỗng nhiên thấy ấm áp.

“Chị Lục, bây giờ chị muốn đi đâu?”

“Hỏi nhằm, đương nhiên là về nhà rồi.”

“Được”

Lục Chi Ưu mở cửa, trong nhà vô cùng yên ắng, dù sao cũng bỏ hơn nửa tháng rồi.

“Cứ ngồi tự nhiên.”

Khương Thang cũng không khách sáo, đặt mông ngồi xuống ghế sofa.

Lục Chi Ưu mở tủ lạnh ra, phát hiện trong đó không còn cái gì có thể ăn.

“Chỉ có nước khoáng thôi, cậu uống đỡ nhé.”

Cô ném chai nước cho Khương Thang, cậu nhanh tay chụp được chai nước khoáng.

Lục Chi Ưu cũng ngồi lên sofa, Bánh Trứng bây giờ còn đang ở nhà Hứa Kiều, xem ra tí nữa phải gọi cho Hứa Kiều, bảo cô mang Bánh Trứng đến đây.

Khương Thang ngửa đầu uống một hớp nước, sau đó lấy điện thoại ra lướt web, lát sau cậu đột nhiên kêu lên: “Chị Lục, sự kiện tuyên truyền lần này, phòng làm việc của đạo diễn Lý đã lên tiếng, nói đây là tai nạn trường quay ngoài ý muốn, không phải do tuyên truyền.”

Lục Chi Ưu gấp cuốn tạp chí ở trên đùi lại.

“Vậy thì tốt quá rồi, nếu đã lên tiếng phủ nhận, vậy tôi cũng không cần tổ chức họp báo làm gì, lại giảm đi được một chuyện phiền phức.”

Khương Thang, “...”

Cậu chỉ có thể nói, cô rõ ràng là lừa mà.

Khương Thang ngồi lại một lúc rồi mới rời khỏi.

Khương Thang đi rồi, Lục Chi Ưu mới gọi điện cho Hứa Kiều.

“A lô, Kiều Mạch.”

“Sao?”

“Tớ xuất viện rồi.”

“À, chúc mừng.”

“...” ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

“Này, tớ xuất viện rồi, cậu mang Bánh Trứng nhà tớ về đây đi.”

Hứa Kiều im lặng một hồi, cô nhìn nữ thần nhà mình đang chơi quên trời quên đất với Bánh Trứng ở trên thảm.

“Cậu không biết xấu hổ hả?” → _ →

“Hả...” Q_Q

“Tự mình đến đón, chị đây rất bận.”

“Không được đâu, cậu cũng biết mà, tớ bây giờ không dám ra khỏi cửa, phóng viên từng đột từng đột chặn kín cửa nhà, tớ vừa bước ra khỏi nhà, không phải là đưa dê vào miệng cọp sao?”

“...”

“Đúng rồi, lúc tới cậu sẵn tiện giúp mình đến siêu thị mua một ít thực phẩm đông lạnh, tủ lạnh nhà tớ bãi công rồi.” O (͡° ͜ʖ ͡°) O

Một lúc sau, đầu bên kia điện thoại mới truyền đến âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi của Hứa Kiều.

“Lục Chi Ưu, chắc kiếp trước tớ nợ cậu hả?”

$$= \omega =$$

Sau khi cúp điện thoại, Lục Chi Ưu nằm sấp trên ghế sofa, nằm một hồi lại ngủ mất.

Đến khi bên ngoài truyền đến tiếng chuông cửa dồn dập, cô mới từ trong mộng bừng tỉnh.

Cô tùy tiện mang dép vào, đoán chừng Hứa Kiều đã đến.

Vừa mở cửa ra, quả nhiên trông thấy Hứa Kiều một tay ôm Bánh Trứng với nữ thần, một tay cầm một bịch đồ ăn lớn.

Hứa Kiều sắc mặt không tốt nhìn cô.

“Cậu tới rồi hả, mau vô nhà đi.” Lục Chi Ưu lập tức nín nọt mời Hứa Kiều vào nhà.

Hứa Kiều tùy ý đạp rơi giày cao gót, cô bế Bánh Trứng trên tay đưa cho Lục Chi Ưu.

Bánh Trứng không gặp Lục Chi Ưu thán rồi, nằm trong lòng cô rên ư ử, cái móng vuốt nhỏ đặt trên vai Lục Chi Ưu, chốc chốc lại le lười muốn liếm mặt cô.

Lục Chi Ưu lấy tay sờ sờ cái đầu nhỏ của Bánh Trứng.

“Bánh Trứng nhà mình nặng lên không ít nha. Nói mau, ở nhà Kiều Mạch ăn cái gì hả?”

Hứa Kiều để Trà Sữa xuống thăm trái sàn, rồi mang tất cả đồ ăn trong túi để vào tủ lạnh của Lục Chi Ưu.

“Trà Sữa nhà tớ ăn gì, nó ăn cái đó, ăn còn nhiều hơn Trà Sữa nữa.”

Lục Chi Ưu ôm Bánh Trứng ngồi lên sofa, Bánh Trứng dang rộng tứ chi nằm trên đùi Lục Chi Ưu, thỉnh thoảng dùng đầu cọ cọ vào cô, bày ra vẻ mặt khó ở.

Hứa Kiều cắt thực phẩm vào rồi, bèn bế Trà Sữa lên ngồi vào bên cạnh Lục Chi Ưu.

Cô nhìn dáng vẻ lười nhác của Bánh Trứng nhin không được mà vỗ vỗ vào đầu nó.

“Thằng nhóc vong ơn bội nghĩa, không nhớ ai hầu hạ mày ăn hơn nửa tháng qua à?”

Bánh Trứng cũng chả thèm đoái hoài đến cô, chỉ ngo nguậy trên chân Lục Chi Ưu rồi nằm xuống.

Hứa Kiều và Lục Chi Ưu có một điểm chung chính là, hai người bọn họ đều không biết nấu cơm, đối với hai từ “nấu cơm” này bọn họ 1 chữ cũng không biết.

Vì thế mỗi lần tụ họp, không gọi thức ăn bên ngoài thì nấu mì tôm, còn không thì mua thực phẩm đông lạnh ở siêu thị, bỏ vào nồi là xong.

Hứa Kiều lấy sủi cảo nhân thịt bò rau cần đông lạnh mới vừa mua ở siêu thị rồi xé bao bì ra.

“Tối nay chúng mình ăn sủi cảo nhé.”

Lục Chi Ưu đưa tay ra dấu OK cho cô.

Hứa Kiều nấu sủi cỏ trong phòng bếp, Lục Chi Ưu ôm Trà Sữa với Bánh Trứng cùng xem phim Hàn trên ghế sofa.

Cô cho vào nồi hấp nhỏ một chút nước, rồi đặt lên bếp điện từ.

Một lát sau, đợi nước sôi lên, cô liền bỏ sủi cỏ vào.

“Lục Chi Ưu, cậu ăn bao nhiêu cái?” Cô hỏi Lục Chi Ưu đang ở trong phòng khách.

“Mười cái.” Lục Chi Ưu không thèm quay đầu trả lời.

“Cậu là heo à?” Hứa Kiều không nhịn được mà mắng.

“Mười cái mà nhiều hả? Hơn nữa tớ nằm viện lâu như thế chưa có được một bữa ăn ngon.”

“Được, được, được, cậu nói gì cũng có lí, cho cậu mười cái, cho cậu no chết luôn.” Hứa Kiều vừa nói vừa bỏ mười cái sủi cỏ vào cho Lục Chi Ưu.

Không lâu sau, sủi cỏ mập mạp trắng trẻo nổi lên mặt nước, cả phòng bếp đều tràn ngập mùi sủi cỏ thơm lừng.

Cô nhìn sủi cỏ chín hết rồi cầm muống múc vào chén.

“Ăn thôi.” Cô đặt chén sủi cỏ lên bàn ăn.

“Được.”

Lục Chi Ưu để laptop xuống rồi đi đến.

Cô nhìn mười cái sủi cỏ trong chén của mình, rồi nhìn qua phần của Hứa Kiều.

“Cậu ăn bao nhiêu cái?” Cô hỏi.

Hứa Kiều nhìn cô, rồi gấp cái sủi cỏ bỏ vào miệng.

“Chín”

“...”

Lục Chi Ưu nhìn cô bằng ánh mắt xem thường, mình ăn mười cái là heo, cậu ta ăn chín cái thì không phải là heo chắc →_→

Hứa Kiều không thèm ngó đến ánh mắt khi dễ của Lục Chi Ưu, tiếp tục ăn sủi cỏ của mình, ăn xong cái thứ nhất, cô thản nhiên bảo: “Đẹp cái ánh mắt đó của cậu đi, nếu không ăn thì để lại làm bữa tối cho Bánh Trứng với Trà Sữa.

Nghe vậy Lục Chi Ưu liền im lặng thu hồi lại ánh mắt.

Cô chạy đến sofa cầm lấy di động, chụp một tấm cho đĩa sủi cỏ. Cô đến bên cạnh Hứa Kiều, ôm chầm lấy cổ cô ấy, “Em gái Kiều Mạch, tội mình làm một tấm tự sướng đi.”

Lục Chi Ưu tựa vào Hứa Kiều, Hứa Kiều xiên một cái sủi cỏ giơ lên, Lục Chi Ưu tìm góc độ, điều chỉnh ánh sáng, hai người cười tươi nhìn ống kính.

“Kimchi”

“Đẹp quá đi.” Lục Chi Ưu ngọt ngào nói.

Chụp xong rồi Lục Chi Ưu mới phát hiện ra, không biết Bánh Trứng với Trà Sữa chạy vào giành khung hình.

Mở VSCO, chọn filter, rồi đăng lên weibo.

Lục Chi Ưu [V]: Hai mỹ nữ, hai chén sủi cảo, có thêm Bánh Trứng và Trà Sữa.

***Chi tử hoa: Hoa dành dành. Ở đây chỉ tên gọi FC của Lục Chi Ưu.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Tranh Chấp Ở Phim Trường, Cổ Đại Giải Vây

Kể từ khi Lục Chi Ưu đăng weibo chứng minh mình không bị hủy dung, những bài blog lúc trước đều bị chìm vào quên lãng.

Lục Chi Ưu nằm chán nằm trên sofa xem phim truyền hình, cô bèn lấy di động ra gửi cho Thẩm Trường An một tin weixin.

Vì sao Lục Chi Ưu lại có weixin của bác sĩ Thẩm? Chính là vào cái ngày cô xuất viện, bác sĩ Thẩm đã nói cho cô biết số điện thoại của mình.

Khi cô đăng nhập vào, weixin tự động hiển thị gợi ý kết bạn, từ thông tin người dùng, cô nhìn thấy tên Thẩm Trường An, vì thế cô liền gửi lời mời kết bạn ngay mà không cần suy nghĩ.

Thế là cô liền dễ dàng có số di động và weixin của Thẩm Trường An.

Lục Chi Ưu: Bác sĩ Thẩm, anh có onl không? (mặt cười)

Nhưng tin nhắn gửi đi cứ như đá chìm đáy biển, cô chờ thật lâu cũng không thấy nhắn lại, thế nên cô liền gửi tiếp một tin.

Lục Chi Ưu: Bác sĩ Thẩm ~

Lần này thì Thẩm Trường An hồi âm lại.

Nam thần nhà tôi (tên Thẩm Trường An được Lục Chi Ưu lưu trong weixin): Tôi đây, sao vậy?

Nhìn thấy tin nhắn của Thẩm Trường An, Lục Chi Ưu kiềm chế không được mà lăn lộn trên sofa.

Lục Chi Ưu: Không có gì hết = ￣ω￣ = chỉ muốn chào anh một câu ~

Nam thần nhà tôi: Ờ

Lục Chi Ưu đầu đầy vạch đen nhìn tin nhắn của Thẩm Trường An, anh nhắn thế là sao, còn có thể tiếp tục trò chuyện được không?

Lục Chi Ưu: Bác sĩ Thẩm, tôi cảm thấy mình bị bệnh rồi ￣▽￣

Nam thần nhà tôi: Sao vậy?

Lục Chi Ưu: Từ lúc trở về liền cảm thấy ăn không vô, dạ dày cũng không thoải mái.

Nam thần nhà tôi: Uống nhiều nước ấm vào.

Lục Chi Ưu: Có, nhưng vẫn thấy không thoải mái (∩_∩)

Nam thần nhà tôi: ...

Lục Chi Ưu: Bác sĩ Thẩm, tôi cảm thấy là do quá nhớ anh đấy = ￣ω￣ =

Thẩm Trường An dựa lưng vào ghế, anh nhìn tin nhắn của Lục Chi Ưu, có chút sửng sốt, đây là cô đang công khai đùa giỡn anh hả?

Trong đầu anh không khỏi hiện ra dáng vẻ của Lục Chi Ưu, thật ra, Lục Chi Ưu đã xuất viện được vài ngày rồi, nhưng anh có chút không quen, anh đỡ đỡ cái trán, đây là mình nghiện bị ngược hả?

“Thẩm Trường An, làm gì mà ở đó thất thần vậy, bị trễ họp rồi kìa.”

Ngay lúc Thẩm Trường An đang rối rắm không biết trả lời tin nhắn cho Lục Chi Ưu ra sao thì Mục Lạc cầm giấy tờ quay về.

“Ừ, đến ngay.”

Anh quen tay bỏ điện thoại vào ngăn tủ sau đó liền cầm tài liệu theo Mục Lạc ra ngoài.

Lục Chi Ưu chờ thật lâu, nhưng vẫn không thấy Thẩm Trường An nhắn lại, vì thế cô đứng lên, đến tủ lạnh lấy một chai sữa ra uống hết.

Bởi vì ở nhà quá nhàn rồi, cô sắp bệnh vì chán rồi, cho nên liền quyết định quay trở lại phim trường.

Cô gọi cho Khương Thang bảo cậu ấy lát nữa đến đây đón cô.

Ngồi trước bàn trang điểm, cô nhìn vào trong gương động viên chính mình.

“Lục Chi Ưu, cố lên ٭ (^ ω ^) ٭!”

Cô trang điểm nhẹ nhàng, sau đó lấy quần áo trong tủ ra thay.

Áo thun có cổ tay ngắn màu xanh đậm, cổ áo màu đen, váy ngắn màu cam nhạt, áo được sơ vin làm hiện ra vòng eo mảnh mai.

Cô bước đến tủ giày đặt cạnh cửa, cầm lấy đôi giày cao gót màu trắng định mang vào, nhưng vừa cúi xuống, đột nhiên lại nhớ đến lời của Thẩm Trường An đã nói, anh nói hiện giờ cô không được mang giày cao gót, cho nên cô quyết tâm để đôi giày xuống, cầm lấy đôi giày thể thao màu trắng mang vào.

Lúc cô đang chuẩn bị mở cửa thì không biết Bánh Trứng từ đâu xuất hiện, trong miệng còn ngậm một xâu chìa khóa.

Lục Chi Ưu nhìn chìa khóa trong miệng Bánh Trứng, vỗ một cái mạnh vào gáy mình, cô đúng là não cá vàng, xem tí nữa là quên mang chìa khóa, cô ngồi xuống, Bánh Trứng ngậm chìa khóa đặt vào lòng bàn tay của cô. Lục Chi Ưu cảm động ôm Bánh Trứng vào lòng.

“Bánh Trứng bảo bối, sao cưng lại dễ thương như thế, cảm ơn cưng, nếu không tối về mẹ lại bị nhốt ở ngoài cho xem.

Cô cưng chiều sờ sờ cái đầu nhỏ của nó, lại vuốt vuốt bộ lông mềm mượt rồi mới đặt Bánh Trứng xuống.

“Bảo bối à, mẹ phải đi làm đây, kiếm được nhiều tiền mẹ sẽ mua một căn biệt thự mới, đổi mới toàn bộ cho cưng, cưng phải ở nhà ngoan ngoãn đấy ~”

“Chị Lục”

Khương Thang từ xa nhìn thấy Lục Chi Ưu, cậu vẫy vẫy tay với cô.

“Đi thôi.”

“Được”

“Chị Lục, sao chị không nghỉ ngơi thêm vài ngày nữa?” Khương Thang vừa lái xe vừa hỏi.

Lục Chi Ưu nhàn nhã trả lời: “Tôi mà nghỉ nữa, tháng sau cậu có muốn cạp đất mà sống không?”

Khương Thang lập tức im lặng, cậu cũng không muốn tháng sau cạp đất đâu.

Họ đến tổ quay phim đúng vào lúc cả đoàn đang được nghỉ giải lao.

“Đạo diễn Lý.” Lục Chi Ưu chào đạo diễn.

Đạo diễn tươi cười nhìn cô, “Đến rồi à”

“Vâng, cảnh quay tiếp theo là gì vậy?” Cô hỏi.

“Cô đã đến rồi, cảnh lúc trước khi cô bị ngã vẫn còn nhiều, vậy thì cảnh tiếp theo đến lượt cô, cô chuẩn bị có kịp không?” Đạo diễn hỏi.

Lục Chi Ưu nghĩ một chút rồi nói, “Kịp chứ, vậy tôi đến phòng hóa trang chuẩn bị một chút, vừa hóa trang vừa xem lại kịch bản.”

“Được”

Lúc này Lâm Tuệ đang ở phòng vệ sinh chỉnh trang lại, nghĩ đến lát nữa được quay phim cùng với Hà Cẩm Duyên, trong lòng Lâm Tuệ ngọt như mật.

Bỗng nhiên cửa phòng vệ sinh bị mở ra.

Người bước vào chính là mấy diễn viên đóng vai cung nữ, Lâm Tuệ không để ý lắm, tiếp tục chỉnh trang.

“Cô biết gì không, tôi mới vừa nghe nói một chuyện” Tiểu Nguyễn nói.

“Chuyện gì?” Tiểu Mẫn hỏi.

“Chị Chi Ưu đã quay lại rồi.”

Tiểu Mẫn, “Trở về thì sao, cũng không có liên quan gì với tôi.”

Hai cô diễn viên bắt đầu to nhỏ rầm rì.

“Nhưng mà, tôi vừa nghe được, cảnh tiếp theo sẽ để chị Chi Ưu diễn cùng với anh Cẩn Duyên.”

“Hả? Không phải cảnh tiếp theo là của chị Lâm Tuệ với anh Cẩn Duyên sao?”

“Bị hủy rồi.”

Vốn Lâm Tuệ không có ý định nghe lén, nhưng nghe thế cô mở cửa ra một cái rầm.

“Các cô vừa mới nói gì?”

Hai cô diễn viên không ngờ Lâm Tuệ có mặt ở đây, trong lúc nhất thời bị dọa chết đứng.

“chị...chị Lâm Tuệ...” Tiểu Mẫn lắp bắp.

“Tôi hỏi cô, chuyện cô vừa nói có thật hay không?”

“Chị Lâm Tuệ...” Tiểu Nguyệt do dự không dám nói.

“Nói mau!” tâm trạng Lâm Tuệ bây giờ không tốt tí nào.

“Là thật, chính tai em nghe đạo diễn nói vậy.”

Lâm Tuệ cảm thấy như bị một chậu nước lạnh đổ ào xuống.

Cô đã chuẩn bị từ lúc 6 giờ đến bây giờ, chỉ vì Lục Chi Ưu quay lại, cảnh quay của cô bị hủy một cách nhẹ nhàng.

“Không được, tôi phải tìm Lục Chi Ưu tính sổ, thật không công bằng mà!”

Nói xong, Lâm Tuệ chạy nhanh ra ngoài như một cơn gió, bỏ lại hai cô diễn viên đang trợn mắt há mồm.

Tiểu Nguyệt: “Hình như tôi mắc phải sai lầm rồi...”

Tiểu Mẫn: “Tôi thấy hai chúng ta đều toi rồi...”

*

Lục Chi Ưu ngồi trước bàn trang điểm, Tiểu Mễ đang giúp cô hóa trang, còn cô đang chăm chú nghiên cứu kịch bản.

“Chị Lục, xong rồi.” Tiểu Mễ bỏ hộp phấn trên tay xuống, nói với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu nhìn mình trong gương, gương mặt xinh đẹp, môi hồng răng trắng.

“Cám ơn.” (" ^ ω^ ")

“Không có chi.”

“Chị Lục, trang phục diễn hôm nay của chị đây.” Một nhân viên cầm đến một bộ trang phục màu tím.

“Được rồi, cảm ơn.”

Lục Chi Ưu cầm lấy váy, rồi vào phòng thay quần áo.

“Tôi đi đây.”

“Vâng ~”

Cô đi về phía cửa, định mở cửa thì đụng phải Lâm Tuệ đang xông đến.

Lâm Tuệ xông vào hơi mạnh khiến cho Lục Chi Ưu bị đẩy về sau mấy bước.

Cô nghi hoặc nhìn Lâm Tuệ, còn chưa kịp hỏi thì Lâm Tuệ đã gân cổ lên gào với cô.

“Lục Chi Ưu, chị dựa vào đâu mà cướp cảnh diễn của tôi?”

Lục Chi Ưu không hiểu gì: “Cô đang nói cái gì vậy?”

Cướp cảnh diễn của cô ta?

Lục Chi Ưu vẻ mặt ngờ ngác.

“Chị dám nói là không sao, cảnh tiếp theo rõ ràng là của tôi và anh Cẩn Duyên, tại sao lại đổi thành chị, cho dù chị có nổi tiếng thì cũng đừng có ức hiếp người thế chứ.”

Vì giọng của Lâm Tuệ quá to, cho nên nhiều người chạy đến vây quanh phòng hóa trang, đa số là những người đến xem kịch hay.

Lâm Tuệ là thiên kim tập đoàn Lâm thị, đây cũng là bộ phim đầu tiên của cô, nghe nói lúc trước được vào vai nữ hai là do ba cô là người đầu tư bộ phim, từ nhỏ đã quen được nuông chiều, cho nên tính tình cũng không tốt.

Vừa nghe Lâm Tuệ nói vậy, Lục Chi Ưu liền hiểu ngay vấn đề, vốn dĩ cảnh tiếp theo là của cô ấy, vì đạo diễn tạm thời thay đổi, vì thế cô ấy cảm thấy khó chịu nên đến tìm mình,

“Việc này thật ra...”

“Lục Chi Ưu tôi nói cho chị biết, đừng tưởng chị nổi tiếng hơn tôi rồi muốn làm gì thì làm.”

Không chờ Lục Chi Ưu nói hết, Lâm Tuệ lại gào lên, Lục Chi Ưu bỗng nhiên không muốn nói nhiều nữa, cô vốn muốn giải thích với cô ấy, nhưng nhìn tình hình này, cũng không cần thiết nữa.

“Chị Lâm à, chuyện này có phải có hiểu lầm gì không?” Tiểu Mễ bước đến hỏi.

“Hiểu lầm cái gì?”

Lục Chi Ưu nhìn cô không còn gì để nói, thản nhiên đáp lại: “Về vấn đề quay phim, mấy người có bất mãn gì thì cứ đi tìm đạo diễn, ồn ào với tôi cũng vô ích, xin lỗi, bây giờ tôi phải quay phim, mọi người cứ việc ở lại.”

Nói xong cô liền muốn rời khỏi, chẳng muốn dây dưa nhiều với cô ấy làm gì.

Nhưng Lâm Tuệ sao có thể để cô đi dễ dàng như vậy, cô níu lấy cổ tay của Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu không ngờ cô ấy sẽ ra tay với cô, không có chút phòng bị nào liền bị kéo lảo đảo, may là có Tiểu Mễ ở phía sau đỡ lấy cô, nhưng cái chân bị thương không cẩn thận đụng vào cái ghế.

“Á” Lục Chi Ưu hít một hơi, cô cảm giác được sau lưng mình đã bắt đầu đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Á! Đau chết mất!

“Chị Lục, có sao không?” Tiểu Mễ hỏi.

“Không sao.” Lục Chi Ưu miễn cưỡng đáp lại.

Cô nhìn Lâm Tuệ đang níu lấy cổ tay mình, mắt không khỏi lạnh đi.

“Buông tay!” Giọng nói lạnh lùng.

Lâm Tuệ ngẩn người, cô chưa bao giờ nhìn thấy Lục Chi Ưu như vậy, dù trong lòng có chút bất ngờ, nhưng cô vẫn cứng đầu không buông.

Mọi người cũng bị giọng điệu đột nhiên lạnh lùng của Lục Chi Ưu làm cho hoảng sợ, bởi vì Lục Chi Ưu lúc nào cũng nói chuyện vô cùng nhỏ nhẹ, ôn hòa.

“Dù sao chị cũng không được đi quay, tôi sẽ không buông tay! Dựa vào đâu chị đoạt cảnh diễn của tôi mà còn lớn lối như thế!”

Lục Chi Ưu bây giờ vừa đau lại vừa giận, cảm giác đau đớn trên đùi truyền đến làm cho đầu cô choáng váng.

“Mọi người đang làm gì đó?”

Bỗng nhiên một giọng nói lạnh nhạt trầm thấp từ phía sau truyền đến.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cạn
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Kỳ Thực Cẩn Duyên Diễn Khá Tốt

Bỗng nhiên một giọng nói trầm thấp từ phía sau vang lên, mọi người vây quanh đều quay đầu lại.

Người đến là Cố Kỳ Hành

Hôm nay anh diện trang phục màu đen, đôi chân dài ẩn giấu dưới quần tây, giày da màu đen, cả người tỏa ra khí chất lạnh lùng.

Anh cũng là người đầu tư cho bộ phim này, hôm nay nghe Hà Cẩn Duyên thông báo Lục Chi Ưu đến quay phim, vì thế thuận tiện ghé thăm cô một chút, không ngờ rằng anh vừa đến lại thấy chuyện vừa rồi.

Cố Kỳ Hành nhìn Lục Chi Ưu đang bị Lâm Tuệ nắm cổ tay, trên trán giàn giụa mồ hôi, vẻ nguy hiểm lóe lên trong đáy mắt, nhiệt độ xung quanh đột nhiên giảm xuống. Lâm Tuệ thấy ánh mắt của Hà Cẩn Duyên, vội buông cổ tay Lục Chi Ưu ra.

Cố Kỳ Hành là nhân vật lớn trong giới giải trí, từ lúc mới bước vào giới, cô đã biết hai người khó trêu vào nhất trong giới, một là Hà Cẩn Duyên, người còn lại chính là Cố Kỳ Hành.

Cố Kỳ Hành không thèm ngó ngang đến cô, trực tiếp bước đến bên cạnh Lục Chi Ưu.

“Có chuyện gì vậy?” Anh hỏi.

“Cậu đoán xem?” Lục Chi Ưu vừa nói vừa xoa xoa cổ tay bị Lâm Tuệ nắm.

Nhìn cô bé Lâm Tuệ gầy gầy, yếu yếu như thế nhưng lực tay mạnh vô cùng.

Nghe Lục Chi Ưu nói, mọi người xung quanh không dám hó hé.

Cô lại dám dùng cái thái độ đó nói chuyện với Cố Kỳ Hành, điều làm cho bọn họ kinh ngạc chính là Cố Kỳ Hành không có một chút tức giận nào.

Anh bước đến trước mặt Lâm Tuệ.

Lâm Tuệ nhìn anh trong khoảng cách gần như thế mà quên cả hô hấp.

“Đây là ngày đầu tiên vào showbiz à, cô không nắm rõ quy tắc trong giới hay sao, có còn biết phép tắc gì không hả? Nếu như không biết thì tôi khuyên cô mau mau rút khỏi ngành đi!” Cố Kỳ Hành lạnh lùng nhìn cô.

“Anh Kỳ Hành, em...”

“Ai là anh của cô, đừng có nhận vợ, tôi làm gì có đứa em gái nào như cô.”

Cố Kỳ Hành xưa nay vô cùng lạnh lùng, chưa bao giờ để người khác vào mắt, bây giờ còn phát ngôn những lời lẽ cay nghiệt như thế, ai còn dám lên tiếng chứ.

“Bây giờ, xin lỗi Lục Chi Ưu.”

“Em...” Lâm Tuệ nhìn anh.

“Hai lựa chọn, một xin lỗi, hai rút ra khỏi đoàn phim.”

Khóe mắt Lâm Tuệ lập tức đỏ lên, đôi mắt ngập nước, ai nhìn thấy cũng sẽ đau lòng, nhưng người đối diện cô bây giờ không phải là người bình thường, đó là Cố Kỳ Hành.

Lâm Tuệ dù cho không cam lòng cũng phải xin lỗi Lục Chi Ưu, bởi vì cô tin chắc, nếu cô không xin lỗi, Cố Kỳ Hành có thể ném cô ra khỏi đoàn phim ngay.

“Chị Chi Ưu, em xin...”

“Không cần đâu.” Lục Chi Ưu nhàn nhạt nhìn cô.

Lâm Tuệ chợt tròn mắt đầy vẻ nghi ngờ nhìn cô.

“Việc hôm nay coi như chưa xảy ra, mọi người giải tán đi.”

Nói xong Lục Chi Ưu liền bước về phía cửa ra vào, lúc đi ngang qua Lâm Tuệ cô dừng lại.

“Việc quay phim tôi thật sự không biết, cũng không cố ý tranh cãi diễn với cô, có lẽ tôi phải nói một tiếng xin lỗi với cô, nhưng tôi vẫn muốn nói, bất kỳ chuyện gì liên quan đến quay phim cô có thể tìm đạo diễn hỏi trực tiếp.”

Thân thể Lâm Tuệ khẽ run, cô ngẩng đầu nhìn Lục Chi Ưu, nhưng Lục Chi Ưu cũng không thèm liếc nhìn cô một cái, trực tiếp bước thẳng ra ngoài.

“Tôi hy vọng chuyện này sẽ không xảy ra lần thứ hai, tôi cũng cảnh cáo mọi người, đừng tự cho mình là đúng, ra về ta đây.” Cố Kỳ

Hành nói, ánh mắt quét một vòng mọi người xung quanh.

Bây giờ còn có người nào dám ngẩng đầu lên nữa, ánh mắt của Cố Kỳ Hành quá mức sắc bén, bén đến nỗi anh có thể đem tất cả bí mật của mọi người thu vào mắt, giống như trước mặt anh, mọi người đều trống trơn, không cất giấu được một cái bí mật nào.

Sau khi nói xong, Cố Kỳ Hành không thèm quay đầu lại mà bước theo Lục Chi Ưu ra ngoài.

Lâm Tuệ nhìn bóng lưng họ rời đi, không biết tại sao lại cảm thấy buồn.

*

Bởi vì chân vừa bị va vào ghế, cho nên bước đi của Lục Chi Ưu hơi khó khăn, Cố Kỳ Hành không mất bao lâu đã đuổi kịp.

Anh đến bên cạnh cô, quan tâm hỏi: “Có sao không?”

Cố Kỳ Hành tuy vẫn giữ dáng vẻ lạnh lùng, nhưng trong mắt đông đầy quan tâm, ánh mắt ấm áp hơn.

“Không sao, tôi đâu có yếu ớt như thế.” Lục Chi Ưu cười khoát khoát tay với Cố Kỳ Hành,

Nghe cô nói thế, Cố Kỳ Hành không nhin được mà búng một cái vào gáy cô.

“Cái gì thế! Đau quá!” Lục Chi Ưu đánh vào mu bàn tay anh.

Cố Kỳ Hành cũng không tức giận.

“Lục Chi Ưu, cậu ở trong cái giới hỗn tạp này mấy năm rồi, có một việc bé tẹo thế này thôi mà cũng làm mình bị thương được hả?”

“Cậu nghĩ tôi muốn chắc, người ta tìm tôi gây sự, tôi phải làm sao, hơn nữa, tôi lại là nữ thần quốc dân, đi theo con đường thanh thuần, tôi cũng phải duy trì hình tượng nữ thần chứ.” ㄟ (ノεノ)

Dù cho Cố Kỳ Hành lạnh lùng cỡ nào, khi nghe Lục Chi Ưu nói cũng không kìm được nhếch khóe môi,

“Cậu mà còn hình tượng nữ thần? Sao tôi thấy nữ thần kinh lại hợp với cậu hơn, mỗi ngày ra vẻ đoan trang, bản chất chính là điên điên khùng khùng.”

“Điên điên khùng khùng cái gì, tôi đây là hào phóng, tùy ý, không câu nệ tiểu tiết đấy nhá, cậu có thể đừng sĩ nhục tôi được không?”

“Được được được, tôi không sĩ nhục cậu, vậy bây giờ cậu còn muốn tiếp tục quay nữa không, nếu không thì xin nghỉ, đến bệnh viện kiểm tra xem sao.”

Đi bệnh viện? →_→

Nói như vậy nghĩa là mình có thể gặp lại bác sĩ Thẩm đó →_→

Nhưng suy nghĩ lại, nếu cô mà xin nghỉ đi bệnh viện, Hà Cẩn Duyên chắc chắn sẽ giết cô.

Cô không quên, hôm nay lúc thông báo đổi cảnh quay Hà Cẩn Duyên đã hầm hầm đi đọc lại kịch bản, bây giờ mà cô nói không quay, cô bảo đảm luôn, vừa ra khỏi bệnh viện, Hà Cẩn Duyên sẽ trùm bao bố mang cô đi, chờ anh ta xử cô.

Trong lòng suy đi tính lại, cô vẫn là an phận quay tiếp, sau đó rồi tìm bác sĩ Thẩm sau vậy.

= ω =

“Thôi khỏi, để quay phim rồi tính sau, cũng không có gì nghiêm trọng đâu.”

“Cậu chắc chứ?”

“Chắc mà chắc mà, cậu đi nhanh đi, không thôi Hà Cẩn Duyên lại lên cơn bây giờ.”

*

Hà Cẩn Duyên nhìn cô khắp khiêng bước đi mà nhúu đôi chân mảy.

Lúc cô bước đến chỗ anh, anh nhỏ giọng hỏi: “Không phải vừa nãy không sao mà, sao giờ lại què rồi?”

“Lúc nãy không cẩn thận nên va vào ghế.”

Hà Cẩn Duyên liếc cô, “Cậu còn làm được cái gì nữa hả?”

Lục Chi Ưu ở góc không ai để ý lườm anh một cái: “Tôi thích”

“Cẩn Duyên, Chi Ưu, chuẩn bị xong chưa, chúng ta bắt đầu thôi.”

Đây là cảnh trùng phùng giữa Nhan Khanh và Lạc Nghê Thường sau khi nàng bị rơi xuống vách núi rồi mất trí nhớ, cảnh tình cảm này rất quan trọng, căn bản là không cần nhiều thoại, đa phần là dùng ánh mắt để biểu đạt.

Lục Chi Ưu ra dấu Ok cho đạo diễn.

“Được, máy quay chuẩn bị, 5 4 3 2 1Action!”

Trong màn hình, Lục Chi Ưu chậm rãi đi qua ngõ nhỏ, bước đến trước chân cầu, nàng nhìn người đến người đi trên cầu. Sau đó bước từng bước lên cầu, mặt được che lại bởi chiếc khăn, chỉ lộ ra một đôi mắt xinh đẹp, luôn nhìn về phía trước, ánh mắt nhàn nhạt không một chút rung động.

Nhưng Lục Chi Ưu lại đang nghĩ, gì chứ, từng bước bước lên bậc, sao lúc trước cô không để ý cầu lại có nhiều bậc thang như vậy, bình thường cô toàn là một bước hai bậc mà nhảy lên cầu thôi.

Hơn nữa chân cô bây giờ lại rất đau, cho nên bước chân càng chậm hơn, nhưng như thế lại vô cùng phù hợp với Nghê Thường hiện giờ.

Khi sắp bước lên đến cầu, nàng mới nhìn thấy Hà Cẩn Duyên cũng đang chậm chậm tiến về phía mình.

Không thể không nói, dù Hà Cẩn Duyên đọc mồm đọc miệng, lại xấu xa, nhưng khoác lên người một bộ bạch y, cũng có vài phần đáng vẻ của một công tử hào hoa, bảo sao Lạc Nghê Thường trong phim lại nguyện ý nhảy vực vì hắn.

Nàng chậm rãi bước đến bên hắn, hắn cũng bước đến bên nàng, cho đến khi hai người gặp nhau, máy quẹt đúng lúc thổi lên một cơn gió, đem khăn che mặt của nàng rơi xuống trên mặt đất.

Ngay lúc nàng cúi xuống nhặt lên, một đôi tay trắng trẻo nhanh nhẹn nhặt khăn che mặt của nàng.

Hắn tự tay đưa khăn che mặt cho nàng, nàng chậm rãi ngược lên nhìn hắn.

Con người Hà Cẩn Duyên trong chớp mắt liền co lại, vẻ mừng rỡ thoáng hiện lên.

“Nghê Thường...”

Giọng hắn trầm thấp đầy từ tính, ôn nhuận như nắng ấm.

Lục Chi Ưu bỗng chốc ngẩn ngơ, tay cũng không nhận lại khăn che mặt, chỉ nhìn vào hắn.

“Cắt! Cảnh này rất đạt, Cẩn Duyên, Chi Ưu, hai người diễn tốt lắm, tình cảm vô cùng thích hợp, nhất là đoạn quay cận mặt của Chi Ưu.” Đạo diễn vui mừng nói, chỉ có Hà Cẩn Duyên và Lục Chi Ưu mới có thể khiến ông không lo lắng, vì hai người chỉ cần diễn một lần là đạt, sự phối hợp giữa hai người cũng vô cùng ăn ý.

Hà Cẩn Duyên đặt cái khăn che mặt lên tay Lục Chi Ưu.

“Sao, bị cách diễn của tiểu gia đây thu phục rồi đúng không?” Anh vênh váo hỏi cô.

Lục Chi Ưu trợn trắng mắt, nhìn dáng vẻ thiếu đòn của anh, dù cho cô có bị thu phục cô cũng sẽ không khen anh đâu.

“Ha ha ha” o (^ _ ^)o

Bởi vì cô và Hà Cẩn Duyên có độ ăn ý cao, cho nên chỉ trong một buổi trưa ngắn ngủi, cô đã hoàn thành được một nửa cảnh quay trước đó

Quay hết một buổi, Lục Chi Ưu toàn thân mệt mỏi ngã xuống ghế ngồi, cả người không muốn nói chuyện, cô kéo kéo trang phục trên người, y phục cô rất phiền phức, một lớp vải rồi đến một lớp voan, dù chưa đến hè nhưng cũng rất nóng.

Tiểu Mễ cầm lấy cây quạt quạt cho Lục Chi Ưu.

“Khương Thang sao vẫn chưa quay lại?” Cô nhin không được mà hỏi.

“Sắp rồi.” Tiểu Mễ vừa dứt lời đã nghe tiếng của Khương Thang truyền đến.

“Chị Lục, đá bào matcha về rồi đây!”

Khương Thang cầm ly đá bào đưa cho Lục Chi Ưu, cô liền đưa tay nhận lấy.

“Đây, đá bào vị thảo mộc của cô” Khương Thang đưa cho Tiểu Mễ một ly.

“Cám ơn”

Lục Chi Ưu múc một muỗng đá bào to bỏ vào miệng, mát lạnh lại mang vị matcha thơm ngát, Lục Chi Ưu cảm thấy mình hạnh phúc quá đi.

Cô đưa điện thoại cho Khương Thang, “Chụp cho tôi một tấm, tôi muốn đăng weibo.”

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Bác Sĩ Thẩm, Tôi Đến Khám Bệnh

Khương Thang vội vàng đặt ly đá bào ô mai xuống, cầm lấy điện thoại.

Lục Chi Ưu hai tay cầm ly đá bào, miệng nở nụ cười hạnh phúc, Khương Thang chọn góc chụp rồi nhanh tay chụp một tấm, còn chụp thêm vài tấm Lục Chi Ưu đang ăn đá bào.

Cậu nhìn hình trong điện thoại, cảm thấy từ khi đi theo chị Lục đến nay, level chụp choẹt cũng được nâng lên rất nhiều, nói không chừng cậu còn có thể kiếm thêm một khoản từ nghề tay trái này. ٩ (͡° ͜ʖ ͡°) ٩

Lục Chi Ưu nhận lại điện thoại, nhìn hình được Khương Thang chụp, tìm filter rồi chọn lấy một tấm đẹp nhất đăng weibo.

Lục Chi Ưu [V]: Làm việc cả buổi trưa, bây giờ cầm được một ly đá bào matcha, cảm thấy hạnh phúc quá đi = ̄ ω ̄ =

“Khương Thang, dạo này chụp hình lên tay rồi đấy nha.”

Khương Thang nhìn Lục Chi Ưu vừa ăn đá bào vừa nói: “Đâu có, em chỉ là tay mơ thôi, là do vẻ đẹp xuất sắc của chị Lục ấy chứ.”

“Ừ, đúng là trẻ con dễ dạy ~” Lục Chi Ưu hài lòng đáp.

Đạo diễn Lý thấy Lục Chi Ưu cũng đã mệt cả ngày rồi, hơn nữa vẫn còn đang bị thương, cho nên ông cũng không sắp cảnh quay đêm cho cô mà để cô quay về nghỉ ngơi.

Lục Chi Ưu không từ chối, dù sao cô cũng nhân cơ hội này để đến bệnh viện gặp bác sĩ Thẩm, nghĩ đến là thấy vui ngay. (◡_◡)

“Khương Thang, đưa tôi đến bệnh viện.”

“Chị Lục, chuyện lúc trưa em cũng có nghe nói.” Khương Thang vừa lái xe vừa nói.

“Nghe cái gì?” Lục Chi Ưu ngồi nghịch móng tay.

“Chị Lục, đừng có lừa em.”

Lục Chi Ưu nhìn thoáng qua Tiểu Mễ ngồi kế bên, Tiểu Mễ lập tức lắc đầu.

“Tôi lừa cậu cái gì?”

“Chính là chuyện Lâm Tuệ tìm chị gây sự ấy, cái cô Lâm Tuệ đó thiệt là, đúng là lỗ mãng.” Khương Thang làm bầm trong miệng.

“Thật ra chuyện này cũng không thể trách Lâm Tuệ.” Lục Chi Ưu bỏ tay ra.

“Sao lại không trách cô ta? Rõ ràng cô ta làm chị bị thương!”

“Cũng có thể không hoàn toàn là lỗi của cô ấy, đoán chừng chỉ là hiểu lầm mà thôi.”

“Hiểu lầm, vậy có khi nào có người châm lửa không? F*ck, chị nói xem, có phải bitchy quá không?” Khương Thang tức giận hỏi cô.

Bitchy?

Lục Chi Ưu nhin không được mà cười, “Cậu tập trung lái xe đi, lo nhiều thế làm gì, bitchy hay không cũng không liên quan đến cậu.”

“Vậy sao được, em là trợ lý duy nhất của chị mà!”

Lục Chi Ưu cũng không thèm nói với Khương Thang nữa, dựa lưng vào ghế, lôi cái bịt mắt ở dưới ghế lên đeo vào.

Thật ra, quay cả một buổi trưa, dù diễn một lần là đạt, nhưng cô vẫn rất mệt, bây giờ có thể nghỉ ngơi nên cô cũng không muốn nói chuyện.

Khương Thang từ kính chiếu hậu nhìn thấy cô nhắm mắt nghỉ ngơi phía sau ghế, cũng tự giác im lặng tập trung lái xe, để cô có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Qua một lúc sau.

“Chị Lục, xuống xe thôi, đến rồi.” Tiểu Mễ nhỏ giọng gọi Lục Chi Ưu vẫn còn đang mơ ngủ.

Lục Chi Ưu khi ngủ cũng không sâu, bị Tiểu Mễ gọi nên cô cũng từ từ tỉnh lại.

Cô duỗi tay tháo bịt mắt xuống.

“Đến rồi hả?”

“Vâng.”

Lục Chi Ưu vội vàng lấy son từ trong túi xách ra, trang điểm, chỉnh chỉnh lại mái tóc.

“Chị Lục, không phải chỉ đi khám bệnh thôi sao, sao chị lại thế?”
Tiểu Mễ không nhịn được hỏi.

“Cô thì biết gì, tôi đây là đi gặp bác sĩ Thẩm – Thẩm Trường An, cô nói xem có cần phải trang điểm không?” Lục Chi Ưu ghét bỏ nhìn cô.

“Chị Lục, chị quyết tâm theo đuổi bác sĩ Thẩm hả?”

“Nhảm nhí, bộ cô thấy tôi rảnh lắm hả?”

Lục Chi Ưu soi soi trước gương, “Khương Thang, đẹp không?”

“Đẹp, đẹp, rất đẹp.”

“Bớt diễn lại đi.”

“Em đang khen chị mà.”

“Được rồi, không nói nữa, tôi vô đây, lát nữa cậu về trước đi nhé.”

“Hả? Em về trước, vậy chị thì sao? Chị về bằng cách nào?”

“Lát nữa tôi muốn hẹn hò với bác sĩ Thẩm nhà tôi, tôi không muốn mang theo hai cái bóng đèn cao áp như mấy người đi theo.”

“Ôi, không được đâu chị Lục...”

“Ngày mai 9 giờ đến đón tôi nhé, bái bai ~”

Lục Chi Ưu cũng không để cho Khương Thang nói tiếp, đeo kính râm và khẩu trang lên rồi xuống xe ngay, đóng cửa xe cái rầm, bước đi không thèm quay đầu lại.

Khương Thang và Tiểu Mễ lòng chua xót nhìn theo bóng lưng của Lục Chi Ưu.

Thế nào gọi là qua cầu rút ván, hôm nay bọn họ đã được chứng thực.

“Đi, anh trai dẫn em đi ăn.” Cậu xoay người nói với Tiểu Mễ.

“Yeah, đi thôi.” Tiểu Mễ nhảy lên sung sướng.

*

“Thẩm Trường An có ở đây không?”

Lục Chi Ưu giữ một y tá lại hỏi.

“Bác sĩ Thẩm hả?” Hạ Căng hỏi lại.

“Vâng.”

“Xin hỏi chị có hẹn trước không ạ?” Hạ Căng lễ phép hỏi.

Cô nhìn cô gái bịt khẩu trang kín mít trước mặt, không biết sao lại thấy rất quen.

“Tôi không phải đến khám bệnh, tôi là bạn của anh ấy.” Lục Chi Ưu cười cười.

Cô cũng không ngu, nếu bảo đến khám bệnh, phải xếp hàng lại còn hẹn trước, thế thì phải đợi đến bao giờ.

“À, bác sĩ Thẩm đang họp.”

“Được, vậy để tôi đến phòng làm việc của anh ấy chờ là được, cảm ơn cô.” Lục Chi Ưu gật đầu với Hạ Căng, rồi nhấc chân bước về phía phòng làm việc của Thẩm Trường An.

Hạ Căng nhìn bóng lưng của Lục Chi Ưu, cảm thấy rất quen thuộc... giống... ôi... vẫn không nhớ ra.

Thôi, bỏ qua, dù sao cô vẫn là một sinh vật đơn bào.

Cô không thèm nghĩ nhiều, lắc lắc đầu rồi đi về phía phòng làm việc của y tá trưởng.

Lục Chi Ưu đứng trước cửa phòng của Thẩm Trường An, sau đó mở cửa đi vào.

Trong phòng làm việc không có ai, căn phòng rộng lớn chỉ đặt hai cái bàn làm việc, và một cái ghế sofa, xung quanh phòng toàn là kệ sách được xếp đầy sách về y khoa.

Bàn làm việc của Thẩm Trường An nằm ở bên cạnh cửa sổ.

Cô đặt túi xách lên bàn, sau đó không khách sáo mà ngồi lên cái ghế của Thẩm Trường An.

Hai tay chống cằm, mắt cô mở to quan sát một lượt căn phòng.

Cô nhìn thấy trên tường treo đầy những lá cờ khen thưởng của Thẩm Trường An, đây chắc là do bệnh nhân của anh tặng cho.

Lục Chi Ưu nghĩ, hay là mình cũng tặng cho anh một lá, để anh treo ngay chính giữa(͡ - ͡) @

Thẩm Trường An từ phòng họp bước ra liền gặp ngay Hạ Căng.

“Bác sĩ Thẩm?” Hạ Căng gọi anh lại.

“Hả?” Thẩm Trường An dừng lại.

“Bác sĩ Thẩm, vừa rồi có một cô gái đến tìm anh, bảo là bạn của anh.

“Bạn tôi?” Thẩm Trường An nghi ngờ, anh làm gì có bạn là con gái.

“Đúng rồi, cô ấy đang ở trong phòng làm việc của anh đấy.”

“Vâng, cảm ơn, để tôi đi xem thử.” Thẩm Trường An lịch sự cảm ơn, rồi xoay người bước đi.

Hạ Căng nhìn bóng lưng Thẩm Trường An, không khỏi than thầm, thượng đế thật bất công, tại sao tạo ra một bác sĩ Thẩm hoàn mỹ như vậy, mà chỉ để cho y tá bọn họ chỉ ngắm mà không thể chạm chú.

“Người đã đi rồi mà cô còn nhìn.” Mục Lạc nhìn Hạ Căng trêu chọc.

Nghe giọng nói quen thuộc, Hạ Căng liền quay đầu lại.

Kết quả lọt vào tầm mắt của cô không phải gương mặt mà là lồng ngực của Mục Lạc.

Cô bèn ngẩng đầu lên.

Trùng hợp là Mục Lạc đang khom người, cô lại ngẩng đầu, tư thế hai người bây giờ thật là... mờ ám.

Mặt Hạ Căng bỗng chốc đỏ lựng, cô vội lui về sau vài bước.

Mục Lạc thấy gò má đỏ ửng của cô, liền muốn trêu chọc.

“Hạ Căng, cô có biết, lúc này khi cô ngược mặt lên, tôi bỗng nhiên cảm thấy...” Mục Lạc dừng lại một chút.

Hạ Căng ngừng thở nhìn anh.

“Mặt...mặt cô thiệt bự! Ha ha ha ha...”

“Anh...đồ điên! Mục Lạc, sao mồm anh vô duyên thế!” Hạ Căng thở hồn hển.

“Ồ...cô cũng không phải người đầu tiên nói tôi như thế.” Mục Lạc lại cười như được mùa.

Hạ Căng hung hăng liếc anh, lúc này vừa hay gặp phải cô y tá đi ngang qua, trong đầu cô chợt lóe sáng.

Này, Mục Lạc, anh cứ chờ đó.

Cô bước nhanh về phía mấy cô y tá.

“Này, chị Vi, chị biết không, thật ra bác sĩ Mục là...a...”

Lời nói chưa hết, miệng cô đã bị hai bàn tay bịt chặt.

Mục Lạc cười với các cô ấy, “Hạ Căng dạo này đầu óc không được bình thường, để tôi đưa cô ấy đi uống thuốc, các cô tha lỗi cho cô ấy nha.”

Nói xong cũng không thèm xem Hạ Căng có đồng ý không, thấy cô vẫn tiếp tục giãy dụa, anh cúi xuống, vác cô lên vai rồi khiêng đi.

“Mục Lạc, đồ vô liêm sỉ, bỏ tôi xuống mau!”

Hạ Căng ở trên vai Mục Lạc quấy đập, dùng hết sức mà đập vào lưng anh.

“Hạ Căng, cô mà còn lộn xộn, có tin tôi thả tay ra, xem xem cô có dám nhảy xuống hay không?” Mục Lạc uy hiếp cô.

Nghe Mục Lạc nói, Hạ Căng liền im lặng, nói giỡn chắc, anh ta cao 1m86, nếu buông tay ra mà té thì làm sao đây.

“Ngoan ngoãn thế này có phải được không.”

“...”

“Oa...”

“Tôi biết ngay mà, bác sĩ Mục với Tiểu Hạ có gian tình mà.”

“Ngọt ngào thế, tôi cho điểm tối đa!”

... ..

Thẩm Trường An mở cửa phòng, liền thấy một cô gái ngồi quay lưng lại với anh, nói chính xác hơn là, nằm úp mặt trên bàn làm việc, đưa lưng về phía anh.

Chỉ nhìn bóng lưng thôi Thẩm Trường An liền biết người đó là ai.

Nhìn dáng vẻ như cô đang ngủ, anh liền bước đi nhẹ nhàng đến bàn làm việc.

Anh nhìn Lục Chi Ưu gối mặt lên cánh tay mình, hình như ngủ rất ngon, mái tóc mềm mại che kín nửa bên mặt cô.

Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, đã hơn 6 giờ rồi, anh nhẹ nhàng đẩy Lục Chi Ưu một cái.

“Cô Lục, cô Lục”

Lục Chi Ưu vẫn còn đang mê ngủ, nhú nhú chân mày, một lát sau mới mở mắt ra.

Cô ngẩng đầu dậy, cảm thấy cánh tay đau nhức, là do tự mình đè mình.

“Thẩm Trường An...” Cô vẫn còn chưa tỉnh hẳn, giọng mềm mại, nhẹ nhàng.

“Sao?”

Trong lòng Thẩm Trường An bỗng có chút khác thường xẹt qua, không thể diễn tả thành lời.

Một lúc sau, Lục Chi Ưu tỉnh hẳn rồi mới nhìn rõ người ngồi trước mặt mình là Thẩm Trường An.

“Sao cô lại đến đây?” Thẩm Trường An nhàn nhạt hỏi.

Lục Chi Ưu mím môi, ra vẻ tội nghiệp:

“Tôi nói tôi đến khám bệnh anh có tin không?”

Nghe thấy Lục Chi Ưu nói mình đến khám bệnh, Thẩm Trường An không biết sao lại nhớ đến lúc sáng cô nói với anh hình như mình bị bệnh, tại sao cô bệnh... thôi, anh lại nghĩ nhiều rồi...

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Bác Sĩ Thẩm, Tôi Đói Rồi!

“Hôm nay tôi ở trường quay không cẩn thận vấp phải cái ghế, bây giờ đau lắm.”

Thẩm Trường An đứng dậy bước đến cạnh cô.

Đúng là chỗ chân cô bị ứ máu, còn bị sưng đỏ lên.

Anh khẽ nhú mào, cô chỉ mới xuất viện vài hôm, vết thương cũ chưa lành, giờ cô lại biến mình thành thế này, cũng nề cô luôn.

Anh lấy từ trong ngăn kéo bên cạnh một chai xịt Vân Nam với bông băng ra.

Anh đến ngồi cạnh cô, rồi lắc đều chai thuốc. Sau đó anh trực tiếp xịt vào chỗ bắp chân bị ứ máu, rồi dùng bông băng xử lí, thuốc xịt vào vết thương có cảm giác hơi đau khiến cho Lục Chi Ưu rụt chân lại.

“Đừng động.”

Nghe Thẩm Trường An nói, Lục Chi Ưu liền im lặng không dám nhúc nhích, ngoan ngoãn giống như một đứa trẻ mắc lỗi.

Thẩm Trường An ngẩng đầu nhìn cô, nhìn thấy dáng vẻ ngoan hiền như thế, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn hẳn.

“Có hơi đau, cô ráng chịu một chút.”

“A” -.-

Thẩm Trường An lần này nhẹ tay hơn nhiều.

“Bác sĩ Thẩm, sao hôm nay anh không trả lời tin nhắn của tôi?”
Lục Chi Ưu mở miệng hỏi.

Thẩm Trường An sửng sờ một lát, lực tay bỗng mạnh hơn.

“Á.” Lục Chi Ưu nhe răng trợn mắt vì đau.

“Ngại quá, có đau không?”

“Không sao, không sao.” Lục Chi Ưu vội vàng lắc đầu.

“À, hôm nay tôi rất bận, sáng sớm có một cuộc họp, buổi chiều lại có hai ca mổ, vừa nãy lại họp tiếp, cho nên quên mất.”

“Thì ra anh bận rộn như thế.”

Lục Chi Ưu giật mình, cô vốn nghĩ rằng làm bác sĩ thật nhẹ nhàng, mỗi ngày chỉ cần ngồi chờ bệnh nhân đến khám bệnh là xong, không ngờ bác sĩ cũng là một công việc vất vả.

“Đương nhiên rồi.”

“Vâng.”

Thẩm Trường An đứng lên cất thuốc, sau đó viết một đơn thuốc.

“Sau khi về nhà, dùng khăn nóng chườm lên khoảng 30 phút, sau đó thì thay khăn, để thúc đẩy tuần hoàn máu, mỗi tối tốt nhất nên

chườm nóng, thế sẽ mau khỏi.

“Được.”

Anh cởi áo blouse trắng ra treo lên móc rồi mặc áo khoác vào.

“Đi thôi.”

Đây là lần đầu tiên Lục Chi Ưu thấy Thẩm Trường An mặc đồ bình thường.

Anh mặc một cái áo thun dài tay màu xám nhạt bên trong, áo khoác mỏng ở bên ngoài, quần tây đen thẳng tắp cùng với đôi giày da màu đen.

Thêm gương mặt đẹp trai không góc chết này, hảo cảm của cô lại tăng thêm một bậc.

Trước khi bước ra ngoài cùng anh, Lục Chi Ưu vội vàng đeo khẩu trang vào.

Thẩm Trường An dẫn cô đến tiệm thuốc tây mua thuốc rồi đưa cho cô.

“Mỗi ngày xịt 3 – 5 lần, vết thương không nặng, nên cô chỉ cần dùng Vân Nam là được.

“Tự tôi xịt sao?” Lục Chi Ưu nhìn anh.

Thẩm Trường An dừng bước, im lặng nhìn cô.

Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An nuốt nước bọt, sao cô lại thấy Thẩm Trường An bây giờ có chút...có chút...

“Thôi được rồi, tự xit thì tự xit...” o (^ o)

Sau khi ra khỏi bệnh viện, Lục Chi Ưu liền nắm tay áo anh không buông.

“Bác sĩ Thẩm, tôi đói rồi, anh có muốn mời tôi một bữa không?”
Lục Chi Ưu ra vẻ dễ thương nhìn anh.

Thẩm Trường An nhìn rồi nói, “Đứng đây chờ tôi.”

“Được = ω = ”

Lục Chi Ưu nhìn theo hướng Thẩm Trường An đi về phía bãi đậu xe.

Cô cúi đầu nghịch di động một hồi, lát sau liền nhìn thấy một chiếc Lamborghini màu trắng chạy về phía mình.

“Lên xe.” Thẩm Trường An hạ cửa kính xuống nói với cô.

Lục Chi Ưu vội vàng mở cửa xe ngồi vào, sau khi lên xe, Lục Chi Ưu vội tháo khẩu trang xuống, sắp ngộp chết rồi.

“Bác sĩ Thẩm, đây là xe của anh hả?” Lục Chi Ưu hỏi.

“Ừ.”

“Đại gia à, chúng ta kết bạn nha.” Lục Chi Ưu ánh mắt lấp lánh nhìn anh.

Thẩm Trường An liền nở nụ cười.

“Cô là người nổi tiếng, còn không có tiền mua xe sao?”

“Tôi mà nổi tiếng cái gì, hơn nữa, tôi không chỉ nuôi sống bản thân, còn phải nuôi Bánh Trứng nhà tôi, biệt thự của Bánh Trứng còn rộng rãi hơn của tôi, đã vậy còn phải nuôi thêm một trợ lý, tôi rất nghèo mà.”

“Thắt dây an toàn vào.”

“Ok”

Thẩm Trường An vừa lái xe vừa nghe cô nói chuyện, anh không dễ tin cô đâu.

Trợ lý của cô thì anh biết, nhưng còn Bánh Trứng...

“Bánh Trứng?”

“Ừ, là con gái của tôi.”

“Con gái?” Thẩm Trường An có cảm giác mình không đuổi kịp tư duy của cô gái này.

“Cũng không phải là con gái thật, nó chính là một con poodle, nhưng mà bọn tôi thích xưng là mẹ đó mà.” Lục Chi Ưu nghiêm túc giải thích với anh.

À, nếu theo như lời cô nói, vậy Đại Hắc nhà anh là con trai của anh hả?

...Thôi đi, anh vẫn thích Đại Hắc làm sen cho anh hơn.

“Thật thú vị.”

Vừa lúc đèn đỏ, Thẩm Trường An liền dừng xe.

“Cô muốn ăn gì?” Anh xoay đầu hỏi cô.

“Gì cũng được, tôi không kén chọn.”

“Ăn món Trung hay món Tây?”

“Món Trung đi, món Tây phiền lắm.” Lục Chi Ưu nghiêng đầu suy nghĩ một lát rồi nói.

“Được.”

*

Thẩm Trường An dừng xe trước cửa một tửu lâu.

Không sai, đúng là một tửu lâu, giống y như mấy cái tửu lâu trong phim cổ trang, nhìn rất cổ kính, ngạc nhiên hơn là, tửu lâu lại treo hai cái đèn lồng trước cửa.

“Lạc Luân Các”

Tên nghe thiệt hay.

Lục Chi Ưu theo Thẩm Trường An bước vào.

“A, anh Trường An, sao anh tới đây?”

Vừa mới bước vào, một cậu bé khoảng 15 16 tuổi nhiệt tình chào hỏi Thẩm Trường An, nhìn dáng vẻ hai người như thế, hình như rất thân thiết.

“Anh còn muốn hỏi em, sao em lại ở đây?”

“Dù gì cũng sau giờ học, em đi ngang nên ghé vào giúp đỡ, ôi, anh lại còn dẫn theo một chị, xinh thật, nhưng sao nhìn thấy quen quen nhỉ?”

Lục Chi Ưu cười với cậu.

“A, Lục Chi Ưu! Là Lục Chi Ưu có phải không? Là nữ thần quốc dân!” Cậu bé đột nhiên la lên.

Lục Chi Ưu dưới cái nhìn nóng bỏng của cậu gật đầu một cái.

“Nữ thần! Em là fan trung thành của chị đó! Em rất thích chị!” Cậu bé kích động duỗi tay ra nắm lấy tay Lục Chi Ưu.

Thẩm Trường An mặt không biến sắc kéo Lục Chi Ưu ra phía sau, “Nhìn thấy người đẹp liền nhận là nữ thần của mình, Thẩm Tự, có phải cậu thiếu đòn hay không?”

Thẩm Tự bất mãn nhìn anh, “Gì chứ, chị Chi Ưu vốn là nữ thần của em mà?”

Nhìn ánh mắt nghi ngờ của Lục Chi Ưu, Thẩm Trường An giải thích: “Nó là em họ của tôi, là con trai của nhà bác.”

Lục Chi Ưu hiểu rõ gật đầu.

“Chị Chi Ưu, có thể kí tên cho em được không?” Thẩm Tự nhìn cô tràn đầy mong đợi.

“Được chứ, kí ở đâu?”

“Đây, đây, ở đây.” Thẩm Tự đưa bút cầm trong tay cho cô, rồi chỉ ngực mình, nhưng sau khi nhìn thấy ánh mắt của Thẩm Trường An liền đổi giọng:

“Thôi... chị Chi Ưu, kí sau lưng là được.” Nói xong cậu liền đưa lưng về phía Lục Chi Ưu.

“Được.”

Lục Chi Ưu nhanh chóng kí lên lưng của cậu.

Thẩm Trường An nhìn cô kí tên không nhịn được cười.

“Anh Trường An, anh cười cái gì?” Thẩm Tự khó hiểu hỏi.

“Không có gì.”

“Hả?”

Thẩm Tự vô cùng cao hứng chạy vô phòng bếp, phía sau cái áo thun trắng có 4 chữ vô cùng rõ ràng.

“Nữ thần quốc dân!!!

“Cô làm vậy liệu có được không?” Thẩm Trường An nín cười hỏi.

“Không sao, sau này lại bù đắp cho cậu ấy là được.”

Lục Chi Ưu cười cười.

Bù đắp bằng cách nào hả? Chờ đến khi cô theo đuổi được Thẩm Trường An rồi, cô chính là chị dâu cậu ta. Đến lúc đó, cậu muốn bao nhiêu chữ kí cô sẽ kí bấy nhiêu là được. ω

“Đi thôi, chúng ta lên lầu.”

Vừa bước vào phòng, Lục Chi Ưu liền bị thiết kế của nó làm cho kinh ngạc.

Căn phòng rất đẹp, rất có cảm giác cổ kính, giống với mấy tửu lâu trong phim cổ trang cô đóng.

Hơn nữa thiết kế bên trong cũng rất đặc biệt, quan trọng là rất an toàn, không lo sẽ bị chụp trộm.

Cô ngẩng đầu nhìn Thẩm Trường An: “Có phải anh cố ý dẫn tôi đến đây không?”

“Ừ, ở đây cô có thể thoái mái một chút vì nơi này không có phóng viên”

“Bác sĩ Thẩm, không ngờ anh lại bảo vệ tôi như thế, cảm động quá đi mất ~~.”

Anh có thể nói anh làm vậy là muốn tự bảo vệ mình được không?
◉~~~~◉

Không lâu sau, Thẩm Tự mang thực đơn lên.

Cậu tùy tiện vớt thực đơn cho Thẩm Trường An, mình thì ngồi vào bên cạnh Lục Chi Ưu nói chuyện phiếm với cô.

Thẩm Trường An cũng không hề tức giận.

Anh đem thực đơn cho cô xem, “Cô chọn món đi.”

“Tôi không quen chỗ này lắm, anh cứ chọn đi.”

Thẩm Trường An suy nghĩ một lát, thấy cô nói đúng cho nên tự mình chọn vài món.

Thẩm Trường An đưa thực đơn cho Thẩm Tự, cậu nhếch khóe miệng, nhận thực đơn nhưng vẫn lưu luyến không muốn đi.

“Thẩm Tự thật dễ thương.”

“Nó là một thằng nhóc chuyên gia gây sự.”

Lục Chi Ưu cười cười, dù sao cô cũng rất thích thằng nhóc Thẩm Tự này.

“Anh quen với ông chủ nhà hàng này hả?”

“Ừ, là bạn của tôi.”

Người mang đồ ăn lên không phải Thẩm Tự mà là một nhân viên không biết tên, sau lưng cậu ta còn có một người vô cùng đẹp trai, rất men, Lục Chi Ưu nhìn anh, cảm giác đầu tiên chính là anh giống như một khối ngọc được mài dũa bởi thời gian,

“Vừa nghe Thẩm Tự nói, cậu dẫn theo một cô gái rất xinh đến đây, đúng là sự thật.”

Thẩm Trường An liếc nhìn anh rồi giới thiệu: “Đây là Tống Ngọc Luân bạn thân của tôi, còn đây là Lục Chi Ưu.”

“Chào anh.” Lục Chi Ưu chủ động chào anh.

“Chào cô.”

“Sao hôm nay lại muốn đến chỗ tôi ăn vậy?” Tống Ngọc Luân cười hỏi Thẩm Trường An.

“Không chào đón hả?” Thẩm Trường An nhíu mày.

Tống Ngọc Luân sững sờ, “Đâu có.”

Nhân viên phục vụ đưa món ăn lên bàn.

“Anh Ngọc Luân, có khách.”

Thẩm Tự ở dưới lầu hét lên, giọng lớn đến nỗi có thể xuyên tường.

“Vậy hai người cứ tự nhiên, tôi xin phép đi trước.”

“Được.”

Tổng Ngọc Luân rời đi rồi, Lục Chi Ưu mới tò mò hỏi.

“Nhà hàng này là của anh ấy hả?”

“Đúng, cậu ta là chủ nhà hàng này.”

Lục Chi Ưu chợt nhớ đến tên anh là Tổng Ngọc Luân, tên nhà hàng là “Lạc Luân Các”, ở đây chắc có một mối liên hệ nào đó.

Trực giác mách bảo cô rằng, Tổng Ngọc Luân nhất định còn có một câu chuyện xưa.

Bữa ăn đúng chuẩn một bữa ăn thông thường bốn mặn một canh, canh thịt cay, rau xào cay, bò hầm Tứ Xuyên, sườn xào chua ngọt và một phần canh trứng rong biển nữa.

Dù chỉ là vài món ăn gia đình đơn giản, nhưng qua tay của Tổng Ngọc Luân lại trở nên rất ngon miệng.

Sau khi ăn cơm xong liền chào tạm biệt đám người Tổng Ngọc Luân, Thẩm Trường An đưa cô về nhà.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Đã Giấu Sao Không Giấu Kín Một Chút

Vừa về đến nhà, Lục Chi Ưu liền tháo giày đi chân trần bước vào.

Đi chân trần là thoải mái nhất. Lục Chi Ưu than thở.

Nghe tiếng mở cửa, Bánh Trứng liền hớn hờ chạy đến.

Lục Chi Ưu sờ cái đầu nhỏ của Bánh Trứng, cô đã no rồi, nhưng Bánh Trứng nhà cô vẫn đang rất đói đấy.

Cô bước đến ngăn tủ đằng trước, lấy hộp thức ăn cho chó ra rồi đổ một ít vào trong khay cơm của nó.

Cho Bánh Trứng ăn xong rồi cô bước vào phòng tắm.

Sau khi tắm xong cô liền đắp mặt nạ rồi đi ngủ, hôm nay thật mệt chết được mà.

Nằm chưa còn được ấm giường, thì chuông cửa bỗng vang lên không ngừng.

Lục Chi Ưu đành phải lết cái thân rã rời này đi mở cửa.

Ày, người đứng bên ngoài không phải là ba mẹ của cô thì còn ai vào đây.

“Ba, mẹ, hai người trở về lúc nào?” Cô kinh ngạc hỏi, không phải bây giờ bọn họ vẫn còn nghỉ mát ở Hawaii sao?

Ba mẹ Lục trực tiếp đi vào mà không nói gì.

“Con còn không biết xấu hổ mà hỏi?” Ba Lục ôm gối ngồi trên ghế sofa nhìn cô.

“Sao ba lại nói vậy?” Lục Chi Ưu tức giận hỏi lại.

“Con nói đi, xảy ra chuyện lớn ở studio như thế, vậy mà con cũng không báo cho cha mẹ một tiếng, con muốn để ba mẹ lo lắng hả, nếu không nhìn thấy tin tức ở trên mạng thì ba mẹ còn không biết có chuyện xảy ra nữa đâu.” Ba Lục giận dữ nhìn cô.

“Con mà báo với ba mẹ thì mới để mọi người lo lắng thêm ấy chứ, nếu hai người biết, sẽ từ Hawaii mà bay về ngay lập tức, với lại con cũng không có saohết mà.”

Ba Lục còn đang định nói tiếp thì mẹ Lục bỗng nhiên lên tiếng.

“Lục Chi Ưu, con biết sai không?”

“Dạ...”

Lục Chi Ưu nhìn mẹ, sao cô lại có cảm giác hôm nay mẹ có gì đó sai sai, nhưng để tránh chịu khổ, cô vội vàng gật đầu nhận tội.

“Dạ biết, dạ biết.”

“Sai ở đâu?” mẹ Lục ôm bánh Trứng hỏi.

Ánh mắt cô rơi xuống Bánh Trứng đang làm tổ trong lòng mẹ Lục, được mẹ vuốt vô cùng dịu dàng.

Đây chính là phân biệt đối xử, phân biệt đối xử mà!

Vì sao mẹ lúc nào cũng dịu dàng với Bánh Trứng vậy, đúng là không công bằng mà!!

“Còn đứng đó mà ngây người, trả lời mau.”

“Dạ...Không nên giấu giếm hai người, làm ba mẹ lo lắng” Lục Chi Ưu suy nghĩ một lúc mới trả lời.

“Không đúng.” Mẹ Lục liếc nhìn cô.

“Hả?”

Lục Chi Ưu ngơ ngác, sao lại không đúng?

“Không lẽ còn có gì khác?” Cô không nhin được mà hỏi.

“Nói nhảm.” Mẹ Lục trợn mắt.

“Cái sai lớn nhất của con chính là gặp chuyện không nói cho ba mẹ biết, lại còn gạt ba mẹ, nhưng đã lừa gạt thì phải làm cho trót chứ.” Mẹ Lục giận dữ nói.

Lục Chi Ưu, “...”

Ba Lục: “...”

“Mẹ, con thấy mẹ phỉ lời rồi, không cần giải thích nữa, con hiểu rồi.” Lục Chi Ưu nằm bẹp trên sofa, vẻ mặt không cảm xúc mà nói với bà.

Ba mẹ Lục nhìn nhau một cái.

*

Mấy ngày nay Lục Chi Ưu vô cùng bận rộn, mỗi ngày đều bắt đầu quay phim từ sáng sớm đến rạng sáng hôm sau mới kết thúc, cho nên cô lại gửi Bánh Trứng đến nhà Hứa Kiều, vì cô đã mệt đến độ không thể chăm sóc nó rồi.

Nghĩ lại cũng đã mấy ngày rồi không được gặp Thẩm Trường An, nói thật, cô rất nhớ anh, bây giờ cô chỉ muốn mau mau đóng máy, dùng thời gian được nghỉ đó để bắt anh về nhà mình.

Cô nằm trên ghế dựa mắt lim dim, có chút buồn ngủ, cô quay phim từ 7 giờ sáng đến bây giờ đã 12 giờ, thiệt sự là mệt muốn kiệt sức.

“Cắt, cảnh này Ok, nhân viên đến di chuyển đạo cụ để chuyển sang cảnh tiếp theo.” Đạo diễn cầm cái loa to trên tay chỉ đạo.

Ông vừa dứt lời, Lục Chi Ưu liền giật mình tỉnh giấc, studio vốn dĩ rất yên tĩnh, nhưng vì công lực của cái loa của đạo diễn đã đánh thức Lục Chi Ưu bừng tỉnh từ trong mộng.

Cô vừa mở mắt liền thấy Khương Thang vốn dĩ đang ngồi cạnh mình đã chạy đến xun xoe ân cần hỏi han Hà Cẩn Duyên.

“Anh Cẩn Duyên, anh có nóng không? Anh có khát không?”

Lục Chi Ưu khoanh tay đứng nhìn Khương Thang, hừ, thằng nhóc này, bình thường lúc cô quay xong cũng không thấy cậu ta sốt sáng như thế.

Rõ ràng cô mới là cấp trên, là áo cơm cha mẹ của cậu ta đấy nhé, hừ ㄟ (͡° ^ ͜°)

“Hà Cẩm Duyên” Cô gọi anh.

Hà Cẩm Duyên xoay lại nhìn cô đầy khó hiểu.

“Cậu đâu có thiếu trợ lý, mà nếu như có thiếu, Khương Thang cho cậu đấy.”

Hà Cẩm Duyên, “...”

Khương Thang, “...”

Khương Thang tức tối chạy đến bên cạnh Lục Chi Ưu, ngồi xổm xuống nịt nọt xoa bóp chân cho cô.

“Chị Lục, chị không cần em nữa ư?” Khương Thang giả vờ đáng thương nhìn cô.

Lục Chi Ưu quay mặt đi, cô không có tha thứ cho cậu ta đâu.

“Tôi có quen với cậu hả? Bộ tôi với cậu thân nhau lắm à?”

“Đừng mà chị Lục, em chính là trợ lý trung thành nhất của chị mà, chị không thể đối xử với người ta như vậy chứ ~”

“Trung thành? Sao tôi lại không nhìn ra vậy?” Lục Chi Ưu lườm cậu ta.

“Chị Lục, nói đến em lại càng giận, chị xem ai là người đưa chị đến studio, ai đón chị về nhà, đồ ăn vặt, đá bào matcha là ai mua, là ai bưng trà rót nước cho chị mỗi lần chị quay xong chứ...”

Lục Chi Ưu trừng lớn hai mắt nhìn Khương Thang vẫn còn đang nói không ngừng, vẻ mặt ngờ ngác.

Đây không phải là công việc bình thường của một trợ lý phải làm hay sao?

Cậu ta nói vậy, sao lại không nhắc đến mỗi tháng là ai phát lương cho cậu chứ.

“Chị Lục, em đối với chị một lòng một dạ, có trời đất chứng giám, chị không thể đối xử như vậy với người ta, nếu chị không cần em thì em phải sống như thế nào đây chứ.” Khương Thang ôm đùi Lục Chi Ưu tiếp tục màn khóc lóc kể lể.

Hà Cẩm Duyên ngồi bên cạnh Lục Chi Ưu, vừa nhìn Khương Thang diễn sâu rồi lại quay sang nhìn Lục Chi Ưu đang ngơ ngác, không nhận được mà bật cười.

“Anh Cẩm Duyên, anh thấy em nói có đúng không?” Khương Thang thấy Hà Cẩm Duyên cười, liền kéo anh về phe mình.

Hà Cẩm Duyên phớt lờ ánh mắt u oán của Lục Chi Ưu trả lời: “Đúng.”

“Chị Lục, chị thấy chưa...” Khương Thang lại bắt đầu một cuộc tấn công mới.

Mọi người xung quanh đều lén lút che miệng cười trộm, Lục Chi Ưu liền đỡ trán.

“Stop!” Lục Chi Ưu vội vàng cản cậu ta, cô đã tạo nghiệt gì hả? Tuyển một con người dở hơi như vậy, mỗi ngày chọc tức cô không nói thì thôi, bây giờ lại hợp tác với người ngoài chọc tức cô.

“Chị Lục, chị không cần em nữa ư?” Khương Thang ra vẻ tội nghiệp nhìn cô.

Lục Chi Ưu đầu đầy vạch đen, cô bây giờ nói NO có còn kịp không?

“Cần cần cần, được chưa, tôi phục cậu luôn rồi.”

Lục Chi Ưu cảm thấy đầu đau, mà tim cũng mệt theo.

“Em cũng biết chị không bỏ được em mà.” Khương Thang đầy kiêu ngạo.

“Được được rồi, tôi muốn ăn đá bào matcha, cậu đi mua đi, Cần Duyên, cậu muốn ăn gì?”

“Cậu mời hả?” Hà Cần Duyên nhướn mày.

“Nếu không thì sao?”

“Được...cho tôi đá bào chocolate”

Lục Chi Ưu khinh bỉ nhìn anh, mặc dù từ nhỏ đã biết Hà Cần Duyên thích ăn chocolate nhưng vừa nghĩ đến một người đàn ông cao to thể mà lại cuồng chocolate, cô cũng thấy choáng.

“Được, chị Lục, em muốn ăn vị ô mai, được không?.”

“Nếu như tôi nói không thì cậu cũng sẽ không mua chắc?”

“Ha ha, không đâu.”

“Vậy cậu còn hỏi tôi làm gì?”

Khương Thang cười một cái, rồi đứng dậy, phúi phúi cái quần liền quay đi mua đá bào cho cô.

Hà Cẩm Duyên dựa lưng vào ghế, bày ra bộ dáng thoải mái.

“Lục Chi Ưu, tôi nghe nói chú và dì đã quay lại, vậy họ đã biết chuyện của cậu chưa?”

“Cậu đừng nói nữa, bây giờ nghĩ lại mấy lời mẹ nói, tôi lại đau tim.”

“Dì lại nói gì?”

“Mẹ nói lỗi lớn nhất của tôi chính là giấu diếm bọn họ, đã vậy mà cũng không làm cho trót, giấu kín một chút.”

Ha ha. Hà Cẩm Duyên bật cười.

“Dì thật tuyệt.”

“Ai dám phủ nhận chứ, mặt tôi lúc đó thật sự là không còn một chút cảm xúc gì luôn ấy chứ.” Lục Chi Ưu cố tình bày ra vẻ đau lòng, tay đấm đấm vào ngực.

“Cẩm Duyên, Chi Ưu, chuẩn bị đi, cảnh tiếp theo đến lượt cô cậu” Đạo diễn Lý gọi nhắc nhở 2 người.

“Biết rồi.”

Lục Chi Ưu cầm kịch bản lên đọc lại một lần nữa.

Do mấy ngày qua quay liên tục suốt đêm cho nên bộ phim này đã hoàn thành được gần hai phần ba chặn đường.

Hà Cẩm Duyên tùy ý mở kịch bản, nói với Lục Chi Ưu: “Có muốn tập kịch bản với tôi không?”

“Không cần đâu, cũng không có gì phải tập, với lại độ ăn ý giữa hai chúng ta cao như thế, nếu để thời gian đi tập kịch bản thì thà để tôi ngủ một giấc còn hơn.” Lục Chi Ưu lười biếng nói.

“Được rồi, cậu đã không gấp, thế tôi lại càng không vội.”

*

Lâm Tuệ mới vừa kết thúc cảnh quay với nữ ba, đang định quay về phòng nghỉ ngơi một chút, từ xa cô đã thấy Lục Chi Ưu và Hà Cẩn Duyên đang ngồi với nhau nói chuyện phiếm.

Bây giờ cô có chút rối rắm, có nên bước đến hay không?

Dù sự việc lần trước khiến mọi người không vui, nhưng cô cũng không có ghét Lục Chi Ưu, hơn nữa vụ việc ấy Lục Chi Ưu đã xin lỗi cô rồi,

Cô mặc dù có một chút tính tình đại tiểu thư, nhưng cũng không phải là người không biết phép tắc, do dự một lúc, cô liền bước đến.

“Anh Cẩn Duyên, chị Chi Ưu” Cô chào hai người.

Hà Cẩn Duyên lúc nào cũng đối với mọi người bên ngoài đều lãnh đạm, cho nên anh chỉ nhàn nhạt “Ừ” một tiếng, cũng không có để ý đến cô.

Lục Chi Ưu cho cô một nụ cười thân thiện, ở trong mắt cô, Lâm Tuệ là một cô bé, cho nên cô cũng không cần so đo.

Chị Chi Ưu, chuyện lần trước, em thật lòng xin lỗi chị.”

Lâm Tuệ xin lỗi làm cho Lục Chi Ưu cảm thấy kinh ngạc, Hà Cẩn Duyên lại càng mờ mịt, anh bình tĩnh nhìn qua Lục Chi Ưu, dùng

ánh mắt hỏi cô.

Cô ấy sao lại xin lỗi cậu?

Lục Chi Ưu nhìn anh, lát sau rồi nói.

Hà Cẩm Duyên hiểu ý cô, cho nên ánh mắt lại tập trung vào kịch bản.

“Việc đó tôi không có để trong lòng, không sao cả.” Lục Chi Ưu cười cười.

Nghe Lục Chi Ưu nói vậy, Lâm Tuệ liền cười vui vẻ.

Hai người nói chuyện một lúc, đến khi trợ lý của Lâm Tuệ đến tìm, cô mới rời khỏi.

Lâm Tuệ vừa rời khỏi, Hà Cẩm Duyên liền hỏi ngay: “Cậu có chuyện gạt tôi phải không?”

“Cũng không có chuyện gì lớn.”

“Nếu vậy sao cô ta lại đến xin lỗi cậu?”

Lục Chi Ưu biết không thể gạt được anh, liền thành thật kể lại vụ việc lúc trước.

Hà Cẩm Duyên, “Sao lúc ấy cậu không nói với tôi?”

“Có phải chuyện to tát gì đâu, cũng không có gì hay để nói.”

Hà Cẩm Duyên lờm cô, sau đó không thèm để ý đến cô.

Lục Chi Ưu cũng không thể giải thích thêm.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Anh Trai Thẩm Lạc Dương

Khương Thang nhanh nhẹn mang 3 ly đá bào về, cách studio bọn họ đang quay không xa có mở một tiệm đá bào, từ lúc khai máy đến bây giờ đã được hai tháng, Khương Thang cũng trở thành khách quen của tiệm, mỗi ngày chỉ cần cậu đến tiệm báo danh thì chủ tiệm liền biết cậu mua đá bào vị gì.

“Đá bào là nhất” Lục Chi Ưu khen lấy khen để, cô rất thích tiệm đá bào này, ngon vô cùng, hơn nữa cô cảm thấy mình bị nghiện đá bào của tiệm này mất rồi, một ngày không ăn thì khó chịu vô cùng.

Lục Chi Ưu nhìn Hà Cẩm Duyên múc đá bào đưa lên miệng mà cười cười.

Bình thường trông cái dáng vẻ xa cách, chỉ cần một ánh mắt quét qua sẽ làm người khác đông cứng khiến mọi người không ai dám đến gần anh. Nhưng chỉ có mấy người Lục Chi Ưu biết rõ, Hà Cẩm Duyên chính là một người vô cùng hảo ngọt.

*

Hôm nay là cuối tuần, các huấn luyện viên của võ quán đều đang lên lớp, cho nên chỉ có Thẩm Lạc Dương và Thẩm Trường An ở đây.

Thẩm Lạc Dương lúc thì xem di động, một lúc lại nhìn đồng hồ. Cái thằng nhóc Mục Lạc này, sao vẫn chưa chịu đến! Thẩm Lạc Dương thầm mắng trong lòng.

Mục Lạc cứ nghĩ rằng Thẩm Lạc Dương đã quên vụ gọi anh đến võ quán, thế thì anh có thể qua ải rồi, nhưng ngay lúc anh đang chuẩn bị ra khỏi cửa thì Thẩm Lạc Dương lại gọi đến.

“Mục Lạc, cậu chết ở đâu rồi?”

“Hả?” Hiện giờ anh chỉ có thể giả ngu mà thôi.

“Hả cái gì, đừng nói cho anh biết là cậu đã quên rồi nhé?” Giọng nói của Thẩm Lạc Dương mang theo ý tứ uy hiếp.

Mục Lạc nghe thế thì đâu còn dám giả ngu với anh, vội vàng đáp: “Sao mà quên được chứ anh Lạc Dương, em vừa ra khỏi nhà, lát nữa sẽ đến ngay đây ~”

“Được, vậy anh chờ cậu”

“Dạ”

Cúp điện thoại rồi, Mục Lạc cứ như trái cà héo, mặt mày ỉu xìu.

“Thằng nhóc này còn dám trốn, chờ cậu đến, coi anh làm sao thu phục cậu.”

Thẩm Lạc Dương cất điện thoại vô túi, gương mặt tuấn tú khẽ nheo lại, anh quay sang nhìn Thẩm Trường An đang ngồi bên cạnh.

Tuy là anh em ruột, nhưng ngoại trừ cặp chân mày giống nhau thì hai người bọn họ lại khác nhau một trời một vực.

Thẩm Lạc Dương ngoại hình nhỉnh hơn một chút, dáng vẻ anh tuấn và lại từng được huấn luyện trong quân đội cho nên lại càng thêm cao lớn, mạnh mẽ, đúng chất đàn ông, tuy có hơi thô tục, nhưng thực chất lại Man vô cùng,

Thẩm Trường An lại mang dáng vẻ ôn hòa, gương mặt sạch sẽ, khí chất sạch sẽ, cả người toát ra hơi thở lạnh lùng, mang lại cho người khác cảm giác, chỉ có thể ngắm không thể nào yêu.

Nếu nói Thẩm Trường An mang khí chất sạch sẽ, thì Thẩm Lạc Dương lại vô cùng lưu manh.

Thẩm Lạc Dương bước đến, dùng chân đạp đạp ghế ngồi của Thẩm Trường An, ý bảo anh ngồi dịch vào một chút, Thẩm Trường An nhìn anh rồi miễn cưỡng lùi vào.

Thẩm Lạc Dương nhìn chỗ Thẩm Trường An vừa nhường, bỗng nhiên nổi giận.

“Này, cái chỗ chỉ để vừa cái lông gà, cậu bảo anh ngồi như thế nào!”

Thẩm Trường An lạnh lạnh nhìn anh, “Ngồi thế nào à, cứ ngồi xuống là được rồi.”

“Thẩm Trường An, có phải dạo này không đánh cậu cho nên ngứa da rồi phải không?”

Thẩm Trường An nhìn anh, đành phải dịch vào nhường chỗ cho anh

Không phải vì sợ mà anh mới nhường chỗ đâu nhé, anh chỉ là... ừ...chỉ là không muốn cùng anh ấy so đo mà thôi. Đúng, chính là

như vậy!

Thẩm Trường An im lặng bổ sung trong lòng.

Thẩm Lạc Dương ngồi xuống, gác đôi chân dài lên ghế sofa bên cạnh, sau đó lấy thuốc từ trong túi quần ra, đốt lửa thỏa mãn hút vài hơi.

Thẩm Trường An nhìn dáng vẻ nuốt mây nhả khói của Thẩm Lạc Dương, nhú nhú chân mày.

“Hút nhiều thuốc dễ làm thận hư đấy.” Anh thản nhiên góp ý.

Thẩm Lạc Dương liền đen mặt.

“Thẩm Trường An, muốn ăn đòn thì cứ nói.”

Thẩm Trường An không thèm quan tâm, lấy di động ra lướt web.

Hơn nửa tiếng sau, Mục Lạc thở hổn hển chạy đến. Vừa vào cửa, Thẩm Lạc Dương không nói lời nào liền mang anh bước lên đài tỷ võ.

“Á, anh Lạc Dương, anh bị sao vậy?” Mục Lạc đau khổ hỏi.

“Anh đây tâm trạng không vui, cho nên muốn luyện võ!”

Mục Lạc mém tí là khóc òa lên, vì sao anh lúc nào cũng gặp xui hết vậy!

Anh tìm kiếm Thẩm Trường An xin giúp đỡ, thế nhưng người ta chỉ cười với anh một cái rồi bỏ mặc anh luôn.

Trong lòng Mục Lạc liền đem 18 đời tổ tông nhà Thẩm Trường An ra mà mắng một vòng, nghĩ lại thì hình như mình cũng đem Thẩm Lạc Dương ra mắng luôn rồi, lại cảm thấy tay chân lạnh buốt, cũng may là anh chỉ dám mắng thầm ở trong lòng.

“Vậy có thể để em thử một tí được không, em vừa mới đến mà.” Anh cẩn thận thương lượng với Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương cũng không nói gì, chỉ nhìn anh cười, nhìn cái gương mặt đẹp trai đối diện mình, Mục Lạc cảm thấy lạnh toát.

Mục Lạc vội vàng cười nói: “Được rồi, được rồi, không nghĩ thì không nghĩ, lên đi!”

Vài phút sau.

“Á!”

“Má ơi!”

“Anh, em nhận thua, em nhận thua!”

“Nhẹ một chút!”

“Mục Lạc sao cậu lại chả tiến bộ gì hết, bao lâu rồi, thế mà vẫn yếu ớt như thế, cậu có còn là đàn ông hay không?”

Đằng trước truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Mục Lạc kèm theo âm thanh mắng mỏ của Thẩm Lạc Dương, Thẩm Trường An vẫn lựa chọn im lặng tiếp tục lướt weibo.

Vừa mới kéo xuống, anh liền thấy bài viết mới của Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu [V]: Mỗi ngày thời gian hạnh phúc nhất ở studio chính là được ăn đá bào matcha.

Kèm theo là tám ảnh cô cầm ly đá bào matcha.

Anh yên lặng ấn like một cái.

“Thẩm Trường An, đến lượt cậu” Âm thanh trầm thấp ở đằng trước vang lên.

Anh đặt điện thoại xuống, rồi bước lên.

Mục Lạc nằm trên sàn nhà thờ hồng học, nhìn cứ như mất nửa cái mạng vậy.

Thẩm Trường An nhịn không được mà đá vào hông anh mấy phát, cúi đầu nói với anh: “Dọn chỗ.”

Mục Lạc bây giờ chẳng còn hơi sức đâu mà tranh cãi với anh cho nên dùng hết sức mà lăn sang một bên, để lại sàn đấu cho hai anh em họ. Anh đứng dưới đài, hai tay gác lên thành nhìn hai người thi đấu.

“Lâu rồi không kiểm tra cậu, không biết có tiến bộ lên không?” Thẩm Lạc Dương nói với Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An liếc nhìn anh, “Thử thì biết thôi mà.”

“Khá lắm nhóc.”

Vừa nói xong Thẩm Lạc Dương liền đá một cái về phía Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An cảm nhận được cú đá chết người ấy, không dám lơ là, anh nhanh chóng né sang một bên nên may mắn thoát khỏi một cú đấm của Thẩm Lạc Dương.

“Ồ, có tiến bộ đấy.” Thẩm Lạc Dương sờ mũi khiêu khích nói với Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An cũng không thèm nói nhiều, trực tiếp ra tay, một cú đấm bay về phía anh ấy.

“F*ck, Thẩm Trường An, mợ nó, đánh người không đánh mặt, cái đạo lý này cậu không biết sao? Cậu không xứng mặt đàn ông mà.”

Thẩm Lạc Dương vừa dứt lời liền nhận được một trận khinh bỉ từ Thẩm Trường An và Mục Lạc.

Thẩm Trường An, “Mẹ em không phải là mẹ anh chắc?”

Thẩm Lạc Dương, “...”

Mục Lạc, “Ai nói đánh người không đánh mặt vậy?” Anh lấy tay chỉ lên gương mặt bầm dập vết thương của mình.

Thẩm Lạc Dương, “...”

“Ha ha, ngoài ý muốn thôi mà.” Anh cười ngượng ngùng.

Kết quả cũng chỉ đổi lấy cái nhìn khinh khỉnh của bọn họ.

Thẩm Lạc Dương lại nhanh chóng dùng chân đá liên tiếp tấn công ngực Thẩm Trường An, anh mau chóng tránh được, xoay người đánh trả mới chặn được sự tấn công từ Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương nhìn Thẩm Trường An cười cười, sau đó dùng tốc độ kinh người tiến công.

“Pằng”

“Pằng”

Mục Lạc đứng một bên nhìn mà sửng sò, DM, bọn họ lại trụ được lâu như thế, chắc chắn là Thẩm Trường An đã lên luyện tập khi anh vắng mặt đây mà.

Nhưng Thẩm Trường An cũng không phải là võ sư, sao có thể đánh thắng được Thẩm Lạc Dương, vì thế rất nhanh liền rơi vào thế hạ phong, nhưng nói thế nào đi nữa, Mục Lạc và anh đều là kẻ thua cuộc, nhưng chỉ có Mục Lạc là lặn xuống đài, cảm giác này rất khác nhau đấy!

“Thẩm Trường An dạo này tiến bộ hẳn ra nha” Thẩm Lạc Dương lưu manh vỗ vỗ vào vai Thẩm Trường An, giọng điệu vô cùng lưu manh.

“Cám ơn đã khen”

“Đi, tôi mời các cậu ăn cơm.” Thẩm Lạc Dương nói.

Nghe được câu này, Mục Lạc nhanh nhẹn từ dưới đất đứng lên, vội vàng phủi phủi bụi trên người, cảm thấy sinh lực bỗng chốc tràn về.

“Anh Lạc Dương, em muốn ăn gì cũng được hả?” Rõ ràng là Mục Lạc đã quên vừa rồi mình bị người này chinh đến thảm.

Thẩm Lạc Dương nhìn dáng vẻ nịnh nọt của Mục Lạc chỉ cười rồi nói: “Chỉ cần cậu có thể ăn là Ok.”

“Vậy đi thôi, chúng ta đến Hồng Vận Lâu đi.”

Món ăn ở Hồng Vận lâu tuy mắc đến kinh người nhưng hương vị lại rất ngon.

Thẩm Lạc Dương lái xe đưa bọn họ đến Hồng Vận lâu, bởi vì người chủ xị là Thẩm Lạc Dương cho nên Mục Lạc không khách sáo mà gọi cả một bàn đồ ăn.

Chỉ ăn một bữa cơm thôi mà Mục Lạc cảm giác bụng mình như bóng baysấp nổ rồi.

Sau khi ăn xong, Thẩm Lạc Dương liền quay về võ quán, chiều nay anh còn có rất nhiều khách đã hẹn trước, hầu như cuối tuần anh đều không được nghỉ ngơi, bởi vì cuối tuần là thời gian võ quán đông khách nhất.

Mục Lạc và Thẩm Trường An vốn định quay về nhà mình nghỉ ngơi, nhưng một cuộc điện thoại của viện trưởng báo có một cuộc phẫu thuật rất gấp nên hai người phải gấp rút quay trở lại bệnh viện.

*

Lục Chi Ưu mới vừa kết thúc một cảnh quay với nam hai, thời tiết quá nóng nên cô quay về chỗ ngồi nghỉ tạm một chút.

Mùa hè nắng nóng là thế, cô lại phải mặc váy vừa dài vừa dày, vì cảnh quay trong phim đang là mùa đông cho nên trang phục diễn cũng là quần áo dành cho mùa đông, vừa chán vừa nóng cô không khỏi dùng tay kéo kéo cái bộ đồ dày cộm này.

Không bao lâu sao, Khương Thang từ xa gọi tên cô: “Chị Lục, chị xem em mang gì đến cho chị nè?”

Bây giờ Lục Chi Ưu chả còn sức đâu mà để ý đến Khương Thang, cô chả thèm đáp lại cậu lấy một câu.

Cô thấy hình như mình tự tìm đường chết thì phải, sao hồi đó lại chọn theo nghề diễn viên chứ, mùa đông thì chụp mùa hè thì diễn, cô liệu sống liệu chết quay phim, thế mà nằm không cũng trúng đạn, cảm giác đúng là khó tả.

Khương Thang cầm một cây quạt điện trên tay, mở nút hướng về Lục Chi Ưu, một làn gió mát bỗng chốc ùa về.

Lục Chi Ưu bỗng mở mắt ra.

“Cậu lấy ở đâu ra vậy?”

“Từ chỗ anh Đường Dịch đấy.”

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cạn
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Khương Thang, Tôi Muốn Chuyển Nhà!

Đường Dịch chính là người đại diện của Hà Cẩn Duyên.

Lục Chi Ưu ôm cây quạt trong tay quạt không ngừng, lúc cây quạt nhỏ quạt lại có thể phun hơi nước, thoải mái vô cùng.

“Đường Dịch đến đây hả?” Cô hơi ngạc nhiên.

Cũng đã lâu rồi Đường Dịch không đến studio với Hà Cẩn Duyên, dạo gần đây đều do trợ lý Trần đến, không biết Đường Dịch đang bận cái gì mà ngay cả Hà Cẩn Duyên cũng bỏ mặc.

“Vâng, em mới gặp anh ấy trong phòng hóa trang.” Khương Thang ngồi xuống cạnh Lục Chi Ưu.

“Biết rồi.”

Lục Chi Ưu nhìn đồng hồ, bây giờ mới 5 giờ thôi.

“Tôi ngủ một lát, nếu không đến tối lại không tập trung diễn được.”

Tối nay cô còn có vài cảnh diễn, chắc chưa đến 11 12 giờ khuya thì chưa xong.

“Dạ”

Lục Chi Ưu chuyển cây quạt đang cầm đưa cho Khương Thang, cô không cần nói nhiều Khương Thang vẫn hiểu ý cô.

Cậu cầm cây quạt quạt cho cô, Lục Chi Ưu dựa vào ghế ngồi, chậm rãi khép đôi mắt lại.

Khương Thang nhìn Lục Chi Ưu, cảm thấy chị đại nhà mình chỉ khi nhắm mắt ngủ mới giống nữ thần nhất.

Bất kể là trang phục cổ trang hay hiện đại, chỉ cần cô mặc vào đều mang một nét đẹp riêng.

Lục Chi Ưu hoàn tất cảnh quay lúc 11 giờ 30 tối, đến lúc Khương Thang đưa cô về nhà đã là 12 giờ 30, sau khi tắm xong cô cũng mặc kệ tóc chưa khô mà leo lên giường thiếp đi.

Sáng sớm Lục Chi Ưu đã bị âm thanh máy cưa, gõ tường ở tầng trên đánh thức, nói đúng ra thì bây giờ vẫn còn chưa sáng ấy chứ, cô ngồi dậy xem giờ, mới có 5 giờ rưỡi thôi!

Sau đó mới biết, tầng trên mới có một cặp vợ chồng chuyển đến, vì không thích thiết kế căn phòng cho nên liền gọi người đến sửa sang lại, mặc dù rất ồn ào, ảnh hưởng đến mọi người rất nhiều, nhưng hàng xóm cũng không trách được, ai bảo nhà của mọi người là nhà sang tay cơ chứ, cho nên bọn họ cũng chả có quyền gì can thiệp vào.

Mấy ngày nay, Lục Chi Ưu đều mang cặp mắt thâm quầng đến studio mỗi ngày, phải đánh mấy lớp phấn lót mới che đi được, chỉ cần không có cảnh của mình cô đều dùng thời gian ở studio để ngủ.

Vào một buổi sáng, Lục Chi Ưu lại bị đánh thức bởi âm thanh ầm ỹ trên tầng trên, cô bật dậy từ trên giường, nhìn xung quanh căn

phòng bề bộn của mình, hơn 1 giờ rưỡi sáng hôm nay cô mới quay xong, bây giờ mới có 5 giờ, mới ngủ được chưa tới 3 tiếng đã bị đánh thức rồi, 7 giờ sáng nay cô còn có cảnh quay bây giờ bị ồn đến mức không ngủ được, sắp 1 tuần rồi đấy, bộ không muốn cho người ta sống hả?

Cô bực bội cầm lấy di động trên đầu giường gọi ngay cho Khương Thang.

Vừa bắt máy, Khương Thang vẫn còn mê ngủ đã nghe thấy giọng nói mất kiên nhẫn không thể chịu nổi nữa của Lục Chi Ưu.

“Khương Thang, tôi mặc kệ, cậu phải tìm một căn phòng khác ngay cho tôi, tôi không muốn ở đây thêm một giây phút nào hết, mau tìm đi! Tốt nhất là cuối tuần này phải chuyển được nhà, cứ cái đà này, chắc chắn tôi sẽ bị tâm thần mất!”

Khương Thang tội nghiệp bị Lục Chi Ưu đánh thức, nghe giọng nói khùng bố như thế, ai mà ngủ được nữa.

“Chị Lục, sao vậy?” Cậu cẩn thận hỏi từ đầu bên kia điện thoại.

“Gia đình lâu trên đang sửa lại nhà, sáng sớm là bắt đầu âm ỉ, ảnh hưởng đến giấc ngủ của tôi, tôi sắp điên lên rồi!”

Khương Thang bỗng nhiên nhớ đến mấy ngày nay tinh thần của Lục Chi Ưu đúng là không được tốt lắm, cứ luôn mệt mỏi uể oải.

“Được rồi chị Lục, chị yên tâm, em sẽ tìm chỗ mới cho chị với tốc độ ánh sáng.”

Sau khi cúp điện thoại, Lục Chi Ưu lại nghe thấy tiếng ồn từ tầng trên, buồn ngủ cách mấy cũng không thể nào ngủ được, cô cũng

không thể chạy lên đó mà mắng vốn người ta được, đúng là không chùa đường sống cho người khác mà.

Bởi vì cô chắc chắn rằng, cô mà lên đó, chưa đến một ngày Lục Chi Ưu cô sẽ lại lên top search ngòi, chủ đề là gì ư?

#nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu là người phụ nữ chanh chua, xảy ra tranh chấp với hàng xóm#

Rồi sao nữa, cô sẽ bị một đám ăn no rừng mỡ tặng cho một bể nước miếng để dìm chết cô trong đó.

Lần đầu tiên cô ghét bỏ nghề nghiệp của mình, ai bảo làm diễn viên là sướng, đều là đồ lừa đảo, bị ăn hiếp mà còn phải ngậm đắng nuốt cay, muốn xả cũng không có chỗ để xả, không có tự do cá nhân, chỉ cần nằm thôi cũng trúng đạn, sướng... sướng cộng lông á mà sướng.

Trong lòng Lục Chi Ưu bây giờ có hàng ngàn con thảo nê mã chạy qua.

Cô đành đứng lên bước vào phòng tắm.

Sau khi tắm rửa, cả người đều vô cùng sảng khoái, tinh thần cũng tốt lên nhiều.

Nhờ ơn của vợ chồng lâu trên, ngàn năm mới có dịp cô dậy sớm, cho nên liền tận dụng thời gian này để make up.

Cô ngòi trước bàn trang điểm nhìn vào gương, sắc mặt trắng bệch, quầng mắt thâm đen, tự mình dọa mình, thật là tủi thân mà.

Cô bắt đầu với những bước quen thuộc, bôi emulsion lên trước, sau đó lại thoa thêm 2 lớp chống nắng, 3 lớp kem che khuyết điểm mới che đi được quảng thâm gấu trúc của mình.

****emulsion:** một loại kem dưỡng da dạng sữa

Thoa một lớp CC cream, rồi lại phủ thêm một lớp phấn, tiếp theo đánh mắt, kẻ mắt và vuốt mascara, tô son xong rồi cô mới bước đến bên tủ quần áo chọn đồ

Tủ đồ của Lục Chi Ưu nói nhiều cũng không nhiều, nhưng những mẫu nào đang thịnh hành cũng đều xuất hiện trong tủ của cô, chỉ cần gom trang phục mùa này thôi cũng đủ nhét đầy cả một tủ quần áo to.

Cô chọn cái áo có tay màu đỏ rượu vang cùng với váy jeans ngắn ôm sát phần hông, áo được sơ vin càng làm tôn lên dáng eo mảnh mai của cô.

Đợt trước, trên mạng rất thịnh hành “vòng eo A4”, nó cũng trở thành trò tiêu khiển trong giới, cô đương nhiên cũng đã thử thách trên weibo của mình, hình ảnh vừa được đăng lên, Lục Chi Ưu cũng nhảy lên hot search, bởi vì sao? Là vì eo của cô còn nhỏ hơn cả giấy A4, thậm chí nhờ vào sự kiện vòng eo A4 này mà cô được bình chọn là ngôi sao có vòng eo đẹp nhất, cô không thể không công nhận, cư dân mạng bây giờ quả thật là lắm trò.

Lục Chi Ưu dùng tay chỉnh lại mái tóc nâu gợn sóng của mình, cầm lấy chai dưỡng tóc ở trên bàn xịt vài cái, mấy cọng tóc con không an phận bây giờ đã đầu vào đấy.

Do mấy ngày qua cô đều quay phim cổ trang, cho nên tóc mái không có cơ hội được thả xuống, tóc mái ban đầu dài đến chân mày, nay đã dài che khuất mắt, vì thế cô lấy phần tóc máy, quấn vào máy uốn xoắn để tạo kiểu, làm cho gương mặt lại càng thêm xinh đẹp quyến rũ.

Cô hài lòng nhìn chính mình trong gương, nhìn thời gian trong điện thoại, đã 6 giờ rưỡi, đoán chừng Khương Thang cũng sắp đến đây rồi.

Cô đến tủ giày cạnh cửa lấy ra một đôi giày gót nhọn màu bạc mang vào.

Lục Chi Ưu cũng không mang mũ đeo khẩu trang, chỉ đơn giản mang theo cái kính râm rồi sau đó ra khỏi nhà.

Không khí sáng sớm vô cùng trong lành, hương hoa nhàn nhạt tràn ngập trong không khí.

Trên bãi cỏ vẫn còn vương đọng vài giọt sương, long lanh dưới ánh nắng mặt trời.

Trời vẫn còn sớm, cho nên xung quanh tiểu khu cũng không có người, Lục Chi Ưu đứng ở chỗ bãi cỏ ngắm một lúc, rồi lấy di động ra, tìm góc chụp rồi nhấn một cái “tách”

Bởi vì gần đây khá bận, buổi sáng đến studio liền cầm đầu quay phim, thời gian còn lại chỉ dùng để ngủ bù, buổi tối về đến nhà tắm rửa xong xuôi lại ngã xuống giường bất tỉnh nhân sự, cho nên đã lâu lắm rồi cô không cập nhật trạng thái mới.

Những lúc cô rảnh rỗi, một ngày 5 6 bài đăng là ít, nhưng khi bận bịu thì 5 6 ngày vẫn không đăng một bài, làm fan của cô cũng chả

sung sướng gì cho cam.

Thật là đáng thương mà.

Sau khi đăng nhập, gần cả trăm tin nhắn hiện lên liên tục, đa phần là của fan gửi đến hỏi dạo gần đây đã xảy ra chuyện gì, sao cô lại không đăng weibo.

Cô liền đăng lên một tấm ảnh, chính là tấm cô vừa mới chụp khi nãy.

Lục Chi Ưu [V]: Mọi người muốn hình, tôi đã đăng hình rồi đây, mời các Sơn Chi Hoa vào nhận hàng = ̄ ω ̄ =.

Sau khi thoát weibo, cô lại vào weixin, mấy ngày nay cô cũng bỏ rơi Thẩm Trường An luôn rồi, Lục Chi Ưu bỗng cảm thấy, dạo gần đây không hiểu sao luôn nghĩ đến Thẩm Trường An o(̣ □ ̣)o.

Thẩm Trường An nằm trong danh sách bạn thân của cô, cho nên rất dễ tìm được anh, cô mặt dày gửi ngay cho anh tấm hình tự sướng vừa nãy của mình rồi nhắn.

Lục Chi Ưu: Bác sĩ Thẩm, anh dậy chưa? Hôm nay mới có thời gian gửi tin nhắn cho anh, mấy ngày nay tôi bận quay phim, mệt như cún ̄_̄.

Một lát sau, cô vẫn không nhận được tin nhắn trả lời của Thẩm Trường An.

Cô nghĩ nghĩ, vẫn còn sớm, nên chắc Thẩm Trường An chưa dậy đâu.

Hơn nữa đúng lúc Khương Thang đến đón cô, cho nên cô để điện thoại vào túi, rồi bước về phía cậu.

Ngồi vào xe, Khương Thang đã đưa bữa sáng đến trước mặt cô.

“Chị à, em mua đồ ăn sáng cho chị đây, chị chắc chưa ăn sáng đúng không?”

Khương Thang mua cho cô một phần cơm nắm Hàn Quốc và một chai sữa chua.

“Cơm nắm? Khương Thang, cậu thật là tốt mà, tôi đang rất thèm cơm, mấy bữa nay tôi cũng không được ăn một bữa cơm hoàn chỉnh nữa.”

Thức ăn ở phim trường đúng là rất khó ăn, cho nên lúc nào Lục Chi Ưu cũng chỉ ăn vài miếng qua loa, hơn nữa về nhà nửa đêm cũng không có đồ ăn khuya, cho nên mấy ngày nay đã giảm được mấy kg rồi.

Cô cũng không ra vẻ ngại ngùng, mở hộp ra ăn ngay, cô đang rất đói, tối qua tới rạng sáng mới xong việc, về nhà cũng không còn sức mà nấu mì tôm, dù sao cô cũng không biết nấu cơm, tắm xong liền ngủ ngay.

Cho nên sáng nay tỉnh dậy, có thể là bị lâu trên đánh thức, mà cũng có thể là do đói quá mà tỉnh. Cô ăn thêm vài nắm cơm, uống thêm sữa chua mới tạm no bụng.

“Chị Lục, chị muốn tìm phòng như thế nào?” Khương Thang hỏi cô.

“Yên tĩnh một chút, có cây cối xanh tươi, đủ ánh sáng mặt trời.”

“Được, để em gọi cho Joy, hỏi xem anh ấy còn phòng hay không?”

“Đúng rồi, dạo gần đây chị đều bị bọn họ đánh thức à?”

Khi Lục Chi Ưu gọi cho cậu, cậu cũng nghe được loáng thoáng tiếng ồn bên phía Lục Chi Ưu.

“Còn gì nữa, đã bao nhiêu ngày tôi chưa được ngủ một giấc yên ổn rồi, mỗi ngày làm mệt như cún, về nhà còn không được ngủ một giấc tử tế, phát bực mà phải nhịn không thể xả, cậu có biết tôi phải chịu đựng như thế nào đâu.” Lục Chi Ưu nhắc đến là lại phát hỏa.

“Ôi, hết cách, ai bảo chị là nhân vật công chúng làm gì.” Khương Thang cũng bắt đầu dỗi.

“Nhân vật công chúng thì phải nhịn nhục hả?”

“Trừ khi chị muốn lên hot search, kì này sẽ là [Lục Chi Ưu đánh đá chửi đồng].”

Lục Chi Ưu, “...”

Được rồi, không nói nữa.

“Hôm nay tôi không về nhà đâu, tối nay quay xong cậu đưa tôi đến khách sạn, nếu không sáng mai tôi thực sự sẽ điên mất.”

“...” ~_~

“Được”

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Giáng Long Thập Bát Chương Của Hứa Kiều

Mãi đến trưa Thẩm Trường An mới xem được tin nhắn của Lục Chi Ưu, sáng hôm nay anh có 2 ca mổ.

Vừa cầm di động lên đã thấy weixin của Lục Chi Ưu, anh hơi bất ngờ.

Anh mở tin ra.

Lúc trước Lục Chi Ưu đều gửi weixin cho anh mỗi ngày, nói chuyện này chuyện kia, nhưng đột rồi cô giống như biến mất không thấy tăm hơi, không có lấy một tin nhắn, khi ấy còn khiến anh bối rối.

Là ảnh tự sướng của cô. Cô trong ảnh mặc áo đỏ, hướng về ống kính cười tươi rói.

Không hiểu vì sao, nhìn thấy nụ cười của cô, khóe miệng anh bất giác vẽ lên một nụ cười nhẹ.

Mục Lạc ngẩng đầu bất gặp anh đang nhìn di động, khóe miệng mỉm cười, anh cười bĩ ổi nói: “Này, xem gì vậy? Coi cái mặt phát xuân của cậu kìa.”

Thẩm Trường An ngẩng đầu liếc anh, môi mỏng phun ra 2 từ: “Cút đi.”

Mục Lạc nhếch miệng, cười nói: “Đừng nói là cậu lén lút nuôi tình nhân nhé?”

“Mục Lạc, cậu bị ngứa da rồi đúng không?”

“Cậu uy hiếp tôi...”

“Uy hiếp cậu?”

“...”

Mục Lạc cúi đầu im lặng. Coi như cậu giỏi!

Hôm qua chứng kiến cảnh Thẩm Trường An đấu tay đôi với Thẩm Lạc Dương, anh đã biết, từ nay về sau, anh không phải chỉ chịu đựng mỗi Thẩm Lạc Dương ăn hiếp, mà còn bị Thẩm Trường An bắt nạt từ tâm hồn đến thể xác.

Thẩm Trường An đặc ý nhìn Mục Lạc, sau đó lướt trên màn hình di động nhanh chóng trả lời tin nhắn.

“Ting ting”

Lục Chi Ưu nằm trên sofa, đang định ngủ thì di động bỗng vang lên. Cô vội vàng lấy ra xem.

Nam thần nhà tôi: Vậy phải chú ý nghỉ ngơi cho tốt, đúng rồi, vết thương ở đầu gối đã đỡ hơn chưa?

Lục Chi Ưu nhìn tin nhắn của Thẩm Trường An, bất giác nhìn xuống chân mình.

Chân bị gãy xương đã tốt lên rồi, bây giờ mang giày cao gót cũng không đau nữa, đầu gối thì sau khi thoa mấy lần thuốc cũng đã bắt

đầu kết vảy.

Lục Chi Ưu chuyển động đôi mắt to tròn, sau đó nhắn tin trả lời.

Lục Chi Ưu: À, đầu gối vẫn còn đau một tí *đáng thương*

Thẩm Trường An nhìn icon đáng thương ở cuối tin nhắn, bỗng nhiên nghĩ đến gương mặt của Lục Chi Ưu, anh không cần nghĩ cũng biết cô lại giả vờ tội nghiệp rồi.

Anh không khỏi nở nụ cười khi vừa nghĩ đến.

Mục Lạc lén nhìn anh, quào, rốt cục là ai, ai mà có thể làm cho cái con người này ôm di động mà cười như thế.

Anh rất tò mò, rốt cục là ai, là ai hả?

“Chị Lục, chuẩn bị cảnh tiếp theo, nhân viên trong đoàn gọi cô.

“Được, đến ngay.”

Lục Chi Ưu đứng dậy, Thẩm Trường An vẫn chưa hồi âm, cô lưu luyến không rời bỏ điện thoại xuống rồi bước về phía nhân viên trường quay.

*

Từ phòng làm việc bước ra, Mục Lạc đút tay vào túi, trông có vẻ rất cao hứng.

Mấy cô y tá đi ngang qua gật đầu chào anh, anh đều cười đáp lại.

Khi anh ngẩng đầu lên liền thấy Hạ Căng nhưng cô dường như đang suy nghĩ chuyện gì, đầu cũng không thềm ngẩng lên.

Anh bỗng cười một cái, bắt đầu đùa dai bước tới chỗ Hạ Căng, cô vẫn còn đang cúi đầu, không hề biết đằng trước có người, vì thế liền đụng phải.

Hạ Căng sờ sờ cái trán bị đụng đau, cô đụng vào cái gì vậy, đau muốn chết luôn rồi!

Nhìn Hạ Căng xoa xoa trán mình, dáng vẻ vô cùng đáng thương, Mục Lạc không khỏi nở nụ cười, Hạ Căng vừa ngẩng lên liền thấy Mục Lạc đang cười, mặt bỗng sa sầm.

Cô vừa mới bị y tá trưởng mắng, trong lòng đang không được vui, Mục Lạc lại còn đến kiếm chuyện nữa.

“Mục Lạc, anh bị bệnh hả?”

“Đau không?” Mục Lạc hỏi, đưa tay xoa xoa đầu cô.

Hạ Căng nhanh tay đánh vào mu bàn tay của anh.

“Đừng đụng vào tôi!” Hạ Căng trừng mắt nhìn anh, rồi bước đi không thèm quay đầu lại.

Mục Lạc nhìn bàn tay bị Hạ Căng đánh đến đỏ cả tay, cũng không thèm giận.

“Hạ Căng, cô giận rồi hả?”

Mục Lạc sai chân dài đuổi theo cô, cười hì hì hỏi.

Hạ Căng trợn mắt liếc anh, “Không có.”

“Gạt người.” Mục Lạc không tin.

“Đã nói không rồi mà.”

“Con gái hay dối lòng, mỗi lần nói không sao, nhất định là có sao, nói không giận chắc chắn là đang giận, con gái chính là thích nói ngược...”

“Mục Lạc, anh có thấy phiền không hả? Đúng đó, tôi bây giờ rất bực mình, cho nên anh có thể đừng làm phiền tôi nữa không?” Hạ Căng cảm thấy núi lửa trong lòng sắp phun trào, cô bỗng dừng lại, quát lên với Mục Lạc.

Mục Lạc ngơ ngác nhìn Hạ Căng.

Hạ Căng nhìn anh một lúc, rồi sau đó xoay người bước đi chầm chậm quay đầu.

Anh nhìn bóng lưng Hạ Căng, trong lòng cảm thấy bất lực, bình thường hai người nói giỡn, Hạ Căng cũng không có phản ứng như hôm nay.

“Gặp quả báo rồi.”

Thẩm Trường An không biết từ đâu xuất hiện, khi bước đến gần Mục Lạc, lạnh lùng nói ra.

Mục Lạc đầu đầy vạch đen.

“Thẩm Trường An, cậu nói xem, có phải Hạ Căng hôm nay hơi khác thường không?”

Thẩm Trường An nhìn anh, “Tôi thấy Hạ Căng rất bình thường, nhưng...” Thẩm Trường An cố tình dừng lại không nói tiếp.

“Nhưng gì hả?” Mục Lạc sốt ruột hỏi.

Thẩm Trường An cười cười, sau đó Mục Lạc chỉ nghe được giọng cười bỉ ổi của anh.

“Không bình thường là cậu đó.”

Mục Lạc, “...”

Mục Lạc trông theo bóng lưng của Thẩm Trường An, không nhìn được mà giờ thẳng ngón giữa.

Thẩm Trường An, đồ độc miệng, lại còn lòng dạ đen tối, cậu như vậy chả có ai yêu đâu, điều ước sinh nhật năm nay của tôi chính là Thẩm Trường An muôn đời làm cún FA. ←_←

*

Hiệu suất làm việc của Khương Thang nhanh vô cùng, chưa đến vài ngày, cậu ấy đã tìm được phòng mới cho cô.

Lục Chi Ưu tranh thủ đi xem phòng, nhìn rất được, hướng nhà phía nam, còn có một cái ban công rất rộng, cô thích nhất chính là ban công, có thể đặt một cây dù, đặt thêm một cái ghế dựa, chỉ cần nghĩ đến được nằm thoải mái trên ghế ôm Bánh Trứng, được sáng khoái uống đá bào matcha, đây chính là một sự hưởng thụ.

Tìm được phòng rồi, Khương Thang và Hứa Kiều đều trở thành nhân viên dọn nhà giúp cô, vận chuyển hành lý sang chỗ mới.

Phòng ở được thiết kế theo phong cách Âu – Mỹ, trang bị đầy đủ thiết bị, nhưng có một điều không tốt chính là mình phải tự dọn vệ sinh, thật ra phòng cũng không có bẩn, nhưng Lục Chi Ưu bị chứng nghiện sạch sẽ, cho nên cô phải dọn dẹp sạch sẽ thì mới cảm thấy thoải mái.

“Chị Lục, cái thùng này để đâu bây giờ?”

Khương Thang khiêng một cái thùng to dùng bước tới, cái thùng to đến nỗi che mất tầm nhìn của cậu, cậu không nhìn rõ đường lắm.

“Mang đến phòng tôi là được.” Lục Chi Ưu vừa quét dọn vừa nói với Khương Thang.

Cô nhìn Khương Thang khiêng cái thùng to, bước chân xiêu vẹo, nhìn mà tức cười.

Hứa Kiều mang bao tay nilon, khoanh tay trước ngực nhìn Lục Chi Ưu.

“Này Lục Chi Ưu, sáng sớm gọi cho tớ, là muốn tớ dọn nhà giúp cậu đấy à?”

Lục Chi Ưu mặt dày nhìn Hứa Kiều cười rồi nói, “Là bạn thân của tớ, sứ mệnh của cậu là đến đây trợ giúp mà.”

Hứa Kiều nhìn dáng vẻ bỉ ổi của Lục Chi Ưu, nhìn không được mà tung một đòn Giáng long thập bát chưởng, Lục Chi Ưu thuận thế ngã xuống sofa, ra vẻ bị nội thương.

“Hự, Hứa Kiều cậu sao có thể nhấn tâm ra tay như thế... tâm... tâm của tớ...”

Một tay cô che ngực, một tay chỉ về phía Hứa Kiều.

Hứa Kiều lạnh nhạt nhìn cô tự biên tự diễn.

Khương Thang nhìn thấy thế không khỏi lắc đầu, xong rồi xong rồi, chị Lục lại phát bệnh nữa rồi.

Hứa Kiều hôm nay cũng mang Bánh Trứng sang đây, mấy bữa nay cô cũng không có cảnh quay nhiều, chủ yếu là của nam chính và nam phụ, cho nên cô mới có thời gian chăm sóc cho Bánh Trứng.

Vì đến chỗ ở mới, cho nên Bánh Trứng bình thường luôn tăng động bây giờ đang nằm sấp trên sofa ngủ.

Mọi người mất hơn 3 tiếng đồng hồ mới dọn dẹp nhà xong, không còn một hạt bụi.

Dọn dẹp xong, cả ba đều mệt như cún nằm sấp trên ghế sofa không nhúc nhích.

Khương Thang vỗ vỗ cánh tay, cậu cảm giác cánh tay của mình sắp bị liệt mất, cậu cũng không nhớ mình chạy lên chạy xuống lầu bao nhiêu lần, khiêng bao nhiêu cái thùng nữa rồi.

Hứa Kiều cũng mệt mỏi, cô giúp Lục Chi Ưu lau bàn, lau cửa sổ, lưng cô bây giờ mất cảm giác luôn rồi.

Ba người ngồi trên sofa nghỉ ngơi hơn mười phút. Bỗng nhiên Lục Chi Ưu bật dậy, “Đi thôi, vì báo đáp haingười, tớ quyết định sẽ mời mọi người đi ăn tối. Thấy sao, thấy tớ có tâm không?”

“Tớ bây giờ mệt đến nỗi chả muốn ăn cơm nữa rồi.” Hứa Kiều lười nhác nói.

“Không được, như vậy không thành tâm rồi, tớ mới tìm trên Mỹ Đoàn, gần đây có một tiệm thịt nướng Hàn Quốc rất ngon, đi không?”

Lục Chi Ưu kéo Hứa Kiều dậy, rồi lại đạp chân Khương Thang đang ngồi kế bên.

Nhà hàng thịt nướng Hàn Quốc này rất chính tông, hơn nữa lại rất có không khí.

Hứa Kiều vốn không có khẩu vị nhưng nhìn thấy trên bàn bày nào là thịt nướng, rau dưa, nước ngọt các kiểu, cơn thèm ăn bỗng chốc trỗi dậy.

Vì hôm nay Hứa Kiều với Khương Thang vô cùng cực khổ, cho nên Lục Chi Ưu liền đảm nhận nhiệm vụ nướng thịt, Hứa Kiều và Khương Thang chỉ việc ăn là được.

Lục Chi Ưu thuần thục nướng thịt, miếng thịt ba chỉ đỏ tươi trong chốc lát đã được nướng chín, trong không khí cũng tràn ngập mùi thịt nướng.

Cô đem ba chỉ đã nướng chín bỏ vào chén của bọn họ, rồi lại tiếp tục nhiệm vụ nướng thịt của mình.

Hứa Kiều dùng xà lách cuốn miếng thịt, thêm vào vài miếng kimchi, rồi lại thêm tương, cuốn lại rồi cho hết vào trong miệng.

Xà lách tươi sống, kimchi thấm vị lại thêm ba chỉ tươi non kèm theo tương chấm, chính là một loại hưởng thụ.

Khương Thang cũng không khách sáo, dù sao cậu cũng đang rất đói, ăn từng cuốn thịt, Lục Chi Ưu cũng không nướng kịp cho bọn họ.

Sau khi ăn thịt nướng, mỗi người lại ôm một ly kem.

Lục Chi Ưu vẫn trung thành với vị matcha, Hứa Kiều vị chanh, còn Khương Thang là vị ô mai.

Mỗi lần nhìn Khương Thang ăn đồ ăn vặt vị ô mai, Lục Chi Ưu lại buồn cười, đường đường là một chàng trai thân cao mét tám, thế mà lại xem ô mai như mạng sống, cứ nghĩ là lại buồn cười.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Bác Sĩ Thẩm, Gặp Được Anh Thật Tốt!

Sau khi ăn xong, Hứa Kiều và Khương Thang ai về nhà nấy, Lục Chi Ưu cũng về nhà mình.

Lúc đi ngang qua chung cư, Lục Chi Ưu nhìn thấy có một cái siêu thị lớn ở bên cạnh, cô vừa mới chuyển đến, trong tủ lạnh cũng không có gì, nên cô quyết định vào siêu thị mua vài thứ để nhét vào tủ lạnh nhà mình.

Cô lấy khẩu trang và nón từ trong túi xách đeo lên, rồi mới bước đến siêu thị.

Lục Chi Ưu đẩy xe đẩy đến quầy ăn vặt đầu tiên. Cô nhìn cũng chẳng thèm nhìn, chỉ cần là vị matcha, cô đều bỏ vào xe đẩy, động tác vô cùng lưu loát.

Hành động phóng khoáng của cô thu hút sự chú ý của mọi người xung quanh. Lục Chi Ưu cũng mặc kệ, dù gì cô cũng đã trang bị kĩ càng, cô không tin còn có người nhận ra cô.

Lúc cô đang định bước đến quầy bánh mì thì nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc. Áo sơ mi trắng, quần tây đen, chân mang giày da, đôi chân dài miên man hiện ra trước mắt.

Lục Chi Ưu đang ngắm anh, người đàn ông dường như cảm nhận được ánh mắt của cô, liền quay đầu nhìn lại.

Trời ạ, trời ạ, người đó không phải Thẩm Trường An thì còn ai vô đây!

Cô đi siêu thị vậy mà lại gặp được Thẩm Trường An! Không lẽ anh ấy cũng ở chung cư này hay sao?

Mái tóc đen rủ xuống trước trán, gương mặt bình thản, sạch sẽ, sống mũi cao thẳng, đôi môi đang mím lại, anh mắt anh đang nhìn về phía cô.

Ánh mắt hai người chạm nhau trong không trung, trái tim Lục Chi Ưu bỗng chốc đập không ngừng, giống như bị trúng tên của thần tình yêu.

Thẩm Trường An nhìn cô, dường như cảm thấy quen quen, nhưng lại không nhớ ra là ai, vì cô che mặt quá kĩ, trừ cặp mắt lộ ra bên ngoài, còn lại đều được che kín.

Trong lúc anh đang cố nhớ lại thì cô đã đẩy xe đẩy về phía anh.

Lục Chi Ưu cố gắng kiềm chế hưng phấn trong lòng, bước đến trước mặt Thẩm Trường An.

“Bác sĩ Thẩm, đã lâu không gặp ~”

Ngay khi cô vừa mở miệng, Thẩm Trường An lập tức nhận ra cô.

“Lục Chi Ưu?”

“Bác sĩ Thẩm, anh nhận ra tôi hả, khai thật đi, có phải anh thích tôi không?”

→ _ →

Lục Chi Ưu kéo khẩu trang xuống, đôi mắt cong cong nhìn Thẩm Trường An cười.

Thẩm Trường An xấu hổ rồi.

“Sao cô lại ở đây?” Anh hỏi.

“Tôi hả, hôm nay tôi mới chuyển đến đây.”

“Có phải ở Gia Viên không?”

“Đúng rồi, Gia Viên.”

“Khéo thật, tôi cũng ở Gia Viên.”

“Vậy là chúng ta rất có duyên đó nha.” Lục Chi Ưu vui vẻ cầm bàn tay lạnh lạnh của Thẩm Trường An.

Trong mắt Thẩm Trường An một mảnh cuồn cuộn, anh cúi đầu nhìn bàn tay bị Lục Chi Ưu nắm lấy. Đôi bàn tay mảnh mai, khéo léo, năm ngón tay như những búp măng, móng tay hồng hồng lại càng làm cho bàn tay trắng nõn, trên ngón vô danh có một chiến nhẫn bạc, nhìn vô cùng đơn giản.

Lục Chi Ưu nhìn đến bàn tay Thẩm Trường An bị mình nắm lấy, đôi bàn tay to của anh có thể bao lấy đôi tay nhỏ xinh của mình.

Cô nhìn Thẩm Trường An một lúc, sờ sờ Thẩm Trường An một hồi lâu rồi mới lưu luyến mà buông tay anh ra.

“Bác sĩ Thẩm, mình đi mua bánh mì đi, xe đẩy của tôi nhờ anh nha ~”

Lục Chi Ưu chạy về phía quầy bánh mì.

Thẩm Trường An nhìn bóng lưng của Lục Chi Ưu, rồi lại cúi xuống nhìn đôi tay của mình, bàn tay dường như còn sót lại chút hơi ấm của Lục Chi Ưu, ấm áp, mềm mại, không có một chút cảm giác bài xích, khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

Anh đến đây xe của cô, thuận tiện nhìn qua những thứ cô vừa mua liền giật mình, trên xe chỉ toàn một màu xanh xanh.

Nhìn thấy toàn bộ đều là đồ ăn vặt vị matcha anh không khỏi lú lẫm, cô nhóc này sao lại có thể cuồng matcha đến thế?

Lục Chi Ưu vô cùng tập trung ngắm nhìn mấy cái bánh ngọt trong tủ kính.

“Này, cô gái ở đằng trước, tránh ra một chút!”

“Cô gái! Mau tránh ra!”

Cô gái, là đang gọi mình sao?

Lục Chi Ưu liền ngẩng đầu lên, nhìn về phía giọng nói phát ra, cô liền thấy nhân viên siêu thị đang trượt trên một xe hàng về phía cô, đúng vậy, không phải đẩy, mà là trượt, có lẽ là do xe đẩy hàng của người ấy bị hư, xiêu xiêu vẹo vẹo, mất kiểm soát, hơn nữa trên xe của anh ta còn chất một núi hàng hóa.

Lục Chi Ưu sững sờ đứng im tại chỗ.

“A!”

Ầm

Nhân viên đẩy xe hàng lao sầm vào quầy bánh mì phía sau Lục Chi Ưu, toàn bộ hàng hóa trên xe và toàn bộ bánh mì đặt trên kệ đều vung vãi trên sàn nhà.

Lục Chi Ưu được Thẩm Trường An kịp thời kéo lại, nhưng hai người cũng bị té lăn xuống sàn.

“Trời ơi, hai người có sao không? Vô cùng xin lỗi!” Nhân viên siêu thị vội vàng chạy đến.

Lục Chi Ưu vui đầu vào ngực của Thẩm Trường An, anh duỗi tay vỗ vỗ Lục Chi Ưu đang bị dọa cho kinh hãi, từ từ đỡ cô ngồi dậy.

“Chúng tôi không sao.” Thẩm Trường An đưa tay phủi phủi bụi trên người.

Anh khẽ kéo Lục Chi Ưu ra kiểm tra, ân cần hỏi han: “Cô có sao không?”

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn anh, lắc lắc đầu.

Thẩm Trường An nhìn dáng vẻ của Lục Chi Ưu, có vẻ như cô bị dọa sợ rồi, anh nhịn không được đưa tay xoa xoa đầu cô.

Lục Chi Ưu bị hành động dịu dàng của anh làm cho sững sờ, gò má liền chuyển hồng.

Cô nhìn bánh mì với thùng hàng rơi đầy trên sàn, lại nhìn nhân viên siêu thị, cô liền ngồi xuống giúp anh ta nhặt đồ lên.

“Để tôi làm là được rồi, sao có thể để cô...”

“Không sao, để tôi giúp anh.” Lục Chi Ưu nhìn anh mỉm cười, sau đó nhanh chóng giúp đỡ nhặt hàng.

“Cám ơn, cô thật là tốt.”

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu đang ngồi xuống giúp đỡ người nhân viên thu gom đồ đạc, không hiểu vì sao lại rung động, vừa rồi nhìn thấy cô mém tí bị xe hàng này đụng phải, anh lại phản xạ có điều kiện ném cái xe đẩy sang một bên, nhanh chóng chạy đến ôm cô vào trong lòng.

Khi cô được bảo vệ trong vòng tay anh, anh mới cảm thấy an tâm.

Nhân viên siêu thị nhìn cô hồi lâu rồi đột nhiên nói, “Hình như... chị...trông chị rất quen...chị có phải là...”

Anh ta càng nhìn lại càng thấy Lục Chi Ưu rất quen, nhưng lại không nghĩ ra là ai.

Lục Chi Ưu sờ sờ đầu mình, phát hiện cái nón đầu mất rồi, thôi xong, chắc là do lúc nãy bị đụng ngã mà rớt ở đâu rồi.

Ngay lúc cô cuống lên tìm mũ, thì trên đầu được đội vào cái gì đó, cô đưa tay sờ thử lại sờ thấy cái nón của mình.

Cô đứng dậy nhìn Thẩm Trường An vừa mới giúp mình đội nón. Do Thẩm Trường An đội giúp cô từ phía sau, cho nên lúc cô đứng dậy anh mới thấy nón bị lệch, hơn nữa mái tóc dài chưa kịp cắt của cô cũng bị nón làm cho rối tung lên.

Nhìn dáng vẻ ngơ ngác lúc này của Lục Chi Ưu làm anh không kiềm được nở nụ cười.

Lục Chi Ưu không hiểu chuyện gì, cô nhìn anh đầy nghi hoặc.

“Anh cười cái gì?”

Thẩm Trường An nhìn mái tóc của cô sau đó lấy di động từ trong túi ra đưa đến trước mặt cô.

Lục Chi Ưu nhìn mình trên màn hình di động, mũ thì đội lệch, đầu tóc thì lộn xộn, mặt bỗng chốc đỏ bừng, anh ấy cười cả buổi là vì đáng về lỗi thôi của mình.

Cô nhếch miệng, quay đầu sang chỗ khác không thèm quan tâm anh nữa.

Thẩm Trường An cười một hồi, thấy cô giận dữ không để ý đến anh, đột nhiên lấy mũ lưỡi trai xuống.

Lục Chi Ưu chưa kịp hoàn hồn, bàn tay lạnh lạnh của anh đã đặt lên trán cô, Lục Chi Ưu như bị điện giật, sững sờ tại chỗ, cô ngây ngốc nhìn anh.

Ngón tay lạnh lẽo của Thẩm Trường An vuốt tóc mái của cô sang hai bên, sau đó dùng tay kia lấy mũ đội lên cho cô, cuối cùng còn vuốt vuốt tóc ở hai bên má cô cho ngay ngắn.

Lục Chi Ưu bỗng thấy tim lại đập nhanh rồi, máu không kịp lưu thông làm cho gò má phồng hồng.

Kỹ năng thả thính của Thẩm Trường An, cô cho điểm tối đa!

“Xong rồi đó.”

“Thật hả?” Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt to tròn ngân ngấn nước.

Anh bỗng cảm thấy, nhìn Lục Chi Ưu bây giờ anh lại nhớ đến dáng vẻ làm nũng của Đại Hắc nhà anh.

“ừ” Anh cười khẽ.

Lục Chi Ưu nhìn cậu nhân viên vẫn còn ngồi xồm suy nghĩ nên vội vàng kéo tay Thẩm Trường An.

“Chúng ta đi thôi”

Nếu để cậu nhân viên này nhận ra cô, thời gian sắp tới của cô chắc chắn không còn yên ổn nữa.

Thẩm Trường An gật gù đầu cười với cô, anh đẩy xe đẩy của Lục Chi Ưu đi phía sau.

Nhân viên siêu thị nhìn bóng lưng hai người, mai đến một lúc lâu bỗng nhiên vỗ một phát vào đầu mình, lẩm bẩm một mình.

“Lục Chi Ưu, là nữ thần quốc dân Lục Chi Ưu mà...”

*

Từ siêu thị đi ra, Thẩm Trường An giúp cô xách mấy túi đồ đi sau.

Trên phố bây giờ cũng không có ai trừ mấy chiếc xe chạy qua lại thì cũng chỉ có hai người Lục Chi Ưu và Thẩm Trường An.

Gió mùa hạ mang theo hơi lạnh thổi đến, thổi bay mái tóc xinh đẹp của Lục Chi Ưu, cũng thổi đi cái nóng, cô rất thích kiểu thời tiết như thế này, gió thổi một cái thì cả người đều sáng khoái.

Lục Chi Ưu lắc lắc cái đầu, bỗng nhiên nảy ra ý muốn trêu chọc Thẩm Trường An.

“Bác sĩ Thẩm, anh có thấy không khí bây giờ rất tốt không?” → _
→

Thẩm Trường An mỉm cười nhìn cô, ý bảo cô nói tiếp.

“Bác sĩ Thẩm, không khí tốt như thế, chúng ta có nên...”

“Nên cái gì?” Thẩm Trường An dừng bước, mỉm cười hỏi cô, dường như có một cảm giác không nói nên lời.

Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An, tim lại đập thành thịch, cô thấy tình hình có chút sai sai, cô đang trêu người ta mà, Thẩm Trường An là người bị trêu mà, sao cô lại thấy bị đảo ngược vậy.

Lục Chi Ưu cười nịnh nọt, sau đó chậm rãi móc gói bánh bông lan matcha Collon ra.

“À...bầu không khí tốt như vậy thì phải ăn bánh matcha Collon...”

Lục Chi Ưu im lặng khinh bỉ chính mình, Lục Chi Ưu ới Lục Chi Ưu, mà đúng là không có khí phách, thật đáng sợ.

Thẩm Trường An bỗng nhiên bật cười, gương mặt anh lúc này trông vô cùng ấm áp.

“Bác sĩ Thẩm, anh có muốn ăn thử một miếng không? Ngon lắm đấy.”

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Bác Sĩ Thẩm, Tôi Có Thể Ăn Chừa Không?

Lục Chi Ưu xé vỏ bánh, đưa cái bánh lên trước mặt Thẩm Trường An, cô cầm miếng bánh nhìn anh, ra vẻ nịnh nọt

Thẩm Trường An nhìn miếng bánh trên tay cô, thản nhiên nói: “Không cần đâu, cô ăn đi.”

Lục Chi Ưu nhú mày, “Ngon lắm, em đảm bảo sau khi ăn hết miếng bánh này, anh sẽ trở thành fan cuồng matcha ngay, anh ăn thử đi.”

Cô cố chấp đưa miếng bánh đến bên miệng Thẩm Trường An. Thẩm Trường An quá cao, mà hôm nay cô lại mang giày đế bệt, cho nên cánh tay đưa lên cao cũng không chịu được lâu.

Ngay khi Lục Chi Ưu sắp bỏ cuộc, rút miếng bánh về thì Thẩm Trường An đã cúi xuống ăn hết miếng bánh trên tay cô.

Trong nháy mắt, bánh bông lan xốp mềm hòa tan trong miệng, trong cổ họng bỗng chốc ngập tràn hương vị matcha.

Anh từ trước đến nay rất ít ăn đồ ngọt, nhưng nhìn thấy Lục Chi Ưu trước mặt anh cố chấp như thế, nhìn vào mắt cô, không hiểu sao anh lại ăn nó.

“Thế nào? Thế nào? Có phải ngon lắm không?” Lục Chi Ưu nhìn anh với vẻ mặt mong đợi.

Thẩm Trường An chậm rãi gật đầu.

Lục Chi Ưu lập tức nở nụ cười, “Em nói mà, matcha ngon lắm, từ nhỏ em đã thích ăn matcha rồi.”

Lục Chi Ưu nói xong cũng tự mình ăn miếng bánh trên tay.

Thẩm Trường An nhìn cái tay vừa nãy mới dứt cho mình ăn của Lục Chi Ưu bây giờ đang cầm miếng bánh khác, hơn nữa cô lại vô tư mà ăn, gương mặt của anh liền đỏ lên, cũng may là anh cao hơn cô rất nhiều, trời lại tối cho nên Lục Chi Ưu cũng không nhìn thấy.

“Bác sĩ Thẩm, nhà anh ở tầng mấy?” Sau khi bước vào thang máy, Lục Chi Ưu hỏi anh.

“Tầng 12”

“Trời ạ, em cũng ở tầng 12, chúng ta có duyên quá nhỉ?”

“Đúng thật là có duyên mà.”=_=

Lục Chi Ưu cười trộm, làm sao đây, làm sao đây, tối nay chắc chắn cô sẽ kích động mà mất ngủ mất, cô không chỉ cùng anh ở cùng 1 chung cư hơn nữa còn chung một tầng, về sau bọn họ là hàng xóm đó!

Sau này cô không lo vì công việc bận rộn mà không gặp được anh nữa rồi, vì anh ở sát nhà mình, lúc nào cũng có thể gặp được.

Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ, kiểu này, cô mà không thu Thẩm Trường An vào túi mình, thì sẽ phụ lòng ông trời se duyên rồi.

Lục Chi Ưu ở tầng 12 nhà số 310, nhà Thẩm Trường An số 311

Lục Chi Ưu đem toàn bộ đồ ăn vặt trong túi mua hàng nhét vào trong tủ lạnh.

Cô nằm trên sofa một lúc, ngay lúc cô sắp đi vào giấc ngủ thì Bánh Trứng chạy đến chỗ của cô, dùng mũi cọ cọ, cô liền tỉnh dậy.

Bỗng nhiên nhớ ra, cô chưa cho Bánh Trứng nhà mình ăn tối, vì thế liền đứng dậy, lấy túi thức ăn cho chó ở ngăn kéo phía dưới TV, rồi đổ vào chén cho Bánh Trứng.

Hai mắt Bánh Trứng lập tức tỏa sáng, bốn chân quỳ rạp trên sàn nhà, liếm thức ăn trong chén, chỉ hận không thể dán cả gương mặt vào cái chén ấy.

Lục Chi Ưu nhìn Bánh Trứng ngốc nhà mình, vừa bực mình vừa buồn cười, đúng là ăn cơm thì chỉ hận không thể nằm sấp mà ăn, cô dùng tay sờ sờ cái chân ngắn của nó, cho đến khi Bánh Trứng bắt đầu quay lại gầm gừ với cô, cô mới vui vẻ mà buông nó ra đi đến phòng tắm.

Sau khi tắm rửa, lau khô tóc rồi, cô chui vào trong cái ổ chăn của mình, nằm trên giường lướt web, trạng thái weibo mới nhất của cô là 3 ngày trước, bình luận đã hơn 100 vạn, Lục Chi Ưu nhìn lướt qua một lúc.

Nghĩ đến chuyện hôm nay, Lục Chi Ưu không khỏi cảm thán, duyên phận đúng là kì diệu, sau đó cô liền đăng bài mới lên.

Lục Chi Ưu[V]: Gặp được anh thật may mắn.

Lục Chi Ưu vừa đăng, khu bình luận của cô liền bùng nổ ngay sau đó.

Khi các fan thấy tin này, rõ ràng là người thấy mùi gian tình, liền bình luận ở dưới hỏi rằng có phải nữ thần đang yêu không? Muốn công bố rồi sao?

Lục Chi Ưu chỉ vì được làm hàng xóm của Thẩm Trường An mà vui vẻ, cho nên mới đăng weibo, nhưng không ngờ bài weibo ấy lại đưa cô lên đứng đầu hot search.

“Lục Chi Ưu, cậu thật là lợi hại, không cập nhật weibo thì thôi, chỉ cần có cập nhật thì chắc chắn cậu lại được lên hot search nha.”

Lục Chi Ưu ngồi trước bàn trang điểm, vừa cúi đầu chơi điện thoại, vừa nghe Hứa Kiều ở bên lèm bèm.

Vì Hứa Kiều hôm nay không có tiết, cho nên liền theo cô đến đây thăm cô.

Nghe Hứa Kiều nói thế cô không nhin được mà đáp " Tại mình à?"

Hứa Kiều cười cười, "Ha ha, nhưng nếu đúng như những gì trên mạng bàn tán, cậu muốn công bố tình cảm hả?"

Lục Chi Ưu buông điện thoại xuống, nhào người về phía Hứa Kiều.

“ Công bố tình cảm gì, ngay cả bác sĩ Thẩm tở còn chưa theo đuổi được, thì công bố như thế nào?”

“Vậy cậu đăng như vậy là có ý gì?”

Lục Chi Ưu nhìn Hứa Kiều nở một nụ cười thần bí, ngoắc ngoắc Hứa Kiều, Hứa Kiều nhú mày, nhoài người về phía trước.

“Bác sĩ Thẩm ở cạnh nhà tớ.” Lục Chi Ưu nói bên tai Hứa Kiều.

Về mặt Hứa Kiều ngờ ngác, cô nhìn Lục Chi Ưu có chút nghi ngờ.

“Thật hay giả vậy?”

“Đương nhiên là thật rồi, có phải cậu cảm thấy rất có duyên hay không.” Giọng nói Lục Chi Ưu réo rắt, hai chân bắt chéo, vui vẻ lắc lư.

“Tớ thấy chắc là cậu đã gom hết vận may năm nay xài hết rồi đấy.”

“Hả? Cậu nói thế tớ không thích đâu, dùng hết may mắn thì cũng phải theo đuổi được bác sĩ Thẩm chứ.”

“Lục Chi Ưu, lần này cậu chơi thật à?”

Cô chưa bao giờ nhìn thấy Lục Chi Ưu như vậy, từ nhỏ đến lớn Lục Chi Ưu không có thiếu người theo đuổi, hơn nữa bây giờ cô ấy là nữ thần quốc dân nổi tiếng trong giới giải trí, tuy cô luôn dè bủ, nói xấu cô ấy, nhưng không thể không thừa nhận rằng, người theo đuổi Lục Chi Ưu có thể xếp hàng từ trong nước đến nước ngoài, nhưng Lục Chi Ưu thần kinh thô, chuyện tình cảm cứ để tùy duyên.

Cô chưa bao giờ thấy cô ấy để tâm một người đàn ông như vậy, nhưng bây giờ cứ mỗi lần nói chuyện thì hai ba câu cũng không rời được Thẩm Trường An, cả ngày cứ nhắc đến bác sĩ Thẩm thế này,

thế kia, bác sĩ Thẩm nhà tớ hôm nay làm gì, bây giờ làm gì, lát nữa sẽ làm gì.

"Chơi cái gì? Tớ thật lòng với bác sĩ Thẩm có trời đất chứng giám đấy, có được không hả? Hơn nữa tớ rất nghiêm túc đấy."

"Cậu cũng biết tớ là người "sáng nắng chiều mưa", bao nhiêu năm qua, việc khiến tớ kiên trì nhất, trừ cấm điện thoại sạc pin mỗi ngày ra thì chính là thích bác sĩ Thẩm đấy."

Hứa Kiều nhìn gương mặt nghiêm túc của Lục Chi Ưu, xem ra Lục Chi Ưu hăm sâu vào Thẩm Trường An rồi, kiểu gì cũng không thể nào nhả ra được.

"Lục Chi Ưu, chúc mừng cậu, cậu xong đời rồi."

"Xong đời gì, tớ không phải chỉ thích Thẩm Trường An thôi sao?"

"Cậu, Lục Chi Ưu nữ thần quốc dân, anh ấy, Thẩm Trường An nam thần giới y học, hai người mà hẹn hò, đoán chắc sẽ gây ra chấn động không nhỏ đâu."

"Làm gì mà khoa trương như thế?" Lục Chi Ưu lú lười.

"Sao lại không, Thẩm Trường An hả, là nam thần trong mắt các cô gái, cậu tưởng là dễ dàng lắm chắc?"

"Vậy thì sao, dù sao đối với Thẩm Trường An, tớ nhất định phải theo đuổi cho bằng được."

Hứa Kiều, "..."

"Chị Lục, quay phim thôi."

"Được, đến ngay đây."

Lục Chi Ưu ra dấu OK với nhân viên trường quay, sau đó nói với Hứa Kiều: "Chờ tớ quay xong, chúng ta đi quẩy nhé."

"Được thôi, cậu bao." Hứa Kiều vẫn như cũ nghịch nghịch móng tay của mình không đếm xỉa tới.

Lục Chi Ưu, "Đại gia, cho cậu tha hồ ăn." →_→

Hứa Kiều, _-_-

Có điều cuối cùng Hứa Kiều cũng không có đi ăn với Lục Chi Ưu, bởi vì cô nhận được điện thoại của tiểu Q nói trong tiệm bánh có chút chuyện, vì thế cô đành phải chạy về.

Lúc cô rời đi, thấy Lục Chi Ưu đang quay, nên cô cũng không muốn làm phiền cô ấy, chỉ gửi weixin cho cô ấy sau đó rời khỏi.

Vì Hứa Kiều rời khỏi, cho nên Lục Chi Ưu cũng không có tâm trạng đi ăn một mình, vì thế khi kết thúc cảnh quay cô liền bảo Khương Thang đưa mình về nhà.

Sau khi ra thang máy, Lục Chi Ưu nhìn nhà của Thẩm Trường An kế bên, nhìn vào trong qua khe cửa cũng không thấy ánh đèn, cô liền kết luận Thẩm Trường An vẫn chưa tan làm.

Đi vào nhà, cô tùy tiện tháo giày ra, chân trần bước vào phòng khách.

Cô thong thả bước đến tủ lạnh, mở cửa, bên trong toàn là rau củ, hoa quả với mấy chai nước khoáng, cô bấu bấu môi bất đắc dĩ, cho

nên cô quyết định tối nay làm salad rau củ đơn giản, coi như tối nay giảm béo vậy.

Cô đem cà rốt, cần tây, xà lách, cà chua bi, và cả bắp cải tím vào nhà bếp rửa sạch sẽ.

Rửa xong rồi, cô lại dùng dao xắt từng thứ từng thứ bỏ vào bát, hồng hồng, xanh xanh, tím tím, trắng trắng, cảm thấy đây cũng là một loại hưởng thụ bằng mắt.

Cô mở hộp sữa chua ra, cho toàn bộ vào bát salad, rồi lấy muỗng trộn đều sữa chua.

Lục Chi Ưu cầm lấy muỗng, bát salad rồi đi ra ngoài đặt trên bàn ăn, đang chuẩn bị ăn thì cô nghe âm thanh mở cửa nhà kế bên từ bên ngoài vọng vào.

Không lẽ Thẩm Trường An đã trở về?

Nghĩ thế, cô vội vã đứng lên, chạy như bay ra ngoài cửa.

Mở cửa, cô ló đầu ra xem, liền thấy Thẩm Trường An đang đưa lưng về phía này đang ấn password để mở khóa.

"Bác sĩ Thẩm, anh về rồi."

Thẩm Trường An quay đầu lại, liền thấy Lục Chi Ưu đang lấp ló trước cửa nhà cô, chân thì ở bên trong nhà, nhưng cả thân trên đều nhào ra khỏi cửa.

"Ừ"

Tầm mắt cô di chuyển từ trên mặt anh xuống túi đồ ăn anh đang cầm trên tay, cô nhìn thoáng qua, thấy có rau cải mà lại còn có thịt

nữa.

"Bác sĩ Thẩm, anh biết nấu cơm hả?"

Thẩm Trường An cười cười, đáp: "Ở một mình, lại là một người đàn ông, phải biết nấu vài món thì mới không bị đói chết.

"Vậy tài nấu nướng của anh như thế nào?" Cô không nhìn được mà hỏi.

"Tuy là không bằng Tống Ngọc Luân, nhưng tôi tự cảm thấy cũng không quá kém."

Nghe Thẩm Trường An nói xong, Lục Chi Ưu im lặng cúi đầu nuốt nước miếng, rồi ngẩng đầu lên, cười lấy lòng,: "Bác sĩ Thẩm, em có thể bàn bạc với anh một chuyện không?"

Thẩm Trường An nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang tỏ vẻ lấy lòng của Lục Chi Ưu thì không khỏi nhú mày, hỏi: "Chuyện gì vậy?"

Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An, hai tay nắm lại đặt ở dưới cằm.

"Bác sĩ Thẩm có thể cho em ăn cơm chùa không?"

Thẩm Trường An nhìn thấy hành động lấy lòng của cô, đôi mắt lúc này long lanh trông thật ngọt, không nén được liền nở nụ cười:

"Vậy thì qua đây cùng ăn."

"Thật sao?" Lục Chi Ưu vui sướng nhảy cẫng lên.

"Ừ."

"Ha ha ha ha, bác sĩ Thẩm, anh chờ một lát, em lập tức qua ngay~" Lục Chi Ưu vừa dứt lời, liền chạy vào nhà, nhanh nhẹn mang giày vào, lúc ngẩng đầu lên lại nhìn lướt qua bát salad còn đặt trên bàn ăn.

Sắp được ăn đại tiệc rồi, hơn nữa là do nam thần nhà cô xuống bếp, còn ai ăn salad rau quả này nữa chứ.

Mang giày xong xuôi, Lục Chi Ưu lập tức đóng cửa nhà rồi đi sang nhà của Thẩm Trường An.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Bác Sĩ Thắm, Để Em Giúp Anh

Thắm Trường An vẫn còn xách túi thức ăn đứng chờ trước cửa. Anh thấy Lục Chi Ưu đi tới, mở cửa rồi nói với cô, "Vào đi."

Bước vào nhà, Lục Chi Ưu lặng lẽ quan sát căn nhà của Thắm Trường An, có thể hình dung rằng nhà của anh vô cùng đơn giản nhưng lại sạch sẽ và thoải mái.

Cô cũng không tùy tiện vứt giày như khi ở nhà mình mà là ngồi xuống cởi giày một cách nhẹ nhàng, cô nhìn kệ giày của Thắm Trường An, không thấy dép đi trong nhà cho nên cô đi chân trần vào phòng khách, dù gì cô cũng không thích mang dép.

Lục Chi Ưu vừa bước vào liền thấy một con chó lông vàng thân hình khổng lồ ngồi chễm chệ trên ghế sofa, mập mập tròn tròn, nhìn thẳng nhỏ có vẻ ngơ ngơ ngác ngác, cô hô một tiếng liền bay đến chỗ con lông vàng ấy.

Cô đặt mông ngồi cạnh lông vàng, bàn tay vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

"Bác sĩ Thắm, nhà anh cũng nuôi chó hả, ngơ ngơ ngác ngác, dễ thương chết mất."

Thẩm Trường An nghe Lục Chi Ưu nói vậy, đầu liền rớt xuống 3 cái vạch đen.

Dễ thương? Đáng yêu?

Anh bây giờ chỉ muốn cười ha ha, chắc là Đại Hắc nhà anh lại ra về "lạnh lòng boi" nữa rồi.

Nhóc này chỉ cần thấy mỹ nhân liền thích giả vờ cool ngầu.

Thẩm Trường An đem nguyên liệu nấu ăn để vào bếp rồi quay lại, liền thấy Lục Chi Ưu ngồi xếp bằng trên sàn nhà, tay cô đang sờ bộ lông của Đại Hắc, Đại Hắc cũng không khó chịu, ngược lại lại bày ra vẻ mặt hưởng thụ.

Tầm mắt anh di chuyển từ tay xuống đôi chân của cô, bàn chân trắng nõn bây giờ không có mang dép lê lại càng vô cùng nổi bật, anh không khỏi nhíu mày, lúc này khi mang thức ăn vào anh cũng không nghĩ đến Lục Chi Ưu không có dép lê để mang trong nhà.

Lục Chi Ưu theo tầm mắt của Thẩm Trường An nhìn đến đôi chân của mình, dường như cô cũng nhìn ra suy nghĩ của anh, cười nói., "Không sao đâu, dù gì em cũng không thích mang dép lê."

Thẩm Trường An không nói gì, chỉ xoay người bước về phòng ngủ của mình, sau khi trở ra, trên tay đang cầm một đôi dép lê dành cho nam.

"Mang vào đi."

Anh đặt dép lê cạnh chân cô.

Lục Chi Ưu nhìn thấy đôi dép lê đặt trước mắt mình, cảm thấy có chút buồn bực, tại sao trong nhà Thẩm Trường An lại có thêm một đôi dép của nam vậy chứ.

Cô suy nghĩ một hồi liền nghĩ đến chuyện không đứng đắn.

Lúc trước cô nghe mấy y tá trong bệnh viện có bàn tán, Thẩm Trường An với Mục Lạc, hai người này có mờ ám.

TT^TT Dép này chắc không phải để dành cho Mục Lạc chứ! Má ôi!!

Lục Chi Ưu cảm thấy cô nên nói chuyện với Mục Lạc.

Thẩm Trường An nhìn dáng vẻ của cô liền biết trong đầu cô đang suy nghĩ miên man rồi.

Anh không nhịn được bèn gõ vào trán cô một cái.

"Đừng có suy nghĩ bậy bạ nữa."

Lục Chi Ưu sờ sờ trán mình, sao gõ mạnh như vậy, cô tức tối nghĩ.

Nhưng khi cô ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt to tròn long lanh, ánh mắt mang theonghi ngờ, Thẩm Trường An làm sao mà biết cô đang nghĩ bậy bạ?

"Đây là dép tôi mới mua, chưa có mang, cô cứ mang đi."

Nghe Thẩm Trường An nói xong, hai gò má Lục Chi Ưu liền đỏ lên, nghĩ đến vừa nãy trong đầu cô toàn suy nghĩ đen tối, Lục Chi Ưu lại càng thấy mình thật đáng xấu hổ.

Nhưng Lục Chi Ưu đúng là không thích mang dép lê trong nhà, cô rất thích cảm giác chân trần tiếp xúc với sàn nhà, lành lạnh rất thoải mái.

"Bác sĩ Thẩm, em có thể không mang dép không? mang dép chả dễ chịu tí nào" ^_^*. Cô nhẹ nhàng thương lượng với Thẩm Trường An.

"Không được, đi chân trần dễ bị cảm lạnh, hơn nữa lớp mỡ ở lòng bàn chân lại mỏng, giữ ấm kém, lại cách tim xa nhất, khó cung cấp máu, cho nên độ ấm ở lòng bàn chân thấp nhất, dễ dàng tích hàn, đi chân trần một thời gian dài sẽ khiến dạ dày đau, thắt lưng đau, con gái lại dễ đau bụng kinh."

Lục Chi Ưu lú lỏi, đúng là bác sĩ, khác hẳn so với người thường,

Nhưng mà, đau bụng kinh.

Lời này mà để người đàn ông khác nói, Lục Chi Ưu sẽ cảm thấy người này vô cùng thô bỉ, nhưng từ miệng Thẩm Trường An nói ra, lại làm cho cô cảm thấy đó là chuyện hiển nhiên.

Rõ ràng là lời nói đen tối, nhưng Thẩm Trường An lại nói ra một cách hờ hững nhẹ nhàng.

Lục Chi Ưu liếc trộm Thẩm Trường An, nghĩ một hồi đành phải mang vào, nếu cô làm Thẩm Trường An không vui, anh ấy không cho cô ở lại ăn tối thì sao?

Thật vất vả mới có được cơ hội ăn cơm chùa, sao cô lại dễ dàng bỏ qua được chứ.

"Được rồi, em mang vào rồi nè."

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu chậm chạp đưa đôi chân trắng nõn của mình xỏ vào đôi dép lê thì mới hài lòng.

Lục Chi Ưu mang dép xong, lại lộ ra vẻ mặt "mau khen ngợi em đi", làm Thẩm Trường An không nhìn được mà cười.

Dép của Thẩm Trường An lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của cô, cô mang giống như là một đứa bé lén mang dép của người lớn vậy, trông rất buồn cười.

"Đừng ngồi dưới sàn, lên sofa ngồi, trên sàn lạnh lắm." Thẩm Trường An nói với cô.

"Em muốn chơi với nó." Lục Chi Ưu chỉ chỉ Đại Hắc đang nằm sấp trên sàn.

Thẩm Trường An nhìn nhìn thẳng khờ giả vờ cool kia.

"Lên sofa nằm xuống."

Con lông vàng lười biếng ngẩng đầu lên nhìn Thẩm Trường An.

Lục Chi Ưu nghe thấy lời ra lệnh của Thẩm Trường An, có chút khó hiểu, ngay lúc cô vẫn còn đang mê man thì con lông vàng đang nằm trên sàn chậm chạp đứng lên, sau đó nhảy lên ghế sofa rồi lại tiếp tục nằm xuống.

Lục Chi Ưu nhìn mà tròn mắt há mồm.

"Nó nghe lời thế à?"

Thẩm Trường An cười khế.

Không nghe lời = không có cơm, không tắm rửa, không tự do.

Lục Chi Ưu đứng dậy, bởi vì bây giờ cô chỉ mang đôi dép lê bình thường, cho nên cô thấp hơn bình thường vài cm, lúc này Thẩm Trường An đứng kế bên, cô cũng chỉ đứng tới cằm của anh, cảm thấy áp lực quá đi.

"Bác sĩ Thẩm, anh ăn gì mà mà cao thế?" Lục Chi Ưu không nhịn được bèn hỏi.

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu nhỏ nhắn trước mắt mình, đột nhiên cười cười trêu tức: "nước"

Lục Chi Ưu mờ mịt, nước gì?

"Là cái gì vậy?"

"Tôi nhớ rõ có người ở trên baidu khai rằng mình cao 1m69, nhưng sao trên thực tế lại..." Thẩm Trường An cúi đầu nhìn Lục Chi Ưu, cũng không nói tiếp nữa.

Lục Chi Ưu, "..."

Cho hỏi ở đây có đậu hủ không?

Cô muốn làm gì?

Có thể đập đầu vào đậu hủ để tự tử không?

Đồ phúc hắc, không phải nói cao ngạo lạnh lùng sao?

Ở đâu cao, ở đâu lạnh, hoàn toàn là một gã phúc hắc đấy.

Lục Chi Ưu đỏ mặt, "Hừ, em vốn cao 1m69, nhưng bởi vì...bởi vì..." Dưới ánh mắt trêu tức của Thẩm Trường An, Lục Chi Ưu càng nói càng không có chí khí, cuối cùng đành phải nói, "Được rồi, em thừa nhận, thật ra em 1m66..."

Thẩm Trường An nhìn thấy dáng vẻ không được tự nhiên của Lục Chi Ưu, trong lòng liền tốt lên cười cười.

"Cô ngồi sofa một lát, điều khiển TV ở trên bàn trà, có thể xem TV, đương nhiên cô cũng có thể chơi với Đại Hắc."

"Đại Hắc?"

"Ừ."

Lục Chi Ưu liền vui vẻ, cô vốn dĩ nghĩ rằng tên Bánh Trứng nhà mình đã đủ tùy tiện rồi, không ngờ là Thẩm Trường An lại còn tùy tiện hơn cả cô, chú chó dễ thương đáng yêu thế mà lại đặt tên là Đại Hắc, nội tâm của nó chắc cũng đã vỡ nát rồi ấy chứ.

Lục Chi Ưu nhìn bóng dáng thanh cao của Thẩm Trường An, sau đó lại vuốt ve Đại Hắc "Thật đáng thương mà."

Cô mở TV lên, vừa đúng lúc đang chiếu bộ phim của Cần Duyên "Trường Nhan."

Không thể không nói, khí chất của Hà Cần Duyên khó có ai sánh nổi.

Thẩm Trường An ở trong bếp nấu cơm, nhìn xuyên qua cửa kính thủy tinh trong phòng bếp thấy cô đang ngồi xếp bằng chăm chú xem TV, trong lòng không hiểu sao có chút khác thường, giống như có một thứ gì đó từ trong đáy lòng dần dần phá kén.

Lục Chi Ưu ngồi trên sofa, xem "Trường Nhan", dù cho Hà Cẩn Duyên thực sự rất đẹp trai, nhưng cô nhìn từ nhỏ đến lớn, nhìn riết cũng cảm thấy chán, vì thế cô đứng dậy chạy vào phòng bếp.

Cô tựa vào cửa phòng bếp, nhìn bóng dáng của Thẩm Trường An/

Thẩm Trường An đang mang một cái tạp dề màu xanh đen, đưa lưng về phía Lục Chi Ưu rửa thức ăn, Lục Chi Ưu nhìn thấy ngón tay thon dài, trắng trẻo của anh cầm rau cải xanh xanh để dưới dòng nước, không hiểu làm sao lại mang đến cho Lục Chi Ưu một cảm giác "cảnh đẹp ý vui", đôi tay này tựa như tác phẩm nghệ thuật do thượng đế tạo ra.

"Bác sĩ Thẩm, để em giúp anh." Cô đi qua, xung phong nhận việc.

Thẩm Trường An nhíu mày, "Cô biết làm sao?"

Lục Chi Ưu sững sốt một chút, "Hả,... đương...đương nhiên rồi, em nói anh nghe, tài nghệ của em tốt lắm."

"Vậhả ~"

Lục Chi Ưu nhìn Thẩm TrườngAn sao cô lại thấy ánh mắt của Thẩm Trường An rất kì lạ.

"Ha ha, bác sĩ Thẩm, để em giúp anh rửa rau." Nói xong cô liền bước đến chỗ bồn rửa, định đưa tay rửa thức ăn.

"Chờ một chút."

Lục Chi Ưu khó hiểu nhìn anh.

Thẩm Trường An đưa tay ra sau lưng mình, cởi cái tạp dề mình đang mang xuống.

"Lại đây"

Cô nghe anh nói, bước chân liền tự giác đi về phía anh.

Thẩm Trường An khoác tạp dề lên trên người Lục Chi Ưu.

"Quay lại đi"

Cô nghe lời quay lưng lại.

Thẩm Trường An tay dài vươn đến cầm hai dây hai bên của tạp dề cột lại ngay eo của Lục Chi Ưu.

Khi Thẩm Trường An đưa tay lên phía trước, Lục Chi Ưu không khỏi nín thở, tim đập thật nhanh, thậm chí cô còn cảm nhận được hô hấp của Thẩm Trường An ngay phía sau cô, mang theo hương bạc hà nhàn nhạt.

Sau khi cột dây dẫu vào đấy, Thẩm Trường An nhìn thấy gương mặt trắng nõn của Lục Chi Ưu bây giờ đã đỏ bừng, anh nhin không được trêu cô: "Sao vậy, Sao lại không chịu hít thở."

"Ha ~"

Lục Chi Ưu nhìn về mặt đầy ý cười của Thẩm Trường An, bỗng nhiên thấy 囧, sau đó cô im lặng xoay người đi, mở nước bắt đầu rửa rau.

Thẩm Trường An thấy cô tập trung như thế cũng bắt đầu xất thức ăn.

Lục Chi Ưu nhìn trộm động tác xắt thức ăn của Thẩm Trường An.

Dao lên dao xuống, động tác lưu loát mây bầy nước chảy khiến cho Lục Chi Ưu không khỏi tán thưởng.

Đao pháp tốt! Rất xuất sắc.

Sau khi rửa và cắt thức ăn xong xuôi, Thẩm Trường An chuẩn bị cho dầu vào chảo thì điện thoại đặt trên sofa ngoài phòng khách bỗng nhiên reo lên.

Lục Chi Ưu thấy thế, nói: "Anh đi nhận điện thoại đi, để em làm cho."

Thẩm Trường An có chút nghi ngờ, nhìn cô hỏi, "Cô chắc chứ?"

"Đương nhiên rồi, yên tâm đi, em là cao thủ đó." Lục Chi Ưu trao cho Thẩm Trường An một ánh mắt "hãy tin tưởng em".

Sau khi Thẩm Trường An đi ra ngoài nhận điện thoại, Lục Chi Ưu nhìn dầu trong chảo đã nóng lên, rồi lại nhìn thức ăn để kế bên.

Cô yên lặng nuốt nước miếng.

Sau đó một tay cầm cái thớt lên, một tay đem thức ăn trên thớt bỏ vào chảo.

Thẩm Trường An đang nhận điện thoại ở phòng khách, là Thẩm Lạc Dương gọi đến, anh đang cùng Thẩm Lạc Dương nói chuyện thì nghe thấy tiếng dầu nổ trong phòng bếp.

Sau đó...

"A!"

Trong phòng bếp truyền ra tiếng hét thảm, Thẩm Trường An sợ tới mức "tạch" một cái cúp ngang điện thoại, chạy nhanh vào phòng bếp.

"Sao vậy?"

"Lửa...lửa lớn..."

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Lần Đầu Tiếp Xúc Thân Mật

Thẩm Trường An nhìn cái chảo dầu đang bốc lửa hừng hực, Lục Chi Ưu cầm cái xẻng, đứng bên cạnh luống cuống tay chân, đáng vẻ dường như bị dọa không nhẹ.

Anh chạy nhanh đến cầm cái nắp bên cạnh, sau đó đập lên, lửa nhờ thế mà cũng được dập tắt, anh liền thuận tay tắt bếp.

Đến khi thấy lửa đã bị dập tắt, Lục Chi Ưu mới yên lòng, nhưng giây tiếp theo, cô bắt đầu òa khóc, "Bác sĩ Thẩm, có phải mặt em bị hủy rồi không, mặt em đau quá!"

Nếu hủy dung rồi thì làm sao bây giờ? Cô sẽ không còn là nữ thần quốc dân nữa, hủy dung rồi làm sao mà theo đuổi Thẩm Trường An, sao có thể làm nũng với anh đây?

Nghe Lục Chi Ưu nức nở, lòng của Thẩm Trường An vừa được buông lỏng liền bị buộc lên cao trở lại, anh kéo Lục Chi Ưu qua, nhìn gương mặt trắng nõn của cô, quả nhiên gương mặt trắng trẻo ấy bị bắn vài vết dầu, nhưng cũng may là dầu chưa nóng cho nên chỉ bị sưng đỏ một chút, cũng không có gì nghiêm trọng.

Anh nhìn nước mắt vẫn chưa khô trên gương mặt cô, đôi mắt còn đang hồng hồng, bèn lấy tay giúp cô lau đi nước mắt.

"Mặt không bị hủy đâu, đừng khóc."

"Thật...thật không..." Lục Chi Ưu vẫn cứ thút thít.

"Thật"

Thẩm Trường An cầm lấy cái xẻng trong tay cô rồi kéo cô đến nhà vệ sinh.

"Làm gì vậy?"

"Rửa mặt."

Lục Chi Ưu đứng cạnh bồn tắm, Thẩm Trường An dùng khăn mặt thấm nước rồi lau đi vết dầu mỡ trên mặt Lục Chi Ưu.

Sau khi lau xong, anh mới dẫn cô đi ra ngoài.

"Ngồi đây chờ tôi một lát."

Lục Chi Ưu nghe lời Thẩm Trường An, ngoan ngoãn ngồi xuống sofa chờ anh.

Một lúc sau, Thẩm Trường An cầm theo một hộp thuốc từ phòng ngủ đi ra.

Đúng là bác sĩ mà, trong nhà đều có hộp thuốc, vô cùng tiện lợi.

Anh ngồi xổm xuống, sau đó lấy tuýp kem trị phỏng bóp lên trên miếng bông gòn, rồi nhẹ nhàng bôi lên mặt cô.

Mát mát, lành lạnh, vô cùng dễ chịu.

Lục Chi Ưu yên lặng suy nghĩ, cô len lén nhìn nét mặt của Thẩm Trường An.

"Bác sĩ Thẩm, mặt em sẽ không bị hủy đúng không?" Cô cẩn thận hỏi.

Thẩm Trường An cười khế, "Cô suy nghĩ nhiều rồi, không có nghiêm trọng đâu, bôi thuốc rồi, sẽ lành rất nhanh thôi."

"Vậy thì tốt, em bị hù chết khiếp rồi, em còn tưởng mặt bị hủy rồi chứ." Lục Chi Ưu lấy tay vỗ vỗ ngực.

"Bây giờ mới biết sợ, vừa rồi không phải thè thốt với tôi là cô biết nấu cơm sao? Cao thủ mà bị bỏng dầu hả?"

Lục Chi Ưu 囧o(ノ □ ノ)o

Lúc này cô chỉ có quyền giữ im lặng, cô không muốn lại bị Thẩm Trường An cười nhạo nữa đâu, bị bề mặt nhiều đó là đủ lắm rồi.

Thẩm Trường An thấy Lục Chi Ưu cúi đầu, dáng vẻ không nói được câu nào, so với dáng vẻ trên TV dễ thương vô cùng.

"Sao không trả lời?"

"Chỉ là ngoài ý muốn thôi."

Thẩm Trường An cười cười, không khỏi lấy tay liền vuốt vuốt mái tóc mềm mại của cô, "Được rồi, là ngoài ý muốn, vậy để tôi làm cơm, cô cứ ngồi chờ ăn là được rồi."

"A"

A...làm sao đây...làm sao đâythiệt là đẹp trai quá đi.

Thẩm Trường An sau khi cất hộp thuốc thì quay lại phòng bếp.

uyên qua kính, anh nhìn thấy Lục Chi Ưu ngoan ngoãn ngồi đấy, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy mềm mại.

Rất nhanh, Thẩm Trường An đã bày ra một bàn 4 món mặn, 1 canh.

Thịt gà hầm, sườn xào ớt xanh, cá dưa chua, cải trắng xào, và một tô canh trứng cà chua.

Lục Chi Ưu ngồi bên cạnh bàn ăn, hương thơm mê người khiến cô quảng chuyện vừa xảy ra ra sau đầu.

"Bác sĩ Thẩm, em có thể ăn không?"

"Có thể."

Thẩm Trường An đưa cho cô một cái chén và một đôi đũa.

Lục Chi Ưu gấp một miếng thịt gà hầm bỏ vào miệng, thịt gà mềm mềm, lại thêm hương vị cay cay.

"Ngon quá, bác sĩ Thẩm, tay nghề của anh quá siêu."

Cô không nhịn được mở miệng khen ngợi.

"Ngon thì ăn nhiều một chút." Thẩm Trường An nhìn gương mặt bôi đầy thuốc mỡ của Lục Chi Ưu nhưng đáng vẻ cười vô cùng vui vẻ, tâm trạng cũng tốt hẳn lên.

*

Buổi tối, Lục Chi Ưu nằm trên giường, bỗng nhiên nở nụ cười, cô nghĩ đến chuyện vừa rồi ở nhà Thẩm Trường An, cô cùng anh ăn cơm, cơm nước xong, anh đi rửa chén, còn cô ngồi sofa xem TV.

Cô nhìn bóng dáng cao ngất ấy, trong lòng nhất thời sinh ra một cảm giác thỏa mãn.

Cô bắt đầu nghĩ nếu mỗi ngày đều như thế thì tốt biết mấy.

Khoảng cách giữa cô và anh có phải đã dần được rút ngắn rồi không?

Điện thoại bỗng nhiên báo có tin nhắn weixin, là Khương Thang gửi đến.

Vì mẹ cậu từ dưới quê lên cho nên ngày mai muốn xin nghỉ một ngày để ra sân bay đón mẹ.

Lục Chi Ưu sáng khoái đồng ý, dù sao tâm trạng của cô bây giờ rất tốt, nếu không phải nhờ cậu tìm được căn phòng tốt thế này, cô cũng không được làm hàng xóm của Thẩm Trường An, lại càng không được ăn bữa cơm do đích thân Thẩm Trường An nấu, đây xem như là công lao của cậu.

Bởi vì tối hôm trước Lục Chi Ưu nằm trên giường chỉ lo chuyên tâm suy nghĩ về mối quan hệ của mình và Thẩm Trường An, vì thế sáng hôm sau khi thức dậy, nhìn thấy đồng hồ báo thức mà ngơ ngác.

Bình thường 6 giờ cô đã dậy, bây giờ có ai giải thích cho cô tại sao đồng hồ bây giờ đã điểm 7 giờ rồi không?

Cô đột nhiên nhớ đến lát nữa còn có một cảnh quay quan trọng phải quay, hơn nữa hôm nay Khương Thang đã xin phép nghỉ, có nghĩa là cô phải tự đến studio, nếu mà đến muộn, thế nào cũng bị đạo diễn Lý lèm bèm bên tai chết mất thôi.

Nghĩ đến niềm kinh thần công của đạo diễn Lý, cô vội vàng ngồi dậy, chạy vào nhà vệ sinh.

Chưa đầy 2 phút sau, cô đã chạy ra, ngồi trước gương, trang điểm nhẹ nhàng, bình thường Lục Chi Ưu phải mất gần nửa tiếng mới hoàn tất hạng mục trang điểm này, nhưng hiện tại cô chỉ cần 10 phút là xong.

Cuối cùng cô đánh son của Ailiti, đây là một nhãn hàng do cô làm đại diện trước đây, bên công ty đã đặc biệt tặng nó cho cô.

Mẫu mã của Ailiti được đóng gói vô cùng tinh xảo, lại có hương thơm dịu dịu, thời son của cô là màu đỏ, môi Lục Chi Ưu rất đẹp, hơn nữa cô lại rất hợp với màu đỏ, vì nó càng làm tôn lên nước da trắng nõn của cô.

Cô lấy từ trong tủ quần áo một bộ váy liền mới nhất của Self-potrait, chiếc váy liền cổ sơ mi, không tay, được tô điểm bởi những cánh hoa cúc, váy ngắn cách đầu gối khoảng 5 cm làm nổi bật đôi chân thon dài.

Cô lại mở tủ lấy ra một cái túi xách đeo chéo sọc xanh trắng mang lên vai.

Lục Chi Ưu đem mái tóc xoắn kẹp thẳng làm hiện lên gương mặt xinh đẹp.

Cô ngắm mình trước gương rồi mới hài lòng giơ ngón cái lên.

Let go!

Cô ngẩng đầu nhìn đồng hồ, mạ ôi, đã 7 giờ rưỡi rồi.

Lao nhanh ra ngoài, cô cầm lấy một đôi giày màu đen có dây gài mang vào, sau đó đóng cửa một cái ầm rồi chạy đi.

Lúc ra khỏi tiểu khu, cô định bắt taxi nhưng hình như lúc này không có chiếc taxi nào chạy qua.

Nhìn đồng hồ trên tay, sắp 8 giờ đến nơi rồi, đến được studio thì phải 8 giờ rưỡi, tưởng tượng đến cảnh đạo diễn Lý niệm kinh bên tai, trong nháy mắt cô liền cảm thấy ớn lạnh.

Ngay khi Lục Chi Ưu đang chuẩn bị nhắn weixin xin phép đạo diễn Lý thì phía sau bỗng nhiên vang lên tiếng kèn ô tô.

Cô quay lại nhìn, liền thấy chiếc Lamborghini màu trắng của Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An cho xe dừng bên cạnh cô.

"Cô sao vậy?" Thẩm Trường An nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột của cô nên hỏi.

"Chờ taxi, nhưng ở chỗ này 1 cái bánh xe còn không thấy."

"Đi đâu? Tôi đưa cô đi."

Nếu Thẩm Trường An đã mở lời rồi, Lục Chi Ưu cầu còn không được, cô mở cửa ghế phụ ra ngồi vào, sau đó thắt dây an toàn.

"Á, tí nữa là quên mất, em có làm sandwich" Cô lấy hộp cơm với sữa chua từ trong túi ra.

Thẩm Trường An liếc nhìn một cái.

Trong hộp cơm được sắp đầy bởi những miếng sandwich hình tam giác, còn có thể thấy trứng chần nước sôi, chà bông và xà lách lấp ló phía trong.

"Bác sĩ Thẩm, anh ăn sáng chưa?"

Thẩm Trường An cảm vô lăng, thản nhiên nói: "Chưa, nhưng tôi không đói, cô cứ ăn đi."

"Anh không đói, nói dối, cả tối không ăn vặt, sáng dậy làm sao mà không đói, hơn nữa không ăn sáng không tốt cho dạ dày, nếu không muốn bị đau dạ dày thì nhất định phải ăn sáng." Lục Chi Ưu vừa nói vừa cầm lấy một miếng sandwich

Thẩm Trường An nhìn thấy bàn tay trắng nõn trước mắt cảm thấy buồn cười, cô đang định dứt anh ăn à?

Đúng thật là Lục Chi Ưu có ý này, cơ hội tốt như vậy, cô làm sao có thể bỏ qua.

Bởi vì ra khỏi nhà Lục Chi Ưu quên mang đĩa, cô bèn dùng tay bóc, khi bàn tay trắng nõn cầm miếng sandwich đưa đến bên miệng Thẩm Trường An, anh bắt đầu có chút mất bình tĩnh.

"Hay...cô cứ ăn đi" Anh nhàn nhạt cự tuyệt.

"Bác sĩ Thẩm, đừng nói với em là anh đang xấu hổ nha? Lần trước không phải em cũng dứt cho anh ăn bánh ngọt rồi sao, hôm nay đổi thành bánh sandwich, em không để ý thì anh để ý làm gì?" Lục Chi Ưu cong cong khóe mắt, tay không thềm di chuyển, ý muốn buộc anh phải ăn.

Thẩm Trường An nhìn thoáng qua Lục Chi Ưu.

Cô ấy không ngại, cô ấy không ngại, trong đầu anh hiện giờ toàn là những lời nói ban nãy của cô, anh 囧 rồi, nhiều lúc anh chỉ muốn nói với cô rằng.

Lục Chi Ưu ơi Lục Chi Ưu, là một cô gái, em có thể đừng phóng khoáng như vậy được không, làm cho một người đàn ông như tôi phải cảm thấy xấu hổ.

Anh nhìn miếng sandwich cô đưa đến bên miệng mình, do dự một lát, cuối cùng cũng cúi đầu há miệng ăn miếng sandwich kia.

"Thế nào? Ngon không, chính tay em làm đấy!" Lục Chi Ưu mang vẻ mặt chờ mong nhìn anh.

Thẩm Trường An nuốt miếng bánh, nghiêng đầu nhìn cô một cái, trên mặt cô chỉ thiếu không khắc 4 chữ: mau khen em đi.

Nhưng thành thật mà nói, cũng không đến nỗi nào.

"Rất ngon." Anh gật đầu.

Hiển nhiên, câu trả lời của Thẩm Trường An đã thu phục được Lục Chi Ưu, vì thế cô lại lấy sữa chua từ trong túi xách ra.

"Ăn sandwich xong rồi uống sữa chua, đây là một điều tuyệt vời!"

Lần này Thẩm Trường An cũng không thêm từ chối, bởi vì theo như sự cố chấp của Lục Chi Ưu thì cho dù anh có từ chối thì cô sẽ đưa đến khi nào anh chịu uống mới thôi.

Cho nên anh chỉ có thể vừa lái xe vừa cúi đầu uống sữa.

Nhưng đôi khi chuyện ngoài ý muốn cứ tới bất chợt như vậy.

Có thể đang trên giờ mọi người đi làm, trên đường xe cộ lưu thông rất nhiều, nên hơi tắc, khi Thẩm Trường An chuẩn bị cúi xuống uống sữa thì chiếc xe đằng trước bỗng dừng phanh gấp lại, Thẩm Trường An cũng vội phanh gấp theo.

Thế là...

Bởi vì Lục Chi Ưu nhất thời giật mình, bàn tay cầm hộp sữa bỗng nhiên dùng sức, sữa theo ống hút mà tràn ra ngoài chảy xuống quần của Thẩm Trường An.

Không may chỗ dính sữa vừa vặn là đúng quần.

Lúc này Lục Chi Ưu chẳng biết phải làm sao, đầu bỗng chốc phình to, cô vừa cuống quýt giải thích với Thẩm Trường An vừa vội vàng dùng khăn giấy lau đi vết sữa trên quần Thẩm Trường An.

Về mặt Thẩm Trường An bỗng chốc "bụp" một cái liền biến đổi, hai má trắng trẻo đỏ lên một cách khả nghi.

Anh nhìn đến bàn tay nhỏ bé trắng nõn đang đặt tại vị trí đúng quần của mình, trong thoáng chốc cảm thấy khí huyết dâng trào, ánh mắt bỗng tối sầm lại.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Em Đánh Má Hồng Khấp Mặt Luôn À

Nhưng may mà lý trí vẫn còn, anh đưa tay nắm chặt tay cô.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt bối rối, vẫn chưa phản ứng lại.

“Không cần lau, không sao.” Thẩm Trường An khàn giọng lên tiếng.

Chợt nhận ra mình vừa làm gì, cô rút mạnh tay mình ra sau, khăn giấy trong tay gần như bị cô xé nát.

Mặt cô vệt đỏ bừng, thậm chí ngay cả tai cũng nhiễm sắc đỏ nhàn nhạt.

Tuy bình thường cô luôn ra vẻ tùy tiện với Thẩm Trường An nhưng đây là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với anh như vậy, dù da mặt cô có dày đến đâu đi nữa, lúc này cũng không khỏi đỏ bừng hai má.

Cô nhất thời cảm thấy xấu hổ, bầu không khí trong xe bỗng nhiên căng thẳng, ai cũng không biết phải nói gì, cứ mãi im lặng như thế.

Thẩm Trường An cố gắng bình ổn tâm trạng của mình,

Anh là người đầu tiên phá vỡ cục diện xấu hổ này, "lái xe đằng trước chắc chắn chưa có bằng lái..."

"Đúng vậy, chắc chắn luôn, thật quá đáng mà, dám phanh gấp như thế..."

Trên mặt Lục Chi Ưu vẫn còn vài vệt đỏ khả nghi, nhưng đầu óc bây giờ đã hoàn toàn tỉnh táo.

Nhưng cứ nghĩ đến cảnh tay mình đặt trên ** của anh sờ lung tung, cô lại cảm thấy có một cảm giác kỳ lạ lan khắp cơ thể.

Cô vội vàng cầm lấy hộp sữa chua, theo thói quen tự mình hút một hơi, nhưng sau khi uống xong cô mới phát hiện, cái hộp sữa mà mình vừa uống hết chính là hộp sữa lúc nãy cô đút cho Thẩm Trường An, nói như vậy, nghĩa là cô và Thẩm Trường An coi như là hôn gián tiếp rồi!!

Đầu óc vốn tỉnh táo bây giờ lại loạn lên rồi.

Vừa lúc gặp đèn đỏ, Thẩm Trường An nghiêng đầu nhìn Lục Chi Ưu, phát hiện mặt cô vẫn còn đang đỏ, đáng vẻ ngại ngùng như cô vợ nhỏ, bình thường luôn thấy cô trong dáng vẻ to gan lớn mật, không ngờ cô cũng có thể ngại ngùng như thế, không biết tại sao anh lại muốn trêu cô, "Hôm nay em đánh cả hộp má hồng lên mặt à?"

Bởi vì Lục Chi Ưu vẫn còn đang mơ mơ hồ hồ, cho nên không nghe ra ý trêu chọc của Thẩm Trường An, cô nhìn anh ngây ngốc.

"Hả?"

"Ha ha ha" Thẩm Trường An cuối cùng nhin không được mà bật cười.

Dáng vẻ ngơ ngơ ngác ngác của cô đáng yêu thật.

Một lát sau, Lục Chi Ưu mới có phản ứng, cô vừa xấu hổ vừa tức giận trừng mắt nhìn Thẩm Trường An, "Anh mới đánh cả hộp má hồng ấy."

Thẩm Trường An chỉ cười, cũng không tranh cãi cùng cô.

Lục Chi Ưu không thèm để ý đến anh, trút giận lên miếng bánh sandwich, tự mình ăn, không thèm đút anh nữa.

Thẩm Trường An khoe miệng cong cong, "Em không đút tôi ăn nữa à? Không phải em vừa mới nói không ăn sáng thì sẽ bị đau dạ dày hay sao?"

"Vậy cứ để anh bị đau dạ dày đi, em mua cho anh cái dạ dày mới là được."

Thẩm Trường An buồn cười.

Rất nhanh xe đã chạy đến studio của Lục Chi Ưu, Thẩm Trường An không có chạy thẳng đến trước cửa studio mà dừng xe ở bên đường cách đó không xa.

"Em đi đây."

"Ừ, tạm biệt"

"Bye bye ~"

Sau khi xuống xe, Lục Chi Ưu tạm biệt Thẩm Trường An liền vội vã chạy vào studio,

Thẩm Trường An nhìn bóng dáng chạy trốn của cô thì cảm thấy buồn cười, khó mà có được những lúc cô nhóc này xấu hổ như thế.

Anh bỗng nhớ đến độ ấm của ngón tay cô khi chạm vào đầu lưỡi anh, không biết tại sao trong lòng lại rung động.

Di động trong túi bỗng nhiên rung lên.

Anh lấy ra xem, là Mục Lạc gọi đến.

"A lô."

"A lô. Thẩm Trường An, cậu chết ở đâu vậy, cậu không biết sáng nay sẽ có cuộc họp sao, bây giờ đã mấy giờ rồi, viện trưởng đến rồi, cậu còn không mau đến đây." Giọng nói của Mục Lạc đè thấp xuống.

Thẩm Trường An nhìn đồng hồ, f***, gần 8 giờ rưỡi rồi, anh nhú nhú chân mày, "Tớ biết rồi, cúp đây."

"A lô, Thẩm Trường..."

Còn chưa kịp nói hết đã bị Thẩm Trường An cúp điện thoại.

Mục Lạc nghe tiếng "tút tut tut" từ bên kia, đầu đầy vạch đen.

Thẩm Trường An, cậu ngon đấy!

Ông đây đã có lòng tốt gọi điện thoại mật báo, cậu còn dám ngắt điện thoại của ông, đến đây coi ông tính sổ với cậu.

Mục Lạc tức giận mắng thăm trong lòng.

Lục Chi Ưu vừa mới bước vào studio liền có người gọi lại.

"Chị Chi Ưu, chào buổi sáng."

Lục Chi Ưu xoay người, đúng là Lâm Tuệ, cô cười với cô ấy, "Chào buổi sáng."

Không biết tại sao, sau khi Lâm Tuệ chủ động xin lỗi với cô, mối quan hệ giữa hai người tự nhiên tốt hẳn lên, không những tương tác trên weibo mà thỉnh thoảng còn giúp đỡ lẫn nhau, fan 2 nhà cũng chung sống với nhau vui vẻ hơn.

Chơi với nhau lâu rồi, Lục Chi Ưu mới phát hiện, Lâm Tuệ mặc dù có tính tình đại tiểu thư nhưng con người cũng không xấu, tính tình ngay thẳng, đấu tranh cũng rất sôi nổi, quan trọng là, về khoản ăn uống cô rất hợp với Lục Chi Ưu.

Lâm Tuệ đến bên cạnh Lục Chi Ưu, nở nụ cười bí hiểm.

Lục Chi Ưu nhìn cô đầy nghi ngờ, "Sao vậy?"

"Chị Chi Ưu, em thấy hết rồi nha."

"Thấy cái gì?"

"Hôm nay người đưa chị đến đây không phải là Khương Thang đúng không, soái ca đi Lamborghini màu trắng, hơn nữa với thị lực 10/10 của em, người ngồi trong xe là một đại soái ca, chị Chi Ưu, thẳng thắn được khoan hồng."

Lục Chi Ưu cười khúc khích, "Thẳng thắn khoan hồng cái gì, em nghĩ nhiều quá rồi."

"Hừ, chị không thể như thế được, không có nghĩa khí gì cả, mau nói cho em biết đi, thỏa mãn lòng hiếu kỳ của em đi mà."

"Là hàng xóm của chị mà thôi, bởi vì hôm nay chị dậy trễ, Khương Thang lại nghỉ phép, đúng lúc gặp được anh ấy nên người ta tốt bụng chở chị đến đây thôi."

"Thật không vậy?" Lâm Tuệ rõ ràng là không tin cô.

"Đương nhiên là thật, được rồi, cô cũng không nhìn xem đã mấy giờ, còn không chịu đi thay đồ, nếu như chị nhớ không nhầm, lát nữa chúng ta có một cảnh quay chung, cô còn không mau đi xem lại kịch bản."

"á, chết, chị không nói là em quên rồi, em phải đi make up đây, lát nữa gấp, lát nữa gấp nha." Nói xong Lâm Tuệ chạy như điên về phòng hóa trang trên đôi giày cao gót 10 phân.

Có thể mang giày cao gót chạy như bay, Lục Chi Ưu rất khâm phục Lâm Tuệ.

*

Lục Chi Ưu đến studio lúc 8 giờ 10, may mà lúc ấy đạo diễn Lý đang bận chỉ huy nhân viên công tác sắp xếp đạo cụ, cho nên không để ý đến cô, vì thế cô liền nhân cơ hội ấy chuồn êm vào phòng hóa trang.

Sau khi được chuyên gia trang điểm make up, Lục Chi Ưu liền ngồi ở chỗ của mình bắt đầu im lặng đọc lại kịch bản của phân cảnh sau.

Vì đây là một cảnh quay quan trọng, có thể nói đó là một bước ngoặt trong cuộc đời của Nghê Thường, từ một nữ tử hồn nhiên, tấm lòng thiện lương trở thành một người thâm trầm đầy mưu mô.

Hà Cẩm Duyên đang ngồi make up ở bên cạnh, thấy cô đang ngồi đọc kịch bản thì nhú mày, chẳng phải cô luôn xem thường việc dợt kịch bản hay sao?

"Hôm nay sao lại ngồi dợt kịch bản thế này? Không phải cậu từng nói với tôi đã nghiên cứu nát kịch bản rồi sao?"

"Hôm qua tôi vui quá nên quên mất, bây giờ không thể coi lại sao?" Lục Chi Ưu cũng không thèm ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Hôm qua vui quá? Hôm qua cậu làm gì?" Hà Cẩm Duyên hỏi nhỏ.

"Cậu quản tớ?"

Hà Cẩm Duyên, "..."

Đến khoảng 9 giờ Lục Chi Ưu mới bắt đầu quay phim.

"Nào, tất cả mọi người chuẩn bị, 5 4 3 2 1 Action!"

Đạo diễn Lý vừa hô một tiếng, cả trường quay đều im phăng phắc.

Bên trong đình nghỉ mát.

"Lạc Nghê Thường, người có biết cả gia đình người đã chết như thế nào hay không?"

Lục Chi Ưu thoáng dừng bước chân, xoay người lại liền thấy cô ta.

Khóe môi Lâm Tuệ vẽ lên một nụ cười trên gương mặt xinh đẹp, nhưng tuyệt đối không phải là nụ cười ấm áp.

"Là lệnh của hoàng thượng" Đôi môi mỏng tiếp tục thốt ra những lời ác độc.

"Không không thể nào...người gạt ta..."Sắc mặt Lục Chi Ưu trắng bệch trong chớp mắt, cô thì thào.

"Là thật đó! Tất cả đều là sự thật! Gia đình người chết dưới tay của người mà người yêu nhất, lòng người bây giờ chắc là đau lắm! Người bây giờ đau khổ lắm đúng không?"

Lâm Tuệ bước đến trước mặt Lục Chi Ưu, tay cô nắm chặt cổ tay mảnh khảnh của Lục Chi Ưu, móng tay đỏ thẫm cơ hồ đâm vào da thịt của cô.

Lục Chi Ưu dường như không có cảm giác đau, ánh mắt tràn ngập sự hoảng hốt.

"Người gạt ta không...không phải..."

"Đúng vậy! Là thật đó! Người mau tỉnh lại đi! Nhan Khanh vốn dĩ không yêu người, từ đầu đến cuối, hắn chỉ lợi dụng người mà thôi, người hắn yêu nhất chính là ta!" Lâm Tuệ bỗng nhiên điên cuồng nắm lấy bả vai cô mà lắc.

Lục Chi Ưu bỗng hét lên một tiếng, trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại, dường như mất đi tất cả chỗ dựa cùng với hy vọng, cô lập tức rơi vào một mảnh đen tối, thân thể mảnh mai ngã xuống đất.

"Cắt, cảnh này qua! Chi Ưu, Lâm Tuệ, hai cô hôm nay diễn rất tốt."

Đạo diễn vừa dứt lời, Lâm Tuệ vội vàng chạy đến nâng Lục Chi Ưu dậy.

"Chị có sao không?"

"Hỏi nhầm, trang sức trên đầu của chị suýt chút nữa bị cô lắc cho bay hết rồi."

"Ha ha, lúc em lắc vai chị, trang sức của em mém tí cũng rụng hết rồi, của em còn nặng hơn chị đấy."

Lục Chi Ưu đỡ mấy món trang sức sắp lung lay trên đầu mình, nói: "Đi thôi, nghỉ một tí, lát còn chuyển phân cảnh nữa."

"Được"

Thế là hai người đều quay về chỗ của mình nghỉ ngơi.

*

"Thẩm Trường An, sao hôm nay cậu tới trễ vậy?"

Vừa ra phòng họp, Mục Lạc liền hỏi Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An cầm tài liệu trong tay, mắt không chớp đi về phía trước.

"Có chút việc"

"Việc gì?" Mục Lạc hỏi tiếp.

"Ai cần cậu lo?" →_→

Mục Lạc:... ￣_￣

"Tôi không phải lo lắng cho cậu sao?"

"Cậu cứ quan tâm cậu trước đi."

"Tôi thì có cái gì để quan tâm chứ?" Mục Lạc buồn bực hỏi.

"Không phải đợt trước cậu trêu Hạ Căng giận rồi sao? Thế nào rồi? Cô ấy hết giận cậu chưa?"

"Ha ha, cậu không cần nhắc, Hạ Căng đã hết giận tôi lâu rồi."

Nhưng rốt cục thì anh đã làm gì khiến Hạ Căng hết giận, có ngu anh mới kể cho Thẩm Trường An nghe, nếu cậu ấy mà biết, thế nào anh cũng bị cười cho thúi mũi, chắc chắn về sau anh sẽ không ngóc đầu lên nổi.

"VẬY À"

".."

Thẩm Trường An đi vào phòng, anh thuận tay đặt tài liệu lên trên bàn.

Mục Lạc ngồi xuống chỗ của mình mở weibo lên xem.

"Dạo gần đây Lục Chi Ưu hot thật." Mục Lạc bỗng nhiên lên tiếng.

Vì nghe thấy tên của Lục Chi Ưu, cho nên Thẩm Trường An phản xạ có điều kiện, ngẩn đầu lên nhìn Mục Lạc, Mục Lạc nhìn anh với

anh mắt soi mới, sau đó cầm điện thoại đi đến chỗ anh.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Bác Sĩ Thẩm Tạo Tài Khoản Weibo

"Thấy không, hot search Weibo chính là cô ấy, đúng là nổi tiếng thì làm gì cũng hot, một bài đăng vu vơ trên weibo cũng có thể lên hot search."

Thẩm Trường An cầm lấy điện thoại của Mục Lạc.

Hot search weibo: # Lục Chi Ưu

Xem 2487.9 vạn, thảo luận 4.4 vạn, fans 214 vạn

Anh kéo xem mấy cái tiêu đề, rồi lại vào weibo của Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu [V]: Gặp được anh thật may mắn.

Thẩm Trường An cau mày, gặp ai mà may mắn?

Anh mở trang chủ của Lục Chi Ưu, followers 5987 vạn, follow: 98

Anh xem weibo của cô, đa số đều là những chuyện vụn vặt hằng ngày.

"Thẩm Trường An, khi nào cậu tạo tài khoản hả? Nếu mà cậu chơi weibo, nói không chừng sẽ nổi tiếng ấy chứ."

Nam thần trong giới y học, có thể không hot sao?

Thẩm Trường An không nói gì, anh trả điện thoại cho Mục Lạc, Mục Lạc cầm lấy.

"Cậu đúng là khác người."

Thẩm Trường An: "..."

"À, đúng rồi, hình như lần trước cô ấy đưa số điện thoại cho cậu mà. Sao rồi?" Mục Lạc lại lộ ra vẻ mặt bỉ ổi quen thuộc cười cười với Thẩm Trường An.

"Sao là sao?" Thẩm Trường An thản nhiên hỏi.

"Cậu đừng giả ngu với tôi, không lẽ cậu không cảm giác được Lục Chi Ưu thích cậu." Mục Lạc vẻ mặt nhiều chuyện nhìn anh.

"A" Q_Q

"Không lẽ cậu không nhận ra?"

"Hả." -_-

"Này, đừng có giả ngu"

"Ờ."

"F***, đậu xanh"

"Ờ"

Mục Lạc hoàn toàn từ bỏ, anh làm động tác một kiếm xuyên tim sau đó quay trở về chỗ ngồi, buông tha cho Thẩm Trường An.

Một lúc sau, Thẩm Trường An bỗng cầm lấy điện thoại, sau đó bấm vào App store, tìm kiếm "Weibo"

Bấm nút tải xuống, chờ cài đặt, rồi đăng kí tài khoản weibo.

Follow: 0

Followers: 0

Vài giây sau

Follow: 1

Followers: 0

Anh vào weibo của Lục Chi Ưu, sau đó yên lặng bấm share bài đăng mới nhất của cô.

Lục Chi Ưu [V]: Gặp được anh thật may mắn.

*

"Chị Lục, sao mặt chị đỏ vậy?" Vừa mới vào phòng hóa trang, tiểu Mễ nhìn thấy hai gò má đỏ hồng, có chút tò mò nên hỏi cô.

Không ngờ tiểu Mễ vừa hỏi, hai má Lục Chi Ưu lại càng đỏ thêm.

Cô nghĩ đến vừa nãy mình ôi thật là xấu hổ.

"Làm gì có." Cô ra vẻ bình tĩnh trả lời.

"Đỏ thiệt mà, không tin thì chị nhìn xem?" Tiểu Mễ kéo Lục Chi Ưu đến trước gương.

Lục Chi Ưu ngẩng lên nhìn mình thoáng qua gương.

Ừ...đúng thiệt là đỡ mà

"Chắc là do nóng quá." Cô tiếp tục giả vờ bình tĩnh nói

"Đúng không?

"Chứ sao, em không biết à, ở ngoài nóng vô cùng."

"Dạo này nóng muốn điên người." Trong chốc lát tiểu Mễ đã bị Lục Chi Ưu đánh lạc hướng.

"Cứ nghĩ đến lát nữa phải mặc váy dài là chị lại cảm thấy rôm/sải nổi đầy người."

"Rôm...à...lần trước em có mua phấn rôm, để em tìm xem có mang theo không."

"Ừ"

Tiểu Mễ xoay đi mở ba lô mình ra tìm xem có phấn rôm không.

Lục Chi Ưu cười cười, tiểu Mễ thiệt dễ bị đánh lạc hướng.

"Đúng rồi chị Lục, sao hôm nay em không thấy Khương Thang đâu hết?"

"Khương Thang hả, hôm nay cậu ấy nghỉ phép"

"Nghỉ phép?"

"Ừ, hôm nay mẹ cậu ấy đến, nên cậu ấy đi đón mẹ, vì thế chị cho cậu ấy nghỉ một ngày."

"À, vậy à?"

"Ừ"

"Chị Lục, tìm ra rồi." Tiểu Mễ cầm một hộp phấn rôm nho nhỏ đi đến trước mặt Lục Chi Ưu, tựa như dâng vật quý đưa cho cô.

Lục Chi Ưu nhìn thoáng qua.

Phấn rôm trẻ em!!

Lặng lẽ nuốt nuốt nước miếng, nhưng cô không có rôm, có thể không bơi không?

Quên đi, tự làm tự chịu vậy.

"Vậy em giúp chị bơi một chút ở cánh tay đi, chút xíu là được rồi."

Tiểu Mễ nhìn cánh tay trắng nõn của cô, có thấy miếng rôm nào đâu.

"Bôi lên cánh tay hả?"

"Ừ, chị thấy hơi ngứa, chắc sắp nổi rồi, bôi trước phòng ngứa."

"Dạ"

Tiểu Mễ mở hộp phấn ra, trong phòng bỗng chốc tràn ngập mùi hương của phấn rôm trẻ em.

Cô cầm bông phấn lấy dặm một ít phấn rôm, sau đó cẩn thận thoa lên cánh tay của Lục Chi Ưu.

"Được rồi, được rồi."

Tiểu Mễ chỉ mới bôi được một tí, Lục Chi Ưu đã kêu ngừng.

"Bôi nhiều đây làm sao đủ?"

"Đủ rồi, đủ rồi." Lục Chi Ưu gật đầu lia lịa.

Lúc quay phim, Hà Cẩm Duyên mũi thính liền ngửi được mùi phấn rôm khắp người cô. Anh không nhin được mà nhìn Lục Chi Ưu.

"Cậu bôi phấn rôm hả?"

"Ừ"

"Còn không?"

"Còn, nhưng mà là của Tiểu Mễ."

"Ừ, vậy cậu mượn cho tôi bôi với."

Lục Chi Ưu, "..."

Cho nên cả ngày hôm nay toàn bộ studio đều tràn ngập mùi hương của phấn rôm.

Mà hộp phấn rôm của tiểu Mễ không phụ sự mong đợi của mọi người trở thành cái hộp không.

*

Lúc nghỉ trưa, Lục Chi Ưu lấy di động ra lướt weibo.

Vừa mở weibo ra thì thấy có thông báo có 1 người theo dõi mới.

Cô nhìn trang cá nhân của người này, là một tài khoản mới vừa đăng kí, trên tường chỉ có duy nhất một bài đăng, nhưng lại là bài

share weibo mới đây của cô, người ấy cũng chỉ theo dõi mỗi mình cô, người theo dõi: 1, fans: 0.

Cô không khỏi tò mò, không lẽ là mở tài khoản là để theo dõi weibo của cô hả?

Ha ha ha ha, nghĩ như vậy có vẻ như cô mặt dày nhỉ?

Cô bỗng nhiên cảm thấy hứng thú với chủ tài khoản weibo này.

Cô rãnh rỗi không có việc gì liền đi lướt một vòng top search.

Vì weibo mới đây của cô, cô lại lên top search, dạo này hơi bận nên cô cũng chưa xem qua.

*

Mấy ngày tiếp theo, mọi người đều bận rộn, Lục Chi Ưu vội vàng đi quay cho nên đã mấy ngày rồi không được gặp Thẩm Trường An. Tuy 2 người ở đối diện nhau nhưng thời gian lại luôn chéo nhau cho nên cũng khó mà gặp được.

Tối giờ ăn cơm tối, dưới sự kháng nghị của tập thể nhân viên công tác, đạo diễn Lý rốt cục cũng đặt một bữa ăn có thịt.

Mỗi người một hộp cơm gà hầm.

Lục Chi Ưu nhìn hộp cơm gà hầm nhưng lại không có khẩu vị.

Có thể là do dạo này căn cơm chùa của Thẩm Trường An, bị nuôi đến kén ăn rồi, không phải đồ do Thẩm Trường An nấu cô cũng không có khẩu vị.

Không biết bây giờ Thẩm Trường An đang làm gì?

Bây giờ chắc anh đã tan làm rồi, chắc là đang nấu cơm.

Cô lấy di động ra, chụp hình hộp cơm gà gửi cho Thẩm Trường An, rồi lại nhắn cho anh một tin.

Cơm gà khó ăn quá, không muốn ăn tí nào, làm sao bây giờ?

Sau đó còn kèm theo gương mặt cười ngốc nghếch.

Đợi hồi lâu cũng không thấy Thẩm Trường An trả lời, vì thế cô bỏ di động xuống, chậm chạp nuốt cơm.

"Chị Lục, chị không ăn hả? Cơm bị chị dầm nát hết rồi kìa."
Khương Thang cầm hộp cơm đi đến.

"Ăn không vô." Lục Chi Ưu không vui trả lời.

"Ăn không được cũng phải ăn một ít, hôm nay chị còn có cảnh quay đêm, không ăn làm sao chịu được?" Khương Thang lại bắt đầu lẩm bẩm.

"Khương Thang, tôi thấy cậu sắp trở thành mẹ của tôi rồi đấy."

Khương Thang "khụ khụ khụ"

Hình như cậu bị nghẹn cơm gà rồi.

Đợi cậu ấy vất vả nuốt xuống miếng thịt gà, cậu liền bắt măn ồn ào.

"Chị Lục, em là vì ai hả?"

Nhìn thấy vẻ mặt tội nghiệp của Khương Thang, Lục Chi Ưu cười cười, "Được rồi, được rồi, vì tôi được chưa?"

"Vậy chị ăn cơm đi, ăn một ít cũng được."

Cuối cùng, Lục Chi Ưu cũng không đấu lại được lỗi nhai thần công của Khương Thang cho nên đành phải im lặng nuốt cơm.

*

"Trường An, tan làm rồi, tôi đi trước đây." Mục Lạc nói.

"Ừ, đi đi."

Thẩm Trường An cởi áo blouse trắng ra, rồi chỉnh sửa lại quần áo của mình.

Anh mở ngăn kéo lấy di động của mình ra, vừa mới mở máy liền thấy 2 tin nhắn chưa đọc.

Anh không cần mở ra xem cũng biết là ai gửi đến.

Bởi vì bạn bè trên wechat của anh không nhiều, chỉ có vài người bạn thân, người nhà nhưng bình thường họ rất ít khi gửi tin nhắn cho anh, vì thế người gửi tin nhắn cho anh cũng chỉ có thể là Lục Chi Ưu.

Anh nhìn thoáng qua tin nhắn của Lục Chi Ưu gửi đến, là hình một hộp cơm gà hầm và lời nhắn của cô.

Nghĩ đến gương mặt nhăn như khổ qua của cô khi đối diện với hộp cơm gà, anh không khỏi mỉm cười, cảm giác khó hiểu.

Anh trả lời weixin cho cô.

"Ting ting"

Lúc Lục Chi Ưu đang chống đỡ với hộp cơm gà hầm thì weixin đột nhiên vang lên.

Cô chạy qua cầm lấy di động.

Nam thần nhà tôi: Đói bụng.

Lục Chi Ưu: có cần phải trực tiếp vậy không, thật sự là khó ăn chết được, anh không thể nào tưởng tượng được món gà hầm này khó ăn cỡ nào đâu.

Nam thần nhà tôi: Xem ra là do em kén ăn thôi.

Lục Chi Ưu: dù em có kén ăn thì cũng do anh chịu mà ra. →_→

Nam thần nhà tôi:...

Lời Lục Chi Ưu nói là thật, từ khi được ăn cơm chùa của Thẩm Trường An, nhà của anh trở thành căn tin của Lục Chi Ưu, à, không đúng, còn là căn tin của Bánh Trứng nhà cô nữa.

Một chủ một chó đúng là muốn cấm rễ ở nhà anh, Bánh Trứng nhà cô nói không chừng bây giờ còn đang làm ổ ở một góc sofa nhà anh ấy chứ.

Do Lục Chi Ưu phải đi quay phim, cho nên Bánh Trứng được gửi đến nhà anh chăm sóc, nó và Đại Hắc nhà anh đều quấn lấy nhau mỗi ngày.

Kể cũng lạ, Đại Hắc nhà anh bộ dáng trời sinh người lạ chó đến gần, chó lạ đừng làm quen, nhưng lại không hề xa lạ với Lục Chi Ưu, hơn nữa, mỗi ngày cùng Bánh Trứng chơi đến quên trời.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Bác Sĩ Thẩm, Muah Muah Muah

Hôm nay công việc kết thúc sớm, hơn 8 giờ đã xong.

Vừa mới quay xong, Lục Chi Ưu vội vã chạy đến phòng hóa trang thay đồ ra.

Hôm nay cô mặc một cái áo hai dây sọc ca rô xanh trắng và một chiếc váy xòe cùng màu. Đi kèm với đôi giày cao gót màu trắng.

Mái tóc giả phiền phức cũng đã được tháo xuống, bởi vì trời nóng cho nên cô dùng dây thun màu đen buộc tóc thành kiểu đuôi ngựa, cả người toát lên vẻ gọn gàng, tràn trề sức sống.

Ngoài trời có chút âm u, có vẻ như trời sắp mưa rồi.

"Chị Lục, về thôi."

"Ừ"

Sau khi chào tạm biệt Hà Cẩm Duyên và Lâm Tuệ, Lục Chi Ưu lên xe chuyên dụng của mình.

Do hôm nay xong việc sớm, cho nên cô rất hưng phấn gọi điện thoại cho Thẩm Trường An.

"A lô."

Lục Chi Ưu tưởng chừng như sắp tan chảy khi nghe thấy giọng nói lạnh lạnh của Thẩm Trường An.

"Bác sĩ Thẩm, hôm nay em tan làm sớm."

"Ừ"

"Bác sĩ Thẩm, anh ăn cơm chưa?"

Thẩm Trường An, "Vẫn chưa"

"Vậy anh có nấu cơm không?"

"Có, chuẩn bị nấu đây."

"Bác sĩ Thẩm, chờ em đến ăn chùa nha."

Khương Thang, ""

Chờ đã, tình...tình huống gì vậy cái gì mà chờ cô đến ăn chùa?

Hai người này khẳng định là có mờ ám, có bí mật không cho người khác biết đây!

Thẩm Trường An ngồi trên sofa, Bánh Trứng đang nằm ở trên đùi anh, một tay anh cầm di động, tay kia vuốt ve bộ lông mềm mại của nó.

"Được."

"Hôn cái nè, mua mua mua."

Nghe thấy tiếng mua mua của Lục Chi Ưu. Thẩm Trường An cong khóe môi, gương mặt tràn đầy gió xuân.

Khương Thang ngồi ghé lái cũng đen mặt luôn rồi.

Muah muah muah!

"Chị Lục, chị quyền rũ được bác sĩ Thẩm hỏi nào vậy?"

"Cái này phải cảm ơn cậu đấy."

"Cảm ơn em? Sao vậy?"

"Nếu không phải cậu giúp tôi tìm được căn phòng tốt như thế, thì sao tôi có thể làm hàng xóm của bác sĩ Thẩm được."

"Sh*t. Không lẽ tay em thơm thế, chọn một phát trúng ngay căn đối diện với bác sĩ Thẩm!" Khương Thang cảm thấy mình thật siêu, không khỏi có chút kiêu ngạo.

"Ừ, cho nên tôi phải cảm ơn cậu đấy."

"Chị Lục, cảm ơn không phải cứ nói miệng là xong đâu nha ~"

→_→

"Vậy cậu muốn thế nào?"

"Chị Lục, chị hiểu em mà ~"

"Tăng lương nhé "

Khương Thang, @(¯ - ¯)@ "Quả nhiên, chỉ có chị Lục hiểu em."

"Cuối tháng tăng thêm 100 nha, nói xem, chị cậu hào phóng không?"

100 tệ? Không đủ để cậu ăn một bữa cơm nữa! Còn không biết ngưỡng mồm bảo là... hào phóng? Cậu biết ngay mà, chị ấy làm sao mà đáp ứng tăng lương nhanh vậy chứ?

Lục Chi Ưu thấy nụ cười của Khương Thang đơ trong nháy mắt, cảm thấy buồn cười, bắt chéo chân đứng đưa đầy đắc ý.

"Thằng nhóc, tưởng tôi không trị được cậu hả?"

**

Đang ở trong bếp nấu ăn, Thẩm Trường An bỗng nhiên bật cười, sao dạo này anh cảm thấy mình càng ngày càng thay đổi rồi?

"Ting ting" Tiếng chuông cửa từ bên ngoài truyền vào.

Không cần đoán cũng biết, Lục Chi Ưu đã trở về.

Anh bỏ cái xẻng xuống, rồi đi ra mở cửa.

Cửa vừa được mở, Lục Chi Ưu liền lao vào.

"Hi, bác sĩ Thẩm."

Vừa mở cửa, Thẩm Trường An liền phát hiện hôm nay trông Lục Chi Ưu rất khác, bởi vì hôm nay cô cột tóc cao.

Bình thường Lục Chi Ưu luôn xõa tóc, uốn xoắn, đây là lần đầu tiên anh thấy cô cột tóc cao, nhìn cô tràn đầy sức sống, rất giống với dáng vẻ ngây ngô của một sinh viên mới tốt nghiệp đại học.

Lục Chi Ưu tùy tiện cởi giày cao gót, sau đó tự giác mang đôi dép đi trong nhà của Thẩm Trường An rồi mới bước vào nhà.

Thấy động tác cởi giày tùy ý của Lục Chi Ưu, Thẩm Trường An đột nhiên nghĩ đến một câu nói, nữ sinh khi mang giày rất cẩn thận, nhưng lúc cởi giày thì không bao giờ nghiêm túc, chỉ cần thoải mái là được.

"Em nghỉ một tí đi, chỉ còn món canh thôi, sắp xong rồi."

"Vâng."

Thẩm Trường An ở trong bếp nấu cơm, xuyên qua kính anh nhìn Lục Chi Ưu mang dép lê đang giỡn với Bánh Trứng và Đại Hắc chạy tới chạy lui trong phòng khách, trong lòng không hiểu sao có chút khác thường.

Dường như anh đã quen với cuộc sống như thế này, quen với việc mỗi tối Lục Chi Ưu mặt dày đến nhà anh ăn chùa, cảm thấy thích cuộc sống hai người hai chó như vậy.

Lục Chi Ưu ngồi trên thảm, lúc thì vuốt vuốt bộ lông của Đại Hắc, khi thì nắm nắm cái lỗ tai của Bánh Trứng.

Bây giờ Đại Hắc và Bánh Trứng vô cùng thân nhau, hai đứa ở chung rất hòa thuận, giống như bây giờ, Đại Hắc để cho Bánh Trứng nằm giỡn ở trên bụng của mình.

Thân hình Đại Hắc to lớn, nằm xuống chỉ toàn thấy thịt, Bánh Trứng tuy rằng mập mập tròn tròn, nhưng dù sao cũng không cùng một giống, cho nên đem Bánh Trứng so với Đại Hắc thì nó vẫn còn tí hon lắm, bây giờ nó đang nằm cạnh Đại Hắc, cùng Đại Hắc chờ tới giờ ăn.

"Bánh Trứng, mấy ngày rồi không gặp, có nhớ chị không?"

Lục Chi Ưu lấy tay sờ đầu Bánh Trứng, nhưng nó lại không thèm để ý cô, mà càng xích lại gần Đại Hắc hơn, Đại Hắc nghiêng người, dùng bộ lông của mình che Bánh Trứng lại.

Cô ôm Bánh Trứng vào lòng, nó lấy bốn cái chân ngắn của mình giầy đạp một hồi biểu thị sự bất mãn của mình.

"Bánh Trứng, lá gan mày lớn rồi đấy, vài ngày không gặp, cái chân liền hướng ra ngoài rồi."

Nghe thấy thế, Bánh Trứng liền im lặng, lấy đầu ủ ủ vào khuỷu tay của Lục Chi Ưu rồi giả chết không nhúc nhích.

Bánh Trứng bị ôm đi, Đại Hắc ngồi dậy đi đến trước mặt Lục Chi Ưu, nhìn cô tha thiết.

Lục Chi Ưu không biết nói gì, sờ sờ đầu của nó, Đại Hắc liền nhắm mắt lại hưởng thụ.

Cô vừa bỏ Bánh Trứng xuống, nó cũng không thèm quay đầu lại, bốn cái chân ngắn lạch bạch chạy về phía Đại Hắc.

Lục Chi Ưu tỏ vẻ bị tổn thương, Bánh Trứng nhà cô không thương cô nữa, không thèm làm áo bông tri kỉ của cô nữa rồi

Cô bèn đứng dậy đi về phía phòng bếp.

Nếu Đại Hắc phỉnh Bánh Trứng nhà cô đi rồi, vậy thì đừng trách cô không khách khí, đi lừa chủ nhân của Đại Hắc vào tay mình là được, ha ha haha.

"Bác sĩ Thẩm, để em giúp anh nha." Cô xưng phong nhận việc nói.

Nghe thế, bóng dáng của anh bỗng chốc cứng đờ.

"Không sợ bị dầu nổ nữa hả?" Anh trêu cô.

"Hả..." Lục Chi Ưu ghen lời.

"VẬY...VẬY anh làm đi..." Cô tự giác lui về sau vài bước.

Nghĩ đến lần trước hai má bị dầu văng trúng, vì sự nghiệp diễn xuất của mình, cô nghĩ tốt nhất là tránh xa khu vực nguy hiểm này ra.

Lúc dọn cơm, Lục Chi Ưu tự giác giúp Thẩm Trường An mang chén đĩa ra bàn.

"Bác sĩ Thẩm, mấy ngày rồi không được ăn cơm anh làm, sao em thấy anh làm càng ngày càng ngon vậy."

Thẩm Trường An im lặng, anh nấu cơm lúc nào cũng ngon mà, kỹ năng cần thiết của ba người đàn ông nhà họ Thẩm bọn anh chính là nấu ăn đấy.

Ba Thẩm chính là một điển hình của ông chồng cưng vợ, ở trong nhà họ, 3 người đàn ông phải vây quanh mẹ Thẩm, làm mẹ vui, mỗi ngày phải suy nghĩ coi làm món nào ngon cho mẹ ăn, làm đến mức đó rồi thì tay nghề còn không đỉnh sao?

"Bác sĩ Thẩm, em nói anh nghe, thức ăn ở studio không ngon."

Lục Chi Ưu vừa nói chuyện với Thẩm Trường An, nhưng cũng không quên việc gấp thức ăn.

Thẩm Trường An thấy hai má phồng to của Lục Chi Ưu, trông giống hệt một con hamster, nhìn cô bây giờ, anh khó có thể tưởng

tượng đến dáng vẻ thanh thuần, thực nữ trên TV của cô, cứ như là hai người khác nhau.

"Tôi thấy không phải thức ăn không ngon, mà do em quá kén ăn thôi."

"Không thể nào, bác sĩ Thẩm, em chính là một bé ngoan không kén ăn đó nha."

"Ha ha"

Lục Chi Ưu nhìn vẻ mặt thờ ơ của Thẩm Trường An, cô cảm thấy có tiếng tim vỡ từ trong lòng mình, nhặt lên nào, nhặt lên nào.

A Tửu:

Đoạn kịch ngắn:

Cuối tháng đến ngày lãnh lương, Kkhương Thang đang ở nhà ăn mì gói thì bỗng nhận được tin nhắn chuyển khoản từ Lục Chi Ưu.

Anh nhìn thoáng qua

Số tiền chuyển: 20.000

Khương Thang sợ đến mức hai tay run run, má ời, anh đang mơ sao, vội vàng xoa xoa hai mắt, nhìn lại vẫn là con số 20.000!

Tiền lương của cậu sao lại tăng gấp đôi rồi? Hay là Chị Lục vẫn đang mơ ngủ, cậu vừa mới chuyển khoản lại thì Lục Chi Ưu gọi điện đến.

"A lô?"

"Sao chị lại chuyển cho em hơn 10.000?"

"Hả?"

"Lần trước đòi tôi tăng lương cho cậu, tôi đã tăng tiền cho cậu, sao cậu lại chuyển lại cho tôi vậy, chuyện lạ mỗi năm đều có mà, chỉ là năm nay nhiều hơn một cái mà thôi, xem ra dạo này cậu không thiếu tiền nhỉ."

Nói xong Lục Chi Ưu liền cúp điện thoại.

Khương Thang bỗng chốc hóa đá.

Sau đó cậu lại gọi cho cô N cuộc, nhưng lại không có ai bắt máy.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Làm Vỡ Chén Bát Nhà Bác Sĩ Thẩm

Cơm nước xong, Lục Chi Ưu xưng phong giúp Thẩm Trường An rửa chén.

"Bác sĩ Thẩm, để em rửa chén giúp anh." Lục Chi Ưu vọt vào phòng bếp.

"Cứ để đó tôi rửa cho, em ngồi nghỉ một lát đi." Anh từ chối từ tận đáy lòng, đối với sát thủ phòng bếp như cô, anh nên cách ly cô khỏi phòng bếp là tốt nhất.

"Em làm được mà, mặc dù em không biết nấu cơm, nhưng có thể rửa chén mà, anh mau ra ngoài đi." Giỡn hoài, cô ăn chùa nhà anh lâu như thế, không nấu cơm thì cũng phải rửa chén chứ, cô phải làm cho Thẩm Trường An nhìn mình bằng ánh mắt khác xưa mới được.

Nói xong cô đẩy Thẩm Trường An đi ra ngoài.

Thẩm Trường An vẫn nhìn cô đầy lo lắng.

"Yên tâm, yên tâm đi, em có thể làm được, chuyện nhỏ mà!"

Nhìn Lục Chi Ưu khẳng khẳng đảm bảo như thế, Thẩm Trường An cũng không kiên trì nữa, "Được rồi, đừng quên mang gang tay vào nhé!"

"Dạ"

"Nước rửa chén với khăn đều ở phía trên."

"Em thấy rồi."

Lục Chi Ưu đem chén bát bỏ vào bồn rửa, mở vòi nước, lấy nước rửa chén, sau đó cầm miếng rửa bắt đầu rửa chén.

Thẩm Trường An nhìn cô rửa chén, cảm thấy yên tâm một chút, vì vậy bước ra phòng khách lấy thức ăn cho Đại Hắc và Bánh Trứng ăn. Nhìn dáng vẻ ngoan ngoãn ngồi xuống của Đại Hắc với Bánh Trứng, anh cảm thấy buồn cười, đúng là Ngốc và Đại ngốc.

Anh đem thức ăn cho chó bỏ vào chén riêng của hai đứa, ngẩng lên nhìn thoáng qua Lục Chi Ưu đang rửa chén trong bếp, sau đó sờ sờ Bánh Trứng.

"Chủ nhân của cưng cũng không đến nỗi là sát thủ phòng bếp, đúng không?"

Nhưng anh vừa dứt lời thì...

"Xoảng xoảng!"

"Á"

Tiếng hét thảm thiết phát ra từ trong phòng bếp, tay Thẩm Trường An run lên, thức ăn cho chó rơi đầy trên mặt đất, anh đứng vụt dậy chạy vào phòng bếp.

"Lục Chi Ưu, em có sao không?"

Anh bước đến bên cạnh cô, Lục Chi Ưu vẫn còn đang ngơ ngác.

"Em... không sao... nhưng mà..." Cô có chút bất an, ngẩng đầu nhìn anh, rồi lại nhìn đồng chén đã hy sinh quên mình trên mặt đất, anh sẽ không la cô đâu nhỉ?

o(ノ □ ヽ)o

Thẩm Trường An nhìn theo ánh mắt cô, toàn bộ chén đĩa vừa mới ăn lúc nãy, bây giờ đã hy sinh anh dũng rồi.

Khóe miệng không khỏi run lên.

"Bác sĩ Thẩm, em xin lỗi, không phải em cố ý, em chỉ muốn đem bát bỏ vào, nhưng mà...mấy cái này nó trơn quá..." Lục Chi Ưu nhỏ giọng nói, dáng vẻ "anh mà mắng em, em khóc cho xem"

Thẩm Trường An vốn dĩ không muốn trách cô, nhưng nhìn dáng vẻ hiện tại của cô, cảm thấy buồn cười, thực sự là anh đã cười ra tiếng "ha ha ha ha"

"Bác...sĩ Thẩm..."

Xong rồi, xong rồi, bác sĩ Thẩm chắc chắn đang giận, bởi vì mỗi lần mẫu thân nhà cô mà giận là bật cười, rồi sau đó cầm lấy gối ôm đuổi đánh cô.

Lục Chi Ưu vẫn còn đang suy nghĩ lung tung thì Thẩm Trường An đã đẩy cô đi ra ngoài.

"Em không bị gì là tốt rồi, chỗ này để tôi dọn là được." Anh an ủi cô.

Lục Chi Ưu ngồi tự trách trên sofa, quay lại nhìn Thẩm Trường An đang dọn dẹp ở trong bếp.

Thẩm Trường An quét dọn phòng bếp xong, vừa bước ra phòng khách thì thấy Lục Chi Ưu đang ngồi trên sofa trông thật tội nghiệp, giống như một bé ngoan.

Anh bước đến bên cạnh cô, "Chỉ có mấy cái chén thôi mà, tôi vẫn có thể mua lại được."

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn anh, Thẩm Trường An cũng cúi xuống nhìn cô. Bầu không khí bỗng chốc như ngừng lại.

"Chết rồi, thức ăn chó!" Đột nhiên Thẩm Trường An la lên.

"Thức ăn chó làm sao?" Lục Chi Ưu hỏi.

"Ở ngoài ban công!"

Thẩm Trường An chạy ra ban công, Lục Chi Ưu cũng bỏ việc tự kiểm điểm sang một bên chạy theo anh.

Sau khi chạy đến nơi, hai người liền nhìn thấy cảnh tượng hai con chó nằm phơi bụng ngoài ban công, bên cạnh bọn nó là 2 cái chén không và một bịch thức ăn cho chó chỉ còn lại cái vỏ.

"Hai đứa nó" Lục Chi Ưu khiếp sợ.

"Giống như em nghĩ đấy." Thẩm Trường An cười khở.

"Hai đứa nó ăn hết cả bịch thức ăn!" Lục Chi Ưu la to.

"Ừ"

*

Sáng hôm sau Lục Chi Ưu dậy rất sớm, đánh răng rửa mặt. Cô bước đến phòng bếp, lấy bánh mì vừa mới mua ra, bỏ chà bông, tương ớt, trứng luộc, xà lách vào, làm xong xuôi rồi cô bỏ chúng vào hộp đựng cơm.

Mặc dù cô không biết nấu cơm, nhưng sandwich các kiểu thì cô vẫn có thể làm được.

Sau khi thu dọn xong, cô mới bắt đầu ngồi vào bàn trang điểm.

Cuối cùng là kẻ mắt và đánh son, hôm nay cô dùng son Peripera, màu sáng nhưng lại trông rất tự nhiên, độ giữ ẩm cũng rất tốt.

Qua bước trang điểm, cô lại đi đến trước phòng chứa quần áo.

Cô chọn một cái áo sơ mi thêu bướm bướm theo phong cách retro, tay áo voan mỏng, cổ tay áo màu vàng, đi kèm là chiếc váy trắng dài đơn giản để lộ đôi chân dài mảnh khảnh.

Cô nhìn xuống mấy đôi giày được sắp xếp ngăn nắp trong phòng chứa quần áo, chọn lấy một đôi cao gót màu hồng nhạt

Sau khi ra khỏi nhà Thẩm Trường An, vừa về đến nhà, lo tắm rửa xong cô liền đi ngủ, không lau khô tóc, nên sáng nay dậy, tóc cô rất xù.

Lục Chi Ưu sờ sờ mái tóc của mình, ngẫm nghĩ dạo này mình chưa đăng weibo, không bằng tranh thủ dịp này đăng một bài tự dìm vậy.

"Hi, chào buổi sáng các Sơn Chi Hoa thân mến, lâu rồi không gặp, dạo gần đây do bận quay phim cho nên không thể quay video cho mọi người được, phúc lợi buổi sáng đây."

Lục Chi Ưu cảm lược chải tóc mái đã được chẻ ngôi từ trước, cô ngạc nhiên phát hiện rằng tóc mái đã dài đến mang tai rồi.

"Vì dạo này không để ý đến tóc mái, cho nên nó đã dài đến thế này đây, nhưng mọi người cũng biết mà, tôi đang quay <Nghê Thường Thiết Y> cho nên không thể để tóc mái, chỉ có thể để mái dài, tạm thời không thể cắt mái."

"Do hôm nay dậy sớm, hơn nữa cảnh quay hôm nay cần duỗi tóc cho nên tôi quyết định không gây thêm phiền phức cho nhà tạo mẫu nhà tôi nữa, tự mình duỗi, tóc hơi rối nên mọi người đừng để ý nhé."

Lục Chi Ưu dùng thun cột một lớp tóc lên, sau đó cầm lấy cái máy duỗi tóc ở bên cạnh lên.

"Biết vì sao tóc tôi lại bù xù vậy không? Là do tối qua về nhà tắm xong liền ngủ, tóc cũng không thêm sấy cho khô, vì thế tôi chính là một tấm gương xấu, mọi người đừng bao giờ bắt chước nhé."

Sau khi duỗi xong một phần tóc, Lục Chi Ưu lại vén phần tóc vừa được duỗi xong ấy.

"Tầng thứ nhất đã xong, bây giờ chúng ta tiếp tục với tầng thứ hai, lúc duỗi tầng thứ hai này, các bạn chú ý động tác phải nhanh khi duỗi, không được ép quá chặt, nếu không sẽ làm hư tóc."

Lục Chi Ưu duỗi tóc rất nhanh, cô chỉnh chỉnh mái tóc qua màn hình.

"Duỗi xong rồi, có phải rất thẳng không? Bây giờ tôi sẽ cứu cái phần tóc mái này."

Cô dùng máy kẹp duỗi thẳng phần tóc mái, sau khi làm xong, Lục Chi Ưu lấy tay chỉnh sửa, để nó rẽ sang hai bên.

Cô vén toàn bộ tóc mái ra sau tai, để lộ gò má xinh đẹp.

"Thấy không? Lục Chi Ưu tóc thẳng suông mượt, mọi người thấy tóc xoăn đẹp hay tóc thẳng đẹp hơn? Sau khi xem xong nhớ để lại bình luận nha ~, muah muah muah ~"

Sau khi dọn dẹp tất cả, cô lấy một hộp sữa chua từ trong tủ lạnh, rồi cầm hộp đựng cơm của mình. Vừa mới xuống lầu đã nhìn thấy Khương Thang lái chiếc xe chuyên dụng đứng ở trước cổng khu chung cư.

"Chị Lục, chị duỗi tóc đẹp quá đi"

"Thằng nhóc, có tiền đồ đấy."

"Á, chị, chị làm sandwich à" Khương Thang xoay người lại, liếc một cái đã nhìn thấy hộp cơm đặt trên đùi của Lục Chi Ưu.

"Ừ, dạo này các cậu vất vả như thế, cho nên chị đã quyết định tặng phúc lợi cho các cậu."

Hai mắt Khương Thang bỗng chốc tỏa sáng khi nhìn thấy hộp cơm của Lục Chi Ưu, cũng may là sandwich chị ấy làm rất ngon"

Khương Thang không ngại ngần đưa tay sang.

Bốp" Lục Chi Ưu đánh vào tay của cậu không chút nể nang.

"A đau, chị Lục, đau mà." Khương Thang rút tay về, vẻ mặt vô cùng tội nghiệp.

"Biết đau mà còn dám rớ vào?"

"Không phải chị bảo là cho tụi em phúc lợi?" Khương Thang than thở.

"Đúng, chị nói là các cậu, mọi người không có ở đây, cậu dám ăn trước hả?"

"À"

Khương Thang đương nhiên biết "các cậu" là ai, ngoại trừ thợ trang điểm Tiểu Mễ thì còn có thể là ai nữa.

"Lái xe"

Khương Thang chỉ có thể buông tha cho hộp cơm, xoay người lái xe.

Rất nhanh cậu đã chở Lục Chi Ưu đến studio.

Vào phòng trang điểm của studio, tiểu Mễ đã đến rồi, đang ở trước bàn gương vọc đồ trang điểm của mình.

"Tiểu Mễ, chị làm bữa sáng nè, đến đây ăn nào." Lục Chi Ưu gọi cô.

Cô đặt bữa ăn sáng lên bàn, tiểu Mễ vội vàng chạy qua, "Chị Lục, chị thật tốt, sao chị biết em chưa ăn sáng?"

Khương Thang thấy vậy cũng tự giác đưa tay đến hộp đựng bánh mì.

"Chị Lục, sandwich chị làm ngon thật." Khương Thang cắn hai cái đã giải quyết xong một miếng sandwich.

Lục Chi Ưu cười cười đặt hộp bánh mì lên ghế.

"Thật không?"

"Đương nhiên rồi." Khương Thang lại đưa tay vào hộp đựng bánh mì.

"Khương Thang, lát nữa chị mặc trang phục nào?"

Khương Thang vừa gặm sandwich vừa nói, "Cái áo treo trên giá đằng kia kìa, cái màu đỏ đậm í." Cậu chỉ chỉ cái váy dài màu đỏ đang treo trên giá.

Lục Chi Ưu nhìn sang, trang phục này có nghĩa là bộ phim sắp kết thúc rồi, từ lúc nhận bộ phim, cô đã nhắm bộ trang phục này.

Trang phục lấy màu đỏ làm chủ đạo, các màu khác chỉ làm nền.

Bên trên được thêu một con phượng hoàng vô cùng xinh đẹp đầy sắc màu, đuôi áo kéo dài trên mặt đất, mấy đóa hoa mẫu đơn tinh xảo được điểm xuyết trên nền đỏ, áo khoác ngũ sắc được làm từ lụa khoác bên ngoài, vạt áo được thêu hoa.

Trang phục này vô cùng xinh đẹp quý phái, thích hợp với bậc mẫu nghi thiên hạ.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cạn
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Rốt Cuộc Là Tình Địch Của Ai?

"Cạch" cửa đột ngột bị mở ra, Hà Cẩn Duyên bước vào.

"Chào anh Cẩn Duyên." Khương Thang và Tiểu Mễ đồng thanh chào.

Hà Cẩn Duyên gật đầu, vừa bước tới thì thấy hộp đựng bánh mì sandwich đang để trên bàn.

Anh bước đến, tự nhiên cầm lấy một miếng.

"Sao cậu lại biết mình chưa ăn sáng?" Anh giải quyết miếng sandwich trong vòng một nốt nhạc.

Lục Chi Ưu lườm nhìn anh, "Ai nói là mình làm cho cậu?"

Hà Cẩn Duyên, "Nàng chính là hoàng hậu của trẫm, không làm cho trẫm, vậy nàng muốn làm cho ai?"

"Phụt" Lục Chi Ưu không nhịn được mà bật cười.

"Hà Cẩn Duyên, cậu diễn sâu quá đi, đây là bệnh, phải trị."

Hà Cẩn Duyên lại ăn thêm một miếng sandwich, "Cho nàng một phút giải thích, ta sẽ tha thứ cho nàng."

Lục Chi Ưu lườm anh, "Hà Cẩn Duyên, cậu bị bệnh hả?"

"Thật hả?"

"Ha há"

"Được thôi, ta đã cho nàng một cơ hội rồi." Hà Cẩn Duyên cười thần bí.

Lúc Lục Chi Ưu vẫn còn đang khó hiểu với nụ cười thần bí ấy, Hà Cẩn Duyên đã xoay người ra khỏi phòng.

Lục Chi Ưu nhìn bóng lưng của anh, có chút đăm chiêu.

"Kì lạ, kì lạ thật" Vài giây sau, cô lên tiếng.

Tiểu Mễ, Khương Thang đều im lặng.

*

Cảnh quay này chính là lúc Lạc Nghê Thường nhận sắc phong trở thành hoàng hậu, là cảnh cùng Hoàng thượng bước lên đài làm lễ.

"Diễn viên chuẩn bị, Action!"

Đến khi bắt đầu quay, Lục Chi Ưu mới hiểu nụ cười thần bí ấy của Hà Cẩn Duyên là ý gì.

"Hà Cẩn Duyên, cậu đập váy mình." Lục Chi Ưu nhỏ giọng nhắc Hà Cẩn Duyên ở bên cạnh.

"Xin lỗi, mình không thấy." Hà Cẩn Duyên nghiêng nghiêng đầu mỉm cười xin lỗi cô, nhưng nụ cười của anh lại khiến cô cảm thấy có

chút kỳ lạ.

"Chú ý một tí"

"Ừ"

Nhưng cũng không lâu sau, váy của Lục Chi Ưu lại bị Hà Cẩn Duyên đạp lần nữa, "Hà Cẩn Duyên!"

"Không thấy thật mà."

Lục Chi Ưu giận dữ mà không thể làm gì, camera ở đằng trước, cô đang rất bức, thế nhưng trên mặt phải nở nụ cười nhàn nhạt, cô cảm thấy thật bội phục chính mình.

Đến khi máy quay chuyển sang phía sau, Lục Chi Ưu mới thu lại nụ cười, "Hà Cẩn Duyên, cậu cố ý đúng không?"

"Hả? Cố ý cái gì?" Hà Cẩn Duyên hỏi lại.

"Đừng có giả ngu với mình, không phải là do chuyện lúc sáng sao, cậu trả thù mình đấy à?"

"À, đúng rồi." Hà Cẩn Duyên đột nhiên quay lại mỉm cười với cô.

Lục Chi Ưu không thể nhịn được nữa, nhéo một cái lên tay anh.

Lục Chi Ưu đúng là không nể tình tí nào, một cái nhéo thôi cũng khiến cho anh nhịn không được xém tí nữa là làng lên rồi.

"Lục Chi Ưu, cậu ác thật"

"Ha ha, như nhau thôi"

Hà Cẩn Duyên nhìn cô, sau đó kéo mạnh sợi dây màu đỏ trong tay mình, Lục Chi Ưu không đề phòng liền bổ nhào về phía Hà Cẩn Duyên, cả hai đều loạng choạng.

"Cut"

Đạo diễn Lý cầm loa hô to.

"Sao thế hả? Có muốn nghỉ một lát hay không..."

"Không cần!"

Hà Cẩn Duyên và Lục Chi Ưu đồng thanh nói, đạo diễn Lý ngơ ngác.

"Vậy tiếp tục thôi"

"Action!"

"F***, Hà Cẩn Duyên, cậu thử đạp váy mình một lần nữa xem!"

"Mình cứ đạp đấy, cậu làm gì được mình?" Hà Cẩn Duyên không sợ lại tiếp tục đạp lên một dấu chân to.

Lục Chi Ưu cũng không nể tình, trực tiếp đạp một phát lên giày của Hà Cẩn Duyên.

"Lục Chi Ưu, cậu giỏi lắm!" Hà Cẩn Duyên biến sắc, nhưng khi máy quay lia tới, vẻ mặt đổi từ xanh mét sang mỉm cười thản nhiên một cách nhanh chóng.

"Hà Cẩn Duyên cậu kéo dây chặt quá"

"Mình thích"

"Hà Cẩn Duyên, cậu mà giẫm nữa thì váy nó thành đen luôn đấy."

"Váy cậu màu đậm mà, có đen cũng không thấy đâu."

"Hà Cẩn Duyên, cậu muốn chết hả? có phải lâu rồi không bị đánh nên cậu ngứa da rồi phải không?"

"Ha ha ha "

".."

*

Khuông Thang, "Chắc không phải mình em nhìn thấy bầu không khí kì lạ giữa bọn họ chứ?"

Tiểu Mễ, "Váy của nữ thần nhà em bị anh Cẩn Duyên giẫm bẩn rồi."

Nhân viên ánh sáng, "Hậu kì đợt này lại sắp bận rồi rồi đây."

Nhân viên tạo hình: "Một bầu trời xấu hổ mà!"

Đạo diễn Lý: "Tôi đau lòng cái váy quá, nếu hư thì phải làm sao đây?"

Mọi người: "."

Mất công bọn họ nói nhiều vậy, thế mà đạo diễn chỉ chú ý đến cái váy kia?

Cảm nhận được những ánh mắt khinh bỉ từ mọi người xung quanh, đạo diễn Lý hùng hồn nói, "Không lẽ mấy cậu không biết kinh

phí của đoàn phim đang eo hẹp sao, rủi như váy bị hư thì phải bồi thường, bồi thường đó."

".."

*

Thẩm Trường An vừa mới lấy di động, lướt tin tức thì thấy Lục Chi Ưu đăng weibo.

Lục Chi Ưu [V]: Tôi đau cho cái váy của tôi, nhưng ai đến đau cho tôi đây!

Anh phóng to hình ảnh lên.

Lục Chi Ưu mặc bộ triều phục hoàng hậu thời Hán màu đỏ sậm, hơi cúi đầu, ngón tay chỉ chỉ làn váy của mình, dáng vẻ yêu kiều, anh thấy có vài dấu chân in lên váy của cô.

"Thẩm Trường An, cậu xem cái gì đó, có đi ăn cơm không?"

Mục Lạc vừa tới đã thấy Thẩm Trường An ngồi ở bàn làm việc cầm di động, không biết đang nhìn cái gì.

Anh bước đến gần, định xem thử thì Thẩm Trường An nhanh tay cầm điện thoại ở trên bàn cất vào túi.

Mục Lạc vuốt vuốt mũi.

"Cậu vừa mới xem gì đấy, đã vậy còn giấu?"

"Cậu quan tâm làm gì?" Nói xong, hai tay nhét túi quần rồi bước ra khỏi phòng.

"What the f***? Thẩm Trường An, từ bao giờ mà cậu có bí mật giấu mình thế hả?" Mục Lạc không cam lòng đuổi theo sau.

"Ha ha"

Thẩm Trường An cầm hộp cơm tìm chỗ trống để ngồi.

Mục Lạc ngồi xuống chỗ đối diện.

Hai người ăn chưa được mấy muỗng, bỗng nhiên có một cô gái dáng cao gầy bước về phía họ.

"Mình nói này, cậu phải sửa cái tính của cậu lại đi."

"Hả?"

"Cậu không thể lúc nào cũng như thế được"

"Mình làm sao?" Thẩm Trường An thờ ơ hỏi.

"Cậu còn nói..."

"Hello"

Ngay lúc Mục Lạc đang chuẩn bị lên lớp Thẩm Trường An thì có một giọng nói quen thuộc vang lên cắt ngang lời anh.

Mục Lạc buồn bực ngẩng đầu lên nhìn kẻ đầu sỏ.

Sh*t.

Đây không phải là tiểu tổ tông – Mục Viện nhà anh sao?

Mục Lạc vội vàng đứng dậy, "Sao em lại đến đây?"

“Sao em lại không thể đến chứ?” Mục Viện hỏi ngược lại, ngồi xuống bên cạnh Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An bình tĩnh dịch người sang bên cạnh, Mục Viện thấy nhưng cũng không làm gì được.

“Anh Thẩm ăn cơm hả?”

“Ừ”

“Ngon không ạ?”

“Cũng được”

“Thẩm....”

“Mục Viện, hôm nay là thứ ba, em không đi học à, sao lại ở đây, tính trốn học đúng không?” Mục Lạc nổi giận

Nhưng Mục Viện cũng chẳng đoái hoài gì đến anh, hơn hờ hỏi chuyện Thẩm Trường An.

Mục Lạc bước đến, nắm cổ tay lôi cô đứng dậy, “Em mau về trường học cho anh.”

“Á, đau quá” Mục Viện nổi nóng muốn vùng khỏi tay anh.

Mục Lạc nghe cô bảo đau liền bỏ tay ra.

“Em không có trốn học mà” Mục Viện thấy anh mình sắp sửa nổi bão liền nói nhanh,

“Vậy em đến đây làm gì?”

“Thực tập”

“Thực tập?”

Không chỉ Mục Lạc kinh ngạc, Thẩm Trường An cũng bất ngờ ngẩng đầu nhìn cô.

“Thực tập cái gì?”

“Anh quên rồi hả, em là sinh viên ngành Y, sắp tốt nghiệp rồi, vừa may được phân vào bệnh viện hai người thực tập, surprise không nào?” Mục Viện vui sướng hoa tay múa chân.

Cô cũng không ngờ đến nỗi kể cho bọn họ nghe, để đến đây thực tập cô đã phải năn nỉ ỉ ôi với thầy hướng dẫn, bị cô làm phiền đến nỗi thầy ấy phải phân cô vào bệnh viện này.

“Surprise? Ha ha, anh chỉ có khiếp đảm chứ không có bất ngờ” Mục Lạc nói.

“Anh có phải là anh trai của em không hả? Sao có thể nói em như thế? anh Thẩm, anh có gì muốn nói với em không?” Mục Viện vui vẻ chạy đến bên cạnh Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An cầm hộp cơm lên, nhàn nhạt nói, “Chúc mừng.”

Nói xong liền rời khỏi.

Mục Viện nhìn bóng lưng của Thẩm Trường An, vẫn đẹp trai như ngày nào, bệnh mê trai của cô lại tái phát nữa rồi.

Mục Lạc nhìn dáng vẻ mê mẩn của em gái, không nhịn được chột chột trán cô.

“Em thực tập ở đây thì phải an phận cho anh, đừng có mà gây rắc rối đấy, có nghe không hả?”

Mục Viện nắm ngón tay đang chọt chọt trán mình, “Nghe rồi nghe rồi, em sẽ nghe lời mà.”

“VẬY MỚI ĐƯỢC CHỨ.”

“Anh, hôm nay mọi người ăn gì vậy? Em đói muốn chết rồi.” Mục Viện nhìn cái hộp cơm của anh.

Yeah, có cánh gà áp chảo, món tử của cô.

Vì thế cô liền ngồi xuống, kéo hộp cơm của Mục Lạc đến gặm cánh gà một cách tự nhiên.

Mục Lạc nhìn Mục Viện cúi đầu chăm chú gặm cánh gà, lắc đầu bất đắc dĩ, anh vuốt mái tóc cô, “Ăn canh không? Anh múc cho em một chén.”

“ĐƯỢC ĐƯỢC.”

Mục Lạc xoay đĩa múc canh cho Mục Viện.

“Này, tiểu Căng, cô gái đó là ai vậy? Cô ấy tự nhiên ăn cơm hộp của bác sĩ Mục như thế mà anh ấy cũng không thèm để ý.” Y tá ở bên cạnh Hạ Căng nói.

“Không phải là bạn gái của anh ấy chứ?” Y tá hỏi

“Nói gì vậy, bác sĩ Mục là của nhà Hạ Căng đấy nha”

Hạ Căng rầu rĩ, gầy gầy đồ ăn trong chén của mình, “Bác sĩ Mục nhà tôi cái gì? Anh ta không phải của tôi? Anh ta làm cái gì thì có

liên quan gì đến tôi chứ?”

Tuy là nói vậy nhưng không hiểu sao Hạ Căng lại thấy có chút hoảng hốt, hôm nay có món cánh gà yêu thích của cô, nhưng sao lại không có khẩu vị thế này?

Cô dầm dề cơm một lúc, lại quay sang nhìn thấy Mục Lạc đang bưng canh đến chỗ cô gái đó, rõ ràng là mang canh cho cô ấy.

Hạ Căng hung hăng dầm cơm sau đó đập mạnh đĩa xuống bàn cái “bộp”. bưng hộp cơm lên nói với hai cô y tá ngồi cạnh, “Tôi no rồi, đi trước đây.”

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cạn
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Mâu Thuẫn Hà – Lục

"Này, Hạ Căng..." Y tá nhìn theo bóng lưng của Hạ Căng.

"Chưa ăn gì hết, sao lại bảo ăn no rồi?"

"Cậu thì biết cái gì, cô ấy ăn no lắm rồi."

"Bậy bạ, đồ ăn cô ấy có đựng vào đâu."

"Ai bảo cô ấy ăn cơm?"

"Thế thì ăn gì?"

"Dám đấy, cậu ngốc hả?"

"..."

Buổi chiều, vì là ngày đầu tiên thực tập của Mục Viện, hôm nay cô chỉ đến để tìm hiểu quy trình làm việc, nên có thể ra về sớm, Mục Lạc bèn đưa cô đến cổng bệnh viện.

"Mau về trường học cho anh, đừng có chạy lung tung, nghe không?" Mục Lạc dặn dò.

"Anh, anh đưa chìa khóa nhà anh cho em đi"

"Em muốn làm gì?"

“Hôm nay không muốn về trường, em muốn qua chỗ anh ngủ một đêm, được không?” Mục Viện nghiêng đầu, đưa tay đòi chìa khóa Mục Lạc

Mục Lạc mò chìa khóa trong túi quần lấy ra đưa cho cô.

“Anh mới vừa dọn dẹp, đừng có mà quậy phá, bày bừa nhà anh, nếu không xem anh trở về xử em như thế nào”

“Biết rồi, biết rồi, anh lắm nhảm còn hơn cả mẹ nữa.” Mục Viện cầm chìa khóa trên tay Mục Lạc.

“Bye bye, em đi đây” Mục Viện vừa đi vừa vẫy tay với Mục Viện.

“Đi từ từ thôi.”

“Biết rồi, mẹ già”

Mục Lạc nhìn bóng dáng em gái, lắc đầu bặc đắc dĩ, rõ ràng là một con nhóc không bao giờ lớn nổi.

Anh lắc đầu, chuẩn bị quay về phòng làm việc thì nhìn thấy Hạ Căng.

Anh bước tới chỗ cô, trên gương mặt xuất hiện nụ cười, "Hạ Căng, sao mà khéo thế?"

Hạ Căng lạnh lùng nhìn anh, đang lúc anh bước đến thì cô đã xoay người rời khỏi.

"Này"

Mục Lạc mông lung, Hạ Căng bị làm sao vậy? Hôm qua còn tốt lắm mà? Không lẽ lại bị y tá trưởng ăn hiếp à?

Mục Lạc nhú chân mày.

"Này Hạ Căng, cô sao vậy? Ai ăn hiếp cô hả?" Mục Lạc nhanh chân đuổi theo.

"Không có." Hạ Căng thản nhiên nói.

"Không lẽ là y tá trưởng?"

"Không phải."

"Này, nếu bị người ta ăn hiếp, cứ nói với tôi"

"Hả?" Hạ Căng cao giọng.

"Nói để cho tôi thêm vui" Sau khi nói xong, Mục Lạc không nhịn được cười, cười đến mắt cả hình tượng.

Nhưng Hạ Căng lại không cười, cũng không thềm nói chuyện, cứ đứng im nhìn anh.

Mục Lạc cười một lúc, thấy Hạ Căng cũng không thẹn quá hóa giận như lúc bình thường, mà cứ đứng nhìn anh như thế, anh vội đứng thẳng người, ngượng ngùng không cười nữa.

"Hạ Căng..."

"Anh thật vô vị" Nói xong Hạ Căng cũng không thềm quay đầu, bỏ lại Mục Lạc còn đang ngơ ngác.

Tuy ngoài mặt Hạ Căng không có biểu hiện gì, nhưng trong đầu lúc này nghĩ mình cũng có ngày trở mình.

Kì lạ, cô vừa rồi bị sao vậy?

Tại sao trong lòng lại khó chịu, tại sao lại không thích cô gái kia, rõ ràng là một cô gái xinh đẹp, rất dễ thương mà.

Vì sao nhìn thấy Mục Lạc thân thiết với cô ấy, cô lại cảm thấy khó chịu, trong lòng ề ề, không muốn để ý đến anh nữa.

Hạ Căng phiền muộn vuốt vuốt tóc, đột nhiên nghĩ đến điều gì.

Mình...không lẽ lại thích thằng cha Mục Lạc này ư?

Về mặt Hạ Căng ngờ ngác, xong rồi xong rồi, cô cảm thấy mình tiêu đời rồi, cô lại có thể thích một người đã có bạn gái, cô cũng không muốn làm kẻ phá đám mà.

Nét mặt cô bỗng chốc trở nên có chút khó hiểu.

"Không được, mình không thể thích anh ta, ảo giác, ảo giác thôi, mình không thích anh ta, mình không thích" Hạ Căng lầm bầm trong miệng.

*

"Chị Lục, uống nước đi" Khương Thang lấy lòng cầm ly nước đến trước mặt Lục Chi Ưu.

"Không muốn uống."

"Cần Duyên, uống nước nè" Đường Dịch dè dặt nói với Cần Duyên.

"Đem đi đi!"

Khương Thang và Đường Dịch bắt đầu nhìn nhau, sau đó bưng ly nước của mình rời khỏi.

Hai người vừa đi vừa thì thầm.

"Lại là một trận ác chiến." Khương Thang.

"Hai người lại gây gỗ rồi, mệt tim quá" Đường Dịch.

"Haiz" Hai người đồng thanh thở dài.

Quay trở lại chiến trường của Lục Chi Ưu và Hà Cẩn Duyên.

"Nói đi, bộ đồ đó ai giặt?" Lục Chi Ưu khoanh tay trước ngực, nhìn trang phục của hai người treo ở bên trong.

"Hỏi nhầm, đồ của cậu thì do cậu giặt rồi" Hà Cẩn Duyên nói.

"Cậu đừng có quên, đây là do cậu giẫm bẩn!"

"Thì sao, từ nhỏ tới giờ, cậu có thấy mình giặt đồ bao giờ chưa?" Hà Cẩn Duyên cười nhạt.

"Chưa giặt đồ bao giờ mà cậu vẫn tự hào thế hả?" Lục Chi Ưu cảm thấy Hà Cẩn Duyên thật là đáng chết, cô hận không thể chặt đứt cái đuôi của anh ngay bây giờ.

"Cậu giống mình?"

"Cậu đừng có mà được đằng chân lân đằng đầu."

"Cậu cần mình?"

Đạo diễn Lý nhìn cả buổi, thấy bọn họ vẫn còn đang ăm ỉ, rốt cục cũng không nhịn được nữa, bước đến.

"Hai vị, hai vị, cuối cùng thì ai giặt?" Ông hỏi yếu ớt.

Lửa giận Lục Chi Ưu và Hà Cẩn Duyên đang cháy cao ngút trời, tới mức một câu thôi cũng có thể bùng nổ.

Vì thế đạo diễn Lý bi thương trở thành ngòi nổ.

"Giật giật giật, giật cái gì? Chú đi mà giật" Hà Cẩn Duyên chuyển ngòi nổ trang phục sang đạo diễn Lý, nói xong bước đi không thèm quay đầu lại.

Tình huống này không chỉ khiến mọi người ngỡ ngác, mà ngay cả Lục Chi Ưu trong nháy mắt cũng ngác ngơ, nhưng cô phản ứng nhanh nhạy, sau đó cũng không thèm nhìn đạo diễn, quay đi ngược hướng với Hà Cẩn Duyên, không thèm quay đầu lại.

Đạo diễn Lý ôm bộ trang phục, khóc không ra nước mắt.

Mọi người trầm mặc.

Anh quay phim vỗ vỗ vai đạo diễn: "Đạo diễn, cố lên"

Người tạo hình vỗ vai đạo diễn: "Đạo diễn, cố lên"

Nhân viên ánh sáng vỗ vai ông: "Đạo diễn, chú có thể mà!"

Đạo diễn Lý ngỡ ngác ôm trang phục trong tay, ông đã tạo nghiệt gì hả? Sao lại tự mình tìm đường chết thế này!

"Chị Lục, chị cãi nhau với anh Cẩn Duyên, chúng ta về sau còn rất nhiều cảnh quay chung với nhau, hay là chúng ta mềm mỏng một tí đi?"

"Đừng có mơ, diễn chung thì sao, cậu ấy không trêu tôi nữa chắc? Cậu ấy không muốn tôi sống yên thì tôi cũng không để cậu ấy sống tốt đâu." Lục Chi Ưu nói.

Khương Thang im lặng, nhiệm vụ thất bại.

Ở một diễn biến khác.

"Cần Duyên, câu bây giờ làm căng với cô Lục, chúng ta cũng sắp đóng máy rồi, cậu càng ngày sẽ có càng nhiều cảnh diễn chung với cô ấy, nếu cảm xúc của hai người lệch đi

"Đường Dịch, có gì nói thẳng." Hà Cần Duyên ngắt lời Đường Dịch.

"Chủ động xin lỗi cô Lục đi"

Hà Cần Duyên nhìn anh như đang nhìn người ngoài hành tinh.

"Đường Dịch, anh có động kinh không hả?" Anh hỏi.

Đường Dịch trợn mắt.

"Tôi nói anh nghe, chuyện đó không có khả năng đâu." Hà Cần Duyên bắt chéo chân, nói.

"Hà Cần Duyên!" Đường Dịch sắp bùng nổ rồi.

Vì sao Đường Dịch dám nói chuyện như thế với Hà Cần Duyên ư? Đường Dịch tuy là người đại diện của Hà Cần Duyên, nhưng hai người hợp tác lâu năm, từ khi Hà Cần Duyên debut lúc 19 tuổi đến bây giờ, hợp tác đã được 8 năm rồi, về mặt tư thì chính là quan hệ bạn bè, cho nên Đường Dịch nói chuyện với Hà Cần Duyên cũng tự nhiên tùy tiện như thế.

"Anh quát tôi cũng vô dụng, dù sao tôi cũng sẽ không xin lỗi, không xuống nước, cương quyết, NO!" Nói xong, Hà Cần Duyên nhắm mắt lại, không muốn nói tiếp.

Đường Dịch nhắm mắt lại, hít sâu, ngay lúc mở mắt ra định nói chuyện cho ra lẽ thì thấy Khương Thang đang đứng cách đó không xa, vì thế anh bước đến chỗ Khương Thang, vì anh sợ nếu mình không rời khỏi chỗ này, sẽ không trấn áp được sức mạnh hồng hoang của chính mình.

Lúc Đường Dịch rời khỏi, Hà Cẩn Duyên mở mắt nhìn bóng lưng anh, sau đó lại tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Khương Thang nhìn Đường Dịch bước đến.

Trong mắt hai người đều mang theo vẻ tìm tòi. Sau đó hai bên đều lắc đầu bất đắc dĩ.

Xong rồi, nhiệm vụ đều thất bại.

"Người bên kia nói sao?" Đường Dịch hỏi.

"Nói anh Cẩn Duyên không khiến chị ấy dễ chịu, chị ấy cũng sẽ không để anh ấy dễ chịu, anh Cẩn Duyên thì sao?"

"Không xin lỗi, không xuống nước, kiên quyết, NO!" Đường Dịch nói.

Hai người lại thở dài một hơi, hai người này có phải muốn làm cho đối phương khó chịu đâu, rõ ràng là cả tổ phim đều chịu khổ, đáng thương nhất là đạo diễn của bọn họ.

Do mùi "thuốc nổ" quá nồng, cho nên không khí ở studio hôm nay vô cùng im lặng, bởi vì hai người này chỉ cần lúc quay không hợp ý một tí thôi sẽ dìm nhau.

Sau đó sẽ tự thêm cảnh, một cơn mưa cầu xé, càng làm cho mùi thuốc súng ở studio càng nồng, cuối cùng diễn hỏng, lại tiếp tục cầu xé.

Vì thế, công việc ở studio kết thúc muộn hơn so với ngày thường.

Lục Chi Ưu từ phòng hóa trang đi ra lại gặp phải Hà Cẩm Duyên ở phòng cách vách.

Hai người liếc nhau một cái, đồng thanh "hừ" một tiếng, rồi tự đi ra xe chuyên dụng của mình.

Lên xe, Lục Chi Ưu đặt mông ngồi lên ghế.

"Nếu chị không cầu xé với Hà Cẩm Duyên thì chúng ta đâu có về trễ thế, cho nên, chị Lục à, ngày mai đừng có thế nữa, dù sao còn mấy ngày nữa là đóng máy rồi." Khương Thang khuyên nhủ.

"Vậy là tôi không được cầu xé cậu ấy hả?"

Khương Thang im lặng.

Lục Chi Ưu sờ sờ bụng mình, đói quá đi mất.

Bởi vì cãi lộn với Hà Cẩm Duyên cho nên vẫn chưa ăn cơm chiều, hơn nữa hai người còn NG biết bao nhiêu lần, bụng cô đã réo liên hồi.

Khương Thang nhìn thấy hành động sờ bụng của cô, hỏi: "Chị Lục, chị đói hả?"

"Ừ" Lục Chi Ưu gật đầu.

"Chị xem chị đi, lúc chiều cho chị ăn, chị lại không ăn, bây giờ đói rồi hả?"

Khương Thang nhìn không được khinh bỉ cô, cái gì khó ăn, rõ ràng là mình kén ăn, chắc là dạo này ở nhà Thẩm Trường An được ăn ngon cho nên cái miệng bị chịu hư rồi.

Hả? Bác sĩ Thẩm?

Khương Thang nhìn cô qua kính chiếu hậu, ánh mắt đảo một vòng, giống như vừa nghĩ ra cái gì.

***Đoạn kịch nhỏ:

Hôm nay sau khi kết thúc công việc, hơn nửa đêm rồi mà đạo diễn Lý vẫn còn ngồi xồm ở nhà vệ sinh giặt đồ.

Ông cũng không dám dùng máy giặt, sợ hư đồ lại phải bồi thường, cho nên tự giặt bằng tay.

Vừa giặt vừa lẩm bẩm.

Nghịch duyên a! Nghịch duyên a!

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 27: "Thanh Sam Nghê Thường" Chính Thức Đóng Máy

"Haiz, chị Lục, mấy giờ rồi?"

Lục Chi Ưu cầm điện thoại nhìn thoáng qua, "1 giờ sáng"

"Haiz, 1 giờ rồi, nếu chúng ta kết thúc sớm, nói không chừng đã có thể sang nhà bác sĩ Thẩm ăn chực."

Ánh mắt Lục Chi Ưu vụt sáng ngời, hình như, dạo này bác sĩ Thẩm làm ca đêm, toàn là 11 12 giờ mới ra về, nếu tiết kiệm được khoảng thời gian NG với Hà Cẩn Duyên thì hôm nay cô đã được ăn chùa ở nhà bác sĩ Thẩm, bây giờ có lẽ anh đã ngủ mất rồi.

Mọi việc đều tại Hà Cẩn Duyên cả, Hà Cẩn Duyên chết bầm này!

Lục Chi Ưu mắng thầm.

"Chị Lục, cho nên."

"Tôi biết rồi, cùng lắm thì mai tôi không giở trò ngất nhéo cậu ấy nữa"

Lục Chi Ưu nghiêm túc suy nghĩ, giữa cầu xé Hà Cẩn Duyên và ăn cơm chùa nhà Thẩm Trường An, cô chắc chắn là chọn ăn chùa rồi.

Nghe được câu trả lời của Lục Chi Ưu, Khương Thang không nhịn được cười.

Đúng là chỉ có bác sĩ Thẩm mới trị được chị Lục, có lẽ anh nên tạo mối quan hệ tốt với bác sĩ Thẩm thôi, để khi nào chị Lục không nghe lời, anh sẽ lấy bác sĩ Thẩm ra mà trị chị ấy.

Ha ha ha ha ha.

Khương Thang không kiềm được tự khen độ lanh trí của mình.

Sau khi về nhà, Lục Chi Ưu ăn đại gì đó, tắm rửa xong liền đi ngủ.

*

Mấy bữa nay thái độ của Lục Chi Ưu rất khác thường, không ăm ỉ với Hà Cẩn Duyên nữa, mỗi ngày chăm chỉ học thuộc lời thoại của mình, cố gắng diễn một lần là đạt không để bị NG.

Lúc quay phim, Lục Chi Ưu nhập vai rất nhanh, Hà Cẩn Duyên cũng là một diễn viên chuyên nghiệp nên nhanh chóng bị cảm xúc của Lục Chi Ưu kéo theo, hai người lại ăn ý như xưa, mỗi lần quay đều đạt, cho nên tốc độ của đoàn phim cũng được kéo nhanh.

*

"Mọi người chuẩn bị, cảnh quay hôm nay rất quan trọng! Nhanh chân lên!" Đạo diễn Lý cầm cái loa hô to.

Toàn studio đều bận bịu, chuẩn bị cho cảnh diễn cuối cùng để tối nay đóng máy.

Lục Chi Ưu đọc lại lời thoại, rồi để kịch bản sang một bên, nhắm mắt lại lẩm bẩm học thuộc.

Tối nay là cảnh quay cuối cùng, bộ phim dài tổng cộng 58 tập.

Cảnh cuối là cảnh sinh ly tử biệt giữa Nhan Khanh và Lạc Nghê Thường, Lạc Nghê Thường từ một phi tần nho nhỏ từng bước từng bước trở thành mẫu nghi thiên hạ, đây là cảnh sau khi về già của Lạc Nghê Thường và Nhan Khanh, Nhan Khanh ra đi trước nàng, sau đó nàng một mình dìu dắt tôn nhi nhỏ tuổi trưởng thành, dạy hắn trở thành một đấng minh quân, cảnh này không chi tiết lắm, nhưng trực tiếp thông báo kết thúc phim.

Bỗng nhiên cảm giác bên cạnh có người ngồi xuống, cô mở choàng mắt.

Vừa mở mắt đã thấy Hà Cẩn Duyên ngồi cạnh mình, anh đã trang điểm xong xuôi, trang phục cũng đã thay.

Anh bắt chéo chân, dáng vẻ cà lơ phất phơ nhìn kịch bản trong tay mình.

Lục Chi Ưu bĩu môi, dù anh có mái tóc hoa râm, dán râu giả, nhưng cũng không thể che dấu được khí chất trời sinh ấy.

"Nhìn mình làm gì?" Hà Cẩn Duyên đột nhiên quay đầu hỏi cô.

Lục Chi Ưu nhún vai, "Không có gì."

Hà Cẩn Duyên hiếm khi không trêu chọc cô, anh nhìn kịch bản trên đùi cô, nói: "Chúng ta diễn tập thử đi, cảnh tối nay rất quan trọng."

"Được thôi"

Vì thế hai người bắt đầu nghiêm túc tập kịch bản.

Khương Thang và Đường Dịch ngồi phía sau Hà Cẩn Duyên và Lục Chi Ưu, hai người cầm li đá bào bắt đầu thì thầm.

"Hai người này hiếm khi tập kịch bản" Đường Dịch.

"Lâu rồi không thấy họ hòa bình như thế" Khương Thang.

"Thật là tốt quá" Đường Dịch.

"Cảm giác đoàn phim của chúng ta thật hòa thuận." Khương Thang.

Màn đêm buông xuống, phía chân trời dần xuất hiện màu ráng chiều rực rỡ, gió nhẹ thoảng qua, làm cho không khí oi bức của mùa hè thêm nhẹ nhàng khoan khoái.

Hà Cẩn Duyên ngồi trên long sàng, Lục Chi Ưu cũng đã thay trang phục, hóa trang hoàn tất.

Đạo diễn Lý nhìn đồng hồ trên tay, rồi nhìn hai diễn viên chính, bọn họ đã vào vị trí, đạo diễn an tâm gật đầu.

"Mọi người tập trung, ai vào chỗ này!" Cái loa phát huy công dụng, đạo diễn Lý hô to, cả trường quay đều im lặng.

Hà Cẩn Duyên nằm trên giường, Lục Chi Ưu ngồi cạnh anh, vây quanh họ là nhân viên công tác, tất cả đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Action!"

Nghe hiệu lệnh bắt đầu, Lục Chi Ưu và Hà Cẩn Duyên liền nhập vai rất nhanh.

"Nghê Thường, nếu như có kiếp sau, ta hy vọng có thể gặp nàng lần nữa" Giọng nói nhỏ nhẹ, Hà Cẩn Duyên không chế cảm xúc rất tốt.

Hà Cẩn Duyên nằm trên giường bệnh, Lục Chi Ưu ngồi cạnh giường, tay hai người đan chặt vào nhau.

"Bệ hạ..." Lục Chi Ưu nghẹn ngào, đôi mắt xinh đẹp ánh lên vẻ đau xót, nước mắt bỗng trào ra, rơi lên mu bàn tay Hà Cẩn Duyên.

Hà Cẩn Duyên khó khăn đưa tay lên chạm vào má giúp cô lau nước mắt, ánh mắt hiện lên tia sáng, khóe miệng nở nụ cười quen thuộc.

"Ta đã hứa với nàng rất nhiều việc nhưng hầu như đều không làm được, nếu có thể làm lại tất cả một lần thì tốt biết mấy, ta thà từ bỏ ngôi vị hoàng đế này, chỉ để cùng nàng sống những tháng ngày bình thản, dẫn nàng đến những nơi nàng yêu thích, ngắm nhìn hết những phong cảnh thế gian, nhưng mà ta..."

"Đừng nói nữa bệ hạ, chàng sẽ không sao đâu, chàng đã hứa với thiếp... đã hứa với thiếp... sẽ ở bên thiếp cả đời mà."

"Ngốc ạ, cả đời của ta đã đến rồi, ta muốn ở bên nàng cả đời, nhưng cả đời của ta không phải là cả đời của nàng. Hôm nay ta luôn nhớ đến thời niên thiếu của chúng ta, nhớ đến lần đầu gặp nàng thời gian tựa như dừng lại... rất đẹp..."

"Bệ hạ..."

"Nghê Thường...ta...ta"

Yêu nàng.

Hà Cẩm Duyên còn chưa nói xong, tay anh đã vô lực rơi xuống mép giường, ánh mắt dần dần nhắm lại, nước mắt chảy qua khóe mắt.

Lục Chi Ưu đỡ đỡ, tựa như tuyệt vọng lại tựa như không thể tin được, nước mắt chảy xuống, gương mặt xinh đẹp trong phút chốc hiện lên vô vàn cảm xúc.

Cô chậm rãi vươn tay, nhẹ nhàng đưa lên mặt Hà Cẩm Duyên.

"Nhan Khanh, Nhan KhanhChúng ta đã nói rồi mà? Chàng là đồ lừa đảo, chàng để lại một mình tamột mình đơn độc...ta phải làm sao bây giờ" Lục Chi Ưu cúi đầu, giọng nói mang theo tuyệt vọng.

Cô chậm rãi cúi đầu, dán mặt vào ngực anh, tay khoác lên vai anh, khớp ngón tay dần dần trắng bệch.

"Nhan Khanh...chờ thiếp nhé... chờ thiếp đi tìm chàng."

"Cắt!" Đạo diễn Lý hô to, Lục Chi Ưu ngẩng đầu, khóe mắt cô vẫn còn ươn ướt.

Khương Thang bên cạnh vội vàng đem khăn tay chạy đến.

Lục Chi Ưu cầm khăn lau khóe mắt.

Hà Cẩm Duyên mở mắt, anh ngồi dậy, duỗi lưng một cái, trên mặt đã không còn vẻ tái nhợt như trước, nhưng lại rất mất ngủ.

"Cuối cùng đã xong."

Đạo diễn bước tới, vừa đi vừa cầm cái khăn làm lố giả vờ chấm nước mắt.

"Chi Ưu à, diễn xuất của cô tốt lắm! Đến tôi cũng bị hút theo" Đạo diễn Lý không nói dối, bởi vì ông đã khóc đến mắt mũi tèm lem.

Lục Chi Ưu bị hành động của ông dọa sợ rồi.

"Đạo diễn, chú không sao chứ?" Lục Chi Ưu đã lấy lại cảm xúc, ngượng ngùng hỏi.

"Không sao, không sao, tôi cảm động quá thôi." Đạo diễn Lý vừa nói vừa lau nước mắt.

Lục Chi Ưu cười ngượng ngùng, chuyện này là sao đây?

Một lát sau đạo diễn mới khôi phục cảm xúc.

"Bây giờ tôi chính thức tuyên bố <Thanh Sam Nghệ Thuật> chính thức đóng máy, lát nữa mọi người đừng quên tham gia tiệc đóng máy nhé!"

Đạo diễn Lý vừa dứt lời, cả phim trường đều reo lên.

Cuộc sống 3 tháng ở đoàn làm phim cuối cùng đã kết thúc! Không thể nghi ngờ, Lục Chi Ưu là thành phần phấn khích nhất, bây giờ cô đã có thể nghỉ ngơi rồi, thế là cô đã có thời gian để theo đuổi bác sĩ Thẩm, nghĩ đến là thấy phấn khích rồi.

"Nào, chúng ta chụp ảnh, kỉ niệm ngày hôm nay"

Đạo diễn Lý không biết từ đâu lôi ra cây gậy tự sướng giơ lên cao.

Lục Chi Ưu, Hà Cẩm Duyên và tất cả nhân viên trong đoàn chụm lại một chỗ.

"1 2 3 Kimchi"

"Chi Ưu à, tối hôm nay chúng ta phải ăn thật ngon vào!" Đạo diễn Lý cười cười.

"Đương nhiên rồi, đạo diễn, tôi đi thay đồ trước."

"Được, được."

Lục Chi Ưu cười cười, rồi bước về phía phòng hóa trang.

Sau khi vào phòng, cô lấy di động trong túi xách ra, ngắm một hồi, sau đó gọi điện cho Thẩm Trường An.

Bên kia bắt máy rất nhanh.

"A lô, bác sĩ Thẩm?" Giọng nói vô cùng nhẹ nhàng.

"Ừ"

"Bác sĩ Thẩm, em đóng máy rồi"

"Xong rồi hả?"

"Dạ, lát nữa đoàn phim sẽ có tiệc đóng máy."

Nghe Lục Chi Ưu nói, ánh mắt Thẩm Trường An dừng trên món đùi gà hấp chanh anh vừa làm xong, đây là món yêu thích của Lục Chi Ưu.

"Ừ, vậy thì hay" Anh thản nhiên nói.

"Bác sĩ Thẩm, em không về ăn cơm, anh có buồn không?" Lục Chi Ưu bỗng nhiên hỏi anh.

Khóe miệng Thẩm Trường An khẽ run.

"Không có, được rồi, tôi đang làm việc, thôi nhé, còn em nữa."

"Hả? Em làm sao?"

"Đừng uống nhiều rượu quá... không tốt cho cơ thể còn sẽ làm tê liệt... hệ thống thần kinh..."

"Hí hí" Lục Chi Ưu bỗng nhiên nở nụ cười.

Bác sĩ Thẩm sao lại đáng yêu thế nhỉ, rõ ràng là quan tâm cô, nhưng lại vòng vòng vèo vèo.

"Yes, sir!"

"Ừ, cúp..."

"À... bác sĩ Thẩm, em nhớ anh."

Không khí bỗng chốc ngừng lại, cả hai đều im lặng.

Mãi một lúc sau Lục Chi Ưu mới nghe được âm thanh của Thẩm Trường An từ bên kia.

"Ừ"

Cúp máy, Lục Chi Ưu vui đến quên trời, chỉ cần nghe giọng của Thẩm Trường An là cô đã cực kỳ hạnh phúc rồi.

Giọng nói lành lạnh, trong trẻo như nước nhưng lại toát lên vẻ gợi cảm, tưởng tượng một chút, nếu như anh dùng giọng nói ấy thì thắm bên tai cô, đó chính là những lời tâm tình đẹp nhất trên thế giới này, nghĩ đến thôi tim đã nhũn ra rồi.

Thẩm Trường An nhìn di động trên tay, không biết sao, khóe miệng lại cong lên, trên mặt không mang vẻ quạu quẻ lúc trước mà có một chút lo lắng.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Thẩm Trường An – Cứu Tinh Của Khương Thang

"Chị Lục, sao chị còn chưa thay đồ?" Tiểu Mễ vừa vào thì thấy Lục Chi Ưu cầm di động cười hớn hở.

"Hả? Thay ngay đây" Lục Chi Ưu đáp lời.

Cô cất di động vào túi xách, rồi lấy quần áo vào thay.

Tiểu Mễ lắc đầu, đến bàn trang điểm dọn dẹp mỹ phẩm.

Lục Chi Ưu thay đồ rất nhanh, gỡ được mái tóc giả và trang sức rườm rà phiền phức xuống, cả người liền cảm thấy thật là sảng khoái.

Thấy cô bước ra, tiểu Mễ nói: "Chị Lục, để em tẩy trang giúp chị"

"Được"

Lục Chi Ưu ngồi trên ghế để Tiểu Mễ tẩy trang rồi lại trang điểm nhẹ nhàng cho cô.

Lục Chi Ưu cảm giác da mình như được sống lại, rất thoải mái, cô không thích trang điểm đậm, làm cho mặt rất khó chịu.

Thay đồ, make up xong xuôi, Lục Chi Ưu, Khương Thang và Tiểu Mễ chạy đến chỗ tổ chức tiệc đóng máy.

Mỗi khi kết thúc quay phim, diễn viên đều phải up ảnh đóng máy trên weibo, lần này Lục Chi Ưu cũng giống như lệ thường, đăng ảnh mình đóng máy.

Lục Chi Ưu [V]: Cuối cùng cũng đóng máy, cảm ơn mọi người trong đoàn đã giúp đỡ tôi, cảm ơn mọi người, muah muah muah

*

Thẩm Trường An mang món ăn lên bàn cơm ở ban công, lần trước Lục Chi Ưu khen ban công nhà anh rất đẹp, rất thích hợp để dùng bữa, vì vậy anh đã mua một cái bàn mới đặt ngoài ban công.

Bình thường mỗi khi ăn cơm anh đã quen với việc Lục Chi Ưu ríu rít không ngừng bên cạnh, hôm nay không có cô, cảm giác thật không quen.

Bánh Trứng cọt cọt ống quần Thẩm Trường An.

Anh cúi xuống vuốt ve nó.

"Hôm nay cô ấy không về ăn cơm, chúng ta ăn thôi."

Bánh Trứng "ư ừ" vài tiếng.

Không có Lục Chi Ưu nên Thẩm Trường An ăn cơm nhanh hơn bình thường.

Cơm nước xong, cho Bánh Trứng và Đại Hắc ăn, anh bèn đi tắm.

Khách sạn Hồng Vận.

"Nào, mọi người cạ ly"

"Dzô"

Mọi người nâng cao ly rượu cùng nhau cụng ly.

"Trước hết, tôi rất vui, 3 tháng cùng làm việc với mọi người, tuy rằng vất vả, mỗi ngày ngủ không đủ giấc, trời chưa sáng đã bắt đầu quay phim, nhưng mà..." Đạo diễn Lý tức cảnh sinh tình.

Lục Chi Ưu nở nụ cười.

"Haiz, nói gì thế không biết, tóm lại là, chúc mọi người đóng máy vui vẻ! Chúc cho "Thanh Sam Nghê Thường" của chúng ta phát sóng tốt đẹp, đạt rating cao!"

"Được"

"Nào, nào, nào, ăn tiếp thôi, mọi người ăn ngon vào."

Lục Chi Ưu rót một ly rượu vang, đã say chệnh choáng, cô loạng choạng đứng dậy, đập tay lên mặt bàn: "Hôm nay tôi rất vui"

Tất cả mọi người đều bị dọa hết hồn, tập trung nhìn cô.

"Cùng làm việc với mọi người suốt 3 tháng, tôi phải cảm ơn mọi người, cảm ơn mọi người đã không ngại ngày đêm, không ngại vất vả chuẩn bị, thu dọn giúp chúng tôi..."

Lục Chi Ưu lại rót một ly rượu, nói: "Thời gian ở cùng mọi người, tuy ngắn ngủi, nhưng mà rất vui vẻ"

Nói xong, Lục Chi Ưu lại định lấy chai rượu, Hà Cẩm Duyên ngồi bên cạnh vội vàng giựt lại.

"Uống ít thôi, cậu say rồi" Hà Cẩm Duyên nói.

Lục Chi Ưu chậm chạp ngồi xuống, tay để lên bàn, đầu tựa lên cánh tay, hai má trắng nõn bây giờ đã đỏ hồng.

Hà Cẩm Duyên nhìn dáng vẻ này của cô, rót một ly nước đưa đến bên cạnh, "Uống nước đi"

"Không có, mình không say, mình rất tỉnh táo." Lục Chi Ưu đột nhiên ngẩng đầu nhìn Hà Cẩm Duyên.

"Mình không muốn uống nước, mình muốn uống rượu, mau rót rượu cho mình đi"

Hà Cẩm Duyên đỡ trán, xong rồi, Lục Chi Ưu bắt đầu mượn rượu làm càn, anh trao đổi ánh mắt với Khương Thang ở bên kia.

"Cậu uống say rồi, Khương Thang, cậu đưa cậu ấy về đi" Hà Cẩm Duyên nhìn Lục Chi Ưu say bí tỉ mà vẫn còn đòi uống rượu, nói với Khương Thang.

"Vâng, vâng" Khương Thang chạy nhanh tới, đỡ lấy Lục Chi Ưu.

Cậu phải nhanh chân đưa cô rời khỏi thừa lúc Lục Chi Ưu vẫn chưa bắt đầu mượn rượu làm càn, nếu không hình tượng nữ thần sẽ sụp đổ mất thôi.

"Ngại quá, chị Lục say rồi, nên chúng tôi về trước đây, mọi người cứ tự nhiên nha" Khương Thang vừa đỡ Lục Chi Ưu vừa chào tạm biệt mọi người.

"Khương Thang, chị không có say" Lục Chi Ưu bất mãn làm bầm.

Khương Thang mém tí là không đỡ được cô, may là Tiểu Mễ nhanh chân chạy đến, hai người cùng dìu Lục Chi Ưu ra khỏi nhà

hàng.

"Tiểu Mễ, cô đỡ chị Lục đi, để tôi lái xe tới đây."

"Được" Tiểu Mễ đỡ lấy Lục Chi Ưu.

Có lẽ Lục Chi Ưu cũng mệt mỏi, cho nên ngoan ngoãn tựa vào Tiểu Mễ bên cạnh.

Chờ sau khi Khương Thang lái xe tới, Tiểu Mễ đỡ Lục Chi Ưu ngồi vào xe,

Dọc đường đi, Lục Chi Ưu rất yên phận, ngoan ngoãn ngồi tựa lên vai Tiểu Mễ, giống như đã chìm vào giấc ngủ.

Tiểu Mễ và Khương Thang nhìn nhau, một người yên lặng lái xe, một người im lặng đỡ lấy Lục Chi Ưu, cả hai đều không nói lời nào, sợ làm Lục Chi Ưu tỉnh giấc, để cô ấy quậy trong xe là tiêu đời.

*

Khương Thang dừng xe trước khu nhà của Lục Chi Ưu.

Bọn họ nhìn Lục Chi Ưu đang ngủ trong xe, có chút lúng túng.

Nếu bọn họ đánh thức cô, cô quậy tung lên thì sao đây, bọn họ không ngăn được, còn nếu không gọi cô dậy thì đưa cô lên nhà kiểu gì, không lẽ để cô ngủ trên xe một đêm?

Nếu để cô ngủ trên xe, bọn họ đảm bảo sáng mai chị Lục tỉnh lại, chắc chắn sẽ không nói hai lời, để bọn họ cạp đất mà ăn đấy.

Hai người tính tới tính lui cả buổi, cuối cùng quyết định đưa cô lên nhà, cho dù có làm cô tỉnh cũng phải mang lên.

"Chị Lục, đến nhà rồi" Khương Thang vừa nói vừa lay tỉnh Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu đang mơ màng ngủ, bỗng nhiên bị người khác quấy rối, trong lòng khó chịu, bất mãn vung tay.

"Tránh ra, đừng có kéo tôi!" Lục Chi Ưu tức giận la lên.

Nhưng Khương Thang vẫn cứ kéo cô xuống xe.

Lục Chi Ưu vô cùng khó chịu tựa lên người Khương Thang.

"Khương Thang, chị cho cậu hay, chị sẽ trừ lương cậu, trừ hết lương mới thôi"

Cánh tay đang đỡ Lục Chi Ưu bỗng chốc cứng đờ.

"Chị Lục say rồi, chị đang đùa em đúng không?"

"Chị không say, cậu mới say đấy, chuẩn bị cạp đất đi" Lục Chi Ưu bực bội la lên.

"Chị Lục... đừng mà..."

"Không cần dìu chị, chị có thể tự đi!" Lục Chi Ưu đẩy Khương Thang ra, bước đi xiêu vẹo.

Dáng vẻ lung lay của cô, Khương Thang và Tiểu Mễ nhìn mà run rẩy, sợ cô té một cái là xong đời.

"Xem ra chị Lục say không ít đâu."

"Sau này không nên cho chị ấy uống rượu nữa, để paparazzi mà chụp được, chị Lục của chúng ta sẽ có một thời gian sục sôi trên

weibo mất."

"Ai nói không phải chứ?"

Đang lúc Khương Thang và Tiểu Mễ nói chuyện, Lục Chi Ưu leo lên bức tường cao cao của khu nhà, nó cao cũng khoảng 2 mét ấy chứ.

"Chị Lục, chị làm gì thế? Mau xuống đây, ở trên đó nguy hiểm lắm" Khương Thang ngơ ngác, chạy nhanh về phía cô, sao mà mới có một lát mà chị chễm chệ lên trên đó rồi.

"Chị Lục, có chuyện gì xuống rồi nói được không?" Tiểu Mễ cũng chạy đến.

"Không, chị muốn ngồi trên đây" Lục Chi Ưu không thèm nhìn bọn họ, ngửa đầu ngắm trời, hai chân đứng dựa trên mép tường, thân hình cũng lắc lư theo, Khương Thang và Tiểu Mễ nhìn mà hết hồn.

"Chị Lục"

Lục Chi Ưu ngửa đầu nhìn trời rồi lại cúi đầu nhìn bọn Khương Thang.

"Hừ... đừng nói nữa"

"Nhìn kìa, trời hôm nay nhiều sao ghê!" Lục Chi Ưu bỗng nhiên giơ tay chỉ lên trời.

Khương Thang nhìn theo hướng tay cô đang chỉ, đen mặt.

Đó mà là sao cái gì, rõ ràng mặt trăng mà ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

"Làm sao bây giờ?" Tiểu Mễ sốt ruột.

Khương Thang lắc đầu, bây giờ anh rất đau đầu, cũng không thể dây dưa cả đêm thế này, hơn nữa đã 9 10 giờ đêm rồi, trong khu nhà vẫn còn có người qua lại, nếu để người khác nhận ra, đoán chừng chị Lục không tránh khỏi nhảy lên hot search đấy.

"Tiếp tục thế này không ổn, phải tìm cách mới được..." Khương Thang nói nhỏ.

Bỗng nhiên ánh mắt anh vụt sáng, ai u mà ôi, sao anh lại quên mất một người nhỉ?

"Tiểu Mễ, đưa túi xách chị Lục cho tôi"

Tiểu Mễ có chút nghi ngờ nhưng vẫn đưa túi xách cho cậu.

Khương Thang lấy di động của Lục Chi Ưu từ trong túi, sau đó mở danh bạ.

Vừa mở danh bạ ra cậu liền thấy cái tên "Nam thần nhà tôi" đang đứng đầu.

Khương Thang khỏi cần nghĩ cũng biết, nam thần nhà cô, ngoại trừ Thẩm Trường An ra thì còn ai vào đây?

Vì thế anh không chút do dự ấn gọi.

Điện thoại rất nhanh đã được thông.

"A lô, Lục Chi Ưu?"

"À bác sĩ Thẩm, em không phải chị Lục, em là Khương Thang..."

"Khương Thang?"

"Dạ, bác sĩ Thẩm, anh bây giờ có."

Bla bla bla, Khương Thang nói hết cho Thẩm Trường An.

Cuối cùng nghe Thẩm Trường An đáp lại một câu, "Được, chờ tôi một lát."

Cúp điện thoại, tâm trạng của Khương Thang bỗng chốc tốt lên hẳn.

"Anh gọi cho ai vậy?" Cô tò mò hỏi.

"Cứu tinh của chúng ta."

Hai người đứng chờ ở góc tường, tập trung canh chừng Lục Chi Ưu đang ngồi ở phía trên, sợ cô không cẩn thận té xuống.

Qua một lúc sau, Khương Thang nghe được tiếng bước chân.

Anh bèn ngẩng đầu lên nhìn.

Là Thẩm Trường An.

Anh mặc một cái sơ mi đơn giản, quần tây đen, giày da, dáng vẻ vô cùng thoải mái, khó tránh chị Lục nhà cậu lại mê tíit như thế.

Trên người Thẩm Trường An mang một khí chất trời sinh lạnh lẽo.

"Bác sĩ Thẩm, cuối cùng anh đã tới." Khương Thang kích động chạy qua.

"Cứu tinh ơi cứu tinh!"

"Ừ"

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cậ
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Bác Sĩ Thắm, Em Rất Thích Anh

Thắm Trường An bước đến bức tường chỗ Lục Chi Ưu, "Lục Chi Ưu?"

"Hả, bác sĩ Thắm?" Lục Chi Ưu giống như tỉnh táo lại, cô mở to mắt nhìn Thắm Trường An.

"Bác sĩ Thắm, sao anh lại ở đây?" Lục Chi Ưu ngốc nghếch hỏi.

Thắm Trường An nhìn dáng vẻ lung lay của Lục Chi Ưu trên bức tường, cảm thấy hơi tức giận.

"Em xuống ngay cho tôi." Anh lạnh lùng ra lệnh.

Lục Chi Ưu nhất thời không nói gì, bấu môi.

"Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì? Xuống ngay"

Lục Chi Ưu không nói chuyện, chỉ nhìn anh, giây tiếp theo cô bắt đầu cử động.

Bất thành linh cô nhảy từ trên xuống.

"A!" Tiếng la đầy sợ hãi của Tiểu Mễ.

"Chị Lục!" Khương Thang cũng bị dọa chết rồi.

Nhưng ngoài dự đoán, bọn họ không nghe tiếng động rơi xuống đất, mở mắt, thì phát hiện Lục Chi Ưu như kangaroo nằm trên người của Thẩm Trường An, anh đỡ lấy chân cô, tay cô thì ôm lấy cổ anh.

"Lục Chi Ưu, em chán sống rồi đúng không?" Thẩm Trường An tức giận, giọng nói đầy lạnh lẽo.

"Không phải anh kêu em xuống sao?" Lục Chi Ưu nói nhỏ, cô tựa đầu vào hõm cổ của anh, giọng nói vô cùng đáng thương.

Thẩm Trường An bị cô chặn họng nói không nên lời, cô nhóc này là say thật hay giả vờ vậy?

Khương Thang và Tiểu Mễ cũng bị dọa rớt tim.

"À bác sĩ Thẩm, vậy bọn em giao chị Lục lại cho anh" Khương Thang nói

"Bác bác sĩ Thẩm, please" Tiểu Mễ tiếp lời.

Bác sĩ Thẩm nhìn Lục Chi Ưu trong lòng mình rồi lại nhìn bọn Khương Thang, cuối cùng gật gật đầu.

"Vậy, bác sĩ Thẩm, bọn em đi trước, bai"

"Bác sĩ Thẩm, bai bai"

"Ừ"

Thẩm Trường An muốn để Lục Chi Ưu xuống, nhưng tay chân cô cứ ôm chặt lấy anh, sống chết cũng không buông.

"Lục Chi Ưu, em tuột xuống đi"

"Không, em mà xuống anh sẽ không quan tâm em nữa" Lục Chi Ưu than thở.

"Sẽ không mặc kệ em đâu, em xuống đi rồi tôi cõng em, được không?" Thẩm Trường An đành phải xuống nước.

"Thật không?"

"Thật"

"Anh hứa đi"

"Ừ, hứa" -_-||

Được Thẩm Trường An đảm bảo, Lục Chi Ưu mới buông eo Thẩm Trường An ra.

Anh để Lục Chi Ưu xuống, nhìn dáng vẻ say khướt của cô, bỗng nhiên đưa tay xoa đầu cô.

Nhưng vài giây sau liền bị Lục Chi Ưu bắt lấy cánh tay anh đưa lên mặt cọ cọ.

"Bác sĩ Thẩm, tay của anh lạnh quá, thoải mái quá đi." Cô cảm thán.

Do Lục Chi Ưu uống nhiều rượu nên gương mặt trắng nõn giờ đây đã đỏ au, hai má cũng nóng lên.

Cô xòe bàn tay anh ra dán lên mặt mình.

Thẩm Trường An nhìn cô, say thật à? Anh không khỏi nghi ngờ, đã say rồi mà còn đi trêu chọc anh?

Anh rút tay ra sau đó ngồi xổm trước mặt cô.

"Leo lên"

Nghe Thẩm Trường An bảo, Lục Chi Ưu không do dự mà leo lên lưng anh.

Lục Chi Ưu nằm trên lưng anh, đầu dựa vào vai anh, hơi thở ấm áp phả lên cổ, cảm giác thật ngứa.

Thẩm Trường An ngửi được mùi rượu rất nồng từ trên người Lục Chi Ưu.

"Bác sĩ Thẩm em" Lục Chi Ưu nói gì đó bên tai, do cô nói quá nhỏ nên anh không nghe rõ lắm.

"Em... rất thích anh"

Thẩm Trường An, "Em nói rõ lên."

Cái gì rất cái gì? Không nghe rõ gì cả.

"Em rất thích anh..."

Trong nháy mắt, Thẩm Trường An liền dừng bước, bóng lưng cứng đờ.

Đầu Lục Chi Ưu dựa về phía trước, anh hơi quay đầu lại, hai gò má cô gần trong gang tấc, làn da mịn màng, trắng nõn như ngọc, đôi môi nhỏ nhỏ lúc này hơi cong lên, hơi thở ấm áp mang theo hơi rượu.

Thẩm Trường An nhìn thấy, đôi mắt tối sầm, qua một lát sau anh mới nhận ra mình thất lễ.

Thẩm Trường An, mày đang nghĩ cái gì vậy?

Ngay lúc anh chuẩn bị quay lại, bỗng nhiên cảm giác được người trên lưng đang rướn lên đằng trước.

Sau đó môi anh bị phủ lên.

Đôi môi mềm mại ấm áp của cô, môi anh lạnh lẽo nhẩn nhụi.

Sạch sẽ, mát lạnh.

"Thẩm Trường An..." Cô dán lên môi anh, mở miệng gọi tên anh, đôi môi trơn mềm cọ cọ lên đôi môi lạnh lẽo.

Vào lúc này, Thẩm Trường An cảm thấy được trái tim mình đang rung động, trái tim giống như đang treo lơ lửng giữa không trung, anh luôn luôn lạnh lùng, lại ưa thích sạch sẽ, trước giờ chưa từng thân mật với ai như thế.

Lục Chi Ưu dán lên môi anh, vài giây sau liền rời khỏi.

Cô nhắm mắt lại, chép chép miệng tựa như vẫn còn dư vị.

"Thật mềm..a...trái cây ướp lạnh"

Nói xong cô lại chép chép miệng vài cái.

"Ngon quá" Sau khi hôn xong cũng không quên đánh giá vài câu.

Thẩm Trường An không kịp phản ứng, đến khi Lục Chi Ưu áp mặt lên vai mình lần nữa anh mới tỉnh táo lại.

Anh... anh lại bị một cô gái cưỡng hôn!!

Lại là một con ma men, thế mà không chỉ một lần!!

Lục Chi Ưu đang chìm trong giấc ngủ vẫn còn không biết, mình đã cưỡng hôn thành công nam thần mà mình luôn mơ ước.

*

"Lục Chi Ưu?"

"Hả?Bác sĩ Thẩm đầu em đau quá"

"Đáng đời, đã bảo uống ít thôi, không chịu nghe, bây giờ thì than đau đầu." Thẩm Trường An không nhịn được mà phê bình cô.

Sau khi la xong, Thẩm Trường An bỗng ngây ngẩn cả người, anh có bao giờ quan tâm, để ý người khác như vậy đâu, anh cũng không thích nhần tin với người ta, càng đừng nói là rầy la như bây giờ.

Thẩm Trường An cống Lục Chi Ưu, bước đi từng bước, không nhịn được bật cười.

"Bác sĩ Thẩm em khó chịu như vậy anh... anh... lại còn cười em"
Lục Chi Ưu bắt mắt lôi kéo áo của Thẩm Trường An.

"Đừng lộn xộn." Thẩm Trường An nói.

"Bác sĩ Thẩm, anh hung dữ với em, anh dám... hung dữ với em"
Nói xong Lục Chi Ưu liền khóc lên.

Thẩm Trường An cảm giác được nước mắt của cô rơi lên cổ anh.

Âm áp.

Đối mặt với Lục Chi Ưu không vừa ý đã khóc, Thẩm Trường An luôn luôn lạnh lùng thế mà cũng luống cuống tay chân.

"Thôi... đừng khóc..." Anh dỗ.

"Anh mắng em anh hức... anh hung dữ với em Lục Chi Ưu vẫn khóc lóc không chịu bỏ qua, vừa khóc vừa không quên chỉ trích Thẩm Trường An.

"Anh không mắng em... đừng khóc nữa"

"Anh còn không thừa nhận, anh xấu lắm anh.. anh..."

Thẩm Trường An bây giờ đỡ luôn rồi, rốt cục là ai xấu chứ, là người đang nằm trên lưng anh đúng không?

"Được rồi, được rồi, là tôi sai, được chưa?" Thẩm Trường An đành xuống nước với cô.

"Vậy anh còn mắng em nữa không?" Lục Chi Ưu giọng còn nức nở, mềm mại hỏi.

"Không mắng nữa"

Nghe Thẩm Trường An nói, Lục Chi Ưu liền nín khóc.

Thẩm Trường An cảm giác thấy Lục Chi Ưu đang dụi đầu vào vai mình, sau đó

Anh cảm giác gò má của cô đang cọ cọ trên lưng mình, Thẩm Trường An nghĩ chắc là muốn lau nước mắt đây mà.

Thẩm Trường An cõng Lục Chi Ưu bước vào thang máy, đi lên tầng của bọn họ.

Anh cống cô đứng trước cửa nhà cô.

"Lục Chi Ưu, em để chìa khóa nhà ở đâu?" Anh hỏi.

Nhưng chả có ai trả lời.

"Lục Chi Ưu?"

Vẫn không có ai đáp lại.

Thẩm Trường An nghiêng đầu nhìn cô, hôm nay cô mặc áo sơ mi trắng đơn giản, váy đen cạp cao, áo sơ mi sơ - vin vào chân váy.

Anh quan sát cẩn thận, chân váy của cô không có túi, cô lại không mang giỏ xách, anh bỗng nhiên nhớ tới, lúc Khương Thang rời đi hình như cũng mang túi xách của Lục Chi Ưu theo rồi.

Thẩm Trường An toát mồ hôi.

Xem ra tối nay cô chỉ có thể ở lại nhà anh mà thôi.

Anh mang cô về nhà mình, vất vả mở cửa ra, dìu cô vào nhà, Thẩm Trường An nhẹ nhàng đỡ cô nằm lên giường.

Hai má cô đỏ ửng, gương mặt yên tĩnh, giống như đã ngủ say, anh nhẹ nhàng giúp cô cởi giày, đắp chăn lại.

Anh đứng lên bước vào phòng tắm, lấy cái khăn sạch nhúng nước lạnh rồi vắt cho khô mang ra ngoài.

Anh ngồi xổm bên giường, khe khẽ tém mái tóc của cô ra sau. Sau đó dùng khăn lông nhẹ nhàng lau mặt cho cô, giúp cô giảm nhiệt.

Sau khi làm xong, Thẩm Trường An chỉnh nhiệt độ điều hòa thích hợp, lấy một cái gối và chặn mới trong tủ ra.

"Ngủ ngon"

Anh nhẹ nhàng nói, sau đó ôm chặn gối ra ngoài.

Trước khi ra khỏi phòng, anh thuận tiện tắt đèn phòng ngủ, anh nhớ rõ cô có chứng sợ hãi không gian hẹp, cho nên đã để lại ngọn đèn ngủ màu cam.

Thẩm Trường An đem gối và chặn ném lên sofa, sau đó gác đôi chân dài lên nằm trên sofa, may là phòng khách có điều hòa, nếu không thì làm sao sống qua được tối nay.

Anh vừa nằm xuống, Đại Hắc và Bánh Trứng vui mừng chạy tới.

Đại Hắc tựa đầu lên ghế sofa, mở to mắt nhìn anh.

Nó chỉ vừa chạy đi chơi với Bánh Trứng có một lát thôi mà, sao chỗ ngủ lại bị chiếm rồi?

Thẩm Trường An nhìn nó, lấy tay vỗ vỗ đầu nó, "Tối nay bọn bây chịu khó ngủ trên sàn nhé"

Anh chiếm chỗ ngủ của bọn nó rồi, nhưng mà anh cũng không còn cách nào khác, ai bảo Lục Chi Ưu chiếm chỗ ngủ của anh làm chi?

Đại Hắc và Bánh Trứng cũng không ồn ào ầm ĩ, rất ngoan ngoãn nằm dưới sofa của Thẩm Trường An, lát sau đã nhắm mắt ngủ.

Thẩm Trường An gãi tay lên đầu, không hiểu sao anh lại nhớ tới nụ hôn ban nãy.

Ấm áp, mềm mại, nhẵn nhụi.

Anh đưa tay sờ sờ đôi môi mình, dường như vẫn còn cảm giác Lục Chi Ưu lưu lại trên đó.

Một lát sau, Thẩm Trường An lắc đầu nở nụ cười.

Thẩm Trường An ơi là Thẩm Trường An, mày điên mất rồi.

Thẩm Trường An vừa nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ thì đột nhiên nhớ ra gì đó, ngồi bật dậy.

Sau đó lấy áo khoác mặc vào rồi ra khỏi nhà.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Ăn Chực, Uống Chực, Giờ Lại Ngủ Chực

Sáng sớm, Lục Chi Ưu tự nhiên tỉnh giấc. Cô theo thói quen đuổi người một cái, rồi lại làm ồ trong chăn một lúc.

Khoảng vài phút sau cô mới chậm rãi mở mắt, tròn mắt đánh giá căn phòng xa lạ này.

Lục Chi Ưu bỗng nhiên bật dậy, cái chăn màu cà phê, kệ sách màu trắng, cái bàn trắng, bố cục này, cửa sổ này.

Đây đây đâu phải phòng ngủ của cô đâu!

Nhìn căn phòng này, Lục Chi Ưu thấy có chút quen mắt.

Cô xốc chăn bước xuống giường.

"Á... đầu đau quá..."

Vừa bước xuống liền thấy chóng mặt.

Cô tùy tiện buộc tóc lên, ôm đầu bước ra khỏi phòng ngủ.

Lục Chi Ưu nhẹ nhàng mở cửa phòng.

Má ôi!

Đây không phải là nhà của Thẩm Trường An sao?

Hèn gì lại thấy quen mắt như thế!

Một mùi hương thơm ngát tỏa ra từ phòng bếp, Lục Chi Ưu hóng cổ thăm dò, thì thấy bóng dáng Thẩm Trường An đang chuẩn bị bữa sáng trong phòng bếp.

Anh mặc một cái áo thun màu xám gọn gàng, quần thể thao màu xám càng tôn lên đôi chân dài của anh.

Ngón tay thon dài cầm con dao, xắt thịt hun khói thành từng miếng đều vào đĩa, sau đó xắt hành ra. Thịt hun khói màu đỏ kềm theo màu xanh của hành lá, trông thật ngon mắt.

Anh xoay người mở nắp nồi cháo, sau đó tắt bếp.

Thẩm Trường An chuẩn bị đem thịt hun khói và hành bỏ vào nồi cháo, quay người lại thì thấy Lục Chi Ưu đang đứng trước cửa phòng ngủ.

"Dậy rồi?" Anh hỏi.

Lục Chi Ưu vội vàng gật đầu.

"Dậy rồi thì vào phòng tắm đánh răng rửa mặt đi, tôi để sẵn bàn chải và ca trong phòng tắm rồi, xong thì ra ăn sáng."

"Dạ"

Lục Chi Ưu vội vào phòng tắm.

"Bác sĩ Thẩm, bàn chải mới để ở đâu, sao em không thấy?"

"Tôi để ở ngăn kéo thứ hai bên tay trái, bàn chải và ca đều ở trong đó"

"Khăn mặt đâu?"

"Khăn mặt ở cái kệ thứ hai"

"Dạ"

Lục Chi Ưu mở ngăn kéo thứ hai bên tay trái, ở bên trong có một cái túi, không những có bàn chải và ca mà còn có một chai nước hoa hồng.

Nhìn bàn chải và ca súc miệng màu hồng, Lục Chi Ưu nở nụ cười, thì ra bác sĩ Thẩm cũng có lúc chu đáo như thế, ấm áp quá đi mà hí hí

Trái tim thiếu nữ của Lục Chi Ưu sắp nổ tung rồi.

Sau khi đánh răng xong, Lục Chi Ưu để bàn chải vào ca súc miệng, sau đó đặt nó bên cạnh cái ca màu xanh của Thẩm Trường An.

"He... nhìn là đã thấy rất xứng rồi..." Cô lẩm bẩm.

Cô bóp sữa rửa mặt vào lòng bàn tay, nhỏ nước vào rồi xoa tạo bọt, sau đó rửa mặt sạch sẽ.

Hôm qua không tẩy trang đã ngủ, sáng nay dậy thấy mặt thật khó chịu, rửa mặt sạch sẽ rồi, cảm giác da cứ như được hồi sinh, thật là sướng khoái.

Trong lúc rửa mặt, rửa rửa rồi rửa, trong đầu cô đột nhiên hiện lên vài cảnh linh tinh.

Hình như có liên quan đến bác sĩ Thẩm thì phải.

Nhưng cô có cố gắng cỡ nào cũng không thể nào nhớ ra nổi.

Thôi, khó quá bỏ qua vậy, đói bụng quá...

Vì thế cô rửa sạch bột trên mặt bằng nước sạch, lau khô bằng khăn rồi đi ra ngoài.

Khi từ nhà tắm bước ra thì Thẩm Trường An đã đặt bữa sáng lên bàn ăn ngoài ban công.

Lục Chi Ưu nhanh chân chạy vụt qua, không ngần ngại mà ngồi xuống.

Trên bàn bày hai phần ăn giống nhau.

Hai chén cháo gạo kê, nhìn cháo trong chén, Lục Chi Ưu liền biết đây không phải cháo gạo kê bình thường, bởi cháo gạo kê bình thường làm gì mà nhìn ngon mắt như thế, chân giò hun khói được xếp trên mặt cháo và hành lá được rắc vào, hai trứng chiên vô cùng đẹp mắt, có thể nhìn thấy trông đỏ ngon lành, và hai ly sữa đầy ụ.

"Quào, bác sĩ Thẩm, không ngờ anh làm bữa sáng giỏi thế!" Lục Chi Ưu nuốt nước miếng, khen anh từ đáy lòng.

So với sandwich cô làm, hiển nhiên là bữa sáng Thẩm Trường An làm này hấp dẫn hơn rồi.

Ngẩng đầu cười cười với Lục Chi Ưu, Lục Chi Ưu hôm nay khác với mọi hôm, có thể là do mới rửa mặt, vài sợi tóc ướt dính trên mặt, không có một tí trang điểm nào, nhưng da dẻ vẫn trắng nõn, trên mặt có chút hồng hào, môi vẫn hồng hào như trướcmôihồng hồng hào hào.

Thẩm Trường An vô thức dời mắt sang chỗ khác.

"Bác sĩ Thẩm, anh sao vậy?" Lục Chi Ưu cảm thấy Thẩm Trường An hôm nay rất khác thường, bèn tò mò hỏi.

"Không... không có gì"

"Ồ"

"Được rồi, uống canh này đi" Thẩm Trường An đẩy chén canh qua.

"Canh giá đỗ?"

"Ừ, giá đỗ chứa nhiều vitamin C, có thể giải được rượu, vitamin trong đó có thể trợ gan giải độc, có thể dẫn cồn ra khỏi cơ thể nhanh nhất, giúp đẩy rượu ra khỏi cơ thể."

Thẩm Trường An đưa cái muống trong tay cho cô.

"Bác sĩ Thẩm, sao anh biết nhiều thế?" Lục Chi Ưu cầm muống, cô nhìn chén canh giá đỗ trước mặt rồi khuấy khuấy.

Thoải mái dễ chịu.

"Bác sĩ Thẩm, anh tốt với em quá"

Thẩm Trường An ngẩng đầu nhìn cô: "Uống nhanh đi rồi còn ăn cơm."

"Tuân lệnh!"

Lục Chi Ưu bưng cái chén lên, uống một hơi hết sạch, rồi bắt đầu ăn cơm.

Lục Chi Ưu múc một muỗng cháo, thổi hai hơi rồi cho vào miệng.

Gạo kê mang một mùi thơm ngát, vào miệng thì mềm, gạo kê nấu rất nhừ, còn có chân giò hun khói và hành lá, Lục Chi Ưu không nhìn được mà khen ngợi: "Woa... bác sĩ Thẩm... ngon quá đi... anh làm sao mà nấu được hay vậy? Không lẽ có bí kíp?"

Thẩm Trường An "Chả có bí kíp gì cả, chỉ bỏ một chút muối vào nồi cháo thôi?"

"Cho muối vào?"

"Ừ, bỏ muối vào cháo, không những làm tăng hương vị mà còn rất tốt cho dạ dày."

"Bác sĩ Thẩm, anh thật thông minh." Lục Chi Ưu cắn thìa khen ngợi anh.

Thẩm Trường An cười cười.

Lục Chi Ưu nhìn sang trứng chiên.

Cô lấy đũa gấp miếng trứng bỏ vào miệng, cắn nhẹ một cái, lòng đỏ trứng đậm đà liền chảy ra.

Lòng đỏ đậm đà và lòng trắng kết hợp hoàn mỹ, Lục Chi Ưu ăn ngon đến nỗi lưỡi mình sắp nổ tung luôn.

"À đúng rồi, bác sĩ Thẩm, sao em lại ở nhà anh thế?" Lục Chi Ưu nghi ngờ hỏi, cô rõ ràng nhớ là tối qua mình đến tiệc đóng máy, sao lúc tỉnh lại thì ở trong nhà bác sĩ Thẩm?

"À... Khương Thang gọi cho tôi nói em say... bảo tôi tới đón em"

"Em... uống say hả?" Lục Chi Ưu ngạc nhiên.

Cô ngừng ăn ngượng ngừng khuấy khuấy chén cháo, vẻ mặt đầy xấu hổ

Cô nức tiếng là "mượn rượu làm càn" đấy! Chắc hôm qua cô đã khóc lóc om sòm, giờ trò ngu ngốc với bác sĩ Thẩm rồi ☹▽☹

"Ờm... à... bác sĩ Thẩm tối qua... tối qua em có làm gì anh không"

Thẩm Trường An nắm chặt cái muống, rồi ngẩng đầu nhìn cô.

"Làm gì?" Anh hỏi.

"À... chính là... chính là cái đó đó?" Ánh mắt cô chột lóe.

Nhìn dáng vẻ úp úp mở mở của Lục Chi Ưu như thế, Thẩm Trường An cầm ly sữa uống một hớp, sau đó đứng dậy, lấy tay xoa xoa đầu cô.

"Hôm qua không có gì hết, mau ăn đi"

Nói xong anh cầm chén mình đem vào phòng bếp.

"Ui... thật sao?"

"Ừ"

Lục Chi Ưu cau mày suy nghĩ một lát, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra, cô lắc lắc đầu, nếu bác sĩ Thẩm đã nói không có, vậy chắc là không có, hình tượng nữ thần của cô vẫn còn nguyên!

Cô bưng ly sữa lên uống một hơi hết sạch.

"Bác sĩ Thẩm, bác sĩ Thẩm, em rửa chén giúp anh nha"

Cô cầm cái chén vôi vàng chạy vào phòng bếp.

Thẩm Trường An bỏ chén vào bồn rồi xoay người lại.

"Em mà rửa nữa, về sau chén bát nhà tôi phải đổi sang chén nhựa hết quá"

Lục Chi Ưu "..."

Giết người không dao chính là đây.

Lục Chi Ưu cười ngượng ngùng, cô bỏ chén vào bồn, "Được rồi, anh rửa đi"

Lục Chi Ưu nhìn lướt qua anh, thấy tay áo của anh, ma xui quỷ khiến thế nào mà đưa tay sang.

Cô giúp Thẩm Trường An xắn tay áo lên một cách vô cùng tự nhiên.

"Khi rửa chén thì phải xắn tay áo lên mới được, giống vậy nè, cho chắc vào sẽ không dễ rơi xuống." Cô vừa xắn giúp anh vừa nói.

Sau khi xắn tay áo giúp anh xong, cô ngẩng đầu nhìn anh, anh cũng đang cúi đầu ngắm cô.

Bốn mắt nhìn nhau, Lục Chi Ưu bỗng nhiên cảm thấy không khí trong phòng bếp trở nên mập mờ, không khí chung quanh có chút nóng lên.

Anh thấy ánh mắt của cô bây giờ khang khác so với bình thường.

"Lục Chi Ưu." Anh nhẹ nhàng gọi tên cô.

"Hả?"

"Tôi"

"Ting ting ting ting"

"Ting ting ting ting"

Chuông cửa bỗng nhiên dồn dập vang lên.

Không khí mập mờ bỗng tan biến.

Lục Chi Ưu u oán nhìn thoáng ra cửa, tiếng chuông vẫn còn quanh quẩn bên tai.

"À... bác sĩ Thẩm, vừa nãy anh muốn nói gì?" Lục Chi Ưu lại quay đầu, nhìn anh đầy mong chờ.

"À... muốn cảm ơn em thôi." Thẩm Trường An cười với cô.

"Hả?" Lục Chi Ưu không tin lắm.

"Mau ra mở cửa đi" Anh nói.

"Dạ"

Lục Chi Ưu bấu môi, rồi đi ra mở cửa.

Là ai? Là ai hả?

Sao đến sớm thế!!!!

Lục Chi Ưu mở cửa ra, vừa mở cô liền thấy một người phụ nữ mặc đồ màu xanh, rất có khí chất.

Lục Chi Ưu liền hỏi: "Dì là?"

Người phụ nữ nhìn cô, trong nháy mắt kinh ngạc, cô gái này sao trông quen mắt thế?

Lát sau, bà mỉm cười, nụ cười vô cùng xinh đẹp.

Bà lướt qua cô, dáng vẻ vô cùng quen thuộc với nơi này.

"A... dì..."

"Này, bảo bối đang rửa chén à, vất vả quá nha." Bà nói chuyện với Thẩm Trường An đang rửa chén trong bếp.

Bảo bối?

Lục Chi Ưu mở to mắt...dì ấy gọi anh là bảo bối.

Nghe giọng nói quen thuộc, Thẩm Trường An liền xoay người lại.

Nhìn thấy gương mặt mà anh vô cùng quen thuộc.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Cô Gái Này Thật Xinh Đẹp

"Mẹ, sao mẹ lại tới đây?"

Thẩm Trường An vừa hỏi, Lục Chi Ưu đã sợ đến ngây người.

Mẹmẹ?

Dì... dì đó là mẹ của Thẩm Trường An má ơi!!!

Bác sĩ Thẩm, nhà anh có đậu hủ không, cho em xin một miếng với

"Sao mẹ không tới được hả, con thật đúng là." Mẹ Thẩm để cái túi trong tay xuống sofa rồi ngồi xuống.

"Con"

"Nào, con đừng đứng đó, lại đây ngồi đi." Mẹ Thẩm nhìn sang Lục Chi Ưu rồi nói với cô.

Lục Chi Ưu lặng lẽ nuốt nước miếng, má ôi, má ôi, hồi hộp quá!

Cô đi từng bước từng bước tới chỗ mẹ Thẩm.

Nghĩ đến Lục Chi Ưu cô đây là người đã ra ngoài xã hội, trước ống kính, nơi công cộng đều có thể bình tĩnh đối mặt, nhưng khi đối

diện với mẹ của bác sĩ Thắm, cô thế mà lại cảm thấy tim muốn nhảy ra ngoài.

"Ngồi đi" Mẹ Thắm vỗ vỗ vị trí bên cạnh.

Lục Chi Ưu ngoan ngoãn ngồi xuống.

Cô cố gắng mỉm cười thật tươi nhìn mẹ Thắm.

Mẹ Thắm cũng không nói gì, cứ mỉm cười nhìn cô, tỉ mỉ quan sát cô, nhìn đến nỗi Lục Chi Ưu cảm thấy vô cùng hoang mang, bộ mặt cô có dính gì hả?

"Lục Chi Ưu?"

Lúc Lục Chi Ưu vẫn còn đang ngẩn người, mẹ Thắm bỗng nhiên lại gọi tên cô, khiến cô nhất thời khản trương.

"Có mặt!"

Cô bật thốt lên.

Xung quanh nhất thời yên tĩnh.

Sau khi la lên, Lục Chi Ưu ngơ ngác, đáp lời kiểu khỉ gù vậy!!

Cô vuốt vuốt tóc, xấu hổ quá, xấu hổ quá!!

"Hi hi" Thấy dáng vẻ như thế của Lục Chi Ưu, mẹ Thắm không kìm được bật cười.

Cô gái này sao chả giống như trên TV gì hết vậy, sao lại đáng yêu thế cơ chứ!!!

Thẩm Trường An ở bên cạnh cũng không nhìn được mà cong khóe môi.

"Đừng căng thẳng, bác có phải là cọp ăn thịt người đâu."

"Không... không có ạ"

Thật ra mẹ Thẩm là fan trung thành của Lục Chi Ưu, từng bộ phim của cô mẹ Thẩm dù có thức khuya cũng phải ráng lết xem cho hết.

Mẹ Thẩm vuốt ve tay Lục Chi Ưu.

"Thật xinh đẹp, đẹp hơn trên TV" Bà khen ngợi.

Lục Chi Ưu vừa mừng vừa sợ.

Thẩm Trường An rửa chén xong, ra khỏi phòng bếp.

"Hai người nói chuyện đi, con đi thay đồ"

"Đi đi đi đi" Mẹ Thẩm phát phát tay, vẻ mặt vô cùng ghét bỏ.

Lục Chi Ưu ngược mắt nhìn anh, trông thật đáng thương.

Thẩm Trường An nhìn cô, rồi bước vào phòng ngủ.

Anh vào phòng, thay đồ xong chợt nghe âm thanh nói chuyện rất lớn, từng trận tiếng cười giòn tan.

Anh nhíu mày bước ra ngoài.

Vừa ra liền thấy một cảnh tượng thế này.

Hai người vừa nãy còn đang ngại ngùng ngồi trên sofa, bây giờ đã ngồi ạch xuống thảnh thơi không chút hình tượng, đang vây quanh bàn trà, trên bàn đặt một cuốn album to đùng, hai người cứ thế mà bàn tán rôm rả.

“Mẹ Thắm, đây là bác sĩ Thắm ạ?”

“Đúng đó”

“Sao lúc nhỏ lại đen thế, ha ha ha ha.”

“Bác nói con nghe, lúc nhỏ nó thích uống nước tương lắm, chắc là do uống nhiều quá đấy.”

“Ha ha ha ha haThì ra lúc nhỏ bác sĩ Thắm còn có ham mê này nha!” Lục Chi Ưu cười đau cả bụng, không nhịn được mà dựa vào sofa lấy hơi.

“Sau đó bác và ba nó cảm thấy không thể để như vậy được, cho nên cấm không cho uống nữa, lúc đó nó còn ầm ĩ một trận... ha ha ha...”

“Không... không được rồi, bụng con đau quá, đã vậy còn ầm ĩ với bácha ha ha”

Thắm Trường An nhìn hai người cười mất cả hình tượng, cười đến chổng vó, khóe miệng run rẩy, đầu đầy vạch đen.

"A! Mẹ Thắm, đây là ai vậy?" Lục Chi Ưu chỉ vào cậu nhóc ở trong bức ảnh hỏi.

"Đây là đứa con lớn của bác, Thắm Lạc Dương."

"Hóa ra bác sĩ Thẩm còn có anh trai, Lạc Dương Trường An, hai cái tên đứng cạnh nhau rất có ý nghĩa đó."

"Ha ha ha, là bác đặt đó, thấy bác giỏi không?"

"Đương nhiên rồi, tại hạ bái phục!"

"Ha ha ha ha, bác thích"

"Mẹ, sao lại mang album của con ra đây?" Thẩm Trường An hỏi.

"Mang ra hồi nào, con để ở dưới TV nhá" Mẹ Thẩm không đồng ý, liếc anh một phát.

"A... Mẹ Thẩmmẹ Thẩm, bác sĩ Thẩm mặc quần yếm nè, đáng yêu quá đi!" Lục Chi Ưu giống như phát hiện ra đại lục mới, vô cùng ngạc nhiên.

"Phía sau còn có hình nó không mặc đồ nữa kìa"

"Quào ~ để con xem thử?"

"Ha ha ha ha... coi đi"

Thẩm Trường An đỡ trán.

Hai người này

Thật xấu tính

Bình thường mẹ anh đã đủ dở hơi rồi, nay thêm một người nhập hội, chỉ e là long trời lở đất.

"Con sắp đi làm rồi."

"Tiểu Ưu à, lát hồi chúng ta đi suối nước nóng nha?"

"Suối nước nóng, được ạ, con biết có một chỗ rất tốt, vô cùng thoải mái, điều kiện cũng tuyệt lắm!"

"Con nói con đi "

"Được được, ngâm xong rồi chúng ta đi ăn, ăn gì thì ngon nhỉ?"

"Ở gần chỗ đó có một nhà hàng Nhật mới mở, bác muốn đi không ạ?"

"Đi đi đi đi, bác thích ăn món Nhật nhất!"

Thẩm Trường An, "..."

Được thôi, anh bị coi nhẹ rồi, bị coi nhẹ một cách lộ lộ luôn.

Thật là đau lòng quá đi.

*

Thẩm Trường An cầm di động, nhìn status của mẹ mới vừa đăng.

Mẹ già: Có người đẹp bên cạnh, tâm trạng thật tốt!

Trong ảnh, mẹ và Lục Chi Ưu mặc áo tắm ngâm mình trong dòng nước đang selfie.

Ở dưới, bình luận liên tiếp ủa đến.

Ba già: vợ đẹp nhất

Thẩm Lạc Dương: Đây không phải là Lục Chi Ưu ư? Sao lại

Thẩm Ngọc Luân: Thì ra thằng nhóc Thẩm Trường An lại nhanh tay đến thế!

Thẩm Tự: nữ thần của con, nữ thần của con!

Mục Lạc: Hình như con biết được gì thì phải →_→

Mục Lạc.

Thẩm Trường An ngẩng đầu nhìn lướt qua chỗ Mục Lạc.

Vừa ngẩng lên thì thấy Mục Lạc đang nhìn mình cười bí hiểm.

"Đẹp cái ý nghĩ YY của cậu đi, không phải như cậu nghĩ đâu."

"Ồ! Đã gặp phụ huynh rồi cơ đấy, lại còn không như mình nghĩ!"

"Cậu có tin không?"

"Ơ ~ tớ tin! Tớ tin mà!"

Thẩm Trường An lờm anh, "Nói chuyện đàng hoàng."

"Được được, mình có ngu mới tin cậu."

Thẩm Trường An, "..."

"Kệ xác cậu, mình đi kiểm tra phòng bệnh" Nói rồi Thẩm Trường An cầm báo cáo bước ra ngoài.

Mục Lạc nhướn nhướn mi.

Có tật giật mình chính là đây chứ đâu

"Anh Thẩm, bác gái đăng trên mạng là sao ạ, còn có cái cô Lục Chi Ưu kia, là chuyện gì vậy?"

Mục Lạc đang định nhắn weixin tán gẫu với mẹ Thẩm, đang điều tra tình hình thì đột nhiên nghe thấy tiếng em gái mình.

Anh vội vàng tắt di động, đi ra ngoài xem thử.

Vừa bước ra đã thấy Mục Viện nắm chặt vạt áo blouse trắng của Thẩm Trường An không buông, vẻ mặt gấp gáp.

Thẩm Trường An đang nhú mào, ánh mắt nhìn cái tay Mục Viện đang nắm áo mình.

Mục Lạc thở dài, đi về phía hai người họ.

"Tiểu Viện, em làm gì vậy?"

"Anh Thẩm, anh nói đi, không phải như thế đúng không?" Mục Viện không thèm để ý đến Mục Lạc, lại hỏi Thẩm Trường An.

Mục Lạc nắm lấy cánh tay Mục Viện.

"Tiểu Viện, ở đây là bệnh viện, đừng quậy, ngoan" Anh thấp giọng.

Anh nắm tay Mục Viện, Mục Viện cầm lấy tay áo Thẩm Trường An.

"Anh còn có việc, chuyện này nói sau." Thẩm Trường An gạt tay Mục Viện ra khỏi người mình, rồi trực tiếp rời khỏi.

"Anh Thẩm!"

Mục Viện gạt tay Mục Lạc ra chạy theo Thẩm Trường An.

Mục Lạc đứng tại chỗ có chút mất mát, chí ít, trong mắt mấy cô ý tá, Mục Lạc vô cùng mất mát.

"Ba người này là sao vậy?"

"Ây da da, xem ra y tá thực tập mới tới có quan hệ với bác sĩ Mục của chúng ta rồi, xem chừng cũng có dính dáng tới bác sĩ Thẩm luôn ấy chứ."

"Tình tay ba?"

"Thật hay giả? Không lẽ y tá thực tập này thay lòng đổi dạ, vứt bỏ bác sĩ Mục của chúng ta chạy theo bác sĩ Thẩm, cậu thấy sao, tiểu Hạ?"

Hạ Căng bị gọi tên chợt phản ứng lại.

"Ơ... tôi cũng không rõ" Hạ Căng nói.

"Ây, bác sĩ Mục thật đáng thương, tôi chưa thấy anh ấy tốt với ai như cô y tá kia đâu, sao lại bị đá cơ chứ?"

"Bác sĩ Mục tốt lắm, nhưng thích bác sĩ Thẩm là chuyện bình thường, phái nữ ở bệnh viện chúng ta có ai có thể chống lại được sức hấp dẫn của bác sĩ Thẩm đâu, hoa sen lạnh lùng kiêu ngạo đấy."

"Đúng vậy ~"

Hạ Căng nhìn bóng dáng Mục Lạc cúi đầu mất mát ử dột rời đi, cảm thấy trong lòng thật ê ẩm.

"Tôi không đi mua đồ đâu, mấy cậu đi đi."

"Hả, sao vậy?"

"Tôi không muốn mua, được rồi, vậy nha, tôi đi đây." Nói rồi Hạ Căng đi theo hướng Mục Lạc vừa rời khỏi.

"Ờ, được rồi."

"Vậy hai tụi tôi đi đây"

"Ừ"

Mục Lạc mở cửa thang thoát hiểm, đang định đi xuống lầu thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, anh quay đầu lại thì thấy Hạ Căng đang đứng đó.

Anh hơi ngạc nhiên, đã mấy ngày rồi Hạ Căng không thèm để ý đến anh, sao hôm nay

Không chờ anh phản ứng lại, Hạ Căng đã đi đến cạnh anh.

Sau đó

Dang hai tay ôm anh vỗ vỗ lưng anh

Mục Lạc sợ ngây người!

WHAT?

Chuyện gì vậy?

"Mục Lạc, tôi biết anh rất buồn, không sao cả, nếu cảm thấy buồn thì cứ nói với tôi."

Buồn?

Buồn vì cái gì?

Hạ Căng vỗ vỗ vai anh vài cái rồi buông ra.

"Chuyện vừa nãy tôi đã thấy rồi, tôi biết trong lòng anh rất buồn, dù sao cô ấy đối với anh như thế, thật sự có hơi quá đáng."

Nhìn thấy cái gì?

Đối với tôi thế nào?

Quá đáng?

Ai?

"NàyHạ Căngkhông phải là cô hiểu lầm cái gì chứ?"

"Tôi tận mắt thấy rồi, anh cũng đừng xấu hổ, không có gì ghê gớm cả, yên tâm đi, tôi không cười anh đâu."

Mục Lạc co quắp, cô ấy đang nói gì thế, sao anh chẳng nghe hiểu gì hết?

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cạn
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Từ Bây Giờ Cô Đã Có Một Trợ Thủ Đặc Lực

"Mục Lạc, tôi nói anh nghe, cô y tá đó không biết quý trọng anh, là do cô ta không có phúc, tục ngữ nói, làm người phải luôn hướng về phía trước, phong cảnh phía trước càng đẹp!"

"Cô ấy? Quý trọng tôi? Sao cô ấy lại phải quý trọng tôi?"

"Haiz, anh đừng giả vờ, ai chả biết cái cô y tá ấy thay lòng đổi dạ, bỏ anh mà chạy theo bác sĩ Thẩm chứ."

Mục Lạc nổi ba vạch đen, bây giờ anh mới lờ mờ hiểu ra.

Ra là cô tưởng anh và Mục Viện là người yêu, nhìn cảnh vừa này, nghĩ rằng anh bị đá, cho nên mới chạy đến an ủi anh?

Đừng đừng đừng, anh phải giải thích cho cô rõ ràng, không thể để cô hiểu lầm

"Cái đó Hạ Căng, tôi xem cô như là."

"Được rồi, được rồi, như vậy đi, tối nay tôi mời anh ăn cơm, quên hết mấy chuyện này đi."

"Hả?"

Mời ăn cơm, cùng với cô ấy? (☆_☆)

"Thật hả? Mời tôi đi ăn thật hả?" Mục Lạc đổi giọng, dáng vẻ bi thương, vô cùng tội nghiệp.

Nhìn thấy Mục Lạc như thế, Hạ Căng thở dài, tội nghiệp quá đi!

"Thật đấy, tan làm gặp sau nhé!"

"Hạ Căng, cô thật tốt" Mục Lạc bỗng nhiên duỗi tay ôm Hạ Căng vào ngực.

"Không có gì, được rồi, tôi phải đi đây."

Ngay lúc Hạ Căng quay người đi, dáng vẻ đau thương của Mục Lạc trong nháy mắt bỗng chốc biết mất, trở lại dáng vẻ cáo già bình thường.

*

Lúc chuẩn bị đi suối nước nóng với mẹ Thẩm, Lục Chi Ưu vừa hay gặp Khương Thang mang túi xách của cô đến.

Lục Chi Ưu tiện thể quay về nhà thay quần áo.

"Mẹ Thẩm, chúng ta đi thôi."

Mẹ Thẩm đánh giá Lục Chi Ưu một chút.

Cô mặc váy liền dài tay dạng lưới sọc ca rô, viền đăng ten, làm bật lên dáng người cao ráo của cô, vạt áo cũng được viền đăng ten.

Chân cô mang đôi giày cao gót mũi nhọn màu nude.

Mái tóc dài mượt, gương mặt xinh đẹp, mẹ Thẩm rất vừa lòng nhìn Lục Chi Ưu, đúng là xinh đẹp hơn gấp trăm lần trên TV.

"Được rồi."

Lục Chi Ưu tự nhiên bước đến kéo kéo cánh tay mẹ Thẩm, ở cùng nhau được một lúc rồi, nên hai người đã thiết lập một tình hữu nghị sâu sắc.

Lục Chi Ưu và mẹ Thẩm đến "Bạch Hải"

Vì "Bạch Hải" dựa vào thung lũng, cho nên nước nóng nơi này luôn lưu động, mỗi ngày đều thay nước mới, nguồn nước rất sạch, là suối nước nóng mà Lục Chi Ưu và Hứa Kiều thích nhất.

Vì bây giờ đang là hè, nhiệt độ cao, nước lại nóng, cho nên nơi đây lắp đặt máy điều hòa nhằm hạ nhiệt độ xuống.

Lúc này ở chính giữa đã có một cái hồ nước nóng vô cùng lớn, hơi nóng trong hồ cuộn cuộn bốc lên, vài cánh hoa hồng đang nổi bông bên trong.

Hai người ngâm mình bên trong hồ.

"Thoải mái quá" Lục Chi Ưu cảm thán.

"Vô cùng thoải mái."

"Mẹ Thẩm, sao bác bảo dưỡng tốt thế ạ, vừa nãy lúc bác đi vào, con còn tưởng tượng là"

"Tưởng là tình địch của con?" Mẹ Thẩm cười nói.

Lục Chi Ưu, "..."

Vì sao ngay cả cái này mà mẹ Thẩm cũng biết vậy?

Xấu hổ quá.

"Mẹ Thắm trẻ quá, không giống mẹ của bác sĩ Thắm tí nào."

"Ha ha...có thể là do tâm trạng tốt, bác và hai anh em nhà nó đi ra ngoài, đúng là không ai nhận ra bác là mẹ tụi nó đâu." Nói tới đây, mẹ Thắm có chút kiêu ngạo.

Lục Chi Ưu uống một ngụm nước chanh đặt ở bên cạnh.

"Ngay cả con cũng nhìn không ra mà."

"Bác thấy rồi, đáng vẻ ghen đó ~" Mẹ Thắm trêu cô.

Lục Chi Ưu ngượng ngùng.

"Đúng rồi, bộ <Thanh Sam Nghê Thường> của con đóng máy rồi hả?" Mẹ Thắm đột nhiên hỏi cô.

"Dạ?" Lục Chi Ưu kinh ngạc.

Vừa nhìn đáng vẻ này của Lục Chi Ưu, Mẹ Thắm biết ngay cô đang nghĩ gì.

"Đừng nhìn bác như thế, bác là fan trung thành của con đấy."

"Dạ?" Lục Chi Ưu ngờ ngác luôn rồi.

Cái... gì... Mẹ Thắm vừa nói là fan của mình? Bất ngờ thật.

"Dạ, rồi, vừa đóng máy hôm qua."

"Khi nào chiếu? Thật mong chờ quá, bác nhìn thấy ảnh tạo hình của con rồi, đẹp tuyệt vời luôn."

Lục Chi Ưu len lén cười trong lòng.

Cho hỏi, được mẹ chồng tương lai khen thì nên trả lời ra sao, online chờ trả lời!! Gấp gấp!!

"Vài bữa nữa, ngày 20 tháng 8 ạ"

"Mau lên, hóng quá ~" Mẹ Thắm nắm nắm tay, vẻ mặt đầy chờ mong.

Mẹ Thắm sao lại đáng yêu thế, không giống như một trưởng bối tí nào, ở chung với bác ấy rất tự nhiên.

Hai người có cảm giác chỉ hận gặp nhau quá muộn.

"Mẹ Thắm, bác kể cho con nghe chuyện lúc nhỏ của bác sĩ Thắm đi." Lục Chi Ưu hưng phấn bưng bưng.

Mẹ Thắm dựa vào vách đá cạnh hồ.

"Nó hồi nhỏ à, muốn kể chuyện lúc nhỏ, có kể mấy ngày mấy đêm cũng không hết đâu."

"Bác sĩ Thắm lúc nhỏ có ngoan không bác?"

Nhìn bác sĩ Thắm bây giờ, lúc nhỏ chắc cũng là một bé ngoan mà.

"Nó? Nó mà ngoan? Nó đen tối thì có." Mẹ Thắm nở nụ cười.

"Bác sĩ Thắm đen tối? Sao có thể chứ?"

"Con đừng nhìn dáng vẻ không dính khói lửa nhân gian của nó mà lầm, nó mà xấu xa thứ hai thì đừng ai đứng nhất, ngay cả anh

của nó cũng chịu khổ bao lần vì nó."

Lục Chi Ưu để ý, mỗi lần nhắc đến Thẩm Trường An và Thẩm Lạc Dương, trên gương mặt của bà đều mang nét cười, rõ ràng, mẹ Thẩm vô cùng hài lòng với hai đứa con này của mình.

"Từ từ rồi con sẽ biết" Mẹ Thẩm cười bí hiểm.

Sức chiến đấu của phụ nữ vô cùng lớn, sau khi ngâm nước nóng xong Lục Chi Ưu và mẹ Thẩm tiêu diệt một bàn tiệc xa hoa, sau đó lại đi dạo vài tiếng ở trung tâm thương mại, hai người mua một đồng hồ, cái này xinh, cái này đẹp, cái này hợp với con, cái kia hợp với bác.

Kết quả chính là, mua mua mua.

Đi dạo với mẹ Thẩm cả ngày, buổi tối về nhà, Lục Chi Ưu cảm thấy đôi chân của mình như bị rút gân.

*

Chạng vạng hôm nay, mẹ Thẩm hưng phấn ôm một túi quần áo to về nhà.

"Vợ ời, em về rồi, sao lại vui thế?"

Thấy vợ mình về, ba Thẩm bật dậy từ sofa, vui vẻ chạy đến, cầm lấy mấy cái túi mua sắm trong tay bà.

"Em đương nhiên vui rồi, đi cùng với con dâu mình sao không vui cho được."

"Mẹ nói Lục Chi Ưu?" Thẩm Lạc Dương đang nấu ăn trong phòng bếp, nghe mẹ nói không nhin được mà ló đầu ra hỏi.

"Bingo, đúng rồi"

"Mới thế đã xác định là con dâu mẹ rồi?" Thẩm Lạc Dương líu lú.

"Đương nhiên, con không biết chứ, mẹ thích cô bé Lục Chi Ưu này lắm." Nhắc đến Lục Chi Ưu, trong mắt mẹ Thẩm không giấu được nét cười.

"Mẹ nhận người ta làm con dâu, Thẩm Trường An nghĩ sao? Mẹ không sợ nó không chịu hả?" Thẩm Lạc Dương tạt cho một gáo nước lạnh.

"Trừ nấu cơm cho nhà mình ra, con có thấy nó nấu cho cô gái nào chưa, rửa chén cho cô gái đó, còn nữa, còn để con gái nhà người ta qua đêm ở nhà mình?"

Nghe mẹ Thẩm nói xong, ba Thẩm và Thẩm Lạc Dương đều giật mình.

"Nó nấu cơm cho Lục Chi Ưu?" Ba Thẩm.

"Nó rửa bát cho Lục Chi Ưu?" Thẩm Lạc Dương.

"Nó để Lục Chi Ưu qua đêm ở nhà nó?" Ba Thẩm.

"Ừ ừ".

Ba Thẩm và Thẩm Lạc Dương nhìn nhau, bỗng chốc cảm thấy tam quan của mình đã bị phá vỡ.

"Con anh thông suốt rồi?"

"Em con nó biết yêu rồi?"

"Bởi thế mẹ mới bảo Lục Chi Ưu là con dâu tương lai nhà mình."
Mẹ Thẩm cười đắc ý.

"À, đúng rồi, Thẩm Lạc Dương, chuyện em con tính xong rồi, thân là anh, con thì khi nào?" Mẹ Thẩm chuyển đề tài sang Thẩm Lạc Dương.

"À... mẹ già à, con không gấp không gấp" Thẩm Lạc Dương ngượng ngùng.

"Mày không vội, nhưng mẹ mày vội, không nhìn coi mẹ già cỡ nào rồi."

"Già?" Thẩm Lạc Dương thành thạo xào chân gà trong chảo.

Anh gấp chân gà để vào đĩa, sau đó lấy nước chanh, rưới lên chân gà, lấy nắm rau thơm để trang trí.

"Mày sắp 32 rồi!"

"Stop, mẹ già, con mới 30 thôi, cảm ơn"

"Mẹ chẳng phải nói là sắp thôi sao."

"Ày, sắp của mẹ là 2 năm nữa đấy."

"Mẹ không biết, mày phải đem con dâu về cho mẹ, nếu không mẹ không để yên đâu."

"Mẹ không phải đã có Lục Chi Ưu rồi sao, còn con ấy à, con còn chả có crush nữa mà."

"Mày lớn chừng này rồi, 30 tuổi đầu, vẫn là trai zin, còn không biết xấu hổ hả?"

"Khụ khụ... có thể uyển chuyển chút được không..." Thẩm Lạc Dương bị sặc bởi lời mẹ mình nói, yếu ớt đáp lại.

"Hừ, không được"

Thẩm Lạc Dương nhìn sang ba mình, ba Thẩm cho anh một ánh mắt "tự mà lo" đi.

Lúc ăn cơm.

"Ting ting"

Weixin mẹ Thẩm vang lên, bà mở điện thoại ra xem.

Con dâu: Mẹ Thẩm, đừng quên hiệp ước của chúng ta đó ←_←

Mẹ Thẩm cười cười, sau đó hồi âm lại.

Mẹ chồng: Yên tâm, yên tâm, có mẹ ra trận, một chọi được hai
→_→

Ba Thẩm thấy vợ mình vừa ăn cơm vừa nhìn điện thoại cười ngây ngô, cảm thấy địa vị mình đang bị lung lay.

*

Buổi tối sau khi tắm rửa xong, Lục Chi Ưu nhận được tin nhắn của Thẩm Trường An.

Bởi vì bệnh viện thay đổi lịch trực đột xuất, cho nên tối nay anh ở lại trực đêm không về, bảo cô tự mình ăn cơm tối.

Lục Chi Ưu nhanh chóng gửi tin lại cho anh.

Không lâu sau, cô nhận được tin nhắn của anh.

Nam thần nhà tôi: Tôi đặt chìa khóa nhà ở dưới chậu hoa, tôi không về, tối nay em cho bọn Đại Hắc và Bánh Trứng ăn nhé.

Đọc đến đây, Lục Chi Ưu ngồi "phịch" xuống giường.

Oh my god.

Bác sĩ Thẩm giao chìa khóa nhà cho mình!

Lục Chi Ưu vội vàng đứng dậy, mang dép lê vào chạy qua nhà bác sĩ Thẩm.

Quả nhiên cô tìm được chìa khóa nhà anh ở dưới chậu hoa.

Cô cầm chìa khóa mở cửa ra.

Vừa vào cửa liền nhìn thấy Đại Hắc và Bánh Trứng nằm trên sofa.

"Hey! Girl and boy, về nhà chị nào, hôm nay bác sĩ Thẩm không về."

Mang Bánh Trứng và Đại Hắc về nhà, cho tụi nó ăn thức ăn rồi dỗ tụi nó ngủ.

Lục Chi Ưu nằm trên giường, cô cầm chìa khóa nhà Thẩm Trường An, nắm rồi lại mở ra.

Một lát sau, cô lấy chìa khóa nhà mình từ trong túi xách ra, sau đó móc chìa khóa của Thẩm Trường An vào trong xâu chìa khóa của mình.

Cô vô cùng hài lòng khi nhìn thấy chìa khóa của mình và Thẩm Trường An nằm cạnh nhau.

"Hí hai cái chìa khóa thôi mà cũng xứng đôi phết"

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Ba Cô Gái Cùng Ăn Bbq

Ngày hôm sau, Lục Chi Ưu ngủ một mạch đến trưa.

Đã lâu rồi cô mới ngủ được một giấc ngon như thế, lúc trước do phải đi quay cho nên mỗi ngày đều thức dậy từ sáng sớm, bây giờ đã đóng máy, cô có thể nghỉ ngơi thoải mái rồi.

Sau khi dậy, Lục Chi Ưu bước vào phòng tắm tắm rửa, kể đó quần khăn tắm ngồi trên sofa xem TV.

Trên TV đang chiếu bộ phim <Lão cừu môn> hot nhất hiện nay

<Lão cừu môn> là bộ phim hot nhất năm nay, nhưng do lúc trước cô bận quay phim cho nên không rảnh để xem, bây giờ đã có thời gian mà "đu" phim.

Nữ chính của <Lão cừu môn> chính là Triệu Lệ Dĩnh, cô ấy và cô đều là tiểu hoa đán, dạo này nhờ <Lão cừu môn> mà càng trở nên nổi tiếng.

Triệu Lệ Dĩnh là một trong số ít bạn bè trong giới của cô, Lục Chi Ưu tuy là diễn viên, nhưng lại không thích giao lưu với diễn viên, vì thế người trong giới trừ quan hệ hợp tác ra thì cô cũng ít để ý đến ai.

Nam chính <Lão Cửu Môn> là ông chồng quốc dân đến từ Hong Kong Trần Vỹ Đình, hai người bọn cô tuy chưa hợp tác lần nào, nhưng bởi vì Dĩnh Bảo, cho nên hai người cũng coi như quen biết, ngoại hình tuy rằng không phải kiểu thịt tươi Hàn Quốc, nhưng rất man, rất thích cười, thoát nhìn rất có sức hút.

Lệ Dĩnh và Vỹ Đình nhờ bộ phim này mà trở thành couple vợ chồng Khải Nguyệt, mỗi ngày đều lên Hot search Weibo, dân mạng đều kêu gào ship, vợ chồng Khải Nguyệt mau thành đôi.

Xem được một lúc, Lục Chi Ưu nhận được điện thoại của Hứa Kiều.

"Alo? Kiều Mạch ~"

"Nghe thiên hạ đồn cậu đóng máy rồi, sao, đi ăn BBQ không? Hẹn luôn cả Dĩnh Bảo, ba đứa mình lâu rồi không gặp, vẫn chỗ cũ nha, nghe nói Lệ Dĩnh cũng mới trở về từ Hoàn Điểm."

"Được, mình mới vừa xem phim của Dĩnh Bảo đây, để mình nhắn weixin hẹn cô ấy."

"Được, nửa tiếng nửa mình đợi cậu dưới lầu, cho cậu nửa tiếng đấy, lo mà sửa soạn đi."

"Biết rồi, biết rồi."

Sau khi tắt máy, Lục Chi Ưu mở weixin lên, nhắn cho Lệ Dĩnh một tin.

"Triệu tiểu đao, Kiều Mạch hẹn tụi mình đi ăn BBQ kìa, vẫn chỗ cũ nha."

Gửi tin đi rồi cô vội vàng chạy đi make up, thay đồ.

Không lâu sau cô nhận được tin trả lời của cô ấy.

"Được, mình đang ở nhà buồn đến nỗi mốc rồi đây."

Cô trả lời lại bằng icon mặt cười hơn hở.

Lục Chi Ưu ngồi trước gương trang điểm nhẹ nhàng, mọi khi cô mà trang điểm phải mất hơn nửa tiếng, nhưng bây giờ chỉ cần 10 phút là xong.

Cuối cùng cô đánh son Amore lên môi, dạo này cô rất thích xài mỹ phẩm của hãng Amore này.

Son Amore này vỏ ngoài rất đẹp, hương thơm ngát, cây son của cô màu đỏ, môi của cô vốn dĩ rất xinh, hơn nữa lại rất hợp với màu đỏ, tô lên rất sáng da.

Cô chọn cái áo sơ mi màu xanh, quần short lưng cao màu trắng, áo khoác ngoài màu hồng, đi đôi giày màu trắng.

Hiệu quả thị giác này đúng thật là, đôi chân vốn dĩ thon gọn, bây giờ lại càng khiến cho người ta có cảm giác chân thật dài.

Cô vén mái tóc dài ra phía sau, cầm lấy túi xách, thuận tay quơ lấy cặp kính râm, rồi mới rời khỏi phòng ngủ.

Đại Hắc và Bánh Trứng lúc này còn đang nằm ngủ ngoài ban công, Lục Chi Ưu đổ cho tụi nó một ít thức ăn cho chó rồi mới đi xuống dưới lầu.

Vừa đến cổng khu chung cư, từ xa cô đã nhìn thấy Hứa Kiều lái chiếc BMW. Váy ôm sát mỏng, mặc một cái áo khoác màu đỏ và đôi

giày da mũi nhọn cùng màu.

Vừa mới lên xe, Lục Chi Ưu đã ngửi thấy mùi bánh matcha thơm lừng.

"Kiều Mạch, cậu làm bánh matcha hả? Thơm quá đi!" Lục Chi Ưu nhìn khắp nơi, sau đó nhìn thấy một cái túi đóng gói rất tinh xảo đặt ở ghế sau.

Hứa Kiều nhìn ánh mắt hận không thể dính chặt vào bánh matcha của Lục Chi Ưu, nhìn không được mà nói, "Đừng mơ mình cho cậu ăn bây giờ, đợi lát nữa ăn cùng với Dĩnh Bảo."

"Được, được, mình biết rồi." Lục Chi Ưu ủ rũ quay đầu lại.

Không lâu sau hai người đã đến căn biệt thự ở ngoại thành.

Đây là chỗ cũ mà bọn họ đã nói.

Chỗ này là biệt thự mà ba Hứa Kiều mua tặng cho cô, ngày thường Hứa Kiều rất ít khi đến đây, nhưng những lúc liên hoan, vì Lục Chi Ưu, Cố Kỳ Hành, Hà Cẩm Duyên, Lệ Dĩnh đều là người của công chúng, cho nên những lúc như thế bọn họ đều hẹn đến đây, biệt thự này đương nhiên trở thành căn cứ bí mật của bọn họ.

Lúc hai cô tới nơi, Lệ Dĩnh đã đến rồi, cô ấy bày vĩ nường, lò nường đầy đủ lên bàn.

Hôm nay Lệ Dĩnh mặc một cái áo thun màu trắng kèm với váy yếm, mang đôi giày trắng, nhìn rất thoải mái.

Mặt bánh bao tròn tròn, tóc búi kiểu củ tỏi, trông rất đáng yêu.

"Dĩnh Bảo yêu dấu, lâu rồi không gặp ~" Lục Chi Ưu vừa nhìn thấy Lệ Dĩnh liền vội vã chạy tới, hai người ôm nhau chào hỏi.

"Đúng đúng, dạo này cắm đầu vào đoàn phim, lâu rồi không gặp các cậu."

"Chiến sĩ thi đua của ngành nha, một năm có 360 ngày, cậu ở trong đoàn phim hết 359 ngày rồi." Hứa Kiều trêu cô.

"Đương nhiên rồi, nếu không sau này làm sao giữ vững được danh hiệu nữ hoàng rating đây?" Lệ Dĩnh nói đùa.

Lục Chi Ưu và Hứa Kiều đưa mắt nhìn nhau.

Không lâu sau ba người đã đem thịt ba chỉ, thịt bò, thịt dê, sườn heora ngoài sân.

Lục Chi Ưu phụ trách bưng chén đĩa, Hứa Kiều phụ trách lau bàn sắp ghế, Lệ Dĩnh phụ trách nướng thịt.

Trong giới, Lệ Dĩnh nổi tiếng là ham ăn, không những thích ăn, mà còn rất sành ăn.

"Dĩnh Bảo, dạo này cậu với Vỹ Đình rất hot ở trên weibo nhá, vợ chồng Khải Nguyệt cũng không phải là hư danh nhỉ, sao sao, cậu nghĩ sao?" Lục Chi Ưu tò mò hỏi.

"Nghĩ gì là nghĩ gì?" Lệ Dĩnh cầm cái gắp thức ăn sửng sốt một lúc, sau đó tiếp tục nướng thịt vô cùng bình tĩnh.

"Nói nhảm, theo đuổi anh ấy!" Lục Chi Ưu nhin không được trêu cô.

Lệ Dĩnh hơi 囧, "Hả.cậu nói gì thế?"

"Có phải tớ nói bậy hay không, ai có mắt đều có thể nhìn ra Trần Vỹ Đình thích cậu hết, cậu thân là người trong cuộc, không lẽ lại không biết?"

"Cậu không cần lo mình với Vỹ Đình ra sao đâu, cậu cứ lo cho chuyện của mình trước đi."

Lục Chi Ưu bấu môi, chuyện sớm muộn thôi, gấp cái gì?

Lệ Dĩnh thành thực cầm cái gấp trở thịt nướng trên vỉ, đến khi hai mặt đều nướng chín vàng, cô mới bắt đầu quét nước sốt, rắc gia vị lên.

Ngay lập tức mùi thịt nướng thơm phức tỏa ra khắp nơi.

"Thơm quá!" Lục Chi Ưu nhìn thịt nướng trên vỉ, nuốt nước miếng.

"Ăn thử không?" Lệ Dĩnh hỏi.

"Được được" Lục Chi Ưu vội vàng gật đầu.

Lệ Dĩnh lấy cái gấp kẹp miếng thịt ba chỉ đã được nướng chín lên, thổi thổi rồi đưa đến bên miệng Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu mặc kệ có nóng hay không, nhét ngay vào miệng mình.

"wa...ngon quá"

Lệ Dĩnh cầm lấy mấy cái đĩa ở trên tay Lục Chi Ưu, gấp thịt bỏ vào.

"Bưng qua đây đi."

"OK"

Lúc Lục Chi Ưu và Lệ Dĩnh bưng thịt qua, Hứa Kiều đã dọn bàn ăn xong xuôi.

Trên bàn đặt ba ly đá bào matcha, ba phần bánh ngọt matcha, và mấy đĩa rau xà lách, đủ loại tương, kimchi, gừng, hành, tỏi, còn cô thì đang ngồi trên ghế chờ mang thịt nướng tới.

"Cuối cùng cũng đến rồi."

Ánh mắt Hứa Kiều cứ chăm chăm vào đĩa thịt nướng trên tay các cô.

Hai người đặt thịt nướng lên bàn ăn.

"Đợi xíu, tụi mình chụp hình kỉ niệm nào!" Lục Chi Ưu nói.

"Đương nhiên, mình phải đăng Weibo, thế nào cũng sẽ có fan nói mình gây thù chuốc oán cho coi" Lệ Dĩnh cười nói.

"Đoán là mấy bạn ấy cũng không muốn nhìn tụi mình đâu, cả ngày show ân ái, show mỹ thực"

Lục Chi Ưu đứng đầu, Lệ Dĩnh và Hứa Kiều đứng bên cạnh cô.

"1 2 3 Kimchi..."

Sau khi chụp xong.

"Ăn nào ăn nào."

Ba người ngồi vào chỗ, bắt đầu ăn từng miếng thịt, vô cùng vui vẻ.

"Rất muốn hưởng thụ một cuộc sống như thế này." Lệ Dĩnh phát biểu.

"Mình cũng vậy, lâu rồi không được thoải mái thế này, may là <Thanh Sam Nghê Thường> đã đóng máy, mình có thể tranh thủ nghỉ ngơi một chút, dù gì cũng không có thiếu tiền xài, cho nên mình sẽ quyết định không nhận đại diện phát ngôn, quảng cáo, tập trung tinh thần để theo đuổi nam thần nhà mình.

"Ừ ời, cậu chả có tiền đồ gì cả, tới bây giờ vẫn chưa thu vào túi nữa hả?" Hứa Kiêu nhin không được đăm cho cô một nhát.

"Hứ, ít nhất cũng đã có chút tiến triển rồi đấy thôi."

"Có tiến triển gì thế?" Lệ Dĩnh hỏi.

"Bây giờ mình đã có quân sư rồi, hơn nữa quân sư này hoàn toàn là một cánh tay đắc lực. Lục Chi Ưu cười đắc ý.

Hứa Kiêu không quen nhìn dáng vẻ đắc ý của Lục Chi Ưu, nhin không được lấy tay vỗ trán cô.

"Nói mau, là ai hả?"

"Mẹ Thẩm."

Lục Chi Ưu vừa dứt lời, Hứa Kiêu và Lệ Dĩnh đều há hốc mồm đầy bất ngờ.

"Phắc, Lục Chi Ưu, phục cậu luôn, nhanh thế mà đã thu phục được mẹ người ta rồi, tại hạ bái phục, bái phục!" Hứa Kiêu nói.

"Mẹ Thẩm rất thích mình mà, bác ấy là fan trung thành của mình đó" Nói đến đây, Lục Chi Ưu lại bắt đầu kiêu ngạo.

"Làm chơi mà ăn thật nha, bác sĩ Thẩm sắp bị thu phục rồi!" Lệ Dĩnh bật ngón tay cái với cô.

"Ha ha ha, cho cậu mượn may mắn của mình nè!"

Mấy người Lục Chi Ưu chơi cả một buổi chiều, đến khi trời tối mới bắt đầu thu dọn đồ đạc quay về.

Buổi tối về đến nhà, lúc Lục Chi Ưu đang chuẩn bị tẩy trang đi tắm thì nhận được điện thoại của Khương Thang.

"Alo, có chuyện gì thế?"

"Chị Lục, ngày mai chúng ta phải đến Thượng Hải quay Thế Giới Vui Vẻ, chị quên rồi hả?"

"Hả?"

Đúng là, nếu Khương Thang mà không gọi điện nhắc nhở, cô đã quên mất rồi.

"Em biết ngay là chị không nhớ mà, nên mới gọi điện nhắc chị, ngày mai 12 giờ trưa em đến đón chị, chuyến bay lúc 1 giờ 30, khoảng 8 giờ tối mới bắt đầu ghi hình."

"Ừ, biết rồi, may có cậu nhắc, chị quên mất tiêu."

"Không có gì, chị Lục, chị mau đi nghỉ sớm đi, nghỉ ngơi cho thiệt tốt, ngày mai mới có thể xinh đẹp ngời ngời được!" →_→

"Ừ, được rồi."

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cạn
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Hôn Trộm Bị Bác Sĩ Thẩm Phát Hiện

Sau khi tắm xong, Lục Chi Ưu đắp mặt nạ, sau đó Lục Chi Ưu chìm vào giấc ngủ dưỡng nhan.

Hôm sau, Lục Chi Ưu tự thức dậy, cô nhìn thoáng qua đồng hồ báo thức trên đầu giường, hơn 9 giờ rồi, cô vội vàng ngồi dậy, vọt đi đánh răng rửa mặt.

Rửa mặt xong, Lục Chi Ưu ngồi trước gương, trang điểm theo phong cách nhẹ nhàng.

Mặc gì thì đẹp đây?

Cái này vậy.

Váy chữ A liền thân không tay màu đen, từ cổ xuống ngực là lớp voan mỏng màu trắng, váy dài đến đùi Lục Chi Ưu làm lộ ra đôi chân dài thẳng tắp, dưới chân mang một đôi giày cao gót màu nude, khiến cho cô cao lên không ít.

Lục Chi Ưu ngồi trên sofa một lát, sau đó đứng dậy đi sang nhà Thẩm Trường An.

Cô đứng bấm chuông cả buổi mà vẫn không thấy Thẩm Trường An ra mở cửa.

Không lẽ tối qua anh không về nhà?

Lục Chi Ưu ngạc nhiên.

Cô lấy điện thoại ra xem thử, bây giờ mới 11 giờ, vì thế cô quay về nhà, làm vài miếng sandwich, sau đó bỏ vào hộp đựng cơm rồi mang đến bệnh viện.

Bác sĩ Thẩm, em đến thăm anh đây ~

Khi Lục Chi Ưu đến bệnh viện vừa lúc gặp được Mục Lạc.

"A ~ Lục Chi Ưu?" Mục Lạc ngạc nhiên nhìn cô.

"Hi ~"

"Tìm Thẩm Trường An hả?" Mục Lạc bày ra dáng vẻ cô không nói tôi cũng biết.

Lục Chi Ưu cũng không có gì để giấu giếm, sáng khoái gật đầu.

"Anh ấy có ở đây không?"

"Bây giờ chắc đang ở phòng nghỉ nghỉ ngơi rồi, tối qua cậu ấy có một ca mổ."

Phòng nghỉ?

Lục Chi Ưu lẩm bẩm, bỗng nhiên tiến lại gần Mục Lạc: "Anh trai, phòng nghỉ ở đâu vậy?"

Mục Lạc cười cười, anh biết thế nào Lục Chi Ưu cũng hỏi mà.

"Đi, tôi dẫn cô tới đó."

Ây da, có cảm giác mình lại có thêm một trợ thủ nữa nha.

Lục Chi Ưu cảm thấy mình sướng muốn bay lên trời luôn rồi.

"Đây, chính là nơi đó, cô vào đi, tôi không vào đâu." Mục Lạc chỉ căn phòng ở phía trước, trên tấm bảng trước cửa để hai chữ thật to.

Phòng nghỉ.

"Được rồi, cảm ơn anh nha ~"

"Không có chi."

Sau khi cảm ơn Mục Lạc, Lục Chi Ưu bước đến phòng nghỉ.

Cô nhẹ nhàng gõ cửa, không có ai đáp lại, vài giây sau, Lục Chi Ưu khe khẽ đẩy cửa phòng ra.

"Bác sĩ Thẩm, anh có ở đây không..."

Lục Chi Ưu bỗng dưng im bật, vì cô nhìn thấy Thẩm Trường An nằm trên giường, khoanh tay trước ngực, mắt nhắm lại, có lẽ là đang ngủ.

Lục Chi Ưu rón rén bước vào, cô đặt hộp sandwich tình yêu mình làm cho anh trên bàn.

Cô chậm chậm đi tới bên giường của Thẩm Trường An, ngồi xổm xuống.

Cô chống cằm ngắm nhìn vẻ mặt đang ngủ của anh.

Ánh mắt của cô tựa như tia laser quét khắp mặt anh, anh nhắm mắt, hàng mi dài tạo thành một dãy bóng mờ xinh đẹp, sóng mũi

vừa cao vừa thẳng.

Tầm mắt của cô chậm rãi di chuyển từ mũi xuống bờ môi anh, không thể không nói, đôi môi Thẩm Trường An xinh đẹp nhất trong số những người đàn ông Lục Chi Ưu đã gặp, trước kia thường nghe người ta nói, môi mỏng bạc tình, không biết là thật hay giả.

Cô nhìn bờ môi của anh.

Ôi không biết khi hôn sẽ có cảm giác gì hay là, lén hôn thử một cái?

Ặc. có nên không nhỉ, rủi như bác sĩ Thẩm bỗng dừng tỉnh lại thì sao bây giờ?

Chắc là không đâu anh đang ngủ có nên hôn hay không?

Sau vài giây ngẩn ngủ, trong đầu Lục Chi Ưu đã chia thành hai team.

Team hôn và team không hôn.

Hôn hay không hôn?

Hôn

Không hôn

Hôn...

Không hôn

Hôn!!!

"Thử hôn một cái chắc không chết đâu" Lục Chi Ưu nhỏ giọng lầm bầm.

Cô nhìn đôi môi của Thẩm Trường An, hai tay đặt bên sườn Thẩm Trường An, rồi cẩn thận nhướn người qua, ngay lúc sắp được chạm vào rồi thì

"Ting... ting... ting... ting..."

Điện thoại Lục Chi Ưu đang đặt trên giường của anh bỗng nhiên rung lên.

"Em đang làm gì đấy?"

Thẩm Trường An vừa mở mắt liền thấy Lục Chi Ưu đang áp sát vào người mình.

Bốn mắt nhìn nhau, một bầu trời xấu hổ tràn ngập căn phòng.

"À...em"

Sao mà sao mà tỉnh rồi OMG xấu hổ quá

"Emem lấy điện thoại! Ừ, lấy điện thoại!" Lục Chi Ưu ngồi thẳng dậy kích động cầm lấy cái điện thoại.

"Alo?"

Cô đứng dậy, nói chuyện điện thoại để che giấu mình đang chột dạ.

Anh cũng ngồi dậy, nhìn Lục Chi Ưu đang đưa lưng thẳng tắp về phía mình, khóe miệng nở nụ cười.

Ồ, giả vờ trả lời điện thoại.

"Chị Lục, em đến nhà chị rồi, chị chuẩn bị xong chưa?"

"Chị đang ở bệnh viện, cậu chạy tới đây đón chị đi"

"Ồ, được rồi, khoảng 11 giờ 40 em đến, em cúp máy trước đây"

"Này"

Âm thanh ngắt máy từ bên kia truyền đến, tay cầm điện thoại của Lục Chi Ưu hơi run, vì sao ư? Chột dạ đó, lúc cô nghe điện thoại, tuy không quay đầu lại nhưng cô vẫn cảm giác được ánh mắt của Thẩm Trường An nhìn mình.

Lục Chi Ưu, đừng căng thẳng! Đừng chột dạ! Chưa hôn được mà! Chưa hôn được thì không cần phải chột dạ!

Lục Chi Ưu âm thầm tự cổ vũ bản thân, sau đó ra vẻ bình tĩnh xoay người lại.

Nhưng khi xoay lại bắt gặp ánh mắt của Thẩm Trường An, cô bấn loạn, ánh mắt bắt đầu hốt hoảng.

"À bác sĩ Thẩm, em làm sandwich tình yêu cho anh nè!" Lục Chi Ưu vội vàng cầm hộp sandwich trên bàn lên, nịnh nọt đưa đến trước mặt Thẩm Trường An.

Cô cầm sandwich đến như hiếng tặng vật quý.

Thẩm Trường An không nói gì, nhìn cô, rồi lại nhìn hộp sandwich trên tay cô.

"Ngon lắm đó, em biết tối hôm qua anh bận, cho nên làm bữa sáng cho anh, thấy em có chu đáo không?"

Thẩm Trường An nhận lấy miếng sandwich cắn một cái, khỏi phải nói, anh đói bụng lắm rồi.

"Sao em biết anh bận cả tối, còn nữa, sao em biết anh ở phòng nghỉ?"

"Sơn nhân ắt có diệu kế." Lục Chi Ưu kiêu ngạo.

Thẩm Trường An không nhịn được nở nụ cười.

"Ừ, quả thật là sơn nhân."

Đương nhiên là Lục Chi Ưu nghe ý cười nhạo của Thẩm Trường An, nhưng cô không giận.

"Bác sĩ Thẩm, lát nữa em sẽ đi Thượng Hải."

"Hả?" Âm cuối hơi cao.

"Đoàn phim của em đều đi, quay Thế Giới Vui Vẻ, để tuyên truyền cho bộ phim "Thanh Sam Nghê Thường" sắp chiếu. Bây giờ đến diễn tập một lần, 8 giờ tối mới bắt đầu quay, trực tiếp đó, bác sĩ Thẩm, anh sẽ xem chứ?" Lục Chi Ưu chớp chớp mắt nhìn anh.

"Ồ nếu không bận, anh sẽ cân nhắc." Thẩm Trường An nghiêng đầu.

"Vậy là anh sẽ xem đúng không ~"

Hả? Anh có bảo là anh sẽ xem hả?

Lục Chi Ưu nhìn đồng hồ, đã 11 giờ 35, Khương Thang chắc sắp tới rồi.

"Bác sĩ Thẩm, em sắp đi rồi, anh cũng đừng nhớ em quá nha ~"

Thẩm Trường An xấu hổ.

"Mặt mũi của em đi vắng rồi à?"

"Đây nè, đây nè!" Lục Chi Ưu đưa mặt mình tới như đưa vật quý.

"Được rồi, em còn không chịu đi, muộn bây giờ." Thẩm Trường An hết cách với Lục Chi Ưu, vì bây giờ anh phát hiện ra, da mặt của cô không phải dày bình thường đâu.

"Ừ, em đi đây, bái bai ~"

Hai bước quay đầu, ba bước lại quay đầu, dáng vẻ sinh ly tử biệt, lưu luyến không rời.

Sau khi Lục Chi Ưu ra ngoài liền vội vã chạy ra cửa bệnh viện.

Vừa vận Mục Viện mang đồ đến tìm Thẩm Trường An, cô nhìn bóng dáng của Lục Chi Ưu, hơi bức bối, cô gái đó là ai, sao lại xuất hiện ở đây?

"Anh Thẩm, em đem đồ đến cho anh nè." Mục Viện đi vào, hào hứng nói.

"Không cần đâu, anh ăn rồi." Thẩm Trường An nhẹ nhàng từ chối.

Mục Viện tưởng rằng anh đang khách sáo, "Em không thấy anh ra ngoài, anh ăn kiểu gì"

Mục Viện vừa nói vừa đặt hộp cơm lên bàn, nhìn thấy có một hộp cơm màu hồng của con gái đặt đó, giọng nói líu lo bỗng dừng im bật.

Thẩm Trường An chỉnh lại quần áo, sau đó rất tự nhiên đẩy cái nắp hộp cơm màu hồng lại rồi bỏ vào túi xách.

"Tiểu Viện, cảm ơn em, nhưng mà anh đã ăn rồi, lát nữa anh còn có việc, em ăn đi, anh ra ngoài trước."

Mục Viện nhìn Thẩm Trường An cầm hộp cơm, không biết tại sao bỗng dưng hình ảnh cô gái vừa rồi xẹt qua trong đầu cô, cô bỗng nghĩ đến cô gái vừa nãy và hộp cơm màu hồng này có liên quan đến nhau.

"Anh Thẩm, không lẽ anh có người thích rồi hả?" Mục Viện nhìn bóng dáng sắp bước ra khỏi cửa phòng của anh, không cam lòng hỏi.

Bác sĩ Thẩm dừng bước, người thích? Lục Chi Ưu hả?

Thích không?

Hình như.

Có.

"Anh Thẩm, rõ ràng anh biết là em thích anh mà."

Thẩm Trường An xoay người lại, "Tiểu Viện, em cũng biết, cho đến bây giờ anh chỉ xem em là em gái, không có ý gì khác."

"Em đã có anh trai rồi, em không cần anh trai nữa."

"Tiểu Viện, thật sự xin lỗi em."

*

Lúc này Lục Chi Ưu đã ngồi trên máy bay đến Thượng Hải.

"Những người khác đã tới rồi hả?" Lục Chi Ưu hỏi Khương Thang bên cạnh.

"Ừ, cũng gần hết rồi, nhưng mà hình như anh Cần Duyên vướng lịch trình nên có thể đến muộn một chút."

"Ừ, được rồi, à, lát nữa cậu đặt vé máy bay trở về tối nay nhé, hôm nay quay xong chương trình chúng ta quay về ngay."

Bởi vì tối nay Thẩm Trường An có thể còn trực ban, trong nhà lại có Bánh Trứng và Đại Hắc, nếu cô không về, hai đứa nó tối nay phải nhịn đói.

"Chị Lục, kết thúc chương trình cũng đã hơn 10 giờ rồi, quay lại Ninh Hạ là sáng sớm, chị xác định là quay về trong đêm?"

"Ừ, xác định."

Lúc đến Thượng Hải đã 3 giờ chiều, Lục Chi Ưu nghỉ ngơi ở khách sạn một lúc, ăn một chút để lót dạ rồi chạy thẳng đến đài truyền hình Thượng Hải.

Khi cô tới đó, trừ Hà Cần Duyên chưa tới ra thì mấy diễn viên khác đều đã đến đông đủ, mọi người đang nói chuyện rôm rả.

Một lát sau, mấy MC của Thế Giới Vui Vẻ cũng đến đây.

Bởi vì thường xuyên đến Thế Giới Vui Vẻ, cho nên Lục Chi Ưu và mấy MC này cũng coi như là người quen cũ.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Bác Sĩ Thẩm Chờ Em Hà?

Mọi người ngồi nói chuyện cực high, rồi bàn đến quy tắc trò chơi tối nay, sau khi nói xong, từng người từng người dợt lại phần của mình.

Vì bạn diễn Hà Cẩm Duyên của Lục Chi Ưu chưa đến, nên lúc mọi người tập dợt, Lục Chi Ưu ngồi ở phòng nghỉ nghịch di động.

Khoảng 6 giờ tối Hà Cẩm Duyên mới đến nơi.

Vì thế thời gian nhàn nhã của Lục Chi Ưu cuối cùng cũng kết thúc.

Lúc người khác nghỉ ngơi, Lục Chi Ưu và Hà Cẩm Duyên thì vất vả tập dợt, vì lát nữa bọn họ có một tiết mục nhảy.

"Một hai một hai" Thầy dạy nhảy giúp bọn họ gõ nhịp.

May là Lục Chi Ưu và Hà Cẩm Duyên đều không dở về khoản nhảy nhót, hơn nữa phối hợp lại ăn ý, cho nên luyện tập tiết mục này cũng không khó khăn lắm.

"Sao cậu lại đến trễ thế?" Lục Chi Ưu hỏi Hà Cẩm Duyên bên cạnh.

"Đột nhiên bị Cố Kỳ Hành kéo đi tham gia một hoạt động."

"Mình nghe nói dạo này Kỳ Hành đầu tư bộ phim mới, "Anh Hùng Xuất Thiếu Niên" gì gì ấy, xem ý của cậu ấy chắc là định lôi cậu vào làm nam chính hả?"

"Cậu ấy nghĩ nhiều rồi, cái tên nghe quê thế, đẹp chỗ nào đâu, mình chả thèm diễn." Nói tới bộ phim này, Hà Cẩn Duyên nhin không được mà mắng, vừa rồi cùng cậu ta tham dự chính là hoạt động đặc biệt chuẩn bị cho bộ "Anh hùng xuất thiếu niên" này đấy.

"Mình thấy cũng được mà, đây chắc là một bộ phim đầy soái ca đó, thích thật."

"Cậu thích thì sao không đóng đi?" Hà Cẩn Duyên lườm cô.

"Là "Anh hùng xuất thiếu niên" chứ có phải là "Anh hùng xuất thiếu nữ" đâu."

"Cẩn Duyên, Chi Ưu, hai người chuẩn bị xong chưa, sắp ghi hình rồi." MC Hạ Thiên bước đến.

"Rồi, sắp xong rồi."

MC Hạ Thiên vừa đi ra, Lục Chi Ưu và Hà Cẩn Duyên tập lại lần nữa, thấy ok rồi mới thay trang phục chuẩn bị lên sân khấu.

Thế Giới Vui Vẻ là chương trình ghi hình trực tiếp, thế nên bạn làm gì, nói gì sẽ bị khán giả toàn quốc chứng kiến, không hề có biên tập hay cắt ghép gì gì đó.

Mới vừa xong việc, Thẩm Trường An ngồi nghỉ ngơi ở bàn làm việc của mình, đột nhiên nhớ ra tối hôm nay có chương trình trực tiếp của Lục Chi Ưu.

Anh ngẩng đầu nhìn đồng hồ, hơn 8 giờ rồi.

Anh cầm điện thoại mở APP xem trực tiếp, chưa bao giờ anh quan tâm một chương trình giải trí nào đến vậy.

Lục Chi Ưu mặc một cái áo cổ tròn màu trắng bạc, váy màu vàng ôm sát hông, áo trắng sơ vin vào váy, mái tóc xoăn nâu của cô cũng được duỗi thẳng ra, lúc này cô đoan trang ngồi im lặng trên sofa, gương mặt mang nụ cười khéo léo.

Nhìn dáng vẻ lúc này của Lục Chi Ưu, Thẩm Trường An mỉm cười, thì ra Lục Chi Ưu cũng có lúc đoan trang thùy mị như thế.

Lúc này đang là tiết mục trả lời câu hỏi của các MC.

"Chi Ưu, vừa qua trên mạng có nhiều tin về cô và Hà Cẩn Duyên, rất nhiều người hy vọng hai người ở bên nhau, xin hỏi đương sự, cô có suy nghĩ gì?"

"Chuyện này à, tôi nên nói sao nhỉ, thật ra tôi và Cẩn Duyên chỉ là bạn tốt, quan hệ bạn bè, hai bọn tôi chưa hề nghĩ đến vấn đề kia, đúng không, Cẩn Duyên?"

Lục Chi Ưu quay đầu nhìn Hà Cẩn Duyên bên cạnh, muốn vút củ khoai lang nóng này cho anh.

Hà Cẩn Duyên nhìn cô cười.

"Ừ, thật ra, bọn tôi là bạn bè, đương nhiên, chúng tôi cũng có một tình cảm khác."

"Ồ? Tình cảm gì? Tôi tin là các bạn khán giả ngồi trước màn hình đều vô cùng muốn biết."

Hà Cẩm Duyên cười khẽ.

"Tình bạn cách mạng đó."

MC không ngờ Hà Cẩm Duyên trả lời như thế, sửng sốt vài giây mới tỉnh lại.

"Ha ha, thì ra nam thần lại hài hước như thế, tiết mục "Tôi hỏi bạn trả lời" hôm nay kết thúc, tiếp sau đây chúng ta cùng nhau chơi một trò chơi nhé.

*

"Cảm ơn mọi người đã theo dõi Thế Giới Vui Vẻ của chúng tôi, chương trình tối nay đã kết thúc, các bạn đừng quên xem "Thanh Sam Nghệ Thuật" vào ngày 20 tháng 8 này nhé, chúc cho "Thanh Sam Nghệ Thuật" của chúng ta thành công tốt đẹp."

"Cắt"

Đạo diễn vừa hô một tiếng, cả khán phòng ồn ào hẳn lên.

"Cảm ơn các bạn đã tham dự Thế Giới Vui Vẻ, kết thúc rồi chúng ta cùng liên hoan nào" MC Hạ Thiên đề nghị.

Lục Chi Ưu nhìn thời gian, bây giờ 9 giờ hơn rồi, cô đặt chuyến bay lúc 10 giờ rưỡi.

"Hạ Thiên, tôi không đi được rồi, tôi phải về Ninh Hạ, tôi đặt vé lúc 10 giờ rưỡi rồi."

"Hả? Cô cũng quay về hả? Cẩm Duyên vừa nãy nói với tôi cậu ấy phải đi ghi hình chương trình, cho nên đi trước rồi, bây giờ cô cũng

bảo cô phải về, lâu lắm rồi mới gặp nhau, vốn muốn mời cô ở lại Thượng Hải chơi vài ngày, rốt cục cô lại quay về nhanh như thế!"

"Sorry mà, lần sau nhé, ghi hình đợt sau tôi sẽ ở lại thêm mấy ngày." Lục Chi Ưu vỗ vỗ vai Hạ Thiên.

"Được rồi, cô đã nói rồi đấy nhé, lần sau phải ở lâu đó."

"Được được, một lời đã hứa."

Quay lại khách sạn, Lục Chi Ưu thay đồ xong liền đến sân bay cùng với Khương Thang.

Về tới Ninh Hạ đã hơn 12 giờ khuya.

Không biết ai tuồn tin tức mà sân bay tối nay đèn đuốc sáng trưng, fans của Lục Chi Ưu - Chi Tử Hoa đứng đông nghịt cả đại sảnh sân bay.

Nhờ có nhân viên sân bay hộ tống, vất vả lắm cô mới lết lên được xe của mình.

"Chị Lục, có muốn đi ăn cái gì không?" Khương Thang hỏi.

Lục Chi Ưu mỉm cười nhìn anh.

"Được rồi, lái xe cẩn thận"

"Dạ, em biết rồi."

Lục Chi Ưu vừa vào cửa đã cởi phăng đôi giày cao gót, cô bước vào nhà, Bánh Trứng và Đại Hắc bay vèo đến, vây quanh cô không tha, chắc là đã đói bụng lắm.

"Chị đã về, có phải đói bụng rồi không?"

Lục Chi Ưu nhanh tay cầm lấy túi thức ăn đổ ra cho chúng, rồi ngồi bệt xuống thảm.

"Bọn cưng ăn rồi, chị còn chưa được ăn đây, ăn gì bây giờ nhỉ?"

Lục Chi Ưu đứng dậy vào phòng bếp.

Mở tủ lạnh ra, trong đó còn một ít bánh mì.

"Quên đi, ăn tạm một chút vậy" Lục Chi Ưu lấy bánh mì trong tủ lạnh ra.

Cô ra ngoài phòng khách, đang chuẩn bị ăn thì nhận được tin nhắn của Thẩm Trường An.

Nam thần nhà tôi: Anh làm bữa khuya, muốn ăn không, em có chìa khóa nên tự mở cửa nhé.

Đọc tin nhắn, mắt Lục Chi Ưu vụt sáng.

Thì ra bác sĩ Thẩm có ở nhà, không phải anh ấy đang trực ban hay sao?

Lục Chi Ưu cũng không nghĩ nhiều, bỏ bánh mì trong tay xuống, cầm lấy chìa khóa trong túi xách, nhanh chân chạy sang nhà Thẩm Trường An đối diện.

Cô thành thực mở cửa nhà Thẩm Trường An.

"Bác sĩ Thẩm, em tới đây ~"

Lục Chi Ưu mở cửa ra liền vọt vào.

"Ừ, tới rồi à, mì sắp chín nè."

Thẩm Trường An lấy cà chua, hành, gừng, rau thơm ra rửa cho sạch sẽ, sau đó cắt cà chua ra thành từng miếng, hành lá xanh xanh, gừng xắt nhỏ, rau thơm.

Bật bếp điện lên, chế dầu vào, đợi dầu nóng lại cho hành và gừng vào phi thơm.

Bỏ cà chua vào đảo đảo vài cái cho đến khi ra nước rồi mới thêm nước vào, sau đó thêm hạt nêm vào, chờ cho nước thịt ngấm vào, cho nước sốt thêm đậm đà, không lâu sau đã nấu xong, anh lấy trứng gà đập bỏ vào, không khuấy lên mà giảm lửa lại.

Chần trứng chín xong, bỏ mì vào nấu, nêm nếm gia vị.

Sau đó để lửa to lên, nấu cho mì mềm ra, sau khi tắt lửa 10 giây, lại bỏ thêm tiêu vào, múc vào bát, cho hành và rau thơm lên.

"Thơm quá đi."

Lục Chi Ưu bị mùi hương của cà chua và trứng kích thích chạy tới.

Thật ra bụng cô đã biểu tình từ lâu rồi, vốn nghĩ rằng tối nay chỉ ăn bánh mì để sống qua đêm, ngờ đâu lại được ăn mì do chính tay bác sĩ Thẩm nấu.

Ngửi được mùi thơm của trứng, lại do bác sĩ Thẩm nhà cô nấu, con sâu tham ăn trong bụng của cô đã bị gọi hồn xuất hiện rồi.

Thẩm Trường An bưng bát mì trứng cà chua ra đã thấy Lục Chi Ưu ngồi ngay ngắn trên bàn anh, ánh mắt nhìn chăm chú vào bát mì

trên tay anh.

Nhìn dáng vẻ của cô, Thẩm Trường An cảm thấy buồn cười, chắc là đã đói lắm rồi.

Anh đặt tô mì lên bàn, lấy đũa và muỗng cho cô.

Hai mắt phát sáng nhìn tô mì trứng cà chua thơm nức mũi, nước sốt đỏ đỏ rưới trên mặt, thêm hai quả trứng chần nước sôi, còn có thể thấy tròng đỏ thấp thoáng bên trong, bên trên có rắc hành lá và rau thơm, trắng trắng, đỏ đỏ, xanh xanh.

Nhưng cô phát hiện chỉ có một tô mì.

"Sao chỉ có một tô? Anh không ăn hả?" Lục Chi Ưu hỏi anh.

"Ừ, anh không ăn, em mau ăn đi, mì nguội rồi ăn không ngon đâu."

Lục Chi Ưu cầm đũa chọc chọc tô mì, bỗng dừng ngẩn đầu, ánh mắt trong veo nhìn Thẩm Trường An.

"Bác sĩ Thẩm, khuya rồi mà anh vẫn chưa ngủ, có phải là đang chờ em không?"

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cậ
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Khi Nào Con Đưa Lục Chi Ưu Về Nhà?

Thẩm Trường An sửng sốt, nhìn ánh mắt chờ mong của cô, ma xui quỷ khiến trả lời:

"Ừ, xem là vậy"

Nghe Thẩm Trường An trả lời, Lục Chi Ưu vẻ mặt đắc ý, cắn đôi đũa.

"Bác sĩ Thẩm, em cảm động quá, hóa ra cảm giác được người khác chờ đợi là như vậy... ôi... thật hạnh phúc." Lục Chi Ưu nghiêm túc nói.

Thẩm Trường An nhin không được vuốt vuốt mái tóc của cô, "Ăn nhanh lên, sao em nói nhiều thế?"

Thẩm Trường An bước đến ngồi xuống sofa.

Lục Chi Ưu vừa ăn vừa hỏi anh, "Bác sĩ Thẩm, tối nay anh không trực hả?"

Thẩm Trường An lật cuốn tạp chí trên tay vừa trả lời, "Hôm qua là do lịch trực đột xuất thôi, hôm nay trở lại bình thường rồi."

"Hóa ra là thế."

Lục Chi Ưu lại vùi đầu ăn mì, lát sau bỗng nhiên ngẩng đầu lên hỏi: "Bác sĩ Thẩm, sao anh lại biết em ở nhà?"

Cô chưa nói cho anh biết là tối nay cô sẽ về mà.

Tay đang lật tạp chí dừng lại một lát.

"À thấy trên tường nhà Khương Thang đăng."

"Khương Thang? Cậu ấy add weixin của anh hả?" Lục Chi Ưu kinh ngạc.

"Ừ"

Lần trước em uống say, ngày hôm sau sau khi anh đến đón em, Khương Thang liền add weixin của anh, nói với anh rằng từ đây về sau anh là cứu tinh của cậu ấy.

Thật ra ban đầu anh định đi ngủ, nhưng trước khi ngủ lướt weixin một vòng thì thấy Khương Thang đăng status.

Đại khái là do Lục Chi Ưu không muốn để hai con chó bị đói ở nhà cho nên phải quay về từ Thượng Hải trong đêm, thế nên anh chủ động nhắn tin cho Khương Thang, biết cô đã trễ rồi mà vẫn chưa có ăn cơm, liền vội xuống giường làm bữa khuya cho cô.

Nhưng mấy chuyện này thì không cần phải nói với Lục Chi Ưu làm gì.

Trong lòng Lục Chi Ưu âm thầm khen ngợi Khương Thang.

*

Cuối tuần, Lục Chi Ưu bị mẹ già triệu về nhà.

Đúng lúc cuối tuần này Thẩm Trường An thay ca, anh đang định ở nhà ngủ một giấc thật ngon thì lại nhận được điện thoại của Thẩm Lạc Dương.

Thẩm Lạc Dương gọi cho anh, bảo anh về nhà ăn cơm, khó có dịp cả nhà đông đủ như hôm nay.

Anh nghĩ một hồi, đúng là lâu rồi không quay về nhà ăn cơm, cho nên sáng khoái đồng ý.

Giữa trưa, sau khi cho Bánh Trứng và Đại Hắc ăn xong anh lái xe quay về nhà.

Chưa bước vào cửa anh đã ngửi được mùi đồ ăn thơm phức.

Người chạy ra mở cửa là mẹ Thẩm.

"Bảo bối, con về rồi à" Vừa thấy Thẩm Trường An, mẹ Thẩm vui vẻ đón tiếp.

Nghe mẹ Thẩm kêu mình là bảo bối, khóe miệng của Thẩm Trường An run rẩy.

"Mẹ già ơi, con đã lớn thế này rồi, mẹ đừng có kêu con là bảo bối nữa."

"Sao lại không được kêu? Con chính là bảo bối của mẹ mà." Mẹ Thẩm dáng vẻ đương nhiên.

Thẩm Lạc Dương ngồi trên sofa, Thẩm Trường An bước tới ngồi xuống.

Thẩm Lạc Dương vỗ vỗ vai anh, "Chịu đi, anh đây còn bị mẹ gọi là tâm can nè, em nghĩ em thoát được cái tên bảo bối ấy hả?"

Nói tới chuyện này, Thẩm Lạc Dương bỗng nhớ tới lần trước mẹ mang thức ăn đến võ quán của mình, vừa khéo lúc ấy anh đang cùng mọi người trong hội ăn cơm trưa.

Ngay lúc mọi người đang trò chuyện vô cùng high thì

"Tâm can của mẹ, xem mẹ mang đồ ăn ngon tới cho con nè."

Thế là hình tượng cao lớn, uy vũ oách xà lách của anh trong nháy mắt "Boom sha ka la ka" tan tành mây khói.

Đến bây giờ, mỗi khi nhắc tới chuyện đó anh đều bị mọi người trong võ quán cười sấp mặt.

Hai người từ nhỏ đến lớn bị mẹ Thẩm gọi là tâm can bảo bối, Thẩm Lạc Dương là tâm can, Thẩm Trường An là bảo bối, cái biệt danh này ám theo bọn họ, một người 30 năm, một người 27 năm, coi như đã thấm luôn rồi.

Mẹ Thẩm ngồi trên sofa một lúc, chạy vào phòng bếp nhìn ba Thẩm nấu cơm, vì thế trong phòng khách chỉ còn 2 anh em bọn họ.

Thẩm Trường An ngồi trên ghế nghịch di động, bỗng nhiên Thẩm Lạc Dương ngồi đối diện lấy chân đá đá anh.

Anh ngẩng đầu khó hiểu nhìn Thẩm Lạc Dương.

"Chuyện Lục Chi Ưu là sao vậy, nói cho anh mày nghe coi."
Thẩm Lạc Dương nhìn anh với ánh mắt hóng hớt.

Thẩm Trường An nhàn nhạt lườm anh, đôi môi nhẹ nhàng phun ra một câu, "Tránh ra."

"Ơ, thằng nhóc này, mày nói chuyện với anh mày thế hả? Muốn ăn đòn ư?"

Thẩm Trường An đơ mặt nhìn anh.

"Cái thằng này!"

Thẩm Trường An bỗng nhiên mỉm cười nhìn anh, cười khiến cho Thẩm Lạc Dương dựng cả lông tơ.

Không đợi anh phản ứng, Thẩm Trường An rướn cổ về phía phòng bếp hô to.

"Mẹ già, vừa nãy anh con bảo muốn dạy"

"Suyt" Thẩm Trường An vội vàng xin tha, để tay lên miệng ra dấu.

Thẩm Trường An nhìn anh, ánh mắt mang theo sự giảo hoạt.

"Anh con muốn dạy gì?" Mẹ Thẩm ló đầu ra hỏi.

Thẩm Trường An nhìn thoáng qua Thẩm Lạc Dương, anh đưa mắt ra hiệu.

"À... không có gì, à, cơm nấu xong chưa ạ? Con đói sắp chết rồi!"

"Cái thằng máy nghiền này, sắp xong rồi." Mẹ Thẩm tức giận quở trách.

"Được lắm, coi như cứng giỏi." Thẩm Lạc Dương trợn mắt nhìn anh.

"Ha ha..."

Thật ra không phải Thẩm Lạc Dương sợ Thẩm Trường An méc mẹ, mà là nếu để mẹ biết, thế nào cũng kêu ba già đến răn đe mình.

Đùa gì chứ?

Tuy là Thẩm Lạc Dương anh đây không để ai vào mắt, đó là vì anh có thể đánh bại họ, không thắng thì cũng ngang sức, nhưng ba Thẩm thì khác, võ nghệ của anh đều do ba Thẩm dạy, tuy sau khi nhập ngũ, lăn lộn trong đó mấy năm, nhưng ba Thẩm cũng không ở không, nếu cùng ông ấy so tài, anh quả thật không ăn được miếng ngon nào.

Điều quan trọng nhất là, nếu đụng đến ba Thẩm, về sau sẽ không được về nhà ăn chùa, vậy thì mất nhiều hơn được!

Mùi thức ăn càng lúc càng nồng, Thẩm Trường An không nhịn được mà rướn cổ về phòng bếp.

"Ba già, ba đang làm món gì vậy, thơm như thế, có phải tranh thủ khi không có bọn con ở nhà mà luyện tập sau lưng bọn không không hả?"

Ba Thẩm quay lại nhìn Thẩm Trường An.

"Dạo này mới biết làm một món, “môi cá hầm thịt”.

Ba Thẩm múc thức ăn từ trong nồi ra.

Món này là một trong những món phổ biến hay bày trên bàn tiệc của Phúc Châu.

Môi cá, chính là phần thịt gần miệng của cá mập hay cá chép.

Đem thịt cá còn tươi cắt nhỏ từng miếng, sau đó luộc nước sôi, rồi bỏ hành lá, gừng, rồi lại chế rượu Thiệu Hưng vào.

Khoảng vài phút rồi múc ra, múc hành và gừng ra.

Tiếp đó lại cho thịt heo đã xắt sẵn vào chảo, thêm nước dùng, nấm hương, vài miếng măng, xì dầu, bột ngọt, đường, khi sôi lên thì lại tiếp tục nêm tinh bột vào.

Bước kế tiếp thì cho môi cá đã qua sơ chế vào nấu chung, khoảng 2 3 phút sau thì múc ra tô, rắc tiêu, dầu vừng và dấm chua lên.

Thế là, món ngon đã hoàn thành.

"Ba à, khi nào rảnh ba dạy con với."

"Được thôi, con muốn thì ba dạy cho."

Ba Thẩm tiếp tục xào món khác.

Rất rõ ràng, tay nghề nấu ăn của Thẩm Trường An và Thẩm Lạc Dương đều di truyền từ ba Thẩm.

Từ nhỏ đến lớn, rất ít khi Thẩm Trường An và Thẩm Lạc Dương ăn đồ ăn mẹ Thẩm làm, có thể nói rằng, nếu một ngày nào đó mẹ Thẩm nấu cơm, hai anh em tuyệt đối không đụng vào một hạt, mẹ Thẩm mà xung phong làm cơm thì y như rằng, ba cha con sẽ tự giác mở cửa nhà, một đi không ngoảnh lại, đi đâu hả?

Đúng rồi, đi ăn tiệm, giỡn hoài, nếu không đến quán ăn, thì giây tiếp theo bọn họ có thể sẽ đến bệnh viện đó.

Lúc ăn cơm, TV trong phòng khách đang phát lại chương trình Thế Giới Vui Vẻ Lục Chi Ưu ghi hình đêm qua.

Mẹ Thẩm tay cầm chén cơm, mắt nhìn Lục Chi Ưu trên TV, bà càng xem càng mê.

"Bảo bối à, con xem đi, Lục Chi Ưu rất đẹp đúng không?" Mẹ Thẩm hào hứng chỉ vào Lục Chi Ưu trên TV nói với Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An ngẩng lên nhìn một cái.

Chương trình này đêm qua anh đã xem rồi.

"Vợ à, em thích cô bé Lục Chi Ưu này đến vậy hả?" Ba Thẩm nhìn Lục Chi Ưu trên TV, dáng vẻ đoan trang thùy mị này, đúng là khiến người khác yêu thích mà.

"Dĩ nhiên rồi."

"Bảo bối, khi nào thì con mang Lục Chi Ưu về nhà hả?" Mẹ Thẩm hỏi.

"Khụ khụ" Thẩm Trường An đang húp canh cá thì bị sặc, vị cay nồng bỏng chốc lan ra khắp cổ họng.

Thẩm Lạc Dương vô cùng bình tĩnh đẩy ly nước ấm đến chỗ anh.

Thẩm Trường An cầm ly nước uống hết.

"Sao thế?" Mẹ Thẩm hỏi.

"Khôngkhông có gì" Thẩm Trường An đáp.

"Mẹ nói thật đấy, Chi Ưu với con rất xứng đôi, con xem đi, con gái nhà người ta bề ngoài xinh đẹp, tính cách lại tốt, dáng người lại chuẩn vô cùng, mẹ đã kiếm hàng giúp con rồi, khỏi cần chọn lựa"

Thẩm Trường An, ""

Thẩm Lạc Dương, "."

Ba Thẩm, "."

"Được rồi, được rồi mà mẹ, mẹ ăn cơm nhanh đi, đồ ăn nguội hết bây giờ." Thẩm Trường An tích cực gấp vài miếng thịt cá bỏ vào chén cho mẹ.

"Món này ba làm ngon lắm."

"Con đừng có "bể lái", có phải con không thích Chi Ưu không? Không lẽ cô bé không xinh hả?" Mẹ Thẩm buông đũa hỏi anh.

"Hả... xinh mà"

"Tính tình con bé không tốt hả?"

"Tốt"

"Con bé không đủ cao, không đủ trắng, không đủ khí chất hả?"

"Đủ cao... đủ trắng đủ khí chất.."

"Thế thì con dẫn con bé về nhà đi."

Thẩm Trường An, ""

"Nhìn hai đứa bây đi, thằng anh thì 30 tuổi đầu mà vẫn chưa có người yêu, mà cũng vậy, người ta tốt như thế, mà lại không biết quý trọng, đúng là tức chết mà"

Lúc này, ba Thắm bỏ đĩa xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng mẹ Thắm.

"Vợ ơi đừng tức mà, đừng tức."

"Cũng chỉ có chồng là tốt nhất, không như hai thằng đầu gấu này."

Nhìn ba mẹ đang đóng phim trên bàn ăn, Thắm Trường An và Thắm Lạc Dương nhìn nhau, tiếp tục bình tĩnh nhai cơm, tình huống thế này, bọn họ đã xem nhàm mắt rồi.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Trời Mưa Đã Có Bác Sĩ Thẩm

Phòng làm việc của Lục Chi Ưu

Lục Chi Ưu ngồi xếp bằng trên sofa trong phòng làm việc của mình, trên đùi đặt một cái laptop, trên laptop đang mở bộ phim hot nhất hiện nay <Lão Cửu Môn>

Cô bây giờ đã bị <Lão Cửu Môn> mê hoặc rồi.

Nhất là Trương Đại Phạt Gia của Trần Vỹ Đình, từng cái nhăn mày từng nụ cười đẹp trai muốn xỉu, diễn xuất của Trần Vỹ Đình quả thật quá đỉnh!! Bữa nào phải xin một cái hẹn, cùng nhau thảo luận, tra dồi diễn xuất mới được.

Diễn xuất của Lệ Dĩnh càng ngày càng tốt, có thể diễn một vai Mary Sue khiến người xem không thể rời mắt, đúng là tạo danh tiếng cho tất cả Mary Sue trong giới.

Có điều bộ phim <Lão Cửu Môn> vừa mới hot trên iQIYI mà Lệ Dĩnh đã lao vào quay một bộ phim mới, bây giờ có lẽ lại đến Hoàn Kiếm nữa rồi.

Cô nàng này không thèm nghỉ ngơi lấy một ngày đã đi quay tiếp, Lục Chi Ưu không khỏi cảm thấy xấu hổ, dù gì so với chiến sĩ thi đua nhà người ta thì kẻ làm biếng như cô đúng là kém xa một con

phổ, xem ra danh hiệu chiến sĩ thi đua của giới giải trí cũng không phải là hư danh.

So với Lệ Đình, mấy ngày nay, Lục Chi Ưu có thể nói là rất nhàn rỗi, mỗi ngày ngồi ở phòng làm việc của mình xem tivi, lướt Weibo, sau đó chờ bác sĩ Thẩm tan làm thì đến ăn chực, thuận tiện trêu chọc bác sĩ Thẩm vài câu.

Lúc trước Khương Thang còn đưa đến cho cô mấy cái quảng cáo làm đại diện phát ngôn, đều bị cô từ chối, cô còn chưa nghỉ ngơi đã mà, không muốn nhận quảng cáo nhanh thế đâu.

Đến trưa, Lục Chi Ưu ăn cơm của Tiểu Mễ mang đến rồi lại tiếp tục nằm trên sofa xem phim.

Đang xem đến lúc gay cấn thì Tiểu Mễ ôm máy tính đi đến.

"Chị Lục, tổng biên của "Kenneth" gửi mail cho chị nè!"

Lục Chi Ưu đặt laptop của mình sang một bên, nhận lấy laptop của Tiểu Mễ, vừa mở ra liền thấy, đúng là tổng biên của tạp chí "Kenneth" Hình Mạn gửi đến, muốn mời cô chụp ảnh cho tạp chí kì này.

Hơn nữa, người hợp tác với cô kì này chính là siêu mẫu nam quốc tế Khương Trùng.

Khương Trùng là một truyền kỳ trong giới người mẫu, dáng người vô cùng cao, khí chất sạch sẽ, mang đến một cảm giác cảm phục, đúng là một làn nước mát trong giới, là nam thần trong lòng của rất nhiều cô gái.

Nhưng trong số đó không có Lục Chi Ưu, bởi vì bây giờ, trong đầu, trong lòng, từng bộ phận trong cơ thể cô nói cho cô biết, người cô muốn là Thẩm Trường An, nam thần của cô chính là Thẩm Trường An!!

Cô nâng cằm, suy nghĩ một lát rồi quyết định từ chối, cô nghĩ còn chưa đã, vẫn chưa muốn quay lại làm việc.

Lúc cô đang chuẩn bị nhắn tin từ chối thì Tiểu Mễ vội vã nói, "Chị Lục, chị muốn từ chối hả?"

"Không thì sao?"

"Chị Lục, chị phải biết, “Kenneth” rất nổi tiếng trong giới, nếu lên bìa kỳ này, độ nổi tiếng của chị sẽ tăng lên rất nhiều đó."

Ngón tay đang gõ chữ của Lục Chi Ưu dừng lại, "Chị mới nghỉ chưa được mấy ngày, không thể nghỉ thêm một xúu à?"

"Chị Lục, chị nghỉ hơn 2 tuần rồi, còn chưa đã hả, chị nhìn chị Lê Dĩnh đi, người ta đã khai máy phim mới rồi kìa!!"

"Nhưng bây giờ chị cũng không thiếu tiền, không cần liều mạng như thế ~"

"Chị Lục, đừng quên chị vừa mới từ chối 4 cái quảng cáo, hơn nữa công ty hy vọng sau khi <Thanh Sam Nghê Thường> kết thúc, nhân lúc vẫn còn đang hot mà nhận nhiều hợp đồng đại diện, nếu công ty mà biết chị từ chối “Kenneth”, đại Boss chắc tức hộc máu cho mà xem, chị nghĩ chị còn có thể được sống yên ổn qua ngày hay không?"

Lục Chi Ưu dừng hẳn động tác đánh máy, đúng nhỉ, Tiểu Mễ nói rất có lý, nếu để đại Boss biết, thế nào cô cũng bị lôi đến văn phòng mà nghe “hát”, hơn nữa sau này cũng đừng mơ được nghỉ ngơi, dựa vào cái tính coi tiền như mạng của đại boss, chắc chắn sẽ để cho cô nhận một đồng quảng cáo đại diện cho xem.

Cô im lặng xóa hết dòng thư từ chối của mình, nhấn tin hồi âm, tỏ ý hai bên sẽ thương lượng lại.

Trả lời mail xong, Lục Chi Ưu đóng laptop.

Tiểu Mễ thấy Lục Chi Ưu đồng ý, hé miệng cười trộm.

Oh yeah! Tốt quá, sắp được gặp nam thần rồi!

"Vậy chị Lục, chị nghỉ ngơi đi." Tiểu Mễ lấy laptop trên đùi Lục Chi Ưu xuống, chuẩn bị rời khỏi.

"Tiểu Mễ, chụp ảnh bìa kỳ này em không cần đi theo đâu, chị dẫn Khương Thang theo là được rồi."

"Hả?" Tiểu Mễ bỗng chốc dừng bước, quay lại nhìn Lục Chi Ưu.

Trên mặt Lục Chi Ưu mang theo nụ cười ấm áp.

Nhưng sao cô lại thấy lạnh lạnh trong lòng thế này?

"Chị Lục, đừng mà, dẫn em đi đi mà." Tiểu Mễ chạy đến nằm bò lên chân Lục Chi Ưu, làm cho cô hoảng sợ.

"Hả, vậy em nói thử đi, vì sao muốn chị dẫn em đi?"

"Chị Lục, em là chuyên viên trang điểm của chị mà, em không đi ai trang điểm cho chị?"

"Phòng làm việc lớn thế này, không lẽ không tìm được một chuyên viên trang điểm?" Lục Chi Ưu không đồng ý.

"Ôi, không được đâu chị Lục, em trang điểm cho chị lâu như thế, em chắc chắn là hiểu ý chị nhất, nếu người khác trang điểm không vừa ý chị thì sao?"

"Ừ, cũng đúng nhỉ" Lục Chi Ưu chống cằm, dáng vẻ đăm chiêu.

"Cho nên á, chị mang em theo nha." Tiểu Mễ nhìn cô vô cùng tội nghiệp.

"Cái này, phải để chị suy nghĩ lại đã." Lục Chi Ưu sờ cằm.

Tiểu Mễ rất rõ động tác này của Lục Chi Ưu, bởi vì mỗi khi cô làm động tác này, chính là đang suy nghĩ trong lòng.

Cô cắn chặt răng, nói: "Chị Lục, em đi mua đá bào matcha cho chị nha?"

Lục Chi Ưu tiếp tục sờ cằm, "Nhưng mà Khương Thang đã mua cho chị rồi."

Tiểu Mễ đau lòng, "Em mua bánh kem matcha cho chị"

Hai mắt Lục Chi Ưu bỗng chốc tỏa sáng, "Được rồi, thấy em có thành ý như thế, chị sẽ dẫn em đi theo, tới lúc đó đừng quên mua bánh cho chị đấy."

"Dạ... em biết rồi" Tiểu Mễ đứng dậy, oán hận nói.

Lục Chi Ưu ở trong lòng len lén đánh dấu tích vào kế hoạch của mình.

Khương Thang mua đá bào matcha, Tiểu Mễ mua bánh kem matcha.

Muahahaha... lời to rồi... lời to rồi ~

*

Buổi trưa thời tiết vẫn còn đang rất đẹp, không biết tại sao, đến chiều thì mây đen kéo đến âm u cả bầu trời, không lâu sau liền có sấm chớp đùng đùng, rồi mưa to.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu lên nhìn ra bên ngoài, gió mạnh đập ầm ầm vào cửa sổ.

"Tiêu rồi, tiêu rồi, mưa to quá. Không mang theo dù, sao bây giờ?" Tiểu Mễ bắt đầu ầm ĩ.

Khương Thang đặt hai tay lên bàn, đầu gối lên tay, "Dự báo thời tiết chả chính xác tí nào, hôm qua rõ ràng nói hôm nay không có mưa mà."

"Dự báo thời tiết chỉ giỏi lừa gạt thôi." Tiểu Mễ không còn gì để nói.

"Đã trải nghiệm"

"Mưa này không dai đâu, có lẽ lúc tan làm sẽ tạnh thôi." Lục Chi Ưu đứng dậy bước tới cạnh cửa sổ.

"Mong là vậy."

Nhưng sự thật là, tới lúc tan làm mưa không những không tạnh mà còn to thêm, chưa tới 5 giờ mà bên ngoài trời đã sâm sẫm tối.

Nhân viên trong phòng làm việc đều đã đi gần hết.

"Chị Lục, đi thôi, em đưa chị về." Khương Thang đẩy cửa bước vào, nói với Lục Chi Ưu.

"Không cần đâu, cậu đưa Tiểu Mễ về đi."

"Hả, vậy còn chị?" Khương Thang hỏi.

Tiểu Mễ ở phía sau chột chột Khương Thang, dáng vẻ như muốn hỏi bộ anh bị ngốc hả?

Khương Thang suy nghĩ một lát, sau đó mới hiểu ra.

"A ~, chị Lục, bọn em đi trước nha, bye bye."

"Ừ, bye bye ~"

Sau khi bọn Khương Thang đi rồi, Lục Chi Ưu nhìn đồng hồ trên tường, 5 giờ kém 15 rồi.

Cô nghĩ nghĩ, khoe miệng bỗng nhiên nở nụ cười, cô lấy di động trong túi xách ra, mở danh bạ, sau đó nhắn tin cho Thẩm Trường An.

Bệnh viện.

"Thời tiết kiểu gì, nói mưa là mưa ngay." Mục Lạc lẩm bẩm trong miệng.

"Dự báo thời tiết nói là không mưa." Thẩm Trường An đáp.

Anh bước đến cửa sổ, nhìn mưa to ầm ầm bên ngoài.

"Mưa cũng tốt, trời hôm nay nóng bức, vừa hay mưa xuống thì mát." Thẩm Trường An nhàm chán vừa xoay bút vừa nói.

Lúc này di động lại vang lên.

Anh cầm lên nhìn thử.

Là Lục Chi Ưu.

"Bác sĩ Thẩm, mưa rồi TT^TT"

Thẩm Trường An nhìn icon dễ thương kèm theo, nghĩ nghĩ muốn trêu cô một chút, anh dựa vào ghế, hai tay cầm di động, nhàn nhã gõ tin trả lời.

"←_←So?"

Vài giây sau.

"(>^ω^<) Meo meo"

Thẩm Trường An nhìn tin nhắn của Lục Chi Ưu, rất lâu mới phản ứng lại.

Anh cong cong khóe môi.

Bỗng nhiên cảm thấy cô thật dễ thương, hình như anh bị lây rồi, làm sao đây?!

"Chờ tôi một lát."

Ma xui quỷ khiến thế nào anh lại nhắn trả lời cô như thế.

""o(≥v≤)o Dạ ~"

A, a, sao giờ? sao giờ?

"Ting ting..." Đúng 5 giờ, đồng hồ treo tường tự động vang lên.

Thẩm Trường An cởi áo blouse trắng ra, khoác áo khoác vào, rồi vẫy tay với Mục Lạc.

"Đi trước đây, mai gặp!"

Vừa dứt lời, Mục Lạc chưa kịp nói gì, chỉ thấy bóng lưng cao ngất của Thẩm Trường An.

"Mình có một dự cảm." Lát sau, Mục Lạc đột nhiên lẩm bẩm một mình.

*

Thẩm Trường An lái xe đỗ trước phòng làm việc của Lục Chi Ưu.

Sau đó anh móc di động ra gọi cho Lục Chi Ưu.

"A lô"

"A lô, bác sĩ Thẩm, anh chờ em một chút, em xuống ngay đây!"

Bên kia truyền đến giọng nói vui vẻ của Lục Chi Ưu.

"Ừ"

Sau khi cúp điện thoại, Lục Chi Ưu vui vẻ thu dọn đồ đạc, vừa dọn vừa hát.

Dọn dẹp xong rồi, cô lại lấy CC cream trang điểm lại rồi mới hài lòng bước ra ngoài.

Khi cô ra khỏi phòng, mọi người đều đã về hết, thế nên cô tắt đèn, khóa cửa phòng rồi mới xuống lầu.

Lúc ra khỏi thang máy, Lục Chi Ưu nhanh chân chạy ra cửa, vừa tới liền nhìn thấy Thẩm Trường An đang đứng trước chiếc Lamborghini.

"Bác sĩ Thẩm ~"

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Lau Tóc Cho Bác Sĩ Thẩm

Cô vui vẻ đứng tại chỗ vẫy vẫy tay với anh.

Thẩm Trường An hạ kiếng xe xuống, thấy Lục Chi Ưu vẻ mặt sáng ngời, vẫy tay với mình.

Anh mở cửa xe bước xuống, vớ lấy ô ở ghế sau cầm theo.

Lục Chi Ưu đứng tại chỗ, lặng lẽ nhìn Thẩm Trường An che ô bước tới.

Mưa rơi lên ô "bộp bộp", khóe miệng anh mỉm cười, từng bước vững vàng đi về phía cô.

Lúc này đây, Lục Chi Ưu cảm thấy tim mình bắt đầu biểu tình rồi, trong lòng cô đang nghĩ bây giờ chính là

Khi nào thì mị mới có thể thu tên yêu nghiệt Thẩm Trường An này về tay đây hả!!!

"Đang nghĩ gì đấy?"

Lúc Lục Chi Ưu đang sững sờ, Thẩm Trường An đã bước đến bên cạnh cô.

"Nghĩ đến anh đó." Lục Chi Ưu bất chấp mặt mũi trả lời.

Thẩm Trường An im lặng, anh đã quen với độ mặt dày của Lục Chi Ưu rồi.

Lục Chi Ưu cười bước tới đứng dưới dù của Thẩm Trường An, hai tay tự nhiên ôm lấy tấm lưng gầy gò của anh, cô nhận ra thân thể anh bỗng chốc cứng đờ.

"Cách xa quá rủi như em bị cảm thì sao bây giờ? Em mà cảm thì thật là đáng thương, em chỉ có một mình, không có ai chăm sóc, anh thân là hàng xóm của em, anh phải có trách nhiệm chăm sóc cho em và Bánh Trứng nhà em đấy."

Chưa đợi Thẩm Trường An kéo cô cách xa ra một chút, Lục Chi Ưu đã liếng thoảng liên hồi.

Thẩm Trường An tỏ vẻ bất đắc dĩ, không còn cách nào khác, chỉ đành để cô ôm thất lưng của mình.

"Đi thôi."

Tay anh khoác lên vai cô, để cô hoàn toàn nép sát vào lòng anh.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn gương mặt sạch sẽ của Thẩm Trường An.

Làm sao đây? Làm sao đây? Thật muốn nhanh nhanh tóm lấy anh mà!!!

Lên xe, anh để ô lên băng ghế sau.

Lúc chuẩn bị lái xe rời đi, anh nghiêng đầu nhìn thoảng qua Lục Chi Ưu.

Anh thấy đôi chân vô cùng trắng trẻo của cô, còn dính nước mưa, có lẽ lúc nãy ở bên ngoài bị nước mưa văng đến.

Không biết tại sao, anh đột nhiên thấy trong xe vô cùng oi bức, mặt đỏ lên trông thật khả nghi.

"Khụ khụ" Anh ho nhẹ.

"Anh sao vậy?" Lục Chi Ưu nghiêng đầu hỏi anh.

"Không sao"

Anh xoay người lấy một cái khăn lông trắng từ băng ghế sau ra.

"Coi chừng cảm lạnh."

Anh để cái khăn lên chân của Lục Chi Ưu, che khuất đùi của cô.

Lục Chi Ưu 囧, sợ cô cảm lạnh mà sao lại che chân?

Thẩm Trường An dường như đoán được Lục Chi Ưu sắp mở miệng hỏi, vì thế anh nói, "Thắt dây an toàn vào, đi thôi."

"Dạ"

Lục Chi Ưu nghe lời kéo dây an toàn qua gài lại.

"Thẩm Trường An, tối nay chúng ta ăn gì?"

Lục Chi Ưu hào hứng quay sang hỏi Thẩm Trường An.

"Em muốn ăn gì?" Anh hỏi ngược lại.

"Đùi gà áp chảo, cá lư hấp chanh, sườn xào chua ngọt" Lục Chi Ưu bla bla kể ra một loạt tên các món ăn.

Thẩm Trường An không nhìn được mà quay sang nhìn cô, vì sao cô bé này mỗi ngày đều kêu gào ăn thịt mà vẫn gầy như thế.

"Vậy chúng ta phải tới siêu thị rồi."

"Được được"

Không lâu sau Thẩm Trường An đã lái xe đến siêu thị.

Lục Chi Ưu lấy khẩu trang trong túi xách ra mang vào, người nổi tiếng chính là như vậy, một chút không gian riêng tư đều không có, bên ngoài thì vô cùng hào nhoáng, nhưng chuyện riêng tư lại phải lén lén lút lút, giống như kẻ trộm vậy.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn Thẩm Trường An, không nhìn được mà mơ mộng, lúc nào mới "phình" được Thẩm Trường An, sau đó xuất hiện công khai ở nơi công cộng thì tốt biết mấy.

Lúc đến siêu thị thì trời vẫn còn mưa, "Ờ yên đó, để anh xuống trước."

Thẩm Trường An lấy dù, xuống xe trước rồi mới đi vòng sang phía bên kia.

Lục Chi Ưu mở cửa xe liền trực tiếp chui vào dưới dù của Thẩm Trường An, đôi tay tự giác ôm lấy thắt lưng của anh.

"Tuy là chỉ có vài bước thôi, nhưng rủi như mấy bước này làm em bị cảm thì tính sao bây giờ?" Lục Chi Ưu mặt dày nói.

Thẩm Trường An cúi đầu nhìn cô, ánh mắt thoáng qua cánh tay đang ôm chặt lấy mình.

"Vào thôi."

Vào siêu thị, Lục Chi Ưu giống như ngựa thoát cương, chạy ngay đến khu thịt Hàn Quốc.

"Bác sĩ Thắm, bác sĩ Thắm, anh nhìn xem, con cá lư này to quá, làm cá hấp chanh chắc là tuyệt cú mèo." Lục Chi Ưu chỉ vào con cá đang bơi trong nước, nói với Thắm Trường An.

Thắm Trường An nhìn theo tay cô chỉ, đúng là một con cá lư béo tốt.

"Dì ơi, lấy cho con con cá này đi." Thắm Trường An nói

Dì ở siêu thị vừa giúp anh bắt cá vừa nói chuyện với bọn họ.

"Cô bé à, bạn trai con đẹp trai lắm, còn tốt với con như thế, con phải biết quý trọng đó nha."

Nghe dì ấy nói, Lục Chi Ưu hơi sững sốt, tự nhiên cảm thấy vui vẻ.

"Ha ha ha, nhất định, nhất định." Cô nói.

Thắm Trường An cúi đầu nhìn cô, mà lúc này dì ấy đã bắt cá xong.

"Nhìn em làm gì? cầm cá đi kìa." Lục Chi Ưu nói, rồi tiến tới mục tiêu kế tiếp.

Thắm Trường An đưa tay nhận lấy cá của dì siêu thị.

"Đùi gà, đùi gà." Ở đằng kia Lục Chi Ưu hét to về phía anh, rước lấy bao nhiêu ánh mắt của mọi người xung quanh đổ dồn về phía cô.

Thẩm Trường An ho nhẹ một cái, cũng không biết nhỏ giọng xịu à.

Nhưng Lục Chi Ưu không nghĩ nhiều thế, dù gì cô cũng đeo khẩu trang, người khác không nhận ra cô đâu.

Sau khi mua đầy đủ nguyên liệu nấu ăn, hai người mới ra về. Lúc ra khỏi siêu thị, bên ngoài mưa càng lúc càng to, sét đánh "ầm ầm."

"Trận mưa này xem ra đến tối cũng không tạnh rồi." Lục Chi Ưu nói

"Ừ" Thẩm Trường An gật đầu đồng ý.

Anh một tay cầm túi đồ ăn, một tay cầm dù.

"Bác sĩ Thẩm, hay để em xách cho." Lục Chi Ưu chủ động trợ giúp

"Không cần đâu."

"Hay là em cầm dù cho nhé?"

Thẩm Trường An cúi đầu, hoài nghi nhìn Lục Chi Ưu thấp hơn mình nửa cái đầu kia, để cô cầm dù, cô chắc là anh vẫn có thể đứng thẳng người chứ?

"Đi thôi, ôm eo anh."

Avừa nãy bác sĩ Thẩm mới bảo ôm eo anh ấy đúng không?

Được thôi ~

Lục Chi Ưu không khách sáo chạy đến ôm anh.

*

Về đến nhà sau khi đổi dép, Lục Chi Ưu chạy ào đến sofa.

Bánh Trứng và Đại Hắc cũng chạy tới.

"Bác sĩ Thẩm, em có thể mở điều hòa không?" Lục Chi Ưu cầm điều khiển từ xa hỏi Thẩm Trường An đang cất dù ở ngoài cửa.

"Không được"

"Tại sao?"

"Sẽ bị cảm lạnh."

"Ồ"

Lục Chi Ưu im lặng bỏ cái điều khiển điều hòa xuống.

Bác sĩ Thẩm bảo không được mở điều hòa... bởi vì sẽ bị cảm lạnh

Cho nên.bác sĩ Thẩm đang lo lắng cho em đúng không?

Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An mang thức ăn vào bếp.

Cô thấy tóc anh hơi ướt, mềm mại phủ lên sau gáy.

Vì thế, cô đứng dậy chạy vào phòng tắm.

Đến khi cô đi ra, trên tay cầm một cái khăn mặt màu trắng.

"Bác sĩ Thẩm, lau tóc đi, nếu không anh sẽ bị cảm lạnh đấy."

"Được, cảm ơn em." Thẩm Trường An đưa tay cầm lấy cái khăn trên tay Lục Chi Ưu.

Ngay lúc ấy, Lục Chi Ưu lập tức rút tay về.

Thẩm Trường An nghi hoặc nhìn cô.

Lục Chi Ưu nhìn anh cười xán lạn, rồi kéo anh đi ra phòng khách.

"Anh ngồi xuống đi."

Thẩm Trường An nhú mày, sau đó ngồi xuống.

Lục Chi Ưu mỉm cười, đứng trước mặt anh, cô cầm khăn mặt nhẹ nhàng trùm lên đầu anh, sau đó giúp anh lau khô tóc.

Thẩm Trường An có thể ngửi được hương nước hoa trên người Lục Chi Ưu, anh cúi đầu, nhìn đến đôi chân trắng nõn, tinh tế của cô, anh còn cảm nhận được vòng eo nhỏ nhắn chỉ cần một tay là có thể ôm trọn lấy kia.

Thẩm Trường An cảm thấy có chút khô nóng, mắt tự nhiên dời mắt sang chỗ khác.

"Để anh tự làm." Nói xong, anh đưa tay cầm lấy khăn.

"Bóp."

Lục Chi Ưu không khách sáo đập vào tay anh, "Để em làm, tuy em không biết nấu cơm rửa chén, nhưng việc nhỏ thế này thì em làm được."

Khăn trắng nhẹ nhàng lau khô mái tóc đen ngắn của anh, Lục Chi Ưu nhân cơ hội lấy tay sờ thử, ôi tóc bác sĩ Thẩm mềm quá đi

Nghe nói, người tóc mềm tính tình rất tốt.

Ngón tay mảnh khảnh không tự giác để trên mái tóc đen của anh, cả buổi không động đậy.

Thẩm Trường An nghi ngờ nhìn cô, hỏi: "Sao vậy?"

"Hả? Không có gì" Lục Chi Ưu hoàn hồn, cười với Thẩm Trường An, lại tiếp tục giúp anh lau tóc.

Một lát sau, tóc của Thẩm Trường An đã được cô lau khô.

"Được rồi, để anh đi nấu cơm." Nói xong, Thẩm Trường An liền đứng dậy bước vào bếp.

"Dạ." Lục Chi Ưu đặt khăn mặt lên bàn, sau đó đi theo sau Thẩm Trường An.

Cô đứng bên cạnh cửa, nhìn Thẩm Trường An đeo tạp dề, rồi lại xắn tay áo.

Đẹp trai quá.

Trong lòng Lục Chi Ưu đã hoàn toàn gục ngã.

Thẩm Trường An lấy đùi gà từ trong túi thức ăn ra, để vào bồn rửa, mở vòi nước rửa cho sạch sẽ, rồi lại để lên thớt, dùng dao khứa vài đường lên chân gà.

"Sao phải làm như vậy hả anh?" Lục Chi Ưu hỏi.

"Làm thế để thịt có thể thấm gia vị."

Anh xắt hành, tỏi, gừng xong xuôi rồi bỏ chúng vào một cái chén.

Đến khi dầu đủ nóng, bỏ chân gà vào, ngay lập tức, trong chảo vang lên tiếng "xèo xèo"

Lục Chi Ưu nhìn thấy liền sợ, rủi như dầu văng lên mặt thì sao?

Nhưng nhìn dáng vẻ của Thẩm Trường An, đối mặt với dầu nóng như thế, nhưng vẫn bình chân như vại, vô cùng thành thạo.

Xào một lúc, Thẩm Trường An cho nước vào, thêm một ít nước tương, bỏ muối và bột nêm rồi đậy nắp lại.

Tranh thủ lúc này, anh vội đi làm cá, sau khi xong xuôi thì đùi gà đã chín.

Mở nắp ra, hương thơm nồng đậm phả vào mặt, Lục Chi Ưu không khỏi nuốt nuốt nước miếng.

Đói bụng quá đi mất.

Cô nhìn Thẩm Trường An gấp từng cái đùi gà ra, rưới nước sốt lên trên rồi trang trí vài cọng hành lên đĩa.

Thẩm Trường An đặt đĩa đùi gà lên bàn, ánh mắt của Lục Chi Ưu liền dính lên mặt bàn, kiểu gì cũng không dời mắt được.

"Mang thức ăn qua đây nào Thuận tiện thử giúp anh xem hương vị thế nào." Thẩm Trường An bắt gặp ánh mắt trông mong nhìn đĩa đùi gà, không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Dạ vâng, bác sĩ Thẩm anh cứ yên tâm nhé!"

Lục Chi Ưu phấn khích bưng đĩa đùi gà ra ngoài.

Thẩm Trường An nhìn bóng dáng của cô, cúi đầu cười.

Đúng là y như một đứa trẻ.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Thẩm Trường An, Anh Cúi Xuống Đi

Anh lấy 2 trái chanh từ trong túi ra, sau khi rửa sạch thì cắt ra, một phần bỏ vào máy ép để làm nước chanh, phần còn lại anh cắt thành từng miếng đặt lên đĩa.

Thẩm Trường An nhanh nhẹn rửa sạch cá, rồi làm sạch vẩy.

Sau đó anh trộn tương thật đều, bắt đầu quét gia vị, nạo muối, bột nêm lên thân cá, sau đó đem cá để vào đĩa, xối nước nước chanh được vắt từ này lên thân cá, rồi lại chế tương đã được trộn vào.

Bắt nồi đã chế nước sẵn lên, bỏ cá đã được ướp tương vào hấp, khoảng 7 8 phút sau, nước sôi sùng sục, cá cũng đã hấp chín, lấy ra, rưới tương đã được làm chín lên, rắc vài cọng hành lên trên.

Cuối cùng anh lấy mấy lát chanh cắt sẵn đặt lên trên đĩa.

Thẩm Trường An nhanh chóng làm xong mấy món rồi bắt đầu ăn cơm.

Lục Chi Ưu ăn rất ngon, rất hợp khẩu vị.

Lục Chi Ưu ăn ngầu nghiêng, trông rất giống hamster, ăn trong chén, mà còn ngó trong nồi, tay nắm tay mueri, không rảnh rỗi tí nào.

"Em đói lắm hả?" Anh nhin không được hỏi.

"Không phải, là do thức ăn của bác sĩ Thẩm nấu ngon quá đi"

Bác sĩ Thẩm chuyên tâm ăn cơm trong chén của mình, mỗi lần cô ăn cơm đều sẽ tự động bật ra câu này, cô nói chưa chán, anh nghe đã chán rồi.

"Bác sĩ Thẩm, bỗng nhiên em có một ý tưởng." Lục Chi Ưu đặt chén cơm xuống, nhìn anh vô cùng nghiêm túc.

"Hả?"

"Bác sĩ Thẩm, anh nhìn đi, anh biết nấu ăn, em không biết, anh biết rửa chén, em thì không, nhưng mà em có thể lau tóc cho anh, còn có thể chọc anh vui vẻ, hay là chúng mình hợp thành một đôi nhé?"

"Khụ khụ."

Bác sĩ Thẩm đáng thương bị sặc rồi.

Lục Chi Ưu nhanh chóng đưa cho anh một ly nước.

"Bác sĩ Thẩm, có phải nghe ở bên em liền kích động đến sặc luôn đúng không?" Lục Chi Ưu nâng má, cười tủm tỉm.

Thẩm Trường An, "."

Không biết xấu hổ ㄟ (͡° ͜ʖ ͡°) ㄟ

"Bác sĩ Thẩm, anh nói gì đi? Được không?"

Thẩm Trường An đặt chén cơm xuống, cầm lấy chén cơm của cô, "Em không ăn nữa đúng không, ăn xong rồi thì anh dọn đây."

"Được rồi, được rồi, em ăn cơm là được" Lục Chi Ưu chạy theo lấy chén cơm của mình về, sau đó ngoan ngoãn ăn cơm.

Hừ ㄿ ^ ㄿ có gì đặc biệt chứ, lần này không được, lần sau tiếp tục, em không tin không bắt được anh.

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu đang cúi đầu ngoan ngoãn ăn cơm, trong lòng dường như có một góc nào đó đang sụp đổ.

Ăn cơm xong, Thẩm Trường An rửa chén trong phòng bếp, Lục Chi Ưu ôm Bánh Trứng và Đại Hắc ngồi trên sofa xem TV, cô đang xem chương trình tổng hợp, lâu lâu lại phát ra tiếng cười giòn tan.

Từ lúc gặp Lục Chi Ưu, cuộc đời anh cũng dường như đã thay đổi.

Anh chưa từng nghĩ sẽ có một ngày thân thiết với một cô gái như thế, sẽ để cho cô đến nhà mình, mua dép đi trong nhà cho cô, nấu ăn rửa chén cho cô, đón cô tan làm, sẽ cùng cô đi siêu thị, đây là những điều mà trước kia Thẩm Trường An chưa bao giờ nghĩ đến.

Trong lòng anh dần dần đã dành cho cô một vị trí, một vị trí không hề nhỏ tí nào.

Thẩm Trường An sau khi rửa chén xong, cắt cho cô một đĩa dưa hấu, Lục Chi Ưu vừa ăn dưa vừa xem chương trình giải trí, Thẩm Trường An lại ngồi một bên im lặng đọc sách.

Lục Chi Ưu len lén nhìn cuốn sách anh đang đọc, "Tuyển tập Hippocrates", hình như là sách y học, cô đọc thử vài trang thì phát

hiện...

Cô xem mà chẳng hiểu gì, chi chít chi chít toàn chữ, lại còn là thuật ngữ chuyên ngành.

Thế nên, cô giận dỗi quay lại xem tiết mục giải trí của mình.

Hơn 11 giờ, Lục Chi Ưu mới ôm Bánh Trứng quay về nhà.

Thẩm Trường An đứng dậy tiến cô ra khỏi cửa, Lục Chi Ưu mang giày, cô ôm Bánh Trứng, bỗng nhiên nhìn thấy Thẩm Trường An đứng bên cạnh mình.

Cô chợt nói với anh: "Bác sĩ Thẩm, anh cúi xuống đi."

Thẩm Trường An nhú mày, nghĩ rằng cô có điều muốn nói với mình, bèn nghe lời cô, khom người xuống.

Lục Chi Ưu thấy Thẩm Trường An cúi xuống, một tay ôm Bánh Trứng, một tay ôm lấy cổ Thẩm Trường An, dang môi lên.

"Bẹp"

Lục Chi Ưu trực tiếp hôn lên môi của Thẩm Trường An.

"Nụ hôn chúc ngủ ngon, bái bai, bác sĩ Thẩm đừng có nhớ em quá nha."

Sau đó cô ôm Bánh Trứng nhảy nhót đi về.

Thẩm Trường An hoàn toàn không phản ứng kịp, đến khi cửa nhà Lục Chi Ưu đóng một cái "ầm", anh mới phản ứng lại.

Anh sờ sờ đôi môi còn sót lại hơi ẩm, cảm xúc chạm môi với cô vẫn rất rõ ràng.

Cô nhóc này thật là..càng ngày.gan càng lớn..

Anh nở nụ cười, lắc đầu, sau đó đi đến đóng cửa mà Lục Chi Ưu lúc nãy đã đào thoát mà quên đóng lại.

*

"A a a a." Sau khi về nhà, Lục Chi Ưu ôm Bánh Trứng lăn lên giường, cô trùm chăn kín đầu, khoe miệng khế cong.

Cô cưỡng hôn bác sĩ Thẩm là cưỡng hôn cưỡng hôn đó. Nhưng mà, môi của bác sĩ Thẩm mềm thật

Lục Chi Ưu ngồi dậy, sờ sờ hai má đã ửng hồng của mình.

Cô lấy di động ở dưới mông lên, gọi điện cho Hứa Kiều.

Bây giờ cô rất hưng phấn, cô phải chia sẻ với mọi người mới được.

Mãi một lúc sau, điện thoại mới có người bắt máy.

"Alo, Kiều Mạch, Kiều Mạch ~"

"Lục Chi Ưu, tối rồi mà cậu muốn chết hả, có để cho người khác ngủ không." Có vẻ Kiều Mạch đang ngủ thì bị điện thoại của Lục Chi Ưu gọi tỉnh, vì thế giọng điệu rất rất chi là bực bội.

"Kiều Mạch, mình nói cậu nghe cái này."

"Nói, nói, nói cái lông, bố đây đang buồn ngủ. Lục Chi Ưu, mình nói cho cậu biết, về sau cậu mà còn gọi ngay lúc mình đang ngủ, có tin là mình cho nhà cậu sáng nhất đêm không."

"Mình nói cậu biết, mình vừa mới cưỡng hôn bác sĩ Thẩm."

Giọng nói bên đầu dây bên kia bỗng dừng im lặng.

Cả hai cùng yên lặng một lúc lâu.

"Phắc, Lục Chi Ưu, mau mau khai ra cho bố, xảy ra chuyện gì hả?"

Hứa Kiều cứ như vừa uống máu sống dậy, xuyên qua điện thoại, Lục Chi Ưu nghe được âm thanh "bịch bịch bịch bịch", dường như cô ấy bật dậy khỏi giường.

"Là lúc ăn cơm ở nhà anh ấy xong, khi chuẩn bị quay về nhà, thì... cưỡng hôn anh ấy"

Lục Chi Ưu bắt đầu bla bla kể lại mấy chuyện xảy ra mấy ngày nay với Thẩm Trường An cho Hứa Kiều nghe.

*

Ngày hôm sau, lúc Lục Chi Ưu thức dậy, bỗng nhiên phát hiện mắt mình đã biến thành mắt gấu trúc, nguyên nhân chính là tối qua nói chuyện điện thoại với Hứa Kiều quá high, đến tận 3 giờ sáng mới ngủ.

Vốn dĩ không muốn dậy, nhưng cô nhớ ra trưa này cùng tổng biên "Kenneth" hẹn bàn bạc việc chụp ảnh bìa, sẵn tiện ký hợp đồng.

Cô đứng dậy, nhanh chóng đánh răng rửa mặt, sau đó ngồi trước gương trang điểm nhẹ nhàng.

Cô thay một cái áo sơ mi trắng, váy ôm sọc ca rô đỏ, lộ ra đôi chân dài trắng nõn, một đôi giày cao gót màu trắng, để lộ mắt cá chân tinh xảo.

Lúc kéo ngăn kéo ra, nhìn thấy sợi lắc chân màu đỏ trong hộp đựng đồ trang sức, là khi bọn cô đang học đại học, Hứa Kiều tặng cho cô.

Cô lấy lắc chân ra, mang vào, sau đó đặc ý đứng soi trước gương.

Ừ đúng là... vẫn còn đẹp chán.

Lúc ra khỏi nhà cô cũng không gặp được bác sĩ Thẩm, có lẽ là anh đã đi làm từ sáng.

Xuống lầu chưa được một lúc, Khương Thang đã đến nơi.

*

"Chị Lục, bộ hôm qua chị không ngủ hả?" Khương Thang hỏi.

Khương Thang nhìn Lục Chi Ưu đang mở to mắt ngồi trên xe.

"Ừ hôm qua nói chuyện với Kiều Mịch high quá, nên ngủ hơi trễ."

"Vậy bây giờ chị muốn ngủ hay không, lát nữa đến "Kenneth" chắc chắn không được nghỉ ngơi đâu.

"Được rồi, để chị ngủ một lát, đến nơi thì nhớ gọi chị."

"Được"

Lục Chi Ưu hạ thấp ghế dựa xuống, rồi cô lấy gối bên cạnh kê sau đầu, sau đó chậm rãi nhắm mắt lại.

Rất nhanh xe đã tới phòng làm việc của "Kenneth"

Khương Thang đánh thức Lục Chi Ưu, cô mở mắt: "Nhanh thế à?"

"Phải, chị Lục, chúng ta vào thôi."

Lục Chi Ưu ngồi dậy, lấy BB cream, son môi từ trong túi xách ra, dặm lại một chút rồi mới xuống xe.

Khương Thang đi sau Lục Chi Ưu, hai người bước vào tòa nhà.

Lục Chi Ưu vừa đi vào, trong nháy mắt trở thành tiêu điểm của mọi người, đối mặt với tất cả nhân viên xung quanh đang trở thành fan này, trên mặt Lục Chi Ưu vẫn mang nụ cười, nhìn về phía mọi người gật đầu chào hỏi.

"Oa!! Nữ thần, là Lục Chi Ưu đó!!"

"Nữ thần đúng là đẹp thật!"

"Đẹp quá, có khí chất, thật muốn xin chữ ký quá!"

"Từ lâu đã nghe tạp chí kỳ này của chúng ta sẽ có Khương Trùng và Lục Chi Ưu, quả nhiên không phải là tin đồn vô căn cứ."

"Khương Trùng đẹp trai muốn xỉu, Lục Chi Ưu đẹp muốn ngất, hai người này mà yêu nhau thì đẹp đôi muốn chết."

Trong đám người, không biết ai nói câu này, khiến cho Lục Chi Ưu dừng bước.

Cô thừa nhận là Khương Trùng rất đẹp trai, ờ, cô cũng xinh đẹp.ha ha ha... nhưng mà!

Cô không phải là một đôi với Khương Trùng đâu nhé! Rõ ràng là cô và bác sĩ Thẩm nhà cô mới là một đôi trời sinh đó.

Mọi người không rõ sự thật nhưng rất nhanh thôi các người sẽ biết.

Sau khi vào thang máy lên lầu.

"Cô Lục"

Hình Mạn chào hỏi với cô.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn cô ấy.

Hình Mạn là tổng biên tập xinh đẹp của “Kenneth”, nghe nói năm nay đã 29, tuổi này đã trở thành tổng biên của tạp chí đứng đầu trong giới, chính là đối tượng hâm mộ của nhiều cô gái.

Ba người cùng bước vào văn phòng.

"Cô Lục, mời ngồi."

Lục Chi Ưu cũng không khách sáo, trực tiếp ngồi xuống.

"Cô muốn uống gì?"

"Cà phê có được không?"

Tối qua ngủ muộn quá, bây giờ cô cần nâng cao tinh thần, không thôi lát nữa sẽ đi tong.

"Đương nhiên là được rồi." Hình Mạn mỉm cười.

"Cô Lục có thể hợp tác với tạp chí của chúng tôi, là vinh hạnh của chúng tôi."

Lục Chi Ưu nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê.

Vị đắng lan tràn khắp miệng, nhưng sau khi vị đắng nhạt đi vẫn dư âm mùi vị đậm đà.

"Chị Hình sao lại nói thế, có thể hợp tác với tạp chí là vinh hạnh của em mới đúng, hơn nữa đối tượng hợp tác lần này lại là Khương Trùng.

Sau đó hai người nói chuyện rất vui vẻ, rất nhanh đã đạt được nhận thức chung, Lục Chi Ưu nhanh chóng ký hợp đồng với Hình Mạn, thời gian chụp hình là 3 ngày sau, hơn nữa về phía Khương Trùng, Hình Mạn cũng đã sắp xếp ổn thỏa.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Chính Thức Ký Hợp Đồng, Bắt Đầu Chụp Ảnh Bìa

Sau khi thảo luận công việc xong, Hình Mạn mời Lục Chi Ưu ăn trưa, Lục Chi Ưu không tiện từ chối thế nên liền đồng ý.

Trong lúc ăn cơm, mọi người nói chuyện rất vui vẻ, Lục Chi Ưu bỗng nhiên phát hiện Hình Mạn có một sức hút kỳ lạ, nói chuyện với cô ấy rất thoải mái, giống như bạn bè lâu năm với nhau.

Cơm nước xong, Lục Chi Ưu chào tạm biệt Hình Mạn, rồi cùng với Khương Thang quay về phòng làm việc.

Mới vừa trở lại, cô em trong phòng làm việc chạy ào tới.

"Chị Lục, chị Lục, hôm nay chị ký hợp đồng với "Kenneth" hả?" A Mĩ hỏi.

"Ừ."

Lục Chi Ưu để túi xách lên sofa rồi ngồi xuống, đôi chân thon dài gác lên bàn trà.

"Chị Lục, lần này chị hợp tác với Khương Trùng đó." Tiểu Nguyệt hai tay ôm má, mê trai nói.

"SO?"

"Khương Trùng, siêu mẫu quốc tế, nam thần chân dài, nhìn đôi chân dài nghịch thiên ấy, biết bao nhiêu người muốn mà không được đó, hơn nữa người ta lại còn đẹp trai không ai sánh bằng, weibo hơn 70 triệu followers, mấy ngôi sao, người mẫu từng hợp tác với anh ấy, người nào cũng hot cả, đúng là đẹp muốn xỉu." Tiểu Nguyệt ôm ngực, giả vờ như bị trúng tên, trong mắt toàn tim là tim.

Mấy cô em trong phòng làm việc cũng đều ôm ngực, giả vờ bị trúng tên.

Lục Chi Ưu nhìn lướt qua mấy cô nhóc mê trai này, im lặng nghịch móng tay vừa mới làm của mình, dù sao thì cô cũng không quan tâm, trong lòng cô, Thẩm Trường An là đẹp nhất.

"Chị Lục, “Kenneth” đã công bố kỳ chụp ảnh này trên weibo rồi, còn tag chị và cả Khương Trùng vào nữa" Khương Thang ngồi bên cạnh nói.

Khương Thang đưa laptop sang cho cô, Lục Chi Ưu đưa tay nhận lấy.

Vừa mở lên, quả nhiên thấy bài viết mà Hình Mạn đã tag cô vào.

Hình Mạn: tạp chí mới nhất 2016 đã chọn được người, người được mời lần này chính là siêu mẫu chân dài @Khương Trùng và nữ thần quốc dân Chi Ưu, tổ hợp của người siêu nổi tiếng sẽ mang đến cho chúng ta một sự chấn động, do nhiếp ảnh gia của tạp chí chúng tôi @Lâm Giang Nam ra tay, thật đáng mong chờ!

Hơn 10 ngàn bình luận, 10 ngàn lượt chia sẻ!

Lâm Giang Nam?

Cái tên nghe quen quen, là một nhiếp ảnh gia rất nổi tiếng ở trên mạng, hơn nữa đã từng hợp tác với Khương Trùng một bộ điện ảnh, được dân mạng gọi là "Giang Trùng cp", rất nổi tiếng ở trên mạng, tay nghề chụp ảnh rất tốt, hiện tại là nhiếp ảnh gia hàng đầu của "Kenneth".

Cô và Khương Trùng có đúng như trên mạng đồn không thì vẫn chưa có bằng chứng, cho nên tất cả đều do mọi người đoán mò.

Lục Chi Ưu ấn nút follow Hình Mạn và phòng làm việc "Kenneth", sau đó share weibo của Hình Mạn, kèm theo câu, hợp tác vui vẻ!

Cô vừa mới share không bao lâu, Khương Trùng cũng share bài đăng ấy.

Lục Chi Ưu kinh ngạc nhú mày, Khương Trùng có bao giờ share mấy bài quảng cáo như thế này đâu, dù là tạp chí mình chụp ảnh bìa, đều do phòng làm việc hoặc người quản lý Tần Hiểu Thiên share giúp mà thôi, thế nào mà lại share bài đăng kỳ này, càng làm cho cô kinh ngạc chính là, sao lại share weibo của cô mà không phải của Hình Mạn?

"Khương Thang, chị share weibo rồi"

Lâm Giang Nam ngồi trên sofa vừa nghịch di động vừa nói với Khương Trùng đang ép nước trái cây trong bếp.

"Xong."

"Em dùng weibo của anh share tin đấy."

"Biết rồi."

"Nhưng là share weibo của Lục Chi Ưu".

Lúc này Khương Trừng bưng ra hai ly nước ép trái cây.

"Em thích Lục Chi Ưu dữ vậy hả?" Anh đem ly nước trái cây đặt lên bàn rồi ngồi xuống sofa, Lâm Giang Nam tự giác bò lại, ngồi trong lòng anh, bàn tay anh nắm lấy eo cô, sợ cô ngã.

Lâm Giang Nam vừa ở trong lòng anh nghịch di động anh vừa nói, "Đương nhiên, chị ấy chính là nữ thần của em mà."

Khương Trừng nhìn Lâm Giang Nam vừa nói đến Lục Chi Ưu đã lộ ra bộ mặt háo sắc, lấy tay chọt chọt trán cô.

"Rốt cục cũng đã thỏa ước nguyện của em rồi, sao, vui vẻ không?"

Khương Trừng vốn dĩ không muốn nhận chụp ảnh bìa kỳ này, nhưng lại không chống đỡ được mấy chiêu những nhéo làm nũng của bạn gái mình, nào là lấy lòng, kèm theo phúc lợi (còn về là phúc lợi gì thì các tiểu thiên sứ hiểu ha, tự tưởng tượng), cho nên liền dứt khoát đồng ý.

Lần này, bởi vì Lâm Giang Nam lấy weibo của anh share bài không những đưa anh lên hot search mà còn tiến Lục Chi Ưu lên cùng, tạp chí kỳ này chưa tiến hành chụp ảnh đã trở nên rất hot.

Buổi tối, lúc ăn cơm, Lục Chi Ưu nói với Thẩm Trường An chuyện về tạp chí kỳ này.

"Bác sĩ Thẩm, ngày mốt em sẽ đi chụp ảnh tạp chí"

"Hả?" Thẩm Trường An ngẩng đầu nhìn cô, thật ra chiều nay anh đã nhìn thấy cô share weibo kia.

"Là tạp chí “Kenneth”, mời em chụp ảnh hè cho tạp chí kỳ này, hôm nay em vừa mới đến phòng làm việc của họ ký hợp đồng."

"Ừ, rất tốt".

"Nhưng mà anh có biết người hợp tác với em là ai không?" Lục Chi Ưu mỉm cười.

Khương Trùng

"Ai?"

"Khương Trùng, bác sĩ Thẩm, anh có cảm giác sắp có mối nguy hiểm không?"

Thẩm Trường An, "."

Càng ngày càng không biết xấu hổ.

"Nghe nói Khương Trùng có một bạn gái tin đồn, hơn nữa hai người giống như là"

"Ặc..ngừng ngừng, không thú vị gì hết." Lục Chi Ưu liếc nhìn anh.

"Không phải anh đó giờ không quan tâm mấy chuyện này sao?"

Vốn dĩ là không quan tâm, nhưng hôm nay nhìn thấy bài share của cô, thuận tay “hỏi” baidu về Khương Trùng thì biết được vài tin.

*

Thẩm Trường An rửa chén ở trong bếp, Lục Chi Ưu đứng bên cạnh cửa.

Cô nhìn ngón tay thon dài của anh cầm lấy bọt biển, vì sao anh chỉ rửa có mỗi cái chén lại có thể khiến người khác cảm giác như đang quay phim thần tượng, sao lại đẹp trai như thế.

Thẩm Trường An hơi cúi đầu, mái tóc đen rơi trước trán anh, đứng bên cạnh có thể nhìn thấy sóng mũi cao, sườn mặt xinh đẹp, và đôi môi mỏng khiến nhịp tim Lục Chi Ưu tăng tốc.

Cô hình như càng ngày càng háo sắc, làm sao bây giờ?

"À, bác sĩ Thẩm, hôm nay em xài son mới, là hiệu fiffty, em rất rất thích son hiệu này." Lục Chi Ưu đột nhiên bước đến bên cạnh Thẩm Trường An, vẽ mặt sáng ngời nhìn anh.

"Ừ."

"Hương vị rất ngon, là vị chanh đó."

"Vị chanh?"

Thẩm Trường An nhìn cô, không hiểu sao cô lại nói chuyện son môi ở đây, đây là đề tài giữa con gái với nhau mà?

Ngay lúc Thẩm Trường An còn đang suy nghĩ tại sao Lục Chi Ưu lại nói đến chuyện son môi thì bỗng nhiên có một bóng đen ập tới trước mắt.

Lục Chi Ưu kiễng mũi chân, tay dài ôm lấy cổ Thẩm Trường An, đưa môi mình lên.

Thẩm Trường An cảm giác được đôi môi nhỏ nhỏ, mềm mại của Lục Chi Ưu ép lên môi mình, anh mơ hồ cảm nhận được vị son môi của cô.

Rất ngọt, mát rượi, đúng là vị chanh.

Không biết khi nào Lục Chi Ưu đã hạ gót chân, thế nên cả người anh bị kéo xuống, con người của anh trầm xuống, hầu kết cũng trượt lên trượt xuống, cái tay dính đầy bột xà phòng đặt hai bên eo cô.

Thân thể của cô vô cùng mềm mại, vô cùng thơm.

"Đúng không, em đã nói là vị chanh mà."

Thẩm Trường An, "."

*

Mấy ngày nay, lá gan Lục Chi Ưu ngày càng lớn, da mặt ngày càng dày, muốn ôm Thẩm Trường An là ôm, muốn hôn cũng là chuyện thường.

Giữa trưa, khi Lục Chi Ưu đến phòng làm việc của "Kenneth", Khương Trùng đã đến rồi.

Khương Trùng mặc một cái áo thun màu xanh đơn giản, cổ và tay áo màu xanh, còn lại đều màu trắng, và một cái quần màu đen, mang đôi giày thể thao.

"Xin chào, em là Lục Chi Ưu" Lục Chi Ưu chủ động chào hỏi.

"Xin chào, Khương Trùng."

Hai người nói vài câu, thật ra cũng chẳng có gì để nói, bởi vì hai người vốn dĩ không thân hơn nữa Lục Chi Ưu và Khương Trùng không phải dạng vừa gặp đã thân.

Hai người im lặng cho đến khi bắt đầu chụp ảnh.

1 giờ rưỡi chiều, nơi hai người chụp ảnh.

Địa điểm chụp ảnh lần này không ở trong tòa sạn, mà là tạp chí đã bỏ tiền ra thuê cảnh, xem ra họ vô cùng quan tâm đến lần chụp ảnh kỳ này.

Sau khi tới địa điểm chụp ảnh, Lục Chi Ưu nhìn thấy một nơi vô cùng to, vô cùng đẹp, nhìn từ ánh sáng đến ngoại cảnh thì biết lần này đã tốn không ít tâm huyết.

Hai người đều để cho chuyên viên trang điểm của mình trang điểm.

Tiểu Mễ vừa trang điểm cho Lục Chi Ưu vừa quan sát Khương Trùng ở đằng kia.

"Tiểu Mễ, em mà nhìn nữa, cây cọ này nó vô mũi chị luôn đó." Lục Chi Ưu không còn gì để nói, cô có hơi hối hận khi mang một người mê trai đến đây.

"Hả? Xin lỗi, xin lỗi chị Lục, không phải là do Khương Trùng đẹp trai quá sao, lần đầu được diện kiến, có hơi kích động tí"

Lục Chi Ưu, "."

Cuối cùng cũng an toàn mà trang điểm xong, Lục Chi Ưu mới bước vào phòng thay quần áo.

Nhà tài trợ lần này là hãng Sknonm của Hàn Quốc, cho nên từ trang phục cho đến giày dép đều do bọn họ tài trợ.

Lục Chi Ưu mặc một cái váy màu trắng không tay có tua rua và thắt lưng màu trắng viền lá sen, trông rất có cảm giác mori girl, tất cao cổ màu trắng, phối hợp với đôi giày thể thao Sknonm màu xám hồng xen kẽ.

Mori girl: chỉ những cô gái có phong cách ăn mặc giản dị, gần gũi với thiên nhiên.

Mái tóc xoăn dài ngang eo xoắn ra sau, hàng mày xinh xắn, môi đỏ hồng, trông như thật bước ra từ trong tranh.

Khương Trùng mặc áo khoác tay dài kiểu cổ tròn màu xanh đen, quần soọc đen, vớ cao màu đen và đôi giày thể thao trắng xám đan xen.

Tóc hơi đánh rối.

Lúc này, Lục Chi Ưu nhìn thấy một cô gái rất xinh đẹp đi tới.

Cô gái có mái tóc ngắn màu nâu, búi tóc trông rất hoạt bát, mái thưa, trên gương mặt nở nụ cười ấm áp.

Cô ấy mặc một cái áo thun ca rô xanh trắng, quần jeans bó màu xanh sẫm, lộ ra vòng eo nhỏ, đôi giày màu trắng, nhìn nhẹ nhàng nhưng lại rất thoải mái.

"Hi ~, xin chào, em là Lâm Giang Nam, là nhiếp ảnh gia của mọi người."

Lục Chi Ưu nhìn cô ấy, Lâm Giang Nam?

Cô gái này lần đầu tiên gặp cô đã thấy rất thích, rất có cảm tình.

"Xin chào, Lục Chi Ưu, rất vui được biết em."

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cậ
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Lâm Tiểu Miêu, Cô Không Ghen Hà?

"Chị thật xinh đẹp, đẹp hơn trong TV nhiều." Lâm Giang Nam nói.

Lục Chi Ưu mỉm cười, không lẽ là do cô không ăn ảnh, tại sao ai cũng nói trông cô ở ngoài xinh hơn trong TV nhỉ.

Lục Chi Ưu để ý, Khương Trường vốn dĩ đang ngồi trên sofa nhưng sau khi Lâm Giang Nam bước vào, ánh mắt anh lúc có lúc không nhìn cô ấy, ngược lại từ lúc Lâm Giang Nam đi vào, ánh mắt của cô ấy luôn dán lên người cô, ánh mắt như thế này cô rất quen thuộc, vì đây rõ ràng là ánh mắt của fan cuồng khi gặp thần tượng của mình.,

Không lẽ Lâm Giang Nam là fan của cô?

Lâm Giang Nam bước đến bên cạnh Lục Chi Ưu, bỗng nhiên lấy sổ và bút từ trong túi xách ra, nói với Lục Chi Ưu, "Nữ thần, chị có thể ký tên cho em không? Em là fan trung thành của chị đấy!"

Lục Chi Ưu hơi ngớ người, sau đó liền cầm lấy cuốn sổ và bút.

"Em là fan chị ư, thảo nào nhìn ánh mắt của em như muốn ăn luôn chị ấy" Lục Chi Ưu trêu chọc.

Cô "xoẹt xoẹt" ký tên mình lên.

"Em thích chị từ rất lâu rồi, nhưng không ngờ lại có thể gặp được chị, rất rất kích động." Lâm Giang Nam ôm cuốn sổ được Lục Chi Ưu kí tên vào lòng.

Khương Trừng lặng lẽ ngồi bên kia nhìn.

Hừ!!

Không biết ai nói là fan trung thành của mình, bây giờ lại biến thành fan cuồng của người khác.

Phụ nữ đúng là dễ thay lòng mà, nhất là Lâm Tiểu Miêu này, điển hình của người phụ nữ không có trái tim.

"Mọi người chuẩn bị xong chưa, nếu rồi chúng ta bắt đầu chụp thôi nào." Lúc này, Hình Mạn đi đến nói.

Cảnh đầu tiên được chọn chụp là dưới khung cửa sổ.

Lớp dưới cùng là sàn gỗ ghép màu nâu, cũng là loại khảm trong tường, đây là chỗ Khương Trừng sẽ ngồi, xung quanh đều là vách tường trắng như tuyết.

Khương Trừng ngồi trên tấm ván đó, giang hai chân, Lục Chi Ưu ngồi trên tấm dưới cùng, tay đặt lên đầu gối, ánh mắt ám áp nhìn về trước, Khương Trừng hơi khom người, để khuỷu tay trên đầu gối, đôi tay hơi nắm lại phía trước Lục Chi Ưu, thoát nhìn giống như ôm cô vào lòng.

Bởi vì chụp một bên, cho nên Lục Chi Ưu nhìn về phía trước, chụp sườn mặt, mà Khương Trừng nhìn vào máy ảnh, chụp chính diện.

Tầm mắt của anh nhìn Lâm Giang Nam chăm chú.

Bởi vì ánh mắt quá sức nóng bỏng của anh, lại khiến cho Lâm Giang Nam hơi ngại, cô ho nhẹ một cái, làm cho mình bớt xấu hổ một tí.

Cô cầm máy ảnh đến, điều chỉnh ánh sáng, nhìn vào ống kính.

"Khương Trùng, anh không cần nhìn vào máy ảnh đâu, nghiêng mặt qua một chút, đầu hơi cúi xuống nào."

"Đúng, như vậy là được, tốt lắm."

Khương Trùng rất nghe lời cô, chỉnh tư thế xong, tùy ý để cho cô chụp ảnh.

Góc nghiêng của Lục Chi Ưu thật sự rất đẹp.

Trán cao, sống mũi thẳng, đôi môi nhỏ nhắn, lộ ra vẻ đẹp tinh tế.

Góc nghiêng dịu dàng, ngọn đèn dịu dịu chiếu lên gương mặt của cô, tựa như được phủ lên một vàng sáng lấp lánh.

Đầu cô hơi ngẩng, đôi môi đỏ cong lên, trên mặt nở nụ cười bình thản.

"Tách tách", Lâm Giang Nam bấm nút chụp liên tay, lưu lại khoảnh khắc này trong nháy mắt.

Buổi chụp hình kết thúc cũng đã hơn 5 giờ chiều.

Còn một cảnh ban đêm, nhưng phải chờ cho trời tối hẳn, đèn lên rồi mới có thể tiếp tục chụp hình.

Lục Chi Ưu bắt đắcdĩngồi nghỉ trên ghế, một lát sau, cô lấy di động từ trong túi xách ra, sau đó nhấn cho Thẩm Trường An một tin.

Nói với anh, bây giờ cô vẫn còn bận chụp hình, nên sẽ không quay về ăn cơm.

Ngay sau đó, Lâm Giang Nam cầm theo hai hộp cơm đi đến chỗ cô.

"Chị Chi Ưu, ăn cơm nè." Lâm Giang Nam để hộp cơm lên bàn.

"Cám ơn ~~" Lục Chi Ưu cất điện thoại vào.

Sau hơn nửa ngày chụp hình, Lục Chi Ưu và Lâm Giang Nam cũng bắt đầu thân thiết, hai người cũng chỉ cách nhau mấy tuổi, hơn nữa Lục Chi Ưu lại là người rất có duyên với người khác, cho nên cô và Lâm Giang Nam rất nhanh đã thân với nhau.

Bọn cô ngồi xuống ăn chưa được bao lâu, Khương Trùng đã sải chân dài bước về phía này, sau đó đem hộp cơm để cạnh Lâm Giang Nam, ngồi xuống.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn Lâm Giang Nam một cái, cô ấy cũng ra vẻ như không có gì, tiếp tục nói chuyện với cô.

Lục Chi Ưu nhìn Khương Trùng, hai người nhìn nhau một lát, sau đó anh lại cúi đầu im lặng ăn cơm của mình.

Ừi chà hai người này tuyệt đối có mề ám.xem ra tin đồn trên mạng không phải là không có căn cứ nhỉ

Khương Trùng gầy gầy cơm trong hộp, không có ý muốn ăn tiếp.

Lục Chi Ưu cũng thế, cô bây giờ không muốn ăn đồ ăn ở bên ngoài, chỉ ăn vài miếng rồi buông đũa.

Lâm Giang Nam nhìn bọn họ đầy nghi hoặc.

"Sao hai người không ăn cơm?"

Khương Trùng, cơm ăn không vô, anh chỉ muốn ăn cơm do em nấu thôi.

Lục Chi Ưu, đây là cơm cho người ăn hải, chị chỉ muốn ăn cơm của Bác sĩ Thẩm nhà chị nấu thôi.

"Không có khẩu vị, ăn không vô." Lục Chi Ưu nhún vai.

"Khó ăn" Khương Trùng nói thẳng.

Lâm Giang Nam trừng mắt nhìn anh, hừ, đừng tưởng là cô không biết, bây giờ không ăn, tối về chắc chắn sẽ bắt cô làm cho anh ăn.

Sau khi ăn cơm xong, nhân viên công tác tiếp tục dựng cảnh, sửa sang lại hiện trường, Lục Chi Ưu và Khương Trùng đến phòng trang điểm lại, sẵn tiện thay trang phục khác.

"Tiểu Mễ, lát nữa có thể búi tóc lên không, nóng quá đi mất." Lục Chi Ưu nói với Tiểu Mễ đang tập trung trang điểm cho mình.

Tiểu Mễ nhìn trang phục lát nữa phải mặc, rồi lại nhìn tóc cô.

"Được"

Trang điểm rất nhanh đã xong, Tiểu Mễ giục Lục Chi Ưu thay quần áo.

“Chị Lục, lát nữa buộc đuôi ngựa được không?”

Cách một cánh cửa, Tiểu Mễ nói với Lục Chi Ưu.

“OK, miễn là túm tóc lên là được, chị nóng sắp điên rồi.”

“Thật ra lát nữa là tốt rồi, cảnh tiếp theo là chụp ngoại cảnh, ở bên ngoài sẽ không nóng thế đâu.”

“Cũng đúng.”

“Chị Lục, cảnh bên ngoài đẹp quá.”

“Hả?”

“Ở bên ngoài bật đèn nê ông, ở giữa còn thả pháo hoa, chắc là sẽ chụp cảnh đốt pháo, đến lúc đó chắc là đẹp lắm.”

“Cạch”

Lục Chi Ưu mở cửa ra.

“WOW, chị Lục, chị mặc thế này trông rất giống sinh viên.” Tiểu Mễ vây quanh xuýt xoa.

“Ý cô là nói chị bình thường rất già?”

“Đương nhiên không phải rồi, chẳng qua là mặc thế này khiến người ta rất bất ngờ.”

Lục Chi Ưu nhìn mình trong gương, lâu lắm rồi cô không mặc mấy bộ đồ học sinh thế này, đồng phục màu xanh thủy thủ, giày thể thao Sknonm thoải mái.

“Chị Lục, chị ngồi xuống đi, để em búi tóc cho.”

“Ừ.”

Tiểu Mễ nhanh tay búi tóc của Lục Chi Ưu lên, sau đó dùng một cây trâm màu đen xuyên qua.

“Để vậy hả?”

“Dạ, cứ để vậy.”

“Đúng rồi, Khương Thang đâu? Sao chị không thấy cậu ấy?”

“Cậu ấy đang phụ ở bên ngoài.”

*

Chính thức bắt đầu chụp ảnh.

Lục Chi Ưu và Khương Trùng đứng ở giữa, Khương Trùng mặc áo thun màu trắng đơn giản, kèm theo áo khoác jeans ở bên ngoài, quần đen và giày thể thao Sknom.

Phong cách của hai người thiên về học đường, trông vô cùng đẹp mắt.

“Tiểu Miêu, cô xem, hai người họ đẹp đôi thế, cô không ghen sao?” Kim Giai Giai nhìn Khương Trùng và Lục Chi Ưu cách đó không xa, lại nhìn thoáng qua Lâm Giang Nam đang tập trung điều chỉnh máy ảnh của mình.

Phản ứng của Lâm Tiểu Miêu hôm nay lạ thật, trước kia lúc Khương Trùng và Tống Phiêu Nhiên chụp ảnh bìa tạp chí, Lâm Tiểu Miêu cũng không như thế này, lúc ấy cũng không phải là ghen bình

thường đâu, thế mà hôm nay đối mặt với nữ thần Lục Chi Ưu, Khương Trùng và cô ấy vô cùng thân mật, cô ấy lại có thể bình tĩnh như thế, hơn nữa còn rất thân thiết với nữ thần.

“Tôi sao lại phải ghen?” Lâm Giang Nam hỏi lại.

“Cô ấy chính là Lục Chi Ưu đó, Lục Chi Ưu, nữ thần quốc dân đó, cô không lẽ không có một chút cảm giác nguy cơ nào hả?”

Lâm Giang Nam nhìn Khương Trùng và Lục Chi Ưu đang chuẩn bị ở bên kia.

Cô quay đầu lại, “Không có, một chút cũng không.”

“Sao thế? Không giống cô nha Lâm Tiểu Miêu.”

“Bởi vì chị Chi Ưu không thích Khương Trùng, mà Khương Trùng lại thích tôi, thế thì tôi sao lại phải ghen?”

“Cô làm sao biết cô ấy không thích Khương Trùng?”

Lâm Giang Nam buông máy ảnh trong tay xuống.

“Chị Chi Ưu chỉ khi chụp ảnh mới tiếp xúc trao đổi ánh mắt, thời gian còn lại đều không thèm nhìn anh ấy một cái, hơn nữa chỉ cần hô cắt, lúc nghỉ ngơi chị ấy sẽ cầm di động, vừa gõ chữ vừa cười, hơn nữa tôi cũng nghe chị ấy và trợ lý nói bác sĩ Thẩm bla bla, lúc nhắc đến bác sĩ Thẩm, giọng của chị ấy rất nhẹ nhàng, gương mặt lại mang nụ cười ấm áp, cho nên tôi có thể kết luận, chị Chi Ưu thích một người là bác sĩ Thẩm, nếu thế thì sao tôi lại phải ghen?”

Kim Giai Giai cả buổi cũng không có phản ứng, ai có thể nói cho cô biết, vì sao từ lúc Lâm Tiểu Miêu nhà cô và Khương Trùng yêu

nhau cô ấy lại thông minh như thế, nói chuyện vô cùng có lý.

“Tiểu Miêu, cô giỏi thật.”

“Đương nhiên, thật ra tôi vẫn rất thông minh, cô phải tin tôi.” Lâm Giang Nam nháy mắt với cô.

Kim Giai Giai, “..”

“Sắp bắt đầu rồi, tôi qua đó đây.”

“Ừ”

Bắt đầu chụp ảnh.

Lục Chi Ưu hai tay cầm pháo hoa đứng trước mặt Khương Trùng, cô ngẩng đầu nhìn Khương Trùng, khoe miệng mỉm cười, pháo hoa trong tay nổ “xì xì”, đủ sắc màu vô cùng xinh đẹp.

Khương Trùng khoát tay lên vai cô, anh nhìn cô, khoe miệng mang theo ý cười, người bên cạnh nhìn thấy, giống như một bức tranh vô cùng xinh đẹp, nhưng chỉ có Lục Chi Ưu biết, lúc Khương Trùng nhìn cô, trên mặt mỉm cười nhưng nụ cười ấy không lan đến đáy mắt.

Tiểu Mễ cầm điện thoại chụp cho Lục Chi Ưu rất nhiều ảnh, đúng là người đẹp thì chụp góc độ nào, dù cô có tùy tiện chụp đều vẫn đẹp đến ngây người.

Tiểu Mễ cảm thấy cô đã hoàn toàn bị Lục Chi Ưu chinh phục, cô thế mà lại bị một người phụ nữ chinh phục, bây giờ Lục Chi Ưu chính là nữ thần của cô.

Đúng là đẹp đến ngây người mà!

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thẩm Trường An Lục Chi Ưu Sướng Ưu**

**暢优 [chàng yōu] là tên app ứng dụng điện thoại tập hợp công cụ sức khỏe và game giải trí. Ở đây chỉ tên CP của hai anh chị 长优 [cháng yōu]

"Khương Thang, cậu có cảm thấy chị Lục nhà chúng ta với Khương Trùng rất xứng đôi không, hai người đứng chung với nhau trông thật dễ thương, rất đẹp có đúng không?" Tiểu Mễ nắm hai tay, vẻ mặt mê trai.

"Chị Lục nhà chúng ta sao lại đẹp thế nhỉ, nhìn kiểu gì cũng thấy đẹp, lúc im lặng lại càng đẹp"

"Khương Thang?"

Người bên cạnh không đáp lại, Tiểu Mễ quay đầu nhìn cậu.

Khương Thang đứng một bên, lấy di động chụp ảnh lia lịa, sau đó lại cắm đầu vào di động của mình, dường như không nghe thấy lời cô nói.

Tiểu Mễ nghi hoặc nhìn anh, hỏi: "Khương Thang, anh làm gì thế?"

Nhưng Khương Thang vẫn cứ đắm chìm trong thế giới của mình với cái di động.

"Khương Thang, tôi đang nói chuyện với anh đấy." Tiểu Mễ lấy tay chọt chọt Khương Thang, lúc này cậu ấy mới phản ứng, ngẩng đầu lên nhìn cô.

"Hả? Cô nói gì với tôi?" Cậu hỏi.

"Tôi hỏi anh có nhìn thấy chị Lục và Khương Trùng rất đẹp rất xứng đôi hay không?"

Khương Thang lắc đầu, "Tôi không thấy thế."

Tiểu Mễ trợn mắt, "Bọn họ nhan sắc cao như thế, anh xem xem, hai người đứng chung với nhau, sao lại không xứng chứ?"

"Dù sao tôi cũng là fan trung thành của Sướng Ưu."

"Sướng Ưu?" Tiểu Mễ nghi ngờ, dạo này trong giới có CP này hả? Sao cô chưa bao giờ nghe thấy nhỉ?

"Đúng, anh Trường An và chị Chi Ưu, thế nên gọi là Sướng Ưu."

"Ừ ha, sao tôi lại quên mất bác sĩ Thẩm chứ, chị Lục với bác sĩ Thẩm mới đúng là một đôi." Tiểu Mễ hơi dăm chiêu.

"Đúng đó."

Khương Thang nhìn Tiểu Mễ, sau đó lại tiếp tục nghịch di động.

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: Anh Thẩm, thấy mấy tấm hình em đã gửi cho anh chưa?

Thẩm Trường An: Ừ

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: Anh có cảm nghĩ gì?

Thẩm Trường An: Cảm nghĩ gì?

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: Không phải chứ, anh Thẩm.

Thẩm Trường An một tay gõ tin nhắn với Khương Thang, một tay gõ gõ mặt bàn.

Hôm nay Khương Thang gửi rất nhiều ảnh cho anh, từ lúc trưa đã bắt đầu nhận được tin nhắn của Khương Thang.

"Ting ting ting" toàn bộ đều là tin nhắn từ weixin, anh cứ tưởng là tin nhắn của Lục Chi Ưu gửi đến, vì chỉ có cô mới có thể nhắn tin cho anh như thế thôi.

Anh bấm mở hình ảnh.

Toàn bộ đều là hình của Lục Chi Ưu và cái người tên Khương Trường kia.

Lục Chi Ưu mặc một cái đầm màu trắng không tay, đầu cô hơi ngược lên, khóe miệng mỉm cười, Khương Trường ngồi phía sau cô, mặt nhìn về máy ảnh, nhìn ảnh trông rất đẹp, nhưng đối với Thẩm Trường An, không phải thấy cay mắt bình thường đâu, là quá cay quá cay đấy!

Anh lại bấm mở một tấm khác, là hình Khương Thang vừa mới gửi cho anh.

Khương Đường chứ không phải Khương Thang *mỉm cười*

Nhìn thấy icon mặt cười của Khương Thang gửi đến.

Thẩm Trường An...

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: Anh Thẩm, thế nào, có xem được không? *cười xấu xa*

Thẩm Trường An: Cậu muốn nói cái gì? *Xem thường*

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: chỉ là thấy chị Lục rất xinh, không lẽ anh không thấy thế ư?

Thẩm Trường An: Có gì mau nói thẳng. *ghét bỏ*

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: *Tan nát cõi lòng*

Thẩm Trường An lười nhác trả lời lại với cậu, anh nhìn thấy Khương Thang gửi hình tới, trong lòng cảm thấy có một cảm giác khó nói, khiến cho anh luống cuống, buồn phiền.

Một lát sau, di động lại rung lên.

Lại là một loạt hình ảnh được gửi đến.

Khương Đường chứ không phải Khương Thang: *Tà ác*

Thẩm Trường An:...

"Trường An, cậu xong chưa? Khoa chúng ta đã đến đông đủ, đúng lúc cùng đi liên hoan đi"

"Ừ"

Khoa chỉnh hình luôn luôn là khoa đi ăn liên hoan nhiều nhất của bệnh viện bọn anh, bởi vì bọn họ thường xuyên bận từ sáng đến tối, cho nên giờ cơm ba bữa cũng không có quy luật, giống như Lục Chi Ưu thường đến nhà Thẩm Trường An ăn chực, lúc thì ăn 6 7 giờ, cũng có lúc đến 9 10 giờ, còn có lúc ăn khuya vào lúc rạng sáng, trên cơ bản đều dựa vào Thẩm Trường An tan làm vào lúc nào thì ăn cơm lúc đó.

Tuy là khoa chỉnh hình bọn họ thường xuyên liên hoan, nhưng Thẩm Trường An là một người ít đi nhất, bởi vì anh có thể tự nấu ăn cho nên không cần ăn ở bên ngoài, nếu như không phải chiều nay nhận được tin nhắn của Lục Chi Ưu, nói hôm nay cô không về ăn cơm, hơn nữa hôm nay khám cho rất nhiều người, cảm thấy hơi mệt, thì liên hoan lần này cũng không có anh góp mặt.

Bọn họ đi đến nhà hàng "Mò đáy biển" gần đó.

Tuy là đang trong hè, nhưng hè mà ngồi phòng máy lạnh ăn lẩu cũng là một loại hưởng thụ, đây cũng là nơi thường xuyên liên hoan của bệnh viện các anh.

Mới vừa bước vào phòng máy lạnh, mọi người không khỏi rùng mình, bởi vì để tạo ra một bầu không khí mùa đông ăn lẩu nên nhiệt độ trong phòng cố ý để rất thấp.

"Cảm giác cứ như đang là mùa đông vậy." Mục Lạc nói.

Hạ Căng nói, "Nhiệt độ chênh lệch quá lớn, bên ngoài nóng như lửa, vào trong lại lạnh như băng, cứ như là băng hỏa lưỡng trọng thiên nhỉ?"

Sau khi mọi người đều ngồi xuống, phục vụ nhanh chóng bưng nồi lẩu ra, bởi vì có người thích ăn cay, có người không thích, cho nên bọn họ chọn một nồi lẩu viên ương size lớn.

Trong nồi lẩu viên ương có hai loại nước lẩu, một đỏ một trắng, thoát nhìn trông rất vui mắt.

Trên bàn bày ra rất nhiều món.

Thịt nạt thăn, ba chỉ, thịt bò, mực, và đủ loại rau sống, xà lách, nấm bào ngư

Kèm theo nhiều loại gia vị, tương sốt.

Lúc dùng bữa, Thẩm Trường An chú ý, Mực Lạc gấp rau cho Hạ Căng, Hạ Căng thế mà lại không từ chối, hơn nữa còn ăn hết, có gì đó sai sai ở đây, bình thường Mực Lạc gấp đồ ăn cho Hạ Căng, Hạ Căng không vớt lên mặt Mực Lạc là may, sao bây giờ lại ăn luôn rồi?

Nhất định là có điều mờ ám ở đây.

Cùng nhau ăn một bữa, mọi người đều rất high, sau khi ăn xong, có người đề nghị đi KTV, thấy mọi người đang vui như thế, nên Thẩm Trường An cũng không muốn mọi người mất vui, vì thế cả đám người cùng đi đến KTV.

*

"Hôm nay chụp đến đây thôi, còn lại để hôm sau tiếp tục, ngày mai đổi cảnh" Lâm Giang Nam thu máy ảnh về, nói với mọi người.

Lục Chi Ưu xoa xoa cái bả vai đang đau của mình, đứng cả ngày, thất lực của cô bây giờ đã bắt đầu biểu tình.

Khương Thang mang 1 ly nước ấm đến cho cô, "Chị Lục, uống nước đi."

Lục Chi Ưu cầm lấy ly nước uống hết, đúng là chỉ có Khương Thang hiểu mình.

Vì chụp hình đã kết thúc, nhân viên công tác đã bắt đầu dọn dẹp, Lục Chi Ưu nhìn đồng hồ, bây giờ đã hơn 8 giờ rồi.

Cô trả lại ly nước cho Khương Thang, "Chị đi thay quần áo đã."

Lục Chi Ưu quay lại phòng thay đồ, tẩy trang.

Chờ khi cô quay ra thì nhân viên công tác đã về gần hết, thấy Lâm Giang Nam cầm máy ảnh đi đến chỗ mình, "Thế nào, có đẹp không?"

Lục Chi Ưu nhìn nhìn một lúc.

Đúng là rất đẹp, canh ánh sáng cũng rất chuẩn, hiệu quả chụp ảnh rất đẹp.

Không thể không nói, Lâm Giang Nam có một phong cách chụp ảnh rất riêng, rất đặc biệt.

"Đẹp lắm."

Hai người vừa đi vừa nói, lúc ra ngoài, Khương Thang đã lái xe đến.

"Đi thôi, chị đưa em về." Lục Chi Ưu nói với Lâm Giang Nam

"Không cần, không cần đâu." Lâm Giang Nam lắc lắc tay với cô, tuy rằng rất muốn được nữ thần đưa về nhà, nhưng màaiz...

Lục Chi Ưu nhìn thấy Khương Trùng đứng cách đó không xa, đột nhiên hiểu ra vấn đề, thì ra tin đồn đều là thật.

Cô cười cười, "Vậy được, mai gặp nhé!"

"Dạ, mai gặp"

Lục Chi Ưu lên xe vẫy tay với cô, sau đó Khương Thang lái xe đi khỏi, Lâm Giang Nam nhìn theo chiếc xe của Lục Chi Ưu rất lâu.

Đằng sau, Khương Trùng sỏi bước tới chỗ cô, tay anh gõ lên đầu cô, "Nhìn gì nữa, người ta đi mất rồi."

Lâm Giang Nam xoay người lại nói, "Tính tình của nữ thần thật tốt, lại còn đẹp nữa"

Khương Trùng nắm lấy bả vai cô kéo đi, "Về nhà thôi."

"Hả?"

"Anh còn chưa ăn cơm chiều!" Khương Trùng đột nhiên mở miệng.

"SO" Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn anh.

"Sao?"

"Được rồi, em biết rồi." ㄟ(ㄟ ε ㄟ)\

Buổi tối khi về đến nhà, Lục Chi Ưu cảm thấy vô cùng mệt mỏi, hôm nay không biết đã đổi bao nhiêu cảnh, bị ánh đèn chiếu liên tục mấy tiếng liền, cô có cảm giác hai mắt của mình sắp mù tới nơi, còn gương mặt thì cứng đờ.

Cô vút túi xách lên giường rồi chạy vào phòng tắm ngâm mình hơn 1 tiếng đồng hồ mới ra ngoài.

Sau khi ra ngoài, cô sấy tóc cho khô, nhìn đồng hồ trên tường, đã hơn 11 giờ, cô nằm trên giường, vừa xem TV vừa nhắn tin nói chuyện với Hứa Kiều.

Tới gần 12 giờ khuya, cô mới vội vàng chúc Hứa Kiều ngủ ngon rồi đắp mặt nạ ngủ sau đó chìm vào giấc nồng.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Theo Bác Sĩ Thẩm Ăn Cơm Chùa

Vốn dĩ cuối tuần rảnh rỗi, nhưng Lục Chi Ưu lại phải ra ngoài hứng nắng chụp ngoại cảnh.

"Chị Chi Ưu, tạo dáng, tạo dáng nào!"

Lục Chi Ưu sững sốt.

OMG, em gái Giang Nam này sao tinh mắt thế, ngay cả lúc cô không tập trung mà cô ấy cũng có thể nhận ra, có để người ta sống không chứ?

Cười áy náy với cô ấy xong cô lại tập trung tạo dáng.

Bởi vì đây là bộ ảnh cá nhân, cho nên chỉ cần chụp ảnh một mình cô.

Cô mặc một bộ quần áo mới nhất năm 2016, chiếc váy họa tiết hoa viền ren, hai màu trắng và hồng nhạt kết hợp, pha thêm chút đỏ, phần cổ và tay áo đều có tua rua, chân váy xếp li, chân mang đôi giày vải màu trắng, dây giày đen thắt hình nơ bướm rất xinh đẹp.

Mái tóc dài được vén ra sau, thả xuống thắt lưng.

Cô kiễng mũi chân, rướn người về phía đóa hoa mới nở trên bức tường đối diện, gương mặt nở nụ cười rực rỡ nhìn về ống kính.

"Được rồi, chúng ra nghỉ một lát." Lâm Giang Nam ra dấu OK với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu buông cánh tay, xoa xoa vài cái, tay sắp bị phế rồi.

Cô bước tới ghế ngồi nghỉ, vừa ngồi xuống liền cầm di động lên, mở app Beauty Cam lên, chụp một tấm tự sướng, đã lâu rồi cô chưa phát phúc lợi cho mấy bà xã của mình rồi, mở VSCO lên chỉnh màu, rồi mới đăng lên weibo.

Lục Chi Ưu V: Nữ thần của các em đã Login, Sơn Chi Hoa, các em ở mô?

Sau đó kèm theo tấm ảnh chụp vừa nãy của mình.

OK, bấm đăng.

Cô vừa mới đăng Weibo, trong nháy mắt, tất cả Sơn Chi Hoa đều đã login.

Comment, lượt share tăng vèo vèo như bão, lượt share đã lên 40 vạn, comment đã hơn 75 vạn.

Phía dưới là một chuỗi bình luận.

Sơn Chi Hoa Khai: Mấy ngày không gặp, nữ thần ngày càng đẹp.

Lục Chi Ưu đẹp nhất: Nữ thần xõa tóc lại càng thêm nữ thần.

Chỉ yêu Lục Chi Ưu: Báo cáo nữ thần, Sơn Chi Hoa của chị đã login rồi nè.

Lục Chi Ưu lướt weibo một lúc, lại lướt ít thông tin, vừa ngẩng đầu đã thấy người đại diện của Khương Trừng đang phát nước

uống cho nhân viên.

Người đại diện của Khương Trùng - Tần Hiểu Thiên là người đại diện vàng có tiếng trong giới người mẫu, gà trong tay anh ta mà ra mắt thì chắc chắn sẽ nổi tiếng, có người hot ở giới người mẫu, có người chuyển sang làm diễn viên, rất có tương lai.

Một người đại diện có nhiều nghệ sĩ là điều bình thường, nhưng mấy năm trước, sau khi Tần Hiểu Thiên nhận Khương Trùng, liền buông hết mấy người mẫu trong tay mình, dồn hết tinh lực vào người Khương Trùng, mà Khương Trùng cũng không làm anh thất vọng, dựa vào đôi chân dài và gương mặt không có góc chết kia, rất nhanh đã bộc lộ tài năng trong giới người mẫu, do đó tiến quân vào giới, thậm chí bước vào con đường siêu mẫu quốc tế.

Lúc Tần Hiểu Thiên đang phát nước cho nhân viên, cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình, anh ngẩng đầu nhìn lại vừa lúc bắt gặp ánh mắt tìm tòi của Lục Chi Ưu.

Lúc này, Lục Chi Ưu vô cùng xấu hổ.

Tần Hiểu Thiên nhìn cô một lát, sau đó cầm một chai nước bước đến.

Anh đưa chai nước trong tay cho cô, "Cô Lục, uống nước đi."

"Cám ơn" Cô đưa tay nhận lấy.

Tần Hiểu Thiên mỉm cười nhìn cô sau đó tiếp tục phát nước cho nhân viên công tác.

*

So với Lục Chi Ưu, cuối tuần của Thẩm Trường An lại nhàn rãi hơn nhiều, bởi vì tuần này anh được nghỉ, thế nên bây giờ đang ở võ quán của Thẩm Lạc Dương.

Trên võ đài to to, mấy người đàn ông ngồi thành một vòng trên đó.

"Phắc, em còn chưa đi mà!" Tay Mục Lạc cầm bài, ồn ào với Thẩm Lạc Dương.

"Vậy thì mày nhường anh đi trước đi!" Thẩm Lạc Dương hút một hơi thuốc, găt gỏng nói.

"Tiểu vương!" Mục Lạc đắc ý đưa bài mình ra.

"Đại vương!" Thẩm Lạc Dương nhìn anh ghét bỏ, sau đó đánh ra đại vương.

"Có bản lĩnh thì mày đánh đi, đánh cho anh mày xem thử!"

"Emem."

"Em em em cái gì hả, mày thử nói thêm câu nữa coi?" Mém tí nữa là Thẩm Lạc Dương bụp vào mặt Mục Lạc.

"Được rồi, đánh bài thôi mà, không để yên cho người ta đánh bài nữa hả?" Thẩm Ngọc Luân không chịu nổi, lên tiếng.

"Ăn"

Anh vừa nói dứt câu, bỗng dưng có một âm thanh.

Thẩm Trường An đem bốn lá bài trên tay mình đánh xuống.

"DM!"

"Phắc!"

"Bố nhà nó!"

Ba âm thanh đồng thời vang lên.

Thẩm Trường An bình tĩnh nhìn ba người bọn họ, nhàn nhã phẩy phẩy tay sau đó đứng dậy.

"Nhận thua đi, từng người từng người một bước ra được rồi đó."
Thẩm Trường An mỉm cười.

Thẩm Lạc Dương, "A, anh đột nhiên nhớ ra, anh còn chưa huấn luyện mấy học viên mới tới nữa."

Thẩm Ngọc Luân, "Mình... mình bỗng dưng nhớ ra, hôm nay mình phải ra ngoài mua đồ ăn, đã trễ rồi, mình phải về..."

Mục Lạc cầm điện thoại trong túi ra, vài giây sau.

"Hả? Phẫu thuật gấp hả? Mạng người? Không có tôi không được? Được được, tôi lập tức đến ngay!"

Thẩm Trường An bình tĩnh nhìn ba người đang ra sức diễn trò này.

"Huấn luyện người mới, hôm nay võ quán đóng cửa, trong đây trừ bốn người chúng ta thì còn có người khác sao?"

"Đi mua đồ ăn? Nếu tôi nhớ không lầm, thứ sáu hàng tuần cậu đều đi mua, hôm qua còn thấy có người đăng lên tường khoe đã mua rồi."

"Giải phẫu liên quan đến mạng người không có cậu không được? Cậu có chắc là giải phẫu một ca liên quan tới mạng người thì cậu còn cầm được cái giấy phép hành nghề của mình không?"

Thẩm Lạc Dương, mợ nó, đây có phải là em ruột của anh không? Hay là mẹ anh ẵm lộn con rồi?

Thẩm Ngọc Luân, mợ nó, thế mà nói đến độ anh không còn gì để chối.

Mục Lạc, mợ nó, có thể vui vẻ làm bạn được không hả?

"Thế nên, mấy người còn chờ gì hả? Ra ngoài mau!" Thẩm Trường An ném ba cái khăn lụa cho bọn họ.

Ba người thở dài thật sâu, sau đó nhìn nhau, từng người bước ra.

Ba người đàn ông đứng ở ven đường, ai cũng đẹp trai, người đi ngang đều dừng lại ngắm, chu choa, ba anh này đẹp trai quá~

Mọi người đều mơ mộng.

Kết quả, vài giây sau, ba người cùng nhau rút khăn lụa ra.

Bức tranh xinh đẹp bỗng chốc biến mất.

Thẩm Lạc Dương, "Niềm vui ới đến đây nào ~ Dù sao chúng ta cũng chỉ có một thời tuổi trẻ!"

Thẩm Ngọc Luân, "Tình yêu ới đến đây nào ~ Dù sao thì thế gian đâu thiếu kẻ khờ dại!"

Mục Lạc, " Đến đây nào những lưu lạc ~ Đâu thiếu phương trời cho chúng ta ngao du!"

Ba người cùng hát, "Hãy đến đây những tạo hóa ~ Có biết bao phong cảnh trên đời! Ôi thật nóng lòng Phóng phóng khoáng khoáng, say sưa trong ảo ảnh tình yêu ~ Quanh quanh co co ~ đắm chìm trong giấc mộng mãnh liệt ~ Càng hoảng sợ, càng khao khát lại càng hoảng sợ ~ Càng ngửa càng gãi lại càng ngửa ~ ey da ey da~."

(Bài Ngửa – Trans: Dạ Yết.

Trong chốc lát, bầu không khí bỗng chốc im lặng, vài giây sau, cả đám đông bùng nổ, mọi người cười sấp lặn ra đất rồi.

"Ha ha ha ha."

Cay mắt.đỏ tai..

*

Ngay lúc mọi người chuẩn bị ra ngoài ăn cơm, vừa tới nhà hàng, mọi người vừa ngồi xuống, trừ Thẩm Trường An, ba người còn lại đều nhận được weixin của mẹ già nhà mình.

Tâm can của mẹ, hôm nay con đẹp chết mất!

A Ngọc à, không ngờ con múa lại đẹp như thế ~

Lạc Lạc ơi, vẻ đẹp ngày hôm nay của con không ai dám địch lại hết!!

Ba người không hiểu chuyện gì đã xảy ra, mẹ mình đang nói gì vậy, sao bọn họ không hiểu gì hết?

Ba người nhìn nhau khó hiểu, lại nhìn Thẩm Trường An, Thẩm Trường An vẫn rất bình tĩnh nhìn lại sau đó ngồi nghịch ấm trà đặt bên cạnh.

Bọn họ dường như phát hiện ra điều gì đó, ấn mở tường nhà Thẩm Trường An.

Một video mới nhất được đăng lên.

"Niềm vui ới đến đây nào ~"

Đậu xanh!!!

Ba người mặt tái mét, bỏ di động xuống, định cho Thẩm Trường An một trận tơi bời.

Ngay lúc đó, di động của Thẩm Trường An đột nhiên vang lên.

Anh ra dấu bảo bọn họ im lặng.

"Alo?"

"Bác sĩ Thẩm, em tan làm rồi ~" Điện thoại truyền đến âm thanh vui vẻ của Lục Chi Ưu.

"Sao hôm nay tan làm sớm vậy?" Thẩm Trường An hỏi.

"À, hôm nay chụp ngoại cảnh, cho nên trời vừa tối đã kết thúc."

Lúc Lục Chi Ưu gọi cho Thẩm Trường An chính là cô vừa gọi điện thoại vừa thay đồ, thế nên bên đây Thẩm Trường An có thể nghe được âm thanh "xoạt xoạt."

Thẩm Trường An nhìn đồng hồ, vừa đúng 5 giờ rưỡi.

"Bác sĩ Thẩm, anh có ở nhà không?"

"Không có, anh đang đi cùng bạn."

Lục Chi Ưu đang thay đồ bỗng dừng lại.

Hả? Không có ở nhà, cô còn đang muốn đến nhà anh ăn chực, thế là hôm nay cô không có bữa cơm đặc biệt của mình rồi ☹️~~~~☹️

"Được rồi" Lục Chi Ưu hơi mất mát.

"Em cúp đây"

"Em đang ở đâu?"

"Hả?"

"Anh hỏi em đang ở đâu?"

"Minh Cung."

"Đứng ở đó chờ anh."

"Hả? Dạ được..."

Sau khi cúp điện thoại, anh nói với bọn họ, "Mấy cậu gọi món trước đi, mình đi đón người"

Nói xong liền lấy áo khoác vắt sau ghế dựa rồi rời khỏi.

Thẩm Lạc Dương và Thẩm Ngọc Luân ngơ ngác, rốt cục là thần thánh phương nào, lại có thể để Thẩm Trường An tự mình đi đón?

Mục Lạc bình tĩnh hớp một ngụm trà lúa mạch, bọn họ không biết chữ trong lòng anh rất rõ.

Người kia ngoại trừ Lục Chi Ưu thì còn ai khác chứ?

"Lão Nhị, em có biết là ai không?" Thầm Lạc Dương hỏi Thầm Ngọc Luân đang ngồi bên cạnh, Thầm Ngọc Luân lắc đầu, sao anh biết được chứ?

"Lão Tứ, em biết ai không?" Thầm Lạc Dương quay đầu hỏi Mục Lạc.

Mục Lạc cười đắc ý, trưng ra vẻ mặt hai người không biết nhưng tôi biết.

Thấy thế, Thầm Lạc Dương xoay xoay cổ tay, Thầm Ngọc Luân lắc lắc cái cổ.

"Này... đừng thế chứ"

"Vậy thì mau khai ra"

"Là Lục Chi Ưu đó."

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Em Có Nghe Câu "Quá Tam Ba Bận" Chưa?

"Khương Thang, hôm nay không cần đưa chị về, chị có việc, mấy đứa cứ về trước đi."

Lục Chi Ưu thay quần áo xong, sau khi ra khỏi phòng thì nói với Khương Thang.

"Hả... chị Lục, chị muốn đi đâu?" Khương Thang không nhận được hỏi cô.

"Đoán thử xem."

Lục Chi Ưu nhướn mày nhìn cậu, sau đó đeo túi xách xoay người rời khỏi.

Khương Thang không hiểu gì, cậu cũng không phải là con giun trong bụng chị ấy, làm sao mà biết chị ấy đi đâu được chứ.

"Chị Lục, đội nón đeo khẩu trang vào, này, này!" Khương Thang gọi với theo bóng lưng cô.

"Biết rồi, biết rồi, nói nhiều quá." Lục Chi Ưu nói thầm, nhưng vẫn lấy nón và khẩu trang trong túi xách ra đội lên.

Cô vừa mới nhấn địa chỉ cho Thẩm Trường An, bây giờ vừa lướt weibo, vừa đi dọc theo con đường.

"Ting ting"

Thẩm Trường An lái xe đến chỗ Lục Chi Ưu đã gửi địa chỉ đến, từ xa anh đã thấy Lục Chi Ưu đội mũ đen, đeo khẩu trang đen vừa đi vừa cúi đầu bấm điện thoại.

Anh nhú mày.

Mấy cô bé bây giờ sao cứ thích vừa đi đường vừa bấm di động thế, không biết rằng không tốt cho mắt, ảnh hưởng đến thị lực, hơn nữa rủi như xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ, không biết quý trọng bản thân tí nào.

Vì thế anh liền bóp kèn.

Tiếng kèn xe vang lên dồn dập khiến cho Lục Chi Ưu ngẩng đầu lên, vừa nhìn liền thấy xe của Thẩm Trường An đậu cách đó không xa.

Cô liền vui vẻ vẫy tay với anh, cười tươi roi rói chạy đến.

Cô mở cửa xe, ngồi vào.

"Bác sĩ Thẩm, anh định dẫn em đi ăn hả?" Lục Chi Ưu xoay người phản khởi hỏi.

Thẩm Trường An nhìn cô vờn nửa người đến, nói: "Ngồi ngay lại, thắt dây an toàn vào."

Giọng nói thản nhiên của Thẩm Trường An khiến cho Lục Chi Ưu hơi khó hiểu. không lẽ cô lại làm gì khiến anh giận sao?

Cô còn nghiêm túc suy nghĩ, hình như không có, cả hôm nay cô đều bận chụp ảnh mà.

Cô bấu môi, ngồi lại đằng hoàng, kéo dây an toàn cài vào.

"Bác sĩ Thẩm, anh tâm trạng không vui hả?" Lục Chi Ưu nhỏ giọng hỏi.

"Không có." Thẩm Trường An trả lời.

"Vậy anh làm sao thế?"

"Không sao."

"Nhưng anh"

"Đến rồi, xuống xe thôi." Thẩm Trường An dừng xe, nói với cô.

"Hả?"

Lục Chi Ưu nhìn anh, rồi mở cửa xe.

"Cạch"

"A"

Lục Chi Ưu bị đụng đầu vào cạnh cửa xe.

"Đau quá." Cô vừa xoa đầu vừa nhìn Thẩm Trường An với vẻ mặt đáng thương.

Thẩm Trường An đang định xuống xe, nghe tiếng cô la lên nên vội vàng quay lại, anh thấy dáng vẻ tội nghiệp của cô, không nhịn được thở dài.

Anh vươn tay xoa xoa đầu cô.

"Lớn thế rồi, em không biết cẩn thận một tí hả?" Anh không nhịn được dạy dỗ cô, nhưng động tác lại vô cùng dịu dàng.

"Em đang đau muốn chết, thế mà anh lại la em."

"Không phải đụng có chút xúu hả? Sao em lại nói thế?"

"Ai nói với anh là em đau đầu, là em đau lòng, anh giận em, không tốt với em, em sẽ đau lòng." Lục Chi Ưu hợp tình hợp lý nói.

Thẩm Trường An sững sốt một lát, buồn cười, xem ra anh bó tay với cô rồi.

"Đừng làm nhảm nữa, có muốn ăn cơm không, muốn thì nhanh lên."

"Ha ha, ăn, đương nhiên là ăn rồi." Vừa nhắc tới ăn, hai mắt Lục Chi Ưu liền sáng lên, còn quan tâm mình đau đầu hay đau lòng gì nữa.

Sau khi xuống xe, Lục Chi Ưu tự giác khoác tay Thẩm Trường An.

"Chúng mình ăn gì?" Cô hỏi.

"Em muốn ăn gì?"

"Anh ăn gì em ăn nấy."

*

"Vào đi"

Thẩm Trường An đẩy cửa ra giúp cô, Lục Chi Ưu bước vào, vốn dĩ nghĩ chỉ có hai người bọn cô, ai ngờ vừa bước vào liền thấy ba người đàn ông đang nhìn cô chăm chăm.

Cô không khỏi sửng sốt.

Lục Chi Ưu quay đầu lại nhìn Thẩm Trường An.

"Đừng để ý bọn họ, qua đây ngồi."

Lục Chi Ưu, ""

"Hi ~" Lục Chi Ưu chào Mục Lạc và Thẩm Ngọc Luân.

"Nữ thần, ngồi đây nè, bên cạnh là chỗ của Thẩm Trường An đó."
Mục Lạc mặtdày mày dạn nói.

Lục Chi Ưu liền ngồi vào vị trí bên cạnh Thẩm Trường An.

Thẩm Ngọc Luân lịch sự gật đầu chào cô, Thẩm Ngọc Luân với cô coi như cũng quen biết, lần trước bác sĩ Thẩm đã dẫn cô đến nhà hàng của anh ấy ăn cơm.

Nhưng người ngồi đối diện Thẩm Trường An, cô cảm thấy hơi quen mắt.

Làn da màu đồng, tóc ngắn, trên ngón tay thon dài của anh còn cầm một điếu thuốc đang hút dở.

Gương mặt khôi ngô, mày rậm mắt to, ánh mắt sâu, khóe miệng đang cong lên mang theo nét nghiền ngẫm.

Thẩm Lạc Dương gảy tàn thuốc.

"Lục Chi Ưu đúng không, tôi là Thẩm Lạc Dương, là anh của Thẩm Trường An." Thẩm Lạc Dương mỉm cười.

Thẩm Lạc Dương?

Hèn chi cô lại thấy quen mắt, nghe anh nói, cô cảm thấy càng nhìn anh càng thấy giống Thẩm Trường An, nhưng khí chất của hai người đúng là khác nhau một trời một vực.

Vừa nhìn là biết Thẩm Lạc Dương chính là loại hình “man”, siêu “man” luôn.

Lục Chi Ưu bỗng nhiên lại cảm thấy khẩn trương.

Đây là tiết mục gặp mặt bề trên đúng không.

"Hi ~ Chào anh Thẩm."

"Ừ, chào em."

Thẩm Lạc Dương nhìn Lục Chi Ưu, trông dáng vẻ thật đơn thuần, chắc hẳn là một cô gái dịu dàng, tóm lại mà nói thì rất được, chủ yếu là vẻ ngoài xinh đẹp.

Thẩm Trường An đưa menu cho cô, "Muốn ăn gì?"

Lục Chi Ưu lật menu.

"Chậc chậc" Thẩm Lạc Dương nhìn không được trêu chọc, "Thẩm Trường An ơi Thẩm Trường An à, không giống em thường ngày nha."

Thẩm Trường An lờm anh, "Vừa hút thuốc vừa nói chuyện, anh không sặc hả?"

Thẩm Lạc Dương đầu đầy vạch đen, "Mày cũng đừng xem thường anh mày chứ."

Thẩm Trường An lười nói với anh.

"Mấy anh muốn ăn gì?" Lục Chi Ưu nhìn menu, ngẩng đầu lên hỏi bọn họ.

"Tụi anh cái gì cũng ăn được, em tự chọn được rồi." Mục Lạc cười cười nói.

Mấy người còn lại cũng không mở miệng, tỏ vẻ không có ý kiến.

Thế nên Lục Chi Ưu nhanh chóng chọn một bàn thức ăn.

Trong lúc chờ món ăn đem lên, Lục Chi Ưu cảm thấy nhàm chán, lấy di động ra nghịch, cô vừa khéo mở group bạn bè của Thẩm Trường An, anh vừa update mới trong group bạn bè, cô không nhận được tò mò mà bấm vào.

Cho nên.

"Niềm vui ới đến đây nào ~ Dù sao chúng ta cũng chỉ có một thời tuổi trẻ!

Tình yêu ới đến đây nào ~ Dù sao thì thế gian đâu thiếu kẻ khờ dại!

Đến đây nào những lưu lạc ~ Đâu thiếu phương trời cho chúng ta ngao du!"

Giọng hát quen thuộc vang lên, mọi người bất ngờ.

Bốn người đều nhìn sang Lục Chi Ưu.

"Ặc.emem không cố ýha ha... ha ha ha"

Lục Chi Ưu rất muốn nhin cười nhưng lại không nhin được, bởi vì rất mắc cười, cứ tưởng tượng đến ba người đàn ông nhảy múa loạn lên cô đã không nhin được cười.

Trong mắt của Thẩm Trường An cũng mang ý cười.

"Không có gì, muốn cười thì cười đi, vốn dĩ là quay cho mọi người xem mà." Thẩm Trường An nói với Lục Chi Ưu ở bên cạnh.

Câu này lại khiến cho Lục Chi Ưu cười càng to.

Ba người không thể đựng đến Lục Chi Ưu, thế nên đồng loạt ném ánh mắt chứa đao về phía Thẩm Trường An, Thẩm Trường An lại tự nhiên phớt lờ.

Lục Chi Ưu cười thật lâu mới dừng lại được.

"Em nói chứ, sao các anh lại để cho Thẩm Trường An quay clip lại thế?" Lục Chi Ưu hiếu kì, hỏi bọn họ.

"Đánh bài với nó thua" Thẩm Lạc Dương uống một hớp trà thật lớn.

Ba người bọn họ vốn dĩ muốn hợp lại đánh bại Thẩm Trường An, thế nhưng người tính không bằng trời tính, Thẩm Trường An chưa bị chinh, ngược lại lại dâng chính mình lên, thế nên bọn họ đã để lại một cái clip sỉ nhục cả đời như thế.

*

Lúc thức ăn được mang lên, ba người bọn họ đều phát hiện ra một điều, món ăn mà Lục Chi Ưu chọn đa số là món mà Thẩm

Trường An ưa thích.

Lục Chi Ưu chọn món ăn đa số đều cay, bởi vì cô và Thẩm Trường An đều rất thích ăn cay.

Thẩm Trường An ăn đồ ăn trong chén của mình, không để ý đến ánh mắt u oán của ba người bạn họ.

Lục Chi Ưu chuyên tâm ăn cá chua cay, món cá ở nhà hàng này rất ngon, ngon quá đi mất.

"Khụ khụ... khụ khụ..."

Có lẽ do ăn quá nhanh cho nên Lục Chi Ưu bị sặc, cay đến nỗi nước mắt đều tuôn ra, gương mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

Thẩm Trường An vội vàng rót nước cho cô, nhưng cầm ấm trà lên mới phát hiện, nước trong ấm đã hết.

"Anh ra ngoài lấy nước cho em." Thẩm Trường An nói với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu ra sức gật đầu.

Vì thế Thẩm Trường An đi ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại bốn người bạn họ, từ lúc bắt đầu đã cảm thấy bầu không khí thật ngại ngùng.

"Nữ thần, là em theo đuổi Thẩm Trường An, hay là Thẩm Trường An theo đuổi em?" Mục Lạc hỏi.

"Thẩm Trường An nấu cơm cho em hả?"

"Thằng nhóc này còn chưa bao giờ nấu cho bọn anh ăn đâu"

"Thằng nhóc này có phải bình thường trông lịch sự nhã nhặn, nhưng trên giường thì không có đúng không?"

Thẩm Lạc Dương vừa dứt lời, mọi người im lặng.

Gương mặt Lục Chi Ưu lại đỏ bừng.

"Nhìn anh làm gì? Không lẽ mấy đứa không muốn biết?" Thẩm Lạc Dương trợn mắt liếc bọn họ.

"Khụ khụ được rồi."

Thẩm Trường An nhờ nhân viên phục vụ lấy một ly nước, vừa đến cửa sổ bỗng nhiên nghe thấy giọng nói của Thẩm Lạc Dương.

Anh trực tiếp đẩy cửa ra.

Sau đó đưa ly nước cho Lục Chi Ưu, "Uống nước đi."

Lục Chi Ưu cầm ly nước, "ừm ực" uống một hơi hết sạch, sau khi uống xong cô mới bình thường trở lại, ớt ở đây cay quá đi mất.

"Mấy người vừa nãy hỏi gì?" Thẩm Trường An nhìn về phía ba người họ.

"Ặc đồ ăn nhà hàng này ngon ghê." Mục Lạc nói với Thẩm Ngọc Luân bên cạnh.

"Ừ, mình cũng thấy thế, anh nói đi, Lạc Dương."

"Ngon lắm, cá chua cay rất đúng vị"

Sau đó ba người cầm đầu ăn.

Cơm nước xong đã hơn 8 giờ, bọn họ đều lái xe đến, cho nên mọi người chào tạm biệt nhau xong liền rời khỏi.

Thẩm Trường An đậu xe dưới hầm, hai người cùng nhau đi về.

Sau khi vào thang máy, Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An, hỏi: "Bác sĩ Thẩm, vì sao ba người bọn họ ở trước mặt anh lại ngoan như thế?"

Còn có thể vì sao, đương nhiên là bị hành hạ từ nhỏ rồi.

"Có hả, làm gì có."

"Ting"

Cửa thang máy mở, bọn họ bước ra ngoài.

Thẩm Trường An nhìn cửa nhà mình, Lục Chi Ưu đi sau anh, ngay lúc Thẩm Trường An mở cửa, Lục Chi Ưu nhanh nhẹn kéo tay anh lại.

Sau đó kiễng chân, "bẹp" hôn một cái lên môi Thẩm Trường An.

"Bác sĩ Thẩm, hôn chúc ngủ ngon."

Nói xong cô mỉm cười tươi rói nhìn anh, vui vẻ quay người đi mở cửa nhà mình, ngay lúc định bước vào nhà, bỗng nhiên cô cảm thấy có một bóng đen phủ đến, cô ngửi thấy hương quýt tươi mát từ trên người anh.

Giọng nói của anh truyền tới, mang theo một chút khàn khàn, gọi cảm không nói nên lời.

"Lục Chi Ưu, em có nghe câu, quá tam ba bận chưa?"

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cạn
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Vậy Là Chúng Mình Yêu Nhau Hả?

Có lẽ cơ thể Thẩm Trường An quá áp lực, Lục Chi Ưu theo bản năng xoay người lại.

Gần, gần quá.

Cô nuốt nước miếng, bác sĩ Thẩm gần cô quá, anh đứng ngược ánh sáng, tựa như chắn lại mọi ánh sáng phía sau, cô ngẩng đầu nhìn gương mặt anh mờ khuất.

Anh hơi cúi đầu nhìn cô, đáy mắt chứa đựng tình cảm cô không hiểu, ánh mắt sâu thẳm, khoang mũi cô toàn là hương thơm trên người anh.

Anh bỗng nhiên đặt tay lên cánh cửa nhà cô, Lục Chi Ưu cứ thế bị giam giữa cánh cửa và anh.

"Nghe... nghe rồi... nhưng vậy thì sao?" Lục Chi Ưu hỏi ngược lại.

Thẩm Trường An im lặng, không nói gì, ánh mắt thâm thúy nhìn cô.

Lục Chi Ưu cảm thấy ánh mắt anh nhìn cô tựa như có lửa, khiến cho tim cô nhảy nhót không ngừng.

"Cùng lắm thì em cho anh hôn lại là được chứ gì." Nói xong cô đưa má mình lên.

Thẩm Trường An vẫn im lặng không nhúc nhích.

Lục Chi Ưu chờ một lát, "Không hôn thì thôi, em về nhà đây."

Cô định xoay người mở cửa, nhưng ngay khi tay chạm vào cửa, đột nhiên bị một sức mạnh kéo lại, ép cô phải quay lại, chưa đợi cô phản ứng, thân thể Thẩm Trường An liền đè lên.

Anh cúi đầu, tìm chính xác môi cô, hôn lên.

Nụ hôn của Thẩm Trường An rất khác so với mấy nụ hôn vớ vẩn lúc bình thường của cô.

Môi của anh dùng sức ma sát môi cô, hơi lành lạnh, lại có chút ấm áp, vật mềm mềm tiến vào miệng cô, giống như cuồng phong quét qua, quán quít đầu lưỡi cô, mút vào.

Cô nhóc này, bình thường dung túng cho cô quá, gan càng ngày càng lớn, trêu anh thì trêu, thế mà lần nào trêu cũng dừng lại nửa chừng là sao?

Lục Chi Ưu như bị sét đánh, toàn thân tê dại, thân thể cô yếu ớt dựa vào anh, anh một tay nắm lấy cái eo nhỏ của cô, một tay đỡ lấy gáy cô.

Nụ hôn chấm dứt, thật lâu sau Lục Chi Ưu mới hoàn hồn, cô dán lên ngực Thẩm Trường An mà thờ dốc, hai má cô lúc này đỏ bừng, nhưng Thẩm Trường An vẫn hờ hững, nhẹ nhàng như trước, không có dấu hiệu mất sức tí nào.

Hai tay Thẩm Trường An ôm lấy eo cô, đầu đặt lên mái tóc của cô, "Sao thế? Bình thường thích giường nanh múa vuốt lắm mà?"

"Thẩm"

"Sao em?"

"Anh vừa hôn em hả?" Lục Chi Ưu ở trong ngực của Thẩm Trường An, ngẩng đầu lên nhìn anh.

Thẩm Trường An thấy Lục Chi Ưu ngẩng đầu lên, gương mặt trái xoan mang theo chút ửng đỏ, đôi mắt to long lanh nước.

Ánh mắt anh dời sang đôi môi đỏ của cô, hơi sừng, nhìn một hồi, ánh mắt anh lại trầm xuống, giữ lấy Lục Chi Ưu mà hôn lên.

Lúc này Lục Chi Ưu không giống như vừa nãy, cô kiễng chân, hai tay ôm lấy cổ Thẩm Trường An, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của anh.

Tay đang đặt trên cổ Lục Chi Ưu của Thẩm Trường An cũng chậm chậm dời đến trên lưng cô.

*

Cuối cùng, Lục Chi Ưu không biết mình về nhà bằng cách nào.

Cô mơ màng nằm lên giường, trong đầu cứ vang lên câu nói sau cùng kia của Thẩm Trường An.

"Ngoan, mau về ngủ đi."

"A a a a a "

Lục Chi Ưu bỗng nhiên trùm chần lại, vùi mình vào trong, lăn qua lăn lại ở trên giường, không có gì có thể ngăn cản được sự hưng phấn của cô lúc này.

Thẩm Trường An hôn cô!

Thẩm Trường An hôn cô đó!

Vừa mới nghĩ đến thôi, Lục Chi Ưu đã thấy mình cứ như đang trong mộng, cô không khỏi nâng tay sờ sờ khóe môi.

"Đau..." Cô hít một hơi.

Có lẽ là do vừa nãy Thẩm Trường An hôn quá kịch liệt, không cẩn thận khiến môi bị sưng, cảm giác lạnh lạnh từ khi Thẩm Trường An hôn cô vẫn còn lưu lại.

Cô bỗng nhiên nhớ đến lời của Thẩm Lạc Dương trên bàn ăn hồi tối.

Ây gu, ngại chết đi được!

Thì ra bác sĩ Thẩm nhà mình thuộc tuýp người như thế, bình thường trông "lạnh lùng boi" thế thôi, nhưng khi hôn thì rất chi là máu lửa.

Cô xốc chần lên, lấy di động trong túi xách ra, mở weixin nhắn cho Thẩm Trường An.

"Bác sĩ Thẩm, bác sĩ Thẩm, tụi mình đang yêu nhau có đúng không?"

Sau khi gửi tin nhắn, cô cầm di động cười ngây ngô.

Nhưng đợi hơn một phút rồi mà vẫn không có hồi âm.

Hai phút, vẫn im lặng.

Năm phút, không một ai trả lời.

Mười phút, vẫn bất vô âm tín!

Lục Chi Ưu đứng dậy, bây giờ cô phải qua nhà Thẩm Trường An xem sao!

Ngay khi cô vừa đứng lên, di động liền rung lên.

Vì thế cô chạy đến bỏ nhào lên giường, lấy di động từ dưới chăn lên.

Mở ra, đúng là tin nhắn của Thẩm Trường An.

Nam thần nhà tôi:Ừ.

Thẩm Trường An chỉ nhắn lại một từ đơn giản "Ừ" mà cũng khiến cho Lục Chi Ưu vui cả buổi trời, từ hôm nay trở đi, cô đã không còn là FA nữa rồi!! Cuối cùng thì cô cũng đã thu được nam thần nhà cô vào túi!!

Di động lại rung lên.

Nam thần nhà tôi: Đi ngủ sớm đi, không được thức khuya.

Ây gu, bác sĩ Thẩm lại nói ‘không được’ với cô, ‘không được’ đó nha, giọng điệu ra lệnh, người khác mà nói chuyện kiểu này với cô, cô đích thềm đếm xỉa, nhưng sao bác sĩ Thẩm nói thì cô lại thích nghe thế nhỉ? Cô quả thật là thích nghe lời Thẩm Trường An mà.

Tuân lệnh, em hứa sẽ đi ngủ ngay lập tức.

Sau khi trả lời tin nhắn cho Thẩm Trường An, Lục Chi Ưu đợi một lát cũng không thấy anh nhắn lại, vì thế đặt di động lên tủ đầu giường, đắp chăn, nhắm mắt ngủ.

*

"Chị Lục, đang nghĩ gì đấy, đi chụp ảnh thôi."

Khương Thang hươ hươ tay trước mặt Lục Chi Ưu.

Từ sáng đến giờ, trừ lúc chụp ảnh, thời gian còn lại cô đều ngồi cười ngây ngốc ở đây, có khi lúc chụp hình còn thả hồn theo gió nữa cơ.

Như vừa nãy, trợ lý người ta gọi cả buổi trời vậy mà cũng không nghe thấy.

"Hả?"

Lục Chi Ưu hoàn hồn.

"Đi chụp thôi, chị Lục, hôm nay chị sao vậy, hồn treo lơ lửng thế?"

"Có sao? Không có mà." Lục Chi Ưu cười thật tươi, sau đó đứng dậy đến chỗ chụp ảnh.

Hôm nay bọn cô chụp trong nhà.

Lục Chi Ưu mặc một chiếc váy liền thân không tay sọc ca rô xanh trắng, dài đến đầu gối, tóc dài nhuộm đen, chẻ hai mái, buộc lại phía sau.

Lúc cô đi qua, Lâm Giang Nam và Khương Trùng đang nói chuyện, không biết hai người họ đang nói gì, vì dáng người Lâm Giang Nam không cao lắm, để nghe rõ hơn, Khương Trùng đặt tay lên mặt bàn, hơi khom người xuống gần bằng Lâm Giang Nam.

Nhìn là biết, bọn họ nói chuyện rất vui, gương mặt Khương Trùng mang theo nụ cười khác hẳn khi nói chuyện với người khác.

Hai người này lúc nào cũng tình cảm như thế, làm như người ta không có người yêu ấy.

Lục Chi Ưu kiêu ngạo nghĩ.

Cô bước tới.

Lâm Giang Nam ngẩng đầu nhìn cô, "Chị Chi Ưu."

"Ừ." Lục Chi Ưu gật đầu chào cô.

Lâm Giang Nam nhìn thoáng qua cảnh nền xung quanh, sắp xếp cũng đâu vào đấy cả rồi, tấm ván cũng đặt vào xong xuôi.

"Chúng ta chụp nhé!"

"Được"

Hôm nay là ngày chụp cuối cùng của bọn họ, kết thúc sớm một chút là cô có thể nhanh nhanh về gặp bác sĩ Thẩm rồi, nghĩ đến đây, Lục Chi Ưu cảm thấy tinh thần hăng hái hẳn lên.

Lục Chi Ưu và Khương Trùng ngồi đối diện nhau trên bàn, cái bàn hình vuông nho nhỏ, không to cho lắm, hai người ngồi hai bên, Lục Chi Ưu đặt hai tay lên bàn, cầm tì trên cánh tay, đầu hướng về máy ảnh.

Khương Trùng một tay để lên bàn, một tay đỡ đầu, đều nhìn về ống kính.

Dáng vẻ hai người đều hờ hững.

Lục Chi Ưu và Khương Trùng cũng thuộc loại người này, khi không cười sẽ khiến người khác cảm thấy rất khó gần, người ta thường gọi là lạnh lùng, nhưng Khương Trùng là lạnh lùng thật sự, còn Lục Chi Ưu vẻ ngoài thì lạnh mà bên trong chính là bệnh nhân tâm thần.

Vì Khương Trùng là người mẫu chuyên nghiệp, Lục Chi Ưu tuy chỉ là nghiệp dư, nhưng trời sinh đã có dáng vẻ như thế, cho nên hai người phối hợp rất tốt, chụp ảnh rất nhanh, không tìm ra được khuyết điểm nào, dù là vẻ mặt hay động tác, ánh mắt đều khiến người ta liên tưởng đến cảm giác ấy.

Thay đổi mấy tạo hình, bộ ảnh chụp rất nhanh.

Sau khi thay đồ, bọn họ lại nhanh chóng chụp một bộ ảnh khác.

Lục Chi Ưu mặc áo sơ mi dài, quần short jeans màu xanh, mang giày thể thao Shoonw màu xám.

Khương Trùng mặc một chiếc áo sơ mi xanh, quần đùi màu xám và giày thể thao màu đen.

Trong studio ảnh đặt một cái giường rất to, rất mềm, trên giường bày drap trải giường màu trắng, chăn trắng, toàn bộ đều trắng, giường được đặt sát tường, trên tường có cái cửa sổ nhỏ trang trí rất nhiều mỹ phẩm, chậu hoa màu xanh và vài quyển sách.

Kỳ này cần chụp ảnh trên giường.

"Chị Chi Ưu, lát nữa chị chỉ cần nằm lên đây là được, cố gắng thể hiện dáng vẻ nhàn hạ, lười biếng, rồi Khương Trừng nằm ghé vào bên trong là được." Lâm Giang Nam hướng dẫn cho cô.

"Được, chị hiểu rồi."

Bởi vì còn nhiều đạo cụ chưa chuẩn bị xong, cho nên tạm nghỉ 5 phút, Lục Chi Ưu nhìn thấy cái giường mềm mại, nhìn không được nằm lên, đúng là vừa mềm vừa êm mà, sau này cô cũng phải đổi thành một cái giường thật to mới được, nằm trên đây đúng là một loại hưởng thụ đấy.

Một lát sau, tất cả mọi người đã chuẩn bị xong rồi mới bắt đầu chụp ảnh.

Lục Chi Ưu ghé vào giường, hai tay khoát lên vai mình, đầu gác lên hai tay, nghiêng đầu, tuy là nhìn về ống kính nhưng ánh mắt hướng lên, hai chân gác lên nhau.

Khương Trừng cũng thế, tay đỡ lấy đầu, ánh mắt nhìn về phía ống kính, hai chân gác lên nhau giống như Lục Chi Ưu.

Trên giường lớn, Lục Chi Ưu mặc áo sơ mi, tóc đen thoải mái xõa tung trên drap giường màu trắng, môi hồng răng trắng.

Khương Trừng dáng vẻ lạnh lùng, ánh mắt nhìn về ống kính, con ngươi màu đen hiện lên vẻ ảm áp.

Có lẽ là do giá trị nhan sắc của Lục Chi Ưu và Khương Trừng quá cao, người xung quanh đều im lặng đứng nhìn, Lâm Giang Nam tìm các góc độ khác nhau, chụp lại những bức hình khác nhau.

Cuối cùng đến khi mặt trời lặn, họ mới kết thúc công việc.

Sau khi kết thúc ngày hôm nay, nói cách khác, kỳ chụp ảnh lần này cũng sẽ kết thúc.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Em Hôn Anh Nhé?

"Hôm nay mọi người vất vả rồi, tối nay cùng liên hoan nhé." Sau khi kết thúc công việc, Hình Mạn nói với mọi người.

Lục Chi Ưu không có ý kiến, bởi vì diễn viên bọn cô, dù tham gia hoạt động nào, sau khi kết thúc nhất định sẽ có liên hoan, chính là liên hoan với tập thể nhân viên công tác, giống như những liên hoan khi đóng máy.

Bởi vì sau khi kết thúc sẽ đi liên hoan, cho nên mọi người dọn dẹp trường quay cũng nhiệt tình hơn hẳn, không bao lâu sau đã dọn dẹp sạch sẽ.

Mọi người chọn đến một nhà hàng thịt nướng Hàn Quốc.

Thịt nướng chỗ này là chính gốc.

Nhà hàng này chủ yếu nổi tiếng thịt ba chỉ, sườn nướng, nắm cuộn kim châm, thịt phải nói là vô cùng mềm.

Lấy một miếng xà lách đặt lên tay hoặc lên đĩa, để một miếng thịt nướng lên, cho một miếng ớt, chấm một ít tương chấm, lại cho thêm một miếng kim chi rồi cuộn lại, cảm nhận vị xà lách thanh thanh, hương vị thịt nướng với tương hòa quyện, đúng là một loại hưởng thụ.

Bởi vì đông người, nên mọi người chia nhau ngồi.

Trên bàn ăn bày đủ loại thịt, còn có tôm, cua, sườn, thịt muối, và rất nhiều trái cây, nước ngọt yêu thích của mấy cô nhân viên nữ.

"Hôm nay mọi người vất vả rồi, tôi kính mọi người một ly." Hình Mạn nâng ly rượu lên, mỉm cười nói với mọi người.

Mọi người đều nâng ly lên.

Lục Chi Ưu nâng ly nước trái cây.

"Keng" tất cả cạn ly.

Lúc ăn, cả phòng đều trò chuyện, đùa giỡn rất hăng say, duy chỉ có Lục Chi Ưu vui đầu tập trung ăn, cô đang rất đói, trưa không ăn cơm, cho nên lúc người ta uống rượu, cô tập trung nướng thịt, khi người ta trò chuyện, cô lại vui đầu ăn thịt.

Từ đầu đến cuối cô chỉ cắm cúi ăn thịt, khiến Kim Giai Giai ngồi bên cạnh cứ chăm chú nhìn cô.

Nữ minh tinh không phải đều giữ dáng rất nghiêm sao, nữ minh tinh không phải chỉ ăn ít cơm, nói không với thịt, mỗi ngày đều dựa vào trái cây để sống hả?

Vậy ai tới nói cho cô biết đi, người đang hùng hổ ăn thịt, uống sữa bên cạnh là Lục Chi Ưu đúng không? Là nữ thần quốc dân cao 167 cm nặng 47 kg đúng không?

Bên cạnh có Lâm Giang Nam ăn hoài không mập, còn cuồng thịt đã không tính rồi, bây giờ còn thêm một nữ thần kích thích cô, cô cảm thấy mình không thể tiếp tục sống nữa.

Lục Chi Ưu nhận ra ánh mắt của Kim Giai Giai, bèn ngẩng lên nhìn cô ấy.

"Chị Chi Ưu, chị ăn nhiều thế không sợ mập hả?" Kim Giai Giai không nhin được mà hỏi.

Lục Chi Ưu tiêu diệt một miếng thịt nướng cuối cùng trong chén.

"Không đâu, hơn nữa chị ăn cũng đâu có nhiều."

Lúc Lục Chi Ưu nói chuyện, Kim Giai Giai đang uống nước, nghe cô nói xong, mém tí nữa đã chết vì bị sặc nước trái cây.

Gì? Gì? Cô nghe không lầm chứ? Gì mà ăn không nhiều? Ăn cỡ đó mà nói là không nhiều?

Lòng Kim Giai Giai bây giờ hồng rồi, dù là "hot girl mạng" hay minh tinh, đối với bọn họ mà nói, giữ dáng luôn là điều quan trọng nhất, lúc trước có Lâm Giang Nam ăn hoài không mập bên cạnh, bây giờ lại thêm Lục Chi Ưu.

Nhìn lại mình thật là tội nghiệp mà, mỗi lần đi ăn liên hoan với bọn họ về, đều nhào vào tập thể dục, nào là gập bụng, xoay chân, đá cao, mệt muốn sắp mặt.

*

Lục Chi Ưu chỉ tập trung ăn thịt, cho nên lúc người ta ăn chưa no, cô đã gần no, lúc người ta gần no, cô đã no.

Cô nhìn thịt còn đang nướng của bọn Khương Thang một lát, quyết định ra ngoài gọi điện thoại cho Thẩm Trường An.

"Chị Lục, chị đi đâu vậy?" Tiểu Mễ hỏi.

"Không có gì, em cứ ăn đi, chị ra ngoài hít thở không khí một chút." Lục Chi Ưu trả lời.

Lục Chi Ưu vừa rời khỏi, lấy di động trong túi xách ra, mở danh bạ tìm tên Thẩm Trường An.

Qua vài giây sau điện thoại mới được nối.

"Alo, Thẩm Trường An, anh tan làm chưa?"

Lúc Lục Chi Ưu gọi cho Thẩm Trường An, bác sĩ Thẩm đang chuẩn bị tan làm, nghe thấy Lục Chi Ưu sửa cách xưng hô, anh hơi kinh ngạc, bởi vì từ đó đến giờ cô chỉ toàn gọi anh là bác sĩ Thẩm."

Bây giờ đột nhiên gọi thẳng tên anh, khiến anh có cảm giác là lạ, nhưng rất thích.

"Ừ, vừa mới tan làm."

Lục Chi Ưu dựa vào tường, "Hôm nay bọn em đã kết thúc buổi chụp rồi, bây giờ đang ăn cơm ở Hòa Nhã."

"Vậy em ăn xong chưa?"

"Em no rồi."

"Anh đến đón em nhé?"

"Dạ" Chỉ chờ có nhiều đó thôi.

Lục Chi Ưu cong khóe môi.

Cúp điện thoại, tâm trạng của Lục Chi Ưu rất tốt liền quay lại phòng.

Ngay tại chỗ rẽ, cô bỗng thấy hai bóng dáng quen thuộc.

Cô nhìn kĩ, đây không phải là chị Mạn và người đại diện của Khương Trùng - Tần Hiểu Thiên sao?

Thảo nào vừa nãy không thấy bọn họ ở trong phòng ăn, lúc cô đang định bước đến chào thì bỗng thấy Hình Mạn chạy đến ôm lấy Tần Hiểu Thiên, cô liền dừng bước.

Chỉ một cái ôm ngắn ngủi, Hình Mạn buông anh ấy ra.

Dường như cô ấy đang nói gì với anh, do quá xa nên Lục Chi Ưu không nghe được bọn họ nói gì, cô thấy vẻ mắt mát mát hiện lên trên mặt Hình Mạn, rất khác so với Hình Mạn ngày thường, Tần Hiểu Thiên chỉ đứng đó, không nói một câu nào.

Tuy rằng cô chỉ biết Tần Hiểu Thiên mới vài ngày thôi, nhưng qua mấy ngày này, cô biết Tần Hiểu Thiên là một người ôn hòa, lịch sự, nhưng nhìn anh bây giờ lại không thấy vẻ ôn hòa đó, gương mặt lạnh lùng, mày nhíu chặt.

Cuối cùng, cô thấy Hình Mạn mỉm cười với Tần Hiểu Thiên, sau đó rời khỏi, lúc cô ấy bước qua Tần Hiểu Thiên, Lục Chi Ưu rõ ràng thấy nước mắt trên gương mặt cô ấy, giống như khi vừa rời khỏi nước mắt liền tuôn trào, dáng vẻ như vừa thoải mái lại vừa đau khổ.

Sau khi Hình Mạn rời khỏi, cô thấy Tần Hiểu Thiên đột nhiên lấy thuốc từ trong túi ra hút, anh đứng trước cửa sổ, khói tản ra khắp nơi, cả người như bị bao vây trong đó, mang đến cảm giác thật cô đơn.

Thật ra mọi người trên thế giới này đều có một câu chuyện của riêng mình, có thể là chuyện vui, cũng có thể là chuyện buồn.

Đáy lòng của mỗi một người đều có một bí mật, là cảm địa không muốn bị người khác bước vào.

*

Lục Chi Ưu lặng lẽ xoay người rời khỏi, nghĩ tới Hình Mạn, không biết vì sao, Lục Chi Ưu lại cảm thấy buồn, vì dáng vẻ đau khổ rõ ràng hiện lên gương mặt cô ấy, rõ ràng đến nỗi người ta nhìn thấy cũng đau lòng thay.

Nhưng chung quy vẫn là chuyện của người ta, dù vui hay buồn, đều là chuyện của người ta.

"Chị Lục, chị trở lại rồi?" Tiểu Mễ vừa ăn thịt, vừa nói với Lục Chi Ưu.

"Ừ" Lục Chi Ưu ngồi xuống, cầm ly kem matcha lên lấy muỗng múc từng muỗng ăn.

Một lát sau, Lục Chi Ưu thấy Hình Mạn quay lại ngồi vào chỗ của mình.

Lục Chi Ưu thấy cô ấy gần như đã trở lại bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ thì gương mặt hơi tái, nụ cười miễn cưỡng trên môi.

Sau khi ăn xong cũng đã hơn 6 giờ, mọi người chào nhau rồi giải tán.

Vừa ra khỏi cửa, Lục Chi Ưu đã thấy xe của Thẩm Trường An đậu cách đó không xa.

Cô quay người nói với Khương Thang, không cần đưa cô về, Tiểu Mễ ban đầu hơi lo, không an tâm để cô về một mình, nhưng lại

bị Khương Thang kéo cổ tay, bảo Tiểu Mễ nhìn về phía Thẩm Trường An, Tiểu Mễ mới hiểu ra.

Lục Chi Ưu bước đến chỗ xe của Thẩm Trường An đang đậu, chưa đi được mấy bước thì đã bị một người kéo lại.

"Chị Chi Ưu"

Lục Chi Ưu dừng bước, xoay người lại thấy Lâm Giang Nam bước tới.

"À... chị Chi Ưu, em có thể add weixin chị không?"

"Có thể chứ." Lục Chi Ưu đưa weixin của mình cho cô ấy.

"Vậy về sau em có thể gặp chị được không?" Lâm Giang Nam cầm điện thoại, ánh mắt dò hỏi, đây là nữ thần của cô đó, cô thích chị từ rất lâu rồi.

Lục Chi Ưu bị Lâm Giang Nam chọc cười, "Đương nhiên rồi, rảnh thì hẹn hò nè."

"Tốt quá rồi."

Lâm Giang Nam đang muốn nói chuyện cùng cô một lát thì điện thoại bỗng vang lên. Cô ấy nhìn vào.

Lục Chi Ưu nhìn gương mặt cô đã biết là ai gọi đến.

"Nếu em có việc thì đi trước đi, đúng lúc chị cũng phải đi rồi."

Lâm Giang Nam cười với cô, "Vậy bai bai chị."

"Bai bai."

Lục Chi Ưu thấy cô nhóc nói chuyện nhẹ nhàng, nụ cười dịu dàng thì rất thích, mãi cho đến về sau, khi hai người đã thân thiết, Lục Chi Ưu mới biết, cô bé trông như mèo con yếu đuối, vô hại kia thật ra là một con cộc cái.

*

Lục Chi Ưu mở cửa xe ngồi vào, xe bắt đầu lăn bánh, Thẩm Trường An đưa cho cô một ly đá bào matcha, vừa nãy đứng chờ cô ở đây vô tình thấy, cho nên liền mua cho cô một ly.

Lục Chi Ưu vô cùng vui vẻ nhận lấy đá bào.

Cô vừa ăn đá bào vừa trò chuyện với Thẩm Trường An.

Cô quay đầu thoáng nhìn anh.

Đúng là góc nghiêng trong truyền thuyết.

Nhìn nhìn, Lục Chi Ưu bỗng nhiên có một loại xúc động muốn phạm tội.

Cô bỏ ly đá bào xuống, nghiêm túc hỏi anh, "Em hôn anh nhé?"

Thẩm Trường An sửng sốt một lát, vốn dĩ đã không tập trung lái xe được vì ánh mắt quấy nhiễu của cô, bây giờ cô còn nói thế được.

"Không được." Anh cự tuyệt.

"Tại sao?" Lục Chi Ưu chưa từ bỏ ý định.

"Bây giờ đang trên đường cao tốc."

Lục Chi Ưu nhìn thoáng ra ngoài cửa sổ, quả thật đang trên đường cao tốc, cô nhìn đôi môi của Thẩm Trường An một lát, lại chỉ có thể ôm ly đá bào ăn tiếp.

Đến khi cô ăn gần hết đá bào thì bọn họ cũng đã đến nhà.

Lục Chi Ưu cởi dây an toàn, sau đó xuống xe đứng một bên chờ Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An bước xuống đóng cửa xe, khóa lại rồi bước tới chỗ Lục Chi Ưu.

"Đi thôi." Lục Chi Ưu khoác tay Thẩm Trường An.

Bỗng nhiên Thẩm Trường An đưa tay kéo cô ôm vào lòng, hôn trực tiếp lên môi cô.

Lục Chi Ưu đại ra.

Không phải là không cho hôn à?

Đến khi bị Thẩm Trường An hôn đến mơ mơ màng màng, cô mới nhận ra.

Vừa rồi Thẩm Trường An không cho hôn là do bọn họ đang trên đường cao tốc, còn bây giờ đâu phải ở trên đường cao tốc nữa đâu.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Bánh Kem Chocolate Bị Dầm Nát

Lúc ăn cơm tối, vì lúc liên hoan với nhân viên công tác Lục Chi Ưu đã ăn no rồi, cho nên cô chống cằm ngắm Thẩm Trường An ăn cơm.

Bị ánh mắt trần trụi của Lục Chi Ưu chăm chú nhìn mình, Thẩm Trường An có thể bình tĩnh ăn cơm thì đúng là thánh.

"Thẩm Trường An, em nhìn anh như thế, vậy mà anh còn có thể nuốt cơm được hả?" Lục Chi Ưu cảm thấy thật thất bại, không lẽ dạo này sức quyến rũ của mình bị giảm rồi.

Thẩm Trường An hiếm khi bỏ đũa xuống, nhìn cô.

"Vì sao không nuốt được hả?" Anh hỏi lại cô.

"Không phải anh nhìn em là no rồi sao?" Cô đồng dục nói.

"Là sao?"

"Anh không biết em là 'sắc đẹp thay cơm' hay sao?"

Lục Chi Ưu vừa nói xong, Thẩm Trường An đã không nhịn được, bật cười, cô nhóc này ăn gì lớn lên vậy, da mặt sao dày thế chứ.

"Bộ mắc cười lắm hả?"

"Em nghĩ sao?"

"Xã hội bây giờ, đến cả ăn ngay nói thật cũng không được." Lục Chi Ưu ra vẻ ưu thương.

Thẩm Trường An không nhịn được xoa xoa đầu cô.

"Không có việc gì làm thì cho Bánh Trứng với Đại Hắc ăn đi, tụi nó còn chưa được ăn kìa."

Lục Chi Ưu nghiêng người nhìn về phía Bánh Trứng với Đại Hắc, thấy cô nhìn tụi nó, hai đứa vội ngẩng đầu nhìn cô.

Lục Chi Ưu đứng dậy lấy thức ăn rồi đi tới chỗ tụi nó.

"Aigoo, hai đứa đáng thương."

Cô đổ thức ăn vào chén cho tụi nó, ngồi xồm trước mặt hai đứa.

Lúc Thẩm Trường An đi đến ban công, đã nhìn thấy Lục Chi Ưu ngồi xồm ở đó, vừa vuốt ve hai đứa Đại Hắc, miệng thì đang lầm bầm gì đó.

Anh bước tới gần, liền nghe giọng nói đầy căm phẫn của cô.

"Cơm ngon lắm sao, chị nhìn ảnh như thế, thế mà còn ăn cơm được?"

"Hơn nữa chị nói ‘sắc đẹp thay cơm’ bộ sai hả, hai đứa phân xử công bằng cho chị, có phải chị đẹp đủ thay cơm hay không, dù sao người ta cũng xinh gái thế này, đúng là không biết thưởng thức gì hết!"

Thẩm Trường An lắc đầu, tỏ vẻ bất đắc dĩ, cô còn dám cáo trạng.

Anh cầm chén đến phòng bếp, rồi bắt đầu rửa chén.

Sau khi rửa chén, anh lấy trái cây trong tủ lạnh ra rửa sạch, cắt ra bỏ vào đĩa.

Anh bưng đĩa trái cây ra ban công, để lên bàn ăn ở ban công.

Lục Chi Ưu thấy anh cắt trái cây thì bước tới, cái tay đang định vươn tới cầm lấy, chưa kịp chạm vào đã bị Thẩm Trường An đánh một cái "chát" lên tay.

Cô khó hiểu nhìn anh.

Thẩm Trường An nhìn tụi Bánh Trứng, rồi nhìn tay cô, thản nhiên nói, "Đi rửa tay."

Lục Chi Ưu làm mặt quỷ với anh, chạy vào phòng tắm.

Thẩm Trường An ngồi xuống chưa được bao lâu, Lục Chi Ưu đã hươ hươ hai cái tay ướt chạy tới.

Cô ngồi xuống bên cạnh Thẩm Trường An, rồi vươn tay lấy một miếng trái cây.

Nhưng mà

Tay cô lại bị Thẩm Trường An cầm lấy.

"Em rửa tay rồi mà"

"Còn xài nước rửa tay nữa đó."

Nhưng Thẩm Trường An không nói gì, im lặng rút khăn giấy trên bàn ra, sau đó cẩn thận lau khô tay cho cô, từ bàn tay, mu bàn tay

rồi đến từng ngón tay.

"Thẩm Trường An"

Sau khi Thẩm Trường An lau khô tay cho cô, rồi lại cầm lấy bàn tay kia cẩn thận lau tiếp.

Lục Chi Ưu bị sự dịu dàng của Thẩm Trường An làm cho mê man, hóa ra bác sĩ Thẩm ngày thường lạnh lùng là thế, đến lúc cưng chiều người ta là thế này đây, cô bây giờ cảm thấy thật may mắn vì lúc trước đã gặp được anh, cô thích anh cưng chiều cô như thế này.

*

"Được rồi đó." Thẩm Trường An buông tay cô ra.

Nhưng mà Lục Chi Ưu không lấy trái cây nữa, mà trực tiếp ngòilên đùi Thẩm Trường An, mặt đối mặt với anh, tay ôm lấy cổ anh, cầm tựa lên vai anh.

"Thẩm Trường An, anh tốt với em quá." Cô ôm anh, nhẹ nhàng nói.

Hai tay Thẩm Trường An cũng ôm lấy eo cô.

"Không ăn trái cây nữa hả?" Anh hỏi.

Lục Chi Ưu buông cổ anh ra, kéo dẫn khoảng cách với anh.

Cô nhìn anh, khóe miệng mỉm cười mang ý dụ dỗ.

"Thay vì ăn trái cây, em lại càng muốn ăn anh hơn." Giọng nói của cô nhẹ nhàng.

Đúng là tiểu yêu tinh mà.

Thẩm Trường An ấn đầu cô về phía mình.

Hai môi tiếp xúc, một cảm giác tê dại nhất thời đột kích toàn thân.

Anh nhẹ nhàng hôn môi cô, vuốt ve từng chút một, động tác vô cùng nhẹ nhàng,

Lục Chi Ưu hơi bất mãn khi anh hôn như thế, nhịn không được vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng vuốt ve môi anh, giây tiếp theo cô liền cảm nhận được thân thể của Thẩm Trường An bỗng chốc cứng đờ.

Thế nhưng một giây sau cô liền hối hận vì mình đã quá xúc động.

Bởi vì cô đã cảm giác được một cỗ sức mạnh hồng hoang đang chực chờ phát động từ trong cơ thể của bác sĩ Thẩm, từ rất lâu rồi, Hứa Kiều đã cảnh cáo cô, đừng bao giờ đốt lửa trên một người đàn ông thanh tâm quả dục, tâm hồn trong sáng, bởi vì cậu sẽ không biết sau khi đốt lửa rồi anh ta sẽ rất lưu manh.

Lúc trước Lục Chi Ưu còn không tin, nhưng bây giờ cô tin rồi.

Thẩm Trường An tiến vào trong miệng cô, quán quýt lấy đầu lưỡi cô, anh dùng lực quá mạnh khiến cho Lục Chi Ưu không khỏi ngửa ra, nếu không có bàn tay anh đỡ ở sau lưng cô, cô đã sớm ngã nhào rồi.

**

"Chị Hứa Kiều, chị Lục hôm nay bị làm sao vậy?" Nhân viên trong tiệm bánh nhìn Lục Chi Ưu ngòidựa vào cửa sổ, vừa dầm dầm

miếng bánh vừa cười "hắc hắc hắc", nhin không được mà khều khều hỏi Hứa Kiều.

Hứa Kiều ngẩng lên nhìn cô ấy, "Đừng quan tâm nó, chắc là bệnh lại tái phát rồi."

"Nhưng mà" Tiểu Mạch lại chọt chọt cô, ý bảo cô nhìn.

Mấy người khách đang định bước vào mua bánh thì thấy cô gái vừa cười vừa dầm bánh, sợ tới mức rút chân về không dám bước vào tiệm.

"Đã vài người rồi, nếu tiếp tục như thế, hôm nay chúng ta sẽ bị lỗ vốn cho xem."

Hứa Kiều vốn dĩ không muốn để ý đến Lục Chi Ưu bỗng chốc phát hỏa.

Bình thường con nhỏ này muốn phát bệnh bọn họ không thèm để ý, nhưng mà ảnh hưởng đến tiền tài của cô, vậy thì không thể tha!

Thế là cô đặt điện thoại xuống, "cộc cộc cộc" đi qua chỗ Lục Chi Ưu.

"Lục Chi Ưu, cậu đừng có cười "hắc hắc" nữa, bố đây còn phải buôn bán đấy!"

Nhưng Lục Chi Ưu mắt đိếc tai ngơ, lại tiếp tục dầm bánh rồi cười hắc hắc.

Hứa Kiều không khỏi lấy tay đỡ trán, hít sâu một hơi.

"Bốp" Cô trực tiếp đánh vào ót Lục Chi Ưu.

"Ây da, Kiều Mạch chết tiệt, làm gì đấy, đau quá đi mất." Lục Chi Ưu bị đánh đau tỉnh lại.

Cô ôm gáy, bắt măn hét lên với Hứa Kiều.

"Cậu còn biết đau hả, đến quán mình, mua bánh của mình, lại không ăn, vừa dầm bánh vừa cười, cậu có biết đã dọa biết bao nhiêu khách hàng của mình chạy mất dép rồi không?" Hứa Kiều phát cáu vỗ lên cái bàn "bốp bốp"

"Ặc" Thấy sức mạnh hồng hoang của Hứa Kiều bùng nổ, Lục Chi Ưu tự biết đuối lý, không dám cãi lại.

"Ặc gì mà ặc, cậu nhìn coi cậu dầm miếng bánh của mình ra nông nổi gì hả! Mình làm bánh để bán, chứ có phải để cho cậu dầm đâu, nếu muốn dầm, vậy thì đi thẳng queo phải, vô đó dầm cho đã đi!"

Lục Chi Ưu nhìn thoáng qua, đi thẳng queo phải, DM, đó là nhà vệ sinh mà!

Kiều Mạch yêu dấu ý bảo cô đi dầm "kít" đây mà!

"Kiều Mạch, thực nữ nào, thực nữ nào!" Cô ngượng ngừng nói.

"Thực cái nời, hôm nay cậu mà không ăn hết miếng bánh bị dầm như "kít" này thì mình sẽ khiến cậu đi vào đàng hoàng, đi ra bò càn đấy!

Lục Chi Ưu hoảng sợ nhìn đĩa bánh của mình, vì bánh matcha hôm nay chưa làm xong cho nên cô gọi một miếng bánh chocolate.

Miếng bánh vốn đang đẹp lại bị cô dầm cho nát bươm, cô không khỏi nuốt nước miếng.

"Kiều Mạch Mạch, đừng vậy mà ~"

"Phắc, đừng có giả vờ đáng yêu với mình, nói cho mà biết, vô dụng thôi!"

Lục Chi Ưu, "."

Sau khi Hứa Kiều rời đi, cô lấy điện thoại ra, chụp miếng bánh bị mình dầm nát, đăng lên weibo.

Lục Chi Ưu [V]" Kiều Mạch ép mình ăn shit, nói nếu tôi không ăn sẽ khiến tôi đi vào đàng hoàng, đi ra bờ càn *đáng thương*

Vài giây sau, weibo của cô liền thất thủ.

Sơn chi hoa nở: Chị Kiều của em thật khí phách mà!

Ở bên Chi cả đời: Chị Kiều thật uy vũ!

Tiệm bánh ngọt của Kiều tử: Chị dám nhẫn tâm dầm bánh của chị Kiều nhà em như thế!

Chỉ yêu Lục Chi Ưu: Quả nhiên là khí phách của chị Kiều.

Lục Chi Ưu là nữ thần của tôi: Nữ thần à, lãng phí rất xấu, ngoan ăn hết đi nè!

Chị Kiều của tôi là đẹp nhất: Nữ thần chị không đấu lại Kiều Kiều của em đâu, mau ăn đi, ngoan nào!

Fan chân ái của Lục Chi Ưu: Nữ thần, ăn hết cái này đi, chị Kiều sẽ tha cho chị mà.

Fan Chi Ưu: em đã ăn thử bánh của chị Kiều, ngon hết sảy mà.

Chị Kiều tôi đẹp nhất trả lời Fan Chi Ưu: đừng nói, hương vị ấy tôi có muốn quên cũng không quên được, em gái lâu trên, hện không? Đi Ninh Hạ mua bánh ngọt nào!

Fan Chi Ưu trả lời Chị Kiều tôi đẹp nhất: Hện, hện, hện, khi nào, hay là mai đi, tôi mua vé máy bay ngay!

Tiệm bánh của chị Kiều: Em gái, dẫn chị đi với!

Lục Chi Ưu là nữ thần của tôi trả lời Chị Kiều tôi đẹp nhất: còn tôi nữa, cùng hện nào!

...

Lục Chi Ưu nhìn bình luận dưới weibo mình, khóc không ra nước mắt, fan của Hứa Kiều thì cũng thôi đi, bây giờ đến cả Sơn Chi Hoa nhà mình cũng phản mình, cô cảm thấy mình sắp phải chiến đấu một mình rồi.

Sơn Chi Hoa nhà cô đã bị bánh ngọt của Hứa Kiều hút hồn, nhưng cũng không trách fan nhà cô được, có trách thì trách cô đây này, ngày nào cũng up bánh ngọt nhà Hứa Kiều trên weibo, dư hơi rảnh rồi dùng mạng mà quảng cáo bánh cho Hứa Kiều, được rồi, coi như cô tự gánh hậu quả mình gây ra vậy.

“Sao còn chưa ăn?” Hứa Kiều từ phòng bếp đi ra, nhìn thấy Lục Chi Ưu đang ngẩn người trước miếng “chocolate shit”, cao giọng hỏi.

“Ha ha ăn chứ” Lục Chi Ưu mỉm cười lấy lòng.

Sau đó lấy muỗng xắn một miếng bánh,

Tuy rằng bánh đã bị cô dầm nát, nhưng mà hương vị vẫn còn rất ngon.

“Kiều Mạch, miếng shitac... miếng bánh chocolate này ngon quá đi”

“Ngon vậy thì mau ăn hết đi!”

Lục Chi Ưu, “. ”

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Dáng Em Gái Này Rất Đẹp Nha!!

"Cậu cứ ngồi đây cười hắc hắc, nói đi, bị cái gì kích thích hả?"
Hứa Kiều làm hết việc trong tay, bây giờ trong tiệm cũng vắng khách cho nên cô ngồi đó gây sự với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu ăn hết miếng bánh trong đĩa, rồi bưng ly nước chanh trên bàn uống một nửa, mới thần bí thì thầm với Hứa Kiều: "Mình và bác sĩ Thẩm đang yêu nhau."

Hứa Kiều không khỏi lấy tay sờ trán mình, rồi lại sờ trán cô.

"Đâu có sốt đâu." Cô làm bầm.

Lục Chi Ưu bắt mắt hất tay cô ra, "Sốt đâu mà sốt."

"Không sốt mà đã bắt đầu nói bậy rồi, cậu lại phát bệnh nữa rồi đúng không?"

"Mình nói thật đó, bọn mình đang yêu nhau, thật còn hơn vàng luôn!"

Nhìn vẻ mặt thật thà của Lục Chi Ưu, Hứa Kiều trầm mặc vài giây.

"Lục Chi Ưu cậu giỏi thật, tốc độ nhanh thế."

"Đương nhiên, không nhìn xem Lục Chi Ưu đây là ai hả, mình mà ra tay, gạo xay ra cám." Nói đến đây, Lục Chi Ưu không nhịn được đắc ý.

"Bây giờ thì vui rồi ha, theo đuổi lâu như thế, cuối cùng cũng thu lượm rồi."

Lục Chi Ưu để tay lên bàn, chống cằm, cô bây giờ chỉ cần nghĩ đến Thẩm Trường An, khoe miệng sẽ không kìm được mà mỉm cười.

Hứa Kiều khinh bỉ nhìn vẻ mặt mê trai của Lục Chi Ưu.

"À đúng rồi, Kiều Mạch, nghe nói dì đang bắt cậu đi xem mắt hả?" Lục Chi Ưu bỗng nhiên chuyển đề tài, trêu chọc.

Hứa Kiều trợn mắt liếc cô.

Nhắc đến là nhức đầu, lão phật gia nhà cô không biết đạo này bị gì, mỗi ngày đều nghĩ đến làm sao để đẩy mạnh tiêu thụ bán cô ra ngoài, làm như cô không giả được hay sao ấy.

"Làm ơn đừng nhắc tới cái này được không, mình đang bị stress lắm đây."

"Ha ha ha, Kiều Mạch, cậu mà cũng có ngày này ư." Lục Chi Ưu cười trên nỗi đau của người khác.

Hứa Kiều giơ tay ra vẻ định đánh cô.

"Đừng mà, xin nữ hiệp tha mạng."

Nhìn dáng vẻ lấy lòng của Lục Chi Ưu, Hứa Kiều mới buông tay.

Hứa Kiều thở dài một hơi, rồi ra vẻ ưu thương nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lục Chi Ưu cầm di động lướt web, bỗng nhiên nhìn thấy bài viết của một người bạn khiến cô bật cười.

Hứa Kiều nhìn cô, "Cậu lại lên cơn à?"

"Ha ha ha ha, cho mình cười một lát... ha ha ha."

Lục Chi Ưu vừa cười vừa nhìn Hứa Kiều, khiến cho cô cảm thấy chuyện này hình như có liên quan đến mình.

"Rốt cục cậu đang cười gì thế?"

"À... Kiều Mạch... ha ha... Cậu có lên mạng chưa..." Lục Chi Ưu cầm di động, vừa cười thở không ra hơi vừa hỏi cô.

Hứa Kiều lắc đầu, sau đó giựt lấy di động của Lục Chi Ưu.

Và rồi cô thấy một bài đăng.

Mua một tặng một đây, mua mèo tặng người nổi tiếng, nhanh tay liên hệ với tôi nào.

Hình minh họa chính là ảnh Hứa Kiều đang ôm Trà Sữa nhà mình.

Mà cái người đăng bài này, không phải lão phật gia nhà cô thì còn ai vào đây?

Hứa Kiều nhìn weibo này, đầu đầy vạch đen, biểu cảm bất đắc dĩ.

Lục Chi Ưu đưa tay lấy lại điện thoại của mình.

"Dì hay quá, chiều này quá hay, mua mèo tặng người nổi tiếng, ha ha ha. Mình cứ tưởng mình đã đáng thương rồi, bây giờ so với cậu, mình đột nhiên cảm thấy mẹ của mình đã nhẹ tay lắm."

"Đi chết đi, mình đang bức đấy."

"Xin lỗi, nhưng mà nói thật, dì đúng là đỉnh quá, lại có thể nghĩ ra chiều này, mình bái phục."

"Mình đây còn không bằng một con mèo, mệt tim quá." Hứa Kiều chống cằm, ưu thương nói.

"Vậy thì cậu mau mau tìm bạn trai đi, có bạn trai rồi thì dì buông tha cậu thôi, đúng không?"

"Vấn đề là mình không muốn tìm bạn trai, một người tự do, kiếm bạn trai làm gì cho nó ràng buộc?"

Lục Chi Ưu khinh bỉ, "Thế nào là ràng buộc hả? Cậu nhìn mình đi, trước khi có bác sĩ Thẩm, trừ việc ăn tiệm, mua ngoài, thì cũng chỉ có thể ăn mì gói, salad, nhưng từ sau khi có bác sĩ Thẩm, mẹ không bao giờ lo mình ăn không no nữa rồi."

"Là do cậu may mắn, tìm được một người biết nấu cơm, nếu cậu tìm người như Hà Cẩm Duyên, hai đứa không biết nấu cơm, thế thì chờ đói chết đi."

Lục Chi Ưu xấu hổ.

Hà Cẩm Duyên đúng là kiểu người chưa bao giờ bước chân vào phòng bếp, đừng mong anh ấy nấu cơm, anh không đốt phòng bếp là may rồi.

"Nhưng bây giờ cậu không thích ai, không lẽ thích chút chút cũng không có sao?"

"Nếu có thì sao mình lại bị lão phật gia rao giá mua một tặng một chứ?"

"Ha ha, cũng đúng, nên bi thương nào, dù sao nếu cậu không mang người yêu về ra mắt thì dì không bỏ qua cho cậu đâu."

Hứa Kiều thở dài.

"Kệ đi, người yêu không có, nhưng mạng thì có 1 cái đây."

*

Buổi chiều lúc tan làm, Hứa Kiều định rủ Lục Chi Ưu đi ăn cơm, nhưng cô lại bảo muốn đến bệnh viện chờ bác sĩ Thẩm nhà mình tan làm.

Hứa Kiều bị nghẹn một miếng thức ăn cho chó không kịp trở tay.

Cuối cùng, dưới ánh mắt u oán của Hứa Kiều, Lục Chi Ưu tung tăng đi tìm bác sĩ Thẩm.

"Lát nữa tan làm, chị đây mời mấy cưng đi ăn liên hoan." Hứa Kiều khoát vai Tiểu Mạch bên cạnh.

Hừ, cậu không đi ăn với mình thì mình không có người đi chung hay sao, mình đây còn có nhân viên tri kỷ nữa nhé.

"Chị Kiều tốt với tụi em quá." Tiểu Nghiên la lên.

"Chị Kiều, chị Kiều!"

Tiệm bánh của Hứa Kiều không to lắm, nên nhân viên cũng không nhiều, tính luôn cả cô thì trong tiệm chỉ có 5 người, 1 nam, 3 nữ.

Ngoài tiểu Mạch ra thì ba người khác đều đang là sinh viên tuổi xuân sức sống tràn trề.

Bọn họ đến một quán nướng cách tiệm bánh không xa.

Đối với quán nướng này, bọn Hứa Kiều cũng được coi là khách quen, vì rất thường xuyên đến đây ăn, dần dần thì quen với ông chủ của quán.

Ông chủ từ xa đã nhìn thấy 5 người đang bước đến, ông nhiệt tình chào hỏi.

"Tiểu Kiều đến rồi hả, hôm nay ăn gì nào?"

Bọn họ tùy tiện tìm chỗ ngồi.

"Muốn ăn gì?" Ông chủ đưa thực đơn cho họ.

"30 xiên thịt sườn, 30 xiên chân gà, 30 xiên gà, 10 xiên mực, 20 xiên rau, 30 xiên sò, 10 xiên cá, 20 xiên thịt dê, thêm 10 xiên cà, và 15 xiên màn thầu, tạm thời như vậy đi, ăn hết rồi kêu tiếp."

"OK" Ông chủ ghi lại rất nhanh.

"À đúng rồi, thêm một két bia." Hứa Kiều nói.

"Hôm nay mọi người không say không về."

"Được, chờ một lát, có ngay."

Sau khi ghi lại món, ông chủ quay đi, không lâu sau ông chủ đã đem xiên nướng đến.

"Ông chủ, món nướng ông chủ làm vẫn thơm như vậy." Hứa Kiều nhìn mấy xiên nướng mà thèm nhỏ dãi.

Được Hứa Kiều khen, ông chủ rất vui vẻ:

"Ngon thì ăn nhiều một chút, Tiểu Vương, mang bia đến."

Ông chủ đem đồ ăn đặt lên bàn, thuận miệng kêu Tiểu Vương ở phía sau.

"Dạ, lên liền."

Tiểu Vương bưng một két bia tới.

"Ông chủ, thịt nướng của tôi đâu? Sao còn chưa mang lên?"

Mấy người khách kể bên bắt đầu thúc giục, ông chủ vội vàng đi nướng thịt, quán này làm ăn rất tốt, khách quen lại không ít, giá cả phù hợp túi tiền, hơn nữa đồ ăn lại nhiều, cho nên rất nhiều người thích đến đây ăn.

Tiểu Mạch rót cho mỗi người một ly bia.

"Nào, cạn ly!" Hứa Kiều hô to.

Năm người cùng nâng ly.

Bởi vì bọn người Hứa Kiều đều có vẻ ngoài ưu tú, cho nên thu hút ánh mắt của mọi người xung quanh.

Hứa Kiều ăn một cái chân gà, lại uống một ly bia.

"Quá đã! Đồ nướng và bia đúng là tuyệt phối mà!"

Mọi người vừa ăn thịt nướng vừa uống bia.

Hứa Kiều uống vài chai bia, cô ôm lấy cái ly, "Đột nhiên cảm thấy mệnh mình thật khổ."

Mọi người ngưng uống bia, hai mặt nhìn nhau, chị Kiều lại gây chuyện gì nữa đây?

"Mấy đứa nói coi, chị đẹp thế này, mẹ chị lại sợ chị không gả được, lại bắt chị đi xem mắt."

Bọn họ đều hiểu, hóa ra chị Kiều yêu dấu của mình đang bị bức hôn.

"Mấy đứa biết mẹ chị làm gì không?"

Mọi người lắc đầu.

"Bà... bà ấy lại đăng lên mạng, mua một tặng một, mua mèo nhà chị được tặng thêm chị chị mày xinh đẹp thế này, thế mà lại mua mèo... hức tặng chị hức" Hứa Kiều cảm phẫn nói, rồi lại nắc cù.

Cô mềm nhũn nằm xuống bàn, hình như đã say rồi.

"Hi hi ha ha ha hamắc cười thật" Bỗng dưng có người bật cười.

Nghe thấy có người cười, Hứa Kiều bật dậy, bốn người ngồi trên bàn ngơ ngác, bọn họ có cười đâu chứ.

Nhìn ánh mắt tra hỏi của Hứa Kiều, mọi người đồng loạt lắc đầu, tỏ vẻ bọn họ vô can, không phải mình cười.

Hứa Kiều đứng lên nhìn một vòng, tầm mắt dừng lại trên một người đàn ông mặc áo đen.

"Buồn cười quá, lại có chuyện mua mèo tặng người.ôi... má ơi chết mất"

"Mọi người nói xem có buồn cười không chứ, đúng là xui quá mà... ha ha ha... cười chết mất"

Nghe lời người đàn ông đó nói, Hứa Kiều đứng dậy, bước về phía anh ta.

"Chị Kiều? Chị Kiều?" Mấy người còn lại cũng chạy theo.

"Lão đại, lão đại, đừng có cười nữa, người ta đến tìm rồi kìa" Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngồi cạnh vỗ vỗ anh nhắc nhở.

Nhưng anh vẫn cứ ôm bụng cười, cười đến nỗi không dừng lại được.

"Lão đại, người ta tìm đến nơi rồi, anh vẫn còn cười được hả!" Một người mặc áo ba lỗ màu xanh không chịu được vỗ trán mình.

Thật là, quá ư là dọa người mà.

"Đến thì tiếp, có gì mà sợ hả?" Người đàn ông không thèm quan tâm, nói, chậm chạp xoay người lại, chân dài duỗi thẳng, nhìn con ma men đang xiêu vẹo bước tới chỗ mình.

Anh quan sát cô một lượt, sau đó sờ sờ cằm.

Ồ, em gái này dáng rất đẹp đó, điện nước đầy đủ nè.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cậ
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Ai Cho Mấy Người Làm Đau Cô Ấy

Hứa Kiều đến trước mặt anh.

"Vừa nãy... anh cười" Cô chỉ tay vào anh.

Anh nhìn ngón tay của cô.

Ồngón tay xinh đẹp, tinh tế, sạch sẽ, trắng trẻo, khớp xương rõ ràng

"Đúng vậy, tôi cười đấy, sao?" Thẩm Lạc Dương thu chân lại bắt chéo, giọng điệu bất cần.

Hứa Kiều chậm rãi tiến lại gần.

Bốn người phía sau lưng cô toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Tráng sĩ, tội nghiệp cho anh, chọc ai không chọc, lại đâm đầu vào chị Kiều nhà tôi.

Hứa Kiều lấy tay vuốt lại mái tóc xuề xòa trước mặt, hít sâu một hơi.

Cô bỗng nhiên bước đến bên cạnh anh.

"Rầm!"

Hứa Kiều đối mặt với Thẩm Lạc Dương, một cú đập lên bàn gỗ, một tay để trên đùi mình, một tay nắm lấy cằm của anh.

"Anh cười cái gì, bộ tôi không đẹp hả?"

Mọi người đều ngơ ngác, em gái này cũng mạnh mẽ quá đi!

Thẩm Lạc Dương đại ra, anh đã nghĩ đến rất nhiều phản ứng của cô nhưng quả thật không ngờ đến điều này.

Anh nhìn hơn nửa người cô đang nằm sấp trên người anh, rồi đẩy cô cách ra một khoảng.

"À... này thì phải để tôi nhìn thử đã" Nói xong, anh đưa tay nắm lấy cằm cô, giọng điệu nghiêm túc.

"Để tôi xem nào, ờ tổng thể mà nói thì rất đẹp, nhưng, cái trán này này, cao quá, lông mày này, màu sắc ngộ quá, đen thui nhìn như con sâu róm, còn nữa, mũi của em sao cao quá vậy? Còn môi nữa, quá mỏng, khi hôn chắc chắn không có tí cảm giác nào, còn răng nanh nữa, hai cái răng nanh này của em, xấu quá, ảnh hưởng đến vẻ ngoài, về sau ai mà đánh nhau với em không bị em cắn chết mới lạ."

Mỗi một lời nói thốt từ miệng của Thẩm Lạc Dương, Hứa Kiều lại càng tỉnh táo, khóe miệng gợi lên một nụ cười.

Cái gì? Trán của cô mà cao á? Mắt người này có mù không thế?

Màu chân mày cũng hợp với màu tóc mà, không lẽ tóc cô đen, lông mày màu vàng thì mới hợp hả?

Mũi nữa, mũi cao cũng là cái tội hả? Mũi cao mới là đẹp nhá!

Còn răng nanh nữa chứ, cái mà cô tự hào nhất chính là cặp răng nanh này đây, cô thích răng của mình nhất, người này đầu óc có được bình thường không đây, lại dám bảo cô xấu! Xấu cái đầu nhà anh!

Hứa Kiều cảm thấy sức mạnh hồng hoang của mình sắp sửa bùng nổ rồi.

Cô mạnh mẽ gạt cái tay đang để trên cằm mình ra, sau đó nắm lấy tóc anh.

"DM, đồ điên này, làm gì đây, mau buông tay ra."

Thẩm Lạc Dương bị hành động của cô dọa cho tỉnh ra, anh lớn thế này còn chưa có ai nắm tóc anh đâu đây.

Con nhỏ này phát điên rồi hả?

"Bà đây không buông đây, mồm thói này, đồ đê tiện."

"Tôi? Đê tiện?" Thẩm Lạc Dương bị cô chọc tức đến bật cười.

Anh đang chuẩn bị đứng dậy, Hứa Kiều bỗng nhiên túm lấy tóc anh giật mạnh, đau đến nỗi không biết phương hướng, sau một giây, Hứa Kiều đã nhảy lên lưng của Thẩm Lạc Dương.

Hai tay cô nắm lấy tóc anh, chân thì quấn chặt thắt lưng của anh.

Đụng chạm bất ngờ của cô khiến Thẩm Lạc Dương hơi sửng sốt, anh cảm giác cả thân thể của cô đang đặt trên lưng anh, ai có thể nói cho anh biết, cảm xúc mềm mại trên lưng của anh là gì, là gì thế?

Hứa Kiều vừa nắm tóc anh vừa mắng.

"Cho anh chảnh này, còn dám chảnh nữa không?"

Da đầu của Thẩm Lạc Dương bị cô kéo đến đau điếng, anh nắm lấy mắt cá chân của cô, muốn kéo cô xuống, nhưng lúc chạm đến, ngay lúc đang định kéo cô thì anh dừng lại, rủi như lát nữa kéo cô ấy té xuống thì sao bây giờ?

Chắc chắn là cô lại càng không buông tha cho anh, khó chơi quá đi mất!

Nghe mấy lời mắng chửi của Hứa Kiều, anh đau đầu, đau thận, đau cả gan.

Thật là!! Rốt cục là ai hung hăng hả?

Rốt cục là ai hả?

"Mợ nó! Cô nhẹ tay cái coi!"

"Anh còn dám chửi tục hả?" Hứa Kiều lại dùng hết sức, chỉ hận không thể búng luôn cả cái đầu của anh xuống.

"Cái cô ma men này, điên à, cô mau leo xuống cho tôi, có nghe không hả?" Thẩm Lạc Dương hơi cúi lên.

"Bà đây không xuống đấy, không xuống, anh làm gì được bà hả?" Hứa Kiều lại quấn chặt lấy thắt lưng anh, một tay nắm tóc, một tay bóp cổ anh, hơi thở ấm áp phả lên cổ anh, âm ấm, nóng nóng, cùng với hương thơm trên cơ thể cô, khiến cho hô hấp của anh càng trở nên dồn dập.

Mọi người đều bị cảnh này dọa sợ ngây người, má ời, đã xảy ra chuyện gì thế này? Đáng sợ quá!

"Mấy người còn nhìn gì hả, không mau lại đây giúp tôi!"

Tưởng Miễn và Tống Cố mới phản ứng lại, vội vàng chạy đến giúp đỡ.

Bốn nhân viên của Hứa Kiều cũng chạy đến giúp, sợ quá đi mất.

Vài người chạy đến gỡ tay Hứa Kiều ra, nhưng cô vẫn quẩn lấy eo anh không buông, đến nỗi buông tha cho mái tóc của anh, hai tay nắm lấy cái cổ anh, đầu gục trên bờ vai anh, sống chết cũng không xuống.

Không biết là ai lúc gỡ tay Hứa Kiều dùng sức quá mạnh, cô không khỏi la ầm lên.

"Đau"

"Mấy người làm gì thế? Ai cho mấy người kéo cô ấy xuống, ai bảo mấy người làm cô ấy đau hả?"

Nghe thấy Hứa Kiều hô đau, Thẩm Lạc Dương bỗng nhiên nổi giận, nếu anh muốn làm cô đau, anh còn cần bọn họ đến giúp hả?

Sáu người nhìn nhau.

Không làm cô ấy đau, cô ấy không chịu leo xuống, làm người ta đau, anh lại nổi giận với bọn họ, rốt cục anh muốn bọn họ làm sao mới vừa lòng hả?

**

Lúc Lục Chi Ưu đến bệnh viện, Thẩm Trường An vẫn chưa tan làm, nhưng cô đã quen đường đến phòng làm việc của Thẩm Trường An.

Mục Viện đang nói chuyện với y tá bên cạnh, bỗng nhiên nhìn thấy một cô gái đeo khẩu trang đang đi phía trước, cô cảm thấy cô gái này hơi quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi, nhưng nghĩ mãi vẫn không nhớ ra.

Lục Chi Ưu đang tập trung nhìn đường trước mặt, nhưng cô cảm thấy có người đang nhìn mình, cô nhìn lại thì thấy có một cô gái mặc đồng phục y tá màu trắng đang nhìn mình chăm chú.

Hơn nữa cô gái này bề ngoài rất xinh đẹp, trắng trắng xinh xinh, mắt to mũi cao, đôi môi chúm chím, vừa nhìn đã khiến người ta yêu thích.

Nhưng cô cũng không để ý cho lắm, nhìn sơ qua là được, dù sau này có gặp nhau thì cũng không có gì.

Nhưng Mục Viện không khỏi xoay người lại, nhìn theo bóng lưng cô.

Sao cứ có cảm giác đã gặp cô gái này ở đâu rồi nhỉ?

"Tiểu Viện, nhìn gì đấy? Mau đi thôi." Đường Tịch đẩy đẩy Mục Viện.

"À, ừ."

Mục Viện xoay người, cô nhú mày, vừa đi vừa suy nghĩ cô gái kia rốt cục là ai.

Lục Chi Ưu đi tới phòng làm việc của Thẩm Trường An, gõ gõ cửa.

"Mời vào"

Bên trong truyền đến giọng nói êm tai của Thẩm Trường An.

Lục Chi Ưu nhẹ nhàng đẩy cửa, ló đầu vào ngó nghiêng rồi mới bước vào.

Thẩm Trường An chờ hoài mà không thấy có người bước vào, vì thế ngẩng đầu, vừa ngẩng lên đã nhìn thấy người vô cùng quen thuộc.

Lục Chi Ưu đứng ngay cửa nhìn anh.

Thấy anh ngẩng đầu nhìn mình, cô mỉm cười với anh.

Thẩm Trường An nhìn thấy cô cũng không kìm được nở nụ cười.

"Đứng ở cửa làm gì thế, sao không vào?"

"Vào đây."

Lục Chi Ưu nhanh chóng đi vào, còn thuận tay đóng cửa lại.

Cô bước tới ngồi xuống đối diện anh.

Thẩm Trường An buông bút trong tay xuống.

"Sao em lại đến đây?" Anh hỏi.

"Em đến khám bệnh"

"Em bệnh hả? Sao vậy? Chỗ nào không khỏe?"

Lục Chi Ưu nhìn thấy dáng vẻ sốt ruột của Thẩm Trường An, không biết nghĩ gì, rồi bày ra vẻ mặt đáng thương.

"Ừm, em đau lắm."

Thẩm Trường An đứng dậy, đi đến trước mặt cô.

Ngay lúc Thẩm Trường An bước tới, Lục Chi Ưu vội vàng đứng dậy dang tay ôm lấy eo anh.

"Đừng có quậy, đang ở bệnh viện, để người ta thấy không tốt đâu."

Thẩm Trường An đưa tay xoa đầu cô.

"Không đâu, em khóa cửa rồi, không có người vào đây đâu."

Thẩm Trường An, "..."

"Em bảo đau hả? Chỗ nào đau?"

"Ừm, chỗ này nè." Lục Chi Ưu một tay ôm eo anh, một tay chỉ vào môi mình.

Thẩm Trường An tưởng môi của cô bị đau thật, thế nên cúi người xuống, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên.

"Có gì đâu"

Anh còn chưa dứt câu, Lục Chi Ưu đã thừa lúc anh xoay người nói chuyện kiễng chân lên hôn anh.

Chỉ hôn nhẹ một cái, tuy rằng đã đóng cửa, nhưng vẫn không chắc sẽ không có người vào đây, cho nên cô cũng không quậy, hôn một cái rồi thôi.

"Em"

"Bây giờ không đau nữa." Lục Chi Ưu sờ môi mình, vẻ mặt thỏa mãn nhìn Thẩm Trường An.

Bây giờ Thẩm Trường An mới biết mình bị Lục Chi Ưu trêu.

"Em đó" Anh nhéo nhéo gương mặt cô.

Ừ, mềm quá, toàn thịt thôi.

Anh nở nụ cười bất đắc dĩ với cô, rồi quay lại chỗ ngồi của mình.

Lục Chi Ưu chạy lại, chống cằm mặt đối mặt với anh.

"Vẫn chưa tan làm hả?"

Thẩm Trường An ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, bây giờ mới 7 giờ rưỡi, phải 8 giờ rưỡi anh mới tan làm.

"Còn một tiếng nữa."

"Được rồi, vậy em ngồi đây chờ anh." Lục Chi Ưu ngồi xuống, chống cằm nhìn Thẩm Trường An.

"Em muốn ngồi sofa không, bên đó ngồi rất thoải mái."

"Không cần đâu, em ngồi đây được rồi." Lục Chi Ưu lắc đầu từ chối.

"Được rồi."

Thẩm Trường An cầm lấy bút, bắt đầu viết tiếp mấy ghi chép vừa nãy chưa viết xong.

Lục Chi Ưu cứ nhìn anh như thế.

Bàn tay Thẩm Trường An với khớp xương rõ ràng cầm cây bút đen, anh đang ghi ghi chép chép gì đó trong sổ, cô liếc mắt nhìn chữ anh.

Vô cùng cứng cáp.

Nét chữ rất đẹp!

Lúc làm việc, Thẩm Trường An không nói một chữ nào, anh hơi cúi đầu, mái tóc che bớt phần trán, mắt sụp xuống, chỗ mí mắt tạo thành một dãy bóng mờ, cái mũi cao thẳng, đôi môi hơi nhếch lên.

Chả trách mọi người đều nói, đàn ông khi làm việc là đẹp trai nhất, quả nhiên, Thẩm Trường An như thế này khiến cho cô muốn ngừng mà không ngừng được.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Bác Sĩ Thẩm, Anh Có Muốn Không?

"Ánh mắt của em nóng quá" Thẩm Trường An không thềm ngừng đầu lên, nói với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu sững sốt, mặt đỏ lên.

"Gì chứ, cúi đầu mà có thể thấy ánh mắt nóng bỏng của em" Cô nhỏ giọng thì thầm.

Đợi đến khi Thẩm Trường An thu dọn xong toàn bộ ghi chép, cũng đã sắp đến giờ tan làm.

An đóng nắp bút lại, cất ghi chép vào trong ngăn kéo, dọn dẹp gọn gàng lại thì đến giờ tan làm.

"Đi nào."

Thẩm Trường An đứng lên, cởi áo blouse trắng xuống rồi treo lên giá treo, sau đó lấy áo khoác mặc vào.

"Okie"

Lục Chi Ưu cũng đứng dậy.

"Mục Viện, tan làm rồi. Cậu còn nghĩ gì thế?" Đường Tịch thấy Mục Viện dáng vẻ không yên lòng, từ lúc quay về tới giờ vẫn như

thế, cô nhin không được mà hỏi.

"Cậu nói cô gái xinh đẹp, rất có khí chất, lại còn đeo khẩu trang?"

"Ừ, đúng rồi"

"Nhảm nhí, mình có mù đâu, rõ ràng thế mà."

"Sao mình thấy cô ấy trông quen lắm, giống như đã gặp ở đâu rồi, nhất là bóng dáng của cô ấy, rất quen, hình như"

"Vì cô ấy mà cậu cứ suy nghĩ đến tận bây giờ?"

"Là vậy đấy."

"Ha ha ha" Đường Tịch cười.

"Cậu cười gì hả?" Mục Viện nhìn cô.

"Mục Viện, cậu có sao không, có phải do theo đuổi bác sĩ Thẩm, chịu cú sốc quá lớn, cho nên mới thấy con gái mà ha ha ha"

"Đường Tịch, cậu bị bệnh hả, mình không giỡn đâu."

"Mình biết, mình biết rồi, vậy cậu nhớ ra chưa?"

"Vẫn chưa, nhưng mà mình thấy." Mục Viện bỗng dưng im lặng.

Một giây sau, cô vội vàng cởi bộ đồ y tá ra, rồi gom đồ của mình ở trên bàn vào túi xách.

"Này, Mục Viện, cậu làm gì vậy?"

"Chuyện nàyĐường Tịch, mình nhớ ra rồi, mình có việc nên đi trước đây"

"Này! Đã hẹn lát nữa đi ăn rồi mà!"

"Ngày mai đi, tối mai chúng ta đi nhé!"

Mục Viện cầm di động trên bàn, vớt lấy túi xách, lao ra khỏi phòng.

"Này, Mục Viện!"

Ngay lúc Đường Tịch còn đang ngơ ngác, Mục Viện đã mất bóng.

Mục Viện đã nhớ ra, cô gái này giống cô gái lần trước cô đã gặp ở trước cửa phòng làm việc của Thẩm Trường An,

Cô vừa chạy ra khỏi hành lang bệnh viện thì nhìn thấy hai người Thẩm Trường An đi ngang qua, cô bỗng chốc dừng bước, bởi vì cô nhận ra, Lục Chi Ưu, nữ thần quốc dân rất nổi tiếng kia.

Lục Chi Ưu không đeo khẩu trang.

Không biết hai người họ đang nói gì, trên mặt đều nở nụ cười vui vẻ, Mục Viện chưa bao giờ thấy Thẩm Trường An ôn nhu như thế, rục rịch như thế.

Thẩm Trường An còn giúp cô lấy khẩu trang đeo vào, sau đó mới cùng nhau rời khỏi.

**

"Ting ting"

Thẩm Trường An bóp kèn.

Sau khi lên xe, Lục Chi Ưu quay đầu liền thấy Thẩm Trường An đang nhìn mình.

"Anh nhìn em làm gì? Sao không chạy đi"

Thẩm Trường An bỗng nhiên nở nụ cười, nói "Đi, nhưng trước hết phải làm một việc cái đã"

"Việc gì?" Lục Chi Ưu chớp chớp mắt hỏi anh.

Thẩm Trường An đột nhiên cởi dây an toàn, nhào người sang.

Lục Chi Ưu thấy Thẩm Trường An càng ngày càng gần mình, tim bỗng dưng đập rộn ràng, cô khô khốc hỏi, "Anh... anh định làm gì đấy?"

Thẩm Trường An chậm rãi tiến gần đến cô, thậm chí cô còn nghe được hơi thở nóng rực của anh, Lục Chi Ưu không khỏi nhắm mắt lại, đầu hơi ngẩng lên.

Vài giây sau.

"Cạch"

Một âm thanh vang lên, Lục Chi Ưu mở mắt, vừa mở mắt ra thì thấy nụ cười trên tức của Thẩm Trường An.

"Anh không phải anh"

"Anh cài dây an toàn cho em, em nhắm mắt làm gì hả? Không phải em đang chờ mong gì chứ?"

"Em" Lục Chi Ưu nhất thời cảm thấy vô cùng xấu hổ, tức không chịu được, hai má đỏ bừng.

Cô lấy tay đẩy anh, "Không có... không có đâu nhá anh tránh ra anh"

Tay của Lục Chi Ưu bỗng dưng bị anh nắm lấy, đôi môi tập kích bất ngờ.

Một tay anh cầm lấy tay cô, một tay khoác lên chỗ dựa phía sau cô.

Đầu lưỡi anh ẩm áp, quần quít lấy lưỡi cô, Lục Chi Ưu cảm thấy môi mình tê rần cả lên, cả người mềm yếu vô lực, hô hấp của anh và cô quần quít lấy nhau, đôi môi không một kẽ hở.

Một lát sau, Thẩm Trường An mới buông cô ra, tay đặt sau gáy cô, đôi môi dờn lên trên, nhẹ nhàng hôn lên trán cô.

"Có đi không?" Cô hỏi.

Thẩm Trường An lại cúi đầu hôn cô.

"Đi"

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Lục Chi Ưu ngồi xếp bằng trên sofa xem TV, Thẩm Trường An rửa chén xong đi ra khỏi phòng bếp, anh ngồi xuống cạnh Lục Chi Ưu, vươn tay kéo Lục Chi Ưu vào lòng mình, nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Lúc quay về nhà, tuy chỉ có vài bước chân là đến nơi, nhưng Thẩm Trường An vẫn tiễn cô đến tận cửa, Lục Chi Ưu vừa mới mở cửa, đang định quay lại chúc Thẩm Trường An ngủ ngon thì môi anh lại ập xuống.

So với mấy lời chúc ngủ ngon vô nghĩa, thì nụ hôn ngủ ngon thực tế hơn nhiều.

Khi Thẩm Trường An buông Lục Chi Ưu ra, cô nhìn thấy màu đen âm trầm khó kiềm chế trong mắt anh, hơi thở nóng rực, có chút gấp gáp.

Lục Chi Ưu bỗng nhiên nở nụ cười, ánh mắt cô sáng lên, kiễng chân, hai tay vòng lấy cổ anh, môi tiến đến bên tai anh, thổi nhẹ bên tai.

"Bác sĩ Thẩm, anh có muốn không?"

Cô vừa dứt lời liền cảm thấy cánh tay đặt ở eo mình siết chặt.

Hơi thở của anh hình như càng thêm nóng rực, nóng như lửa.

Thẩm Trường An đột nhiên xoay người, áp cô trên tường.

Tay Lục Chi Ưu chậm chậm vươn lên đầu anh, vuốt mái tóc đen của anh, cô cảm giác được hô hấp của anh ngày càng dồn dập, lồng ngực phập phồng lên xuống.

Anh ôm chặt cô vào lòng, dùng sức mạnh như muốn khảm cô vào trong cơ thể của mình.

Không biết qua bao lâu, Thẩm Trường An mới bình phục lại, một tay đẩy cửa nhà của Lục Chi Ưu ra, sau đó buông cô ra, đẩy mạnh vào trong nhà.

Anh nhéo nhéo gương mặt cô, "Đi ngủ sớm đi, không được suy nghĩ lung tung."

Lục Chi Ưu, "."

Thẩm Trường An quay về nhà, tắm rửa xong lên giường đọc sách một lát, bỗng nhiên nhớ lại sự việc vừa nãy ở trước cửa nhà Lục Chi Ưu, hơi thở của cô thoang thoảng bên tai anh, cô hỏi:

"Bác sĩ Thẩm, anh có muốn không?"

Nhớ đến đây, ánh mắt Thẩm Trường An trở nên thâm thúy, sách cầm trên tay một chữ cũng đọc không vào.

Đúng là yêu tinh mà, sẽ có ngày anh ăn cô cho nhẹ người, nhưng mà không phải bây giờ.

Thẩm Trường An đóng sách lại, tắt đèn.

Không được nghĩ nữa, nếu còn nghĩ đến thì tối nay anh cũng đừng hòng ngủ được.

**

Buổi sáng sau khi Lục Chi Ưu thức dậy, vừa đánh răng rửa mặt xong, liền nghe chuông cửa vang lên.

Ai mà đến vào sáng sớm thế này?

Lục Chi Ưu hơi nghi hoặc, lau mặt sạch sẽ rồi mới ra mở cửa.

Vừa mở cửa liền thấy Thẩm Trường An đứng trước cửa nhà cô, trong tay còn cầm một bình giữ nhiệt.

"Sao anh lại đến đây?" Lục Chi Ưu kinh ngạc.

Nhưng sau đó cô lại xấu hổ, bởi vì cô mới vừa đánh răng xong, đầu tóc lộn xộn, quần áo cũng không chỉnh tề.

Cô theo bản năng định đóng cửa lại, nhưng dường như Thẩm Trường An cũng nghĩ giống cô, ngay lúc cô đang định đóng cửa thì anh liền bước vào trong.

"Em chặn cái gì?"

"Ặc... em"

Thẩm Trường An nhìn dáng vẻ quẫn bách của cô, không khỏi vươn tay vuốt vuốt mái tóc lộn xộn của cô, dùng tay vuốt lại gọn gàng.

"Nhanh đến ăn sáng nè"

Thẩm Trường An đặt bữa sáng lên bàn cơm nhà Lục Chi Ưu, sau đó vô cùng quen thuộc đi vào phòng bếp lấy chén muống ra.

Thẩm Trường An nấu cháo tôm.

Anh vừa mới mở nắp ra, Lục Chi Ưu đã ngửi thấy mùi thơm, xấu hổ mắt mặt gì quăng ra sau đầu hết, cô chạy đến chỗ anh.

Cô kéo ghế ra ngồi xuống, hai tay chống cằm, nhìn Thẩm Trường An múc cháo cho mình.

Cháo trắng, bên trên là thịt tôm màu vỏ quýt, hành xắt nhỏ và vài cọng rau thơm.

Lục Chi Ưu nhìn đến nổi nước miếng ứa ra, cô cầm muống múc một muống cháo vào miệng.

Ngon quá đi mất!

Hạt cháo rất mềm, tôm cũng mềm, nhưng trong cái mềm ấy lại có một chút dai dai, cắn một cái, hương thơm thoang thoảng trong miệng, hành lá và rau thơm làm tăng thêm hương vị.

Cháo ấm ấm không nóng tí nào, vào bụng, rất ấm áp, rất thoải mái.

Cô ăn một muỗng, đang định múc thêm một muỗng thì thấy Thẩm Trường An chỉ lấy có một cái chén một cái muỗng.

"Sao anh lấy có một cái vậy?" Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Thẩm Trường An cười cười, nói: "Anh ăn rồi, chỉ mang qua cho em thôi, anh đi làm ngay đây."

Trong lòng Lục Chi Ưu vô cùng cảm động.

"Thẩm Trường An, anh tốt với em quá!"

"Anh không tốt với em thì tốt với ai hả?" Thẩm Trường An nhìn đồng hồ trên tay, sắp 7 giờ rưỡi rồi.

"Nhớ ăn hết cháo đó, anh đi làm đây."

Thẩm Trường An cúi người hôn cô một cái rồi mới xoay người rời đi.

Anh liếm liếm môi, "Ừ", cháo nấu ngon thật, ngon hơn lúc anh ăn ở nhà nữa."

"Bùm" một cái, mặt Lục Chi Ưu đỏ ửng.

Thẩm Trường An đúng là dân chuyên nghiệp mà, trình thả thính của anh chẳng kém hơn cô là bao đâu.

Thật ra Lục Chi Ưu không biết, không có người đàn ông nào không biết tả thính, chỉ có vài người sẵn lòng phát huy với đối tượng mà mình thích thôi, ví dụ như Thẩm Trường An.

"Thẩm Trường An, em thích anh, rất thích anh!"

Lúc Thẩm Trường An đi ra đến cửa, giọng nói của Lục Chi Ưu bỗng nhiên vang lên.

Động tác mở cửa dừng lại, vài giây sau.

"Ừ, anh cũng thích em, hơn cả em thích anh nữa."

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Bác Không Ăn Con, Sẽ Có Người Ăn Con

Sau khi Thẩm Trường An rời khỏi, Lục Chi Ưu rất nhanh ăn hết cháo do Thẩm Trường An nấu, sau đó quay lại phòng ngủ make up rồi thay đồ.

Hôm nay cô trang điểm thật xinh đẹp, theo phong cách đang thịnh hành Bohemian.

Cô còn vuốt mi, kẻ chân mày, cuối cùng mới tô son, môi đỏ là xu hướng thịnh hành nhất của năm nay, tựa như trái táo đỏ của công chúa Bạch Tuyết.

Bây giờ tóc mái của cô đã dài ra, cho nên cô rẽ ngôi.

Lục Chi Ưu mặc một cái áo sơ mi màu xanh, trước áo thêu chỉ đỏ, một cái váy caro xanh hồng ôm sát hông, phía chân váy tua rua.

Cô mang một đôi giày cao gót màu bạc.

Chuẩn bị xong xuôi cô mới đến công ty.

"Chị Lục, chị lại lên Hot search tiếp rồi!" Sáng sớm, ngay khi Lục Chi Ưu bước vào phòng làm việc, Khương Thang vội vàng cầm di động chạy tới.

"Chị lên hot search không phải là chuyện bình thường sao, lần này là gì?" Lục Chi Ưu tùy ý hỏi.

"<Thanh Sam Nghệ Thường> cán mốc 100 triệu lượt xem!" Khương Thang kích động nói.

Khương Thang vừa nói hết, Lục Chi Ưu mới nhớ tới qua là ngày phát sóng đầu tiên của <Thanh Sam Nghệ Thường>.

Cô mở máy tính, nhìn thoáng qua, mới chiếu có hai tập, trong vòng 24 tiếng đã đạt hơn 110 triệu lượt xem.

<Thanh Sam Nghệ Thường> đã trở thành đề tài nóng, cho nên cô cũng chễm chệ lên hot search ngồi.

Lục Chi Ưu tiện tay lấy trái chuối trên bàn, lột vỏ rồi đưa vào miệng.

Cùng lên hot search lần này với cô chính là nam diễn viên Hà Cẩn Duyên, hai người nhanh chóng trở thành CP Nghệ Nhan, bỗng chốc trở nên nổi tiếng, đè áp tất cả CP khác trên mạng.

Hot search bây giờ đã bị bọn họ bao thầu.

"Chị Lục, chị xem, ảnh trong phim của chị và anh Cẩn Duyên đã tràn lan trên mạng rồi nè." Tiểu Mễ đưa di động cho cô xem.

Lục Chi Ưu liếc nhìn, đây không phải là ảnh đoàn phim đã post lên.

"Cái này sao lại bị bọn họ đào ra?" Lục Chi Ưu kinh ngạc.

"Bây giờ có cái gì mà dân mạng không đào ra được chứ."

"Cũng đúng."

Giữa trưa, cơm nước xong xuôi, Lục Chi Ưu chuẩn bị xem phim tiếp.

"Ting ting." Di động vang lên tiếng chuông tin nhắn.

Cô mở lên, là mẹ Thẩm gửi tin nhắn đến.

Mẹ Thẩm: Con dâu ~, hẹn hò không?

Lục Chi Ưu cười khúc khích, trả lời rất nhanh.

Lục Chi Ưu: Dạ có.

Lục Chi Ưu để laptop sang một bên, rồi đứng dậy.

"Khương Thang, chị có việc đi trước, mấy đứa cứ làm đi." Lục Chi Ưu cầm lấy túi xách.

"Hả, chị Lục, chị đi hả..." Khương Thang nói.

"Ừ, dù gì cũng không có chuyện gì cho chị làm." Lục Chi Ưu cười với cậu, rồi mang giày cao gót bước đi một nước.

"Haiz, cả ngày đều là sắp cúp việc." Khương Thang lắc đầu.

Tiểu Mễ vỗ vai anh, "Thôi, ở đây còn một đồng quan hệ xã hội cần xử lý đây nè."

**

Lục Chi Ưu vừa mới xuống cổng cao ốc studio thì thấy một chiếc Ferrari màu đỏ đang bấm kèn tin tin với cô.

Mẹ Thắm hạ cửa xe xuống, ló đầu ra vẫy vẫy tay với cô, Lục Chi Ưu mỉm cười rồi bước đến.

Mẹ Thắm ngấm nhìn Lục Chi Ưu đang từ xa đi tới, không khỏi thăm nghĩ.

Dáng người đẹp quá đi.

"Mẹ Thắm."

Mẹ Thắm mở cửa xe giúp cô, Lục Chi Ưu ngồi vào.

"Lâu rồi không gặp, có nhớ bác không?" Mẹ Thắm nhìn cô.

"Dương nhiên là có ạ."

"Nhiều không?"

"Nhiều thế này này" Lục Chi Ưu làm một động tác miêu tả khoa trương.

Mẹ Thắm bị cô chọc bật cười.

"Tình hình chiến đấu dạo này thế nào?"

Lục Chi Ưu cười cười, "Con có thể báo là, đã thu phục rồi không?"

"Ây da, giỏi đấy, nó thế mà bị con thu phục rồi hả?"

"Thế nào? Sức mạnh hồng hoang của bảo bối nhà bác đã bị con khai phá chưa?"

Lục Chi Ưu xấu hổ, sức mạnh hùng hoang đó của anh không cần cô khai phá mà.

"Có phải nó rất nhiệt tình không? Hắc hắc hắc" Mẹ Thắm không nhin được mà cười gian.

Nhiệt tình?

Lục Chi Ưu không khỏi nhớ đến cảnh tối qua anh đặt cô lên tường mà hôn.

..

"Ngơ ngác cái gì đó?" Mẹ Thắm thấy trạng thái không hoạt động của cô, bèn lay cô tỉnh.

"Hả ~ Đừng nói là con đang suy nghĩ chuyện không đứng đắn nhé?"

"Làm sao sao có thể mẹ Thắm con" Nhìn vẻ mặt như biết tởng của mẹ Thắm, Lục Chi Ưu đỏ mặt.

"Con không cần giải thích đâu, bác hiểu bác hiểu mà"

"Thật mà."

"Được rồi, không nói nữa, thắt dây an toàn vào, chúng ta đi shopping!"

Lục Chi Ưu biết bây giờ cô có nói gì, mẹ Thắm cũng không tin, thay vì giải thích cô ngoan ngoãn thắt dây an toàn thì hơn.

**

Mẹ Thẩm ngồi trên sofa chờ Lục Chi Ưu đang thử đồ bên trong.

Lục Chi Ưu vừa mở cửa phòng thử đồ, bước ra, hai mắt của mẹ Thẩm liền phát sáng.

Ai u má ời, đẹp quá đi mất.

Lục Chi Ưu đứng trước gương, mái tóc dài xõa ra sau, cô mặc một bộ lễ phục cổ chữ V màu trắng, trên thân áo được đính rất nhiều hạt trân châu xinh đẹp, thắt lưng cao làm tôn lên cái eo nhỏ nhắn của cô, sau lưng trắng nõn, phần đuôi cá phía dưới váy được điểm xuyết bằng những nụ hoa đào xinh xắn.

Ngay lúc cô chuẩn bị xoay người thì mẹ Thẩm gọi cô.

"Đừng nhúc nhích, để bác chụp cho con một tấm."

"Chụp ảnh ạ?"

"Ừ."

Mẹ Thẩm lấy di động trong túi ra, tìm góc chụp, chụp mấy tấm rồi mới cất di động vào.

"Đẹp quá đi." Bà khen.

"Mẹ Thẩm, sao con cảm thấy ánh mắt bác nhìn con như muốn ăn con ấy." Lục Chi Ưu cười nói.

Mẹ Thẩm sửng sốt, sau đó nở nụ cười.

"Bác không ăn con đâu, nhưng sẽ có người ăn con."

Lục Chi Ưu, "."

Mẹ Thắm, bác có thể xấu xa thêm xíu được không?

Mẹ Thắm đi đến giá để quần áo, ngón tay di chuyển.

"Chi Ưu, bộ này thế nào?" Mẹ Thắm cầm lên một cái váy tua rua màu trắng.

"Xinh quá"

"Con thử đi?" Mẹ Thắm bảo cô.

"Hả thử nữa ạ?" Lục Chi Ưu chỉ một đồng quần áo chồng chất trên sofa, đồng này cô còn chưa thử xong đây này, mẹ Thắm muốn cô thử hết cả cửa hàng hay sao?

"Đương nhiên, dáng người đẹp như thế, trời sinh là giá treo quần áo đấy, đương nhiên là phải mặc thật xinh rồi, dù gì hôm nay chúng ta cũng rảnh mà, mau đi mau đi." Mẹ Thắm nhét quần áo vào tay Lục Chi Ưu, sau đó đẩy cô đi vào phòng thử đồ.

Bà rất là ưng Lục Chi Ưu, xinh xắn, vóc người đẹp, quan trọng là, tính cách rất hợp.

Lục Chi Ưu vừa cầm quần áo vào phòng thử, mẹ Thắm liền lấy di động ra, rồi gửi tin nhắn cho Thắm Trường An.

Bà chỉ gửi có một tấm hình thôi.

Chính là tấm hình vừa chụp Lục Chi Ưu ban nãy.

Bà ngồi trên sofa, hai chân bắt chéo, đưa con trai thanh tâm quả dục hai mươi mấy năm nay nếu nhìn tấm hình này liệu có nổi lên thú tính hay không?

Mẹ Thắm càng nghĩ càng thấy vui.

Quả nhiên, bà vừa gửi tin không bao lâu, Thắm Trường An đã trả lời lại.

Bảo bối: →_→

Mẹ Thắm cười cười.

Mẫu thân đại nhân: Cảm giác thế nào?

Bảo bối: Cô ấy đang ở cùng mẹ hả?

Mẫu thân đại nhân: Đúng rồi, mẹ đang đi shopping với cô bé, mà nè, dáng cô bé đúng là quá tuyệt mà, diện nước đầy đủ, eo ợt lại nhỏ, cái lưng thì trắng ngần.chặc chắc chắc

Bảo bối: Ha ha, cũng không thuộc về mẹ.

Mẹ Thắm đang uống nước trái cây, đọc tin nhắn trả lời của Thắm Trường An thiếu chút nữa là phun ra.

"Mẹ Thắm."

Ngay lúc đó, Lục Chi Ưu đã thay quần áo xong.

Bà vội vàng cất di động vào túi xách.

"Đẹp quá, đẹp quá!"

Lục Chi Ưu thử quần áo cả một buổi chiều, chỉ cần là đồ cô đã thử, mẹ Thắm đều quẹt thẻ mà không thèm chớp mắt.

Lục Chi Ưu nhìn thoáng qua giá tiền, mỗi một cái đã hơn 10000 tệ.

Ngay lúc mẹ Thắm đang định quẹt thẻ, Lục Chi Ưu vội vàng ngăn bà lại.

"Mẹ Thắm, mẹ Thắm, nhiều quá rồi, đừng mua nữa."

"Nhưng bộ này con mặc đẹp lắm, màu sắc lại tôn da nữa."

"Mẹ Thắm, bác mua cho con nhiều quá, con không."

Dáng vẻ mẹ Thắm liền suy sụp, "Bác luôn muốn có một đứa con gái, để có thể cột tóc, mua váy đầm xúng xính cho nó, sơn phòng ngủ màu hồng cho nó, nhưng bác lại có tới hai đứa con trai, khó khăn lắm mới yêu quý con như thế, muốn tặng mọi thứ tốt đẹp cho con, nhưng con lại. ôi, bác đau lòng quá"

"Chuyện này mẹ Thắm, bác đừng như thế, con không có ý đó." Lục Chi Ưu nhìn dáng vẻ đau lòng của mẹ Thắm, tự dưng nói năng lộn xộn.

"Vậy mấy bộ đồ này"

"Ặcmuamuamua"

"Tốt quá." Mẹ Thắm vui vẻ hẳn lên.

"Đi thôi, chúng ta đi coi giày nào!"

"Hả?"

"Ngần ngơ làm gì, mau đi nào."

Một buổi chiều, Lục Chi Ưu chỉ có thể thử đồ, thử giày.

Lục Chi Ưu suy nghĩ, từ giờ cô sẽ không mua quần áo trong một thời gian.

Lục Chi Ưu vừa mới thử giày bước ra, mẹ Thẩm đang chuẩn bị chạy lên khen, thì bỗng nhiên chuông điện thoại vang lên.

"Alo?"

"Nhưng em đang dạo phố với con dâu mà."

"Em biết, nhưng mà. Được rồi, được rồi, em về liền."

Mẹ Thẩm tắt điện thoại, đi đến chỗ Lục Chi Ưu.

"Có chuyện gì vậy ạ?" Lục Chi Ưu hỏi.

"Không có gì, chúng ta về nhà ăn cơm nhé?" mẹ Thẩm cười.

"Chúng ta? Về nhà ăn cơm?" Lục Chi Ưu kinh ngạc, có... có ý gì?

"Đúng rồi, giờ đã hơn 5 giờ, Ba Thẩm của con gọi chúng ta về ăn cơm."

"Gặp gặp ba Thẩm?"

"Chứ không thì sao?"

"Nhưng mà."

"Nhưng nhị cái gì, đi thì đi thôi, bác nói con nghe, ba Thẩm nấu ăn ngon lắm."

Thế là Lục Chi Ưu bị mẹ Thẩm dắt về nhà.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Tham Quan Phòng Ngủ Của Bác Sĩ Thẩm

Suốt đường đi Lục Chi Ưu cứ lo lắng mãi, tuy mẹ Thẩm đã bảo ba Thẩm rất tốt, nhưng cô vẫn có chút không yên lòng.

"Đến rồi, xuống xe nào." mẹ Thẩm nói với Lục Chi Ưu.

Nhưng khi bà cởi dây an toàn xong, lại thấy Lục Chi Ưu ngồi im như tượng trên ghế phụ.

Bà bật cười, đứa bé này không phải là đang khấn trương đấy chứ, không giống phong thái bình thường trên TV tí nào.

Bà đưa tay lay lay cô.

"Ngốc ở đó làm gì, xuống xe thôi."

"Tóitới rồi ạ?" Lục Chi Ưu kinh ngạc.

Mẹ Thẩm bị dáng vẻ ngốc nghếch của cô làm bật cười.

"Đúng vậy, cô bé ngốc, mau xuống xe nào."

"Dạ được"

Sau khi xuống xe, Lục Chi Ưu đi sát bên người mẹ Thẩm.

"Mẹ Thắm con có cần phải mua quà cho ba Thắm không ạ, bác xem, con lần đầu đến nhà, cũng không thể đến tay không được."

Nghe Lục Chi Ưu nói thế, mẹ Thắm không khỏi dừng bước, bà nhìn quanh bốn phía.

Sau đó ánh mắt dừng lại tiệm bán trái cây cách đó không xa.

"Con nếu muốn mua quà, vậy thì mua sầu riêng đi."

"Sầu riêng?" Lục Chi Ưu xem tí là hét lên.

"Ừ ừ."

Vì thế món quà ra mắt lần đầu Lục Chi Ưu tặng cho ba Thắm chính là một trái sầu riêng siêu lớn, sau này vì chuyện này mà cô bị Hứa Kiều cười nhạo biết bao lần.

Lúc mẹ Thắm và cô về đến nhà, ba Thắm đang nấu ăn trong bếp.

Lục Chi Ưu vừa mới bước vào, đã nghe thấy mùi thức ăn thơm nức mũi, quá mê người, cô bây giờ đã biết, vì sao Thắm Trường An lại nấu ăn giỏi thế, thì ra là do di truyền.

Ba Thắm thấy bọn họ trở về, ló đầu ra khỏi phòng bếp.

"Về rồi à?"

Lục Chi Ưu tức khắc kinh ngạc đến ngây người, ba Thắm lại đẹp trai như thế, hơn nữa trông còn rất rất trẻ.

"Chồng ời, anh nấu gì thế, thơm quá."

"Gà hầm nấm hương, món em thích nhất."

"Chồng ời anh thật tốt."

Lục Chi Ưu, "."

Đây là ngang nhiên yêu đương, ngược cún nha!

Không đúng, không đúng, cô bây giờ cũng không còn là cún FA nữa, cô đã có bạn trai rồi, chẳng qua bạn trai hiện tại không có ở đây, vậy thì có khác gì cún FA đâu, chỉ có thể bị ngược tàn bạo mà thôi.

"Con là Chi Ưu đúng không?" Ba Thẩm cười nói.

"Dạ đúng, chào ba Thẩm." Lục Chi Ưu chạy đến chào ông.

"Một cô bé không tồi, ánh mắt của bảo bối rất tốt."

Lục Chi Ưu vốn đang rất lo lắng, nhưng sự thật đã chứng minh, chỉ là do cô nghĩ nhiều mà thôi, bởi vì ba Thẩm rất tốt, vừa nấu ăn ở trong bếp, vừa không quên trò chuyện với mẹ Thẩm và cô.

Lục Chi Ưu nhìn ra, ba Thẩm và mẹ Thẩm rất ân ái, nhìn mỗi một câu nói, mỗi một hành động của bọn họ là biết, Thẩm Trường An và Thẩm Lạc Dương từ nhỏ đã sống trong một không khí gia đình như thế, nhất định rất hạnh phúc.

Sau này cô kể chuyện này cho mấy người Thẩm Trường An nghe, kết quả lại nhận được ánh mắt xem thường.

Đúng vậy, rất hạnh phúc.

Chỉ là mỗi ngày nhìn bọn họ hạnh phúc bày tỏ đủ kiểu tình yêu, mỗi ngày thay phiên nhau nấu cơm, ân ái đến nỗi thiếu chút nữa quên mất hai thằng con trai này.

"Đi, bác dẫn con lên tham quan phòng của Thẩm Trường An."

"Dạ"

Lục Chi Ưu theo mẹ Thẩm đi lên tầng hai.

Thẩm Trường An và Thẩm Lạc Dương ở hai phòng đối diện, Thẩm Trường An ở bên phải, Thẩm Lạc Dương ở bên trái.

Mẹ Thẩm mở cửa phòng của Thẩm Trường An ra, Lục Chi Ưu nhìn sơ qua, sạch sẽ thật.

"Vào đi."

Lục Chi Ưu bước vào theo.

Phòng của Thẩm Trường An rất lớn, lấy màu trắng làm màu chủ đạo, giường đôi cực lớn được đặt ở giữa phòng, gối nằm đều được sắp xếp ngay ngắn, trên tường trắng được điểm xuyết cả một trời sao.

Còn có cửa sổ lớn nằm sát đất, giá sách bằng gỗ màu nâu, tủ đầu giường và máy tính bàn.

Phía bên phải giường ngủ có một cái tủ quần áo.

Quan trọng là, phòng của anh có nhà vệ sinh riêng.

Đây là phòng mà Thẩm Trường An ở từ nhỏ, không biết vì sao, Lục Chi Ưu cứ nhìn như thế, trong lòng lại sinh ra một cảm giác thỏa mãn.

"Con tự mình thăm thú đi, bác xuống dưới giúp bác trai." Mẹ Thẩm nói với Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu xoay người, "Dạ"

Sau khi ra khỏi phòng, mẹ Thẩm lấy di động gửi tin nhắn cho Thẩm Trường An.

Bảo bối: Tối nay về ăn cơm, có bất ngờ nhé.

Sau khi gửi tin nhắn xong, bà nhẹ nhàng bước xuống lầu.

"Sao, có gửi tin nhắn cho con trai chưa?" Vừa mới vào bếp, ba Thẩm liền hỏi.

"Gửi rồi, gửi rồi, nó chắc chắn sẽ về."

Lục Chi Ưu một mình đi tham quan khắp phòng ngủ của Thẩm Trường An.

Một lát thì ngồi lên sofa của Thẩm Trường An, lát thì lại ngấm kệ sách của anh, có khi lại mở tủ quần áo của anh ra mà xem, cô phát hiện, trong tủ đa số đều là đồ thời học sinh của anh, quần jeans, sơ mi trắng, áo thun, áo khoác.

Cô lại dạo một vòng, tầm mắt dừng trên bàn học của Thẩm Trường An.

Lúc này cô không chú ý, trên bàn học của anh đặt hai khung hình, cô tò mò bước lại gần.

Cái đầu tiên là thời trung học, là ảnh của anh cùng với Thẩm Lạc Dương, trong hình hai người mặc đồng phục, rõ ràng là hai bộ đồng phục giống nhau, nhưng bọn họ mặc vào lại mang đến hai phong cách khác nhau.

Thẩm Trường An mang lại cảm giác sạch sẽ, nhưng Thẩm Lạc Dương bên cạnh lại mang đến một cảm giác hư hỏng, Thẩm Trường An hồi trung học không khác lắm so với bây giờ, nếu có khác thì anh bây giờ thành thực hơn hồi trung học, gương mặt càng thêm sắc nét.

Còn có một tấm hình giống hình chụp tập thể, Lục Chi Ưu đếm thử, trong hình có 5 người, 4 nam, 1 nữ.

Bốn nam sinh kia cô đều biết, ngoại trừ Thẩm Trường An, thì có Thẩm Lạc Dương, Thẩm Ngọc Luân, Mục Lạc, còn có một cô gái trông rất ngây ngô, Lục Chi Ưu cảm thấy hơi quen mắt, hình như đã gặp ở đâu rồi, cô suy nghĩ một hồi, bỗng nhiên nhớ ra, cô gái trong ảnh chụp này chính là cô y tá lần trước đã gặp ở bệnh viện.

Cô y tá đó có quan hệ gì với bọn họ? Hơn nữa nhìn ảnh chụp, cô y tá này dựa vào Thẩm Trường An rất gần.

*

Thẩm Trường An nhận được tin nhắn của mẹ mình, nói có bất ngờ, anh không nghĩ cũng biết, bất ngờ mẹ nói là gì, vì thế sau khi tan làm liền vội vã lái xe về nhà.

Cửa phòng ngủ không đóng, đứng ở ngoài, anh nhìn Lục Chi Ưu đang đứng cạnh bàn học mình, không biết cô đang nhìn gì, anh bèn bước về phía cô.

Anh đi đến phía sau mà cô vẫn chưa phát hiện, anh liền ôm lấy cô.

Lục Chi Ưu đang chìm đắm trong suy nghĩ của mình, bỗng dưng bị ôm, cả người cứng đờ, khung hình trong tay mém tí là rơi xuống.

"Xem cái gì mà mắt hờn luôn vậy?"

"Anh về rồi hả?" Nghe giọng nói quen thuộc, cảm nhận hương vị quen thuộc trên người anh, Lục Chi Ưu mới buông lỏng, mềm mại dựa vào người anh.

"Ừ"

Thẩm Trường An nhìn thấy khung ảnh trong tay cô.

"Thì ra đang xem hình của anh, bảo sao lại mắt hờn như thế."

Lục Chi Ưu không khỏi xoay người lại, nhìn anh.

"Lúc trung học anh đẹp trai như thế, người theo đuổi chắc chắn không ít đâu nhỉ?"

"Hả? Ghen à?"

"Không nhá, trung học người theo anh có nhiều đi nữa, anh bây giờ không phải cũng là của em hay sao? Hơn nữa cũng chỉ có thể là của một mình em."

Lục Chi Ưu bỏ tấm hình trong tay xuống, ôm chặt lấy anh.

Thẩm Trường An tì cằm trên đỉnh đầu cô "Ừ, là của em, chỉ của một mình em."

Anh nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, rồi chậm rãi dời xuống, hôn lên trán, rồi đến chóp mũi, ngay lúc dời đến bên môi thì Lục Chi Ưu bỗng nhiên đẩy anh ra.

"Không được, cửa không đóng, lỡ mẹ Thẩm lên thì sao?"

"Không đâu."

"Nhưng mà..." Lời còn chưa dứt, môi đã bị Thẩm Trường An bao phủ, hai môi chạm nhau, ma sát, day cấn.

Thẩm Trường An trông thì có vẻ như gầy nhưng thật ra rất rắn chắc, anh đặt cô lên bàn học, tay đặt sau lưng cô, tránh cho cô va vào bàn.

"Xuống ăn cơm thôi á mẹ không thấy gì hết ải đưa cứ tiếp tục tiếp tục đi"

Mẹ Thẩm lên lầu gọi bọn họ xuống ăn cơm, không ngờ sẽ thấy cảnh tượng nóng bỏng như thế, ai da, đứa con của bà bình thường nhìn lạnh lùng, thế mà lúc đặt con gái người ta lên bàn học hôn cũng nhiệt tình quá chứ.

Lục Chi Ưu đang đắm chìm trong nụ hôn của Thẩm Trường An, nghe thấy giọng nói của mẹ Thẩm, lập tức tỉnh lại.

Cô vội vàng đẩy Thẩm Trường An ra.

"Đều tại anh hết, xấu hổ chết." Lục Chi Ưu đưa tay sờ mặt mình.

Nóng quá đi!

"Có gì mà xấu hổ, xuống dưới ăn cơm." Thẩm Trường An cười khế.

"Anh còn cười?" Lục Chi Ưu không nhìn được chột chột anh.

Thẩm Trường An mỉm cười cầm lấy tay cô, "Đi thôi, không xuống dưới, lại càng xấu hổ."

Lục Chi Ưu bị Thẩm Trường An nắm tay dắt xuống lầu, cô không dám nhìn vào đôi mắt đang cười của mẹ Thẩm, thật là dọa người, tuy bình thường nhìn cô trông giống người không biết xấu hổ, nhưng tốt xấu gì cô cũng là con gái mà.

Vì giảm bớt xấu hổ, Lục Chi Ưu chủ động giúp ba Thẩm bưng thức ăn ra.

Lục Chi Ưu vừa rời khỏi, mẹ Thẩm liền lấy tay khều khều Thẩm Trường An.

"Ngại hả?"

Thẩm Trường An nhìn bà, rồi nói: "Mẹ thấy sao?"

"Hắc hắc hắc"

Đồ ăn rất nhanh đã được bưng lên, đầy một bàn, Lục Chi Ưu nhìn mà hoa cả mắt, mỗi một món ăn đều vô cùng tinh xảo, hơn nữa lại rất thơm.

"Ăn cơm thôi, đừng ngần nữa." Mẹ Thẩm nhìn ánh mắt của Lục Chi Ưu dán chặt vào bàn ăn, sớm đã biết chuyện cô là một cái máy xay thức ăn.

Tất cả mọi người đều cầm đũa, Lục Chi Ưu cũng cầm lên.

Cô bỏ một miếng nấm hương vào miệng.

Thịt gà nấm hương rất mềm, rất ngon khiến cho cô không khỏi tán thưởng.

"Ba Thẩm, đồ bác nấu ngon quá đi."

Nghe thế ba Thắm cười cười, "Ngon thì ăn nhiều vào, muốn ăn bao nhiêu thì cứ ăn."

"Dạ" Lục Chi Ưu vừa ăn vừa gật đầu.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Hay Là Ngủ Lại Đây Đi

Sau khi ăn cơm tối xong, mọi người ngồi sofa xem tivi, thật ra Lục Chi Ưu đã từ chối, vì phim mà bọn họ xem chính là < Thanh Sam Nghê Thường>

Xem phim của chính mình diễn, chả hiểu sao thấy hơi ngại.

Suốt thời gian xem phim Lục Chi Ưu đều vùi đầu vào lồng ngực của Thẩm Trường An, ngại ngừng ngừng đầu lên.

Trong phim mặt cô dính đầy máu và bùn, cả người hầu như ướt đẫm, dưới cơn mưa, cả người lạnh run, cô quỳ trên mặt đất, nước mắt tuôn rơi, mưa xối xả vào mặt, không biết là nước mưa hay nước mắt, đôi môi tái nhợt, hai má trắng bệch.

Miệng cô cứ lặp đi lặp lại, "Đừng bỏ con, xin đừng bỏ con mà"

Mẹ Thẩm và ba Thẩm thảo luận sôi nổi.

"Chi Ưu diễn hay thật, em xem mà muốn khóc luôn."

"Diễn xuất không tồi."

Đây là phân cảnh ấn tượng nhất của Lục Chi Ưu, bởi vì đây là cảnh khóc trong mưa, đoạn cô khóc vô cùng bi thương sau khi cả nhà bị giết chỉ còn lại một mình mình.

Hôm đó vì để diễn tốt cảnh quay này, cô đã hứng mưa suốt hai giờ liền, tuy là mùa hè, nhưng lại quay vào ban đêm, về đêm thì trời càng lạnh, nhưng cứ quay liên tục, cô cứ đứng dưới màn mưa nhân tạo, cho dù quay thế nào đạo diễn cũng đều bảo rằng không có cảm giác, nên cứ NG liên tục, đến khi cô khóc đến tê tâm liệt phế thì đạo diễn Lý mới cho cô qua.

Sau đó đạo diễn Lý còn nói với cô rằng cảnh quay đó rất tuyệt vời, vô cùng động lòng, nhưng Lục Chi Ưu thầm nghĩ, cô khóc tê tâm liệt phế không phải vì Nghê Thường đáng thương trong phim, mà là cô rất lạnh, đạo diễn lại không cho cô qua, thế nên trong sự bi thương muốn chết ấy cô đã khóc đến phế gan để biểu đạt bất mãn của mình.

Lục Chi Ưu càng xấu hổ, cô bây giờ chỉ muốn bịt tai lại, vì sợ nghe tiếng khóc ấy của mình.

"Chi Ưu, các con bình thường đóng phim như thế nào?" mẹ Thẩm tò mò hỏi.

"Dạ...trước hết là hợp để đọc kịch bản trước, rồi sau khi bắt đầu, diễn viên nhập vai rồi thì giống như nói chuyện bình thường, nhưng phải diễn sao cho thật tự nhiên, giống như cảnh quay này của con, bác chỉ nhìn thấy xung quanh chỉ có những người nằm trên mặt đất, nhưng thật ra lúc diễn cảnh này, xung quanh toàn người là người vây quanh, máy quay thì cứ chĩa vào mặt con mà quay."

"Vậytụi con diễn có vất vả không?"

"Thật ra vẫn ổn, chủ yếu là làm nghề này của bọn con, đóng phim là công việc, giống như mọi người, nên không có gì là vất vả hay không vất vả cả."

Mẹ Thắm vỗ vỗ lên tay cô.

Lục Chi Ưu mỉm cười.

Sau khi mọi người xem phim xong thì đã hơn 10 giờ tối.

Hai người chuẩn bị ra về thì mẹ Thắm gọi lại.

"Nếu không hôm nay đừng về nữa, hai đứa ngủ lại đây đi."

Lục Chi Ưu, "Ngủ lại đây ạ?"

"Ừ, trễ rồi, hai đứa về bác và ba Thắm cũng không yên tâm."

Ba Thắm, "."

Thắm Trường An, "."

Đây không phải là nói dối không chớp mắt ư?

Bình thường anh và anh hai muốn ngủ lại đây một đêm, là ai 11 12 giờ mà vẫn đuổi bọn họ ra ngoài không thềm chớp mắt hả.

Lục Chi Ưu nhìn Thắm Trường An.

Thắm Trường An đương nhiên biết tâm tư của mẹ già nhà mình, nhưng mà cũng cùng ý nghĩ với anh.

"Nếu không thì ở lại đây, lâu rồi con cũng không về nhà, hơn nữa bây giờ cũng trễ quá rồi."

Ba Thắm, "."

Mẹ Thắm, ""

Rõ ràng mới quay về ăn cơm cách đây không lâu, cái gì mà bảo lâu rồi không về nhà?

"Dạ được."

"Vậy tối nay con ngủ ở phòng Thẩm Trường An đi."

"Dạ, vậy bác sĩ Thẩm anh ấy... ngủ ở đâu ạ?"

"Đương nhiên là ở phòng nó rồi." Mẹ Thẩm vô tội mở to hai mắt.

"Hả?"

"Hả cái gì mà hả, không còn sớm nữa, mấy bác buồn ngủ rồi, hai đứa nhanh chóng đánh răng rồi đi ngủ đi."

Nói xong bà lấy tay chọt chọt ba Thẩm.

"Ừ, đúng đúng, chúng ta buồn ngủ rồi, hai đứa tắm đi rồi đi ngủ sớm."

Nói rồi mẹ Thẩm vẫy vẫy tay với Lục Chi Ưu rồi kéo ba Thẩm về phòng.

"Đi thôi."

"Hả... dạ"

"Em tắm trước?" Thẩm Trường An hỏi cô.

"Không không anh trước, anh trước." Lục Chi Ưu vội vàng lắc đầu.

"Được rồi, vậy em ngồi trên giường một lát đi."

"Dạ được..."

Thẩm Trường An cầm áo ngủ đi vào phòng tắm.

Lục Chi Ưu ngồi trên chiếc giường mềm mại, nếu là bình thường, cô có lẽ sẽ hưởng thụ giường lớn này một tí, nhưng bây giờ tim cô cứ đập thình thịch, làm gì còn tâm trạng hưởng thụ chứ.

Trong phòng tắm truyền đến tiếng nước, bây giờ cô ngồi không yên rồi.

Cô đang rất lo, rủi như lát nữa mình không tìm được thú tính mà đề bác sĩ Thẩm xuống thì làm sao bây giờ?

"Cốc cốc"

Tiếng gõ cửa vang lên.

Cô vội vàng đứng dậy, chạy đi mở cửa, cửa vừa mở đã thấy mẹ Thẩm đứng đó.

"Mẹ Thẩm?"

"Xem bác tặng cho con cái gì nè." Mẹ Thẩm cầm tay cô nhét vào.

Lục Chi Ưu không nhìn rõ, bị nhét vào, cô vội vàng cầm lấy, vô cùng mềm mại.

"Yên tâm, bác biết là con không mang theo, đồ mới đó, được rồi, bác không quấy rầy hai đứa nữa, nghỉ ngơi sớm đi, bác xuống đây."

"Dạ mẹ Thẩm ngủ ngon."

"Ngủ ngon."

Sau khi mẹ Thẩm xuống lầu, Lục Chi Ưu mới đóng cửa lại.

Cô vừa đi vừa thì thầm.

"Cái gì vậy nhỉ?"

Đến khi nhìn thấy, cô bỗng chốc ngây ngẩn cả người.

Mẹ Thẩm nhét cho cô một cái quần lót khêu gợi!!!!!! Màu đỏ!!!!!!

Cô hóa đá luôn rồi.

"Phát ngốc gì đó, anh tắm xong rồi, em mau tắm đi."

Giọng nói Thẩm Trường An từ đằng sau vọng tới, Lục Chi Ưu vội vàng nắm chặt cái quần ở trước ngực.

"Hảem đi đây, đi đây."

Cô cuống quýt cúi đầu bước đi, lại đâm vào lồng ngực Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An mặc áo ngủ màu cà phê, cổ áo mở rộng, có thể nhìn thấy cơ bụng và cơ ngực của anh, bác sĩ Thẩm bình thường trông gầy thế, nhưng cái gì nên có cũng đều có hết.

"Làm gì mà hốt hoảng thế?" Thẩm Trường An hỏi.

"Khôngkhông có gì, em đi tắm đây." Lục Chi Ưu không dám ngẩng đầu nhìn anh, cô đang cố gắng khắc chế cỡ sức mạnh hồng hoang trong cơ thể mình.

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu hốt hoảng hoảng bước vào nhà tắm thì cảm thấy hơi buồn cười, anh vừa lau tóc vừa đi đến bên giường.

Vừa bước vào nhà tắm, Lục Chi Ưu đã ngửi thấy mùi thơm sau khi tắm, là sữa tắm mà Thẩm Trường An hay dùng.

Lục Chi Ưu ngồi trong bồn tắm lớn, xả nước ấm vào bồn, sau khi pha nước xong thì cô mới ngồi xuống, nước nóng khiến cả người thả lỏng, trên mặt nước toàn là bọt xà phòng. Cô dựa đầu lên trên bồn tắm, nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc.

Một lát sau, cô mới từ từ đứng dậy, đến vòi sen xả hết bọt xà phòng trên người.

Sau khi lau người xong, cô mới nhận ra một điều vô cùng quan trọng, cô không mang theo đồ ngủ mà.

Đứng trong phòng tắm một hồi, cô mới mở hé cửa.

"Thẩm Trường An?"

"Thẩm Trường An?"

Cách một cánh cửa, cô nhẹ nhàng gọi tên anh.

Thẩm Trường An đang ngồi đọc sách trên giường thì nghe thấy cô gọi, thế là đứng dậy bước đến phòng tắm.

"Sao vậy em?"

"Em không có đồ ngủ" Lục Chi Ưu nhỏ giọng.

Thẩm Trường An ngẩn người.

"Em chờ một chút."

Thẩm Trường An đến tủ quần áo, sau đó lấy áo sơ mi của mình ra.

"Được chưa?" Lục Chi Ưu đưa tay ra.

Thẩm Trường An nhìn cánh tay trắng nõn của Lục Chi Ưu rồi đặt áo sơ mi lên tay cô, tay anh chạm vào tay cô, ấm áp, mềm mại.

Cầm áo rồi, Lục Chi Ưu vội vàng rút tay lại rồi đóng chặt cửa.

Thẩm Trường An đứng bên ngoài không khỏi cúi đầu cười.

Lục Chi Ưu cầm áo mà Thẩm Trường An đưa cho cô lên nhìn, đây là áo sơ mi của Thẩm Trường An mà.

Cô đành phải mặc áo sơ mi vào.

Nhưng cô lại không có mặc bra, bèn lấy khăn lông che lại trước ngực.

Từ lúc Lục Chi Ưu rời khỏi phòng tắm, tầm mắt Thẩm Trường An chưa từng rời khỏi cô.

Anh đã tưởng tượng khi Lục Chi Ưu mặc sơ mi của mình sẽ là dáng vẻ như thế nào, nhưng đến khi tận mắt chứng kiến thì cảm giác khác hẳn so với tưởng tượng.

Cô mới từ phòng tắm bước ra, hai má hồng hồng tự nhiên, gương mặt xinh đẹp, đôi môi đỏ mọng, tóc dài vén về phía sau, áo sơ mi trắng của anh cứ như được may riêng cho cô.

Ao sơ mi của anh dài đến trên đùi của cô, bên dưới là đôi chân dài trắng muốt, tinh tế của cô.

Cô cầm khăn lông chậm rãi bước tới bên giường, cô không mặc bra nên có chút ngượng ngùng che ngực lại.

Thẩm Trường An giúp cô xốc một bên chân ra, Lục Chi Ưu chậm chạp ngồi xuống.

Sau lưng đã bị tóc thấm ướt, thế nên Thẩm Trường An có thể nhìn thấy rõ ràng tấm lưng của cô.

Lục Chi Ưu bây giờ đang rất khẩn trương, toàn thân đều căng thẳng, cô mơ hồ cảm nhận được Thẩm Trường An đang tới gần, hơi thở ấm áp phả vào phía sau cô.

Thẩm Trường An đưa tay ra phía trước, cầm lấy khăn lông trên tay cô.

"Để anh lau tóc cho."

Anh nhẹ nhàng đặt khăn lên đầu cô, sau đó chậm rãi lau tóc, khăn lông thấm nước, cho nên tóc cô được lau khô rất nhanh.

Cô dùng sữa tắm của anh, dầu gội của anh, toàn thân đều là mùi hương của anh.

Thẩm Trường An không nhịn được bèn ôm lấy cô từ phía sau.

Ông trời đang khảo nghiệm sự tự chủ của cô có đúng không? Rõ ràng biết cô không thể chống cự lại anh, thế mà còn tra tấn cô như thế!!

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Em Sờ Đã Rồi Thì Tới Lướt Anh

"Lau... lau xong chưa anh?" Cô hỏi khẽ.

"Ừ, xong rồi."

"Để em cất khăn vào nhà tắm."

Nói xong cô tính đứng dậy, nhưng chưa kịp đứng lên, đã bị một lực từ phía sau kéo lại, trọng tâm không vững, cô liền té lên giường, Thẩm Trường An vươn cánh tay dài ôm cô vào lòng.

Cả người Lục Chi Ưu cứng đờ, cô không có mặc bra, không mặc bra đó!

Anh ôm cô từ phía sau, nhẹ nhàng ôm lấy thắt lưng cô.

"Không cất khăn hả?"

"Ừ, không cất."

"Hả"

Lục Chi Ưu im lặng, không khí trong nháy mắt cũng yên tĩnh hẳn, bởi vì hai người bọn họ không ai nói câu nào, nhưng cô lại cảm thấy vô cùng hoảng hốt.

Tay anh nhẹ nhàng vuốt ve xương quai xanh của cô.

Lục Chi Ưu bỗng chốc run rẩy.

"Em sợ hả?" Môi Thẩm Trường An nhẹ nhàng ma sát cái cổ mịn màng của cô.

Thật ra Lục Chi Ưu rất muốn nói với anh rằng, không phải là cô sợ, mà là kích động, nhưng đầu óc cô bây giờ vô cùng rối bời, một câu cũng không thể thốt ra được, cho nên chỉ có thể im lặng.

Bỗng nhiên Lục Chi Ưu cảm thấy như trời đất xoay chuyển, đến lúc cô phục hồi tinh thần thì đã bị Thẩm Trường An đặt dưới thân.

Thẩm Trường An nằm trên cô, nhìn vào cổ áo ngủ đang mở toang ra, cô có thể nhìn thấy cơ bụng tám múi của anh một cách rõ ràng, không khỏi nuốt nước miếng.

Cô thật muốn sờ một cái, cô cho anh sờ xương quai xanh, anh để cô sờ cơ bụng của mình chắc không sao đâu ha.

Trên thực tế, cô đã làm thế.

Tay Lục Chi Ưu không kìm được cách một lớp áo ngủ đặt trên cơ bụng anh.

Sờ không đã cô còn chọt chọt vào.

Ngay khi cô định chọt thêm vài cái, tay đã bị Thẩm Trường An nắm lấy, cô nhìn anh, trong mắt anh đen thăm thẳm, khiến cho cô cảm thấy sợ hãi.

"Không cho sờ thì thôi, đồ keo kiệt." Cô nhỏ giọng lầm bầm.

Một giây sau, Thẩm Trường An trực tiếp kéo tay cô để vào trong áo mình, tiếp xúc trực tiếp với cơ bụng của mình.

Mắt Lục Chi Ưu "tách" một phát sáng ngời, không khách sáo sờ sờ cơ bụng anh.

Thẩm Trường An không ngăn cản cô, tùy ý để cho cô sờ mình, qua một lúc lâu, Lục Chi Ưu cảm thấy tay mình mỗi như, lưu luyến rút tay ra khỏi người anh.

"Sờ đủ chưa?"

Phía trên vang lên giọng nói của Thẩm Trường An, cô ngẩng đầu nhìn anh, gật gật đầu.

Thẩm Trường An bỗng nhiên nở nụ cười, "Em sờ đủ rồi, vậy tới lượt anh."

Sao lại tới lượt anh?

Lục Chi Ưu chưa kịp phản ứng, môi của Thẩm Trường An đã ép xuống.

Ngón tay thon dài của anh chậm rãi men xuống áo sơ mi cô, tay anh đi tới đâu, nút áo sơ mi bị cởi bỏ đến đó, áo sơ mi theo đó mà nhanh chóng rời khỏi bả vai của cô.

Cô ngửa đầu ra sau, đón lấy nụ hôn mạnh mẽ của Thẩm Trường An.

Tay Thẩm Trường An đặt ở nơi mềm mại của cô nhẹ nhàng sờ nắn, một giây sau đã bị Lục Chi Ưu bắt lấy, hai tay đan vào nhau.

Mặt Lục Chi Ưu đỏ bừng vì ghen, cơ thể bắt đầu run rẩy.

Một tay của Thẩm Trường An tự do linh hoạt trên cơ thể cô.

Một lát sau, Thẩm Trường An mới buông cô ra, nhìn gò má ửng đỏ của cô, đôi môi đỏ au, anh không nhịn được cúi đầu hôn cô thật sâu, sau đó mới chậm rãi gài nút áo lại cho cô rồi ôm cô vào lòng.

Lục Chi Ưu mở to mắt.

Ặckhông tiếp tục nữa hả?

"Hôm nay tạm thời tha cho em đấy, ngủ đi!" Thẩm Trường An vuốt ve gương mặt cô.

Ai bảo anh tha hả. anh muốn tha, nhưng em không muốn tha mà, đậu xanh. vịt đã đến tận miệng mà lại bay mất.

Nội tâm Lục Chi Ưu bây giờ vô cùng thất bại, cô thê thảm tựa lên vai Thẩm Trường An.

Được rồi, tắt đèn, đắp chăn, ngủ!

**

Sáng hôm sau, lúc Lục Chi Ưu thức dậy, cô vươn vai, lăn một vòng trên giường lớn.

Giường này đã thật, mềm kinh khủng.

Nhưng dần dần cô cảm thấy kì lạ, cô nằm trên giường nhắm mắt lại rồi mở ra.

Không có ai hết.

Cô vội vàng tỉnh dậy, bước xuống giường.

Trên giường chỉ có mình cô, không thấy Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An đâu rồi?

Cô ngơ ngác.

Ngay lúc cô còn đang mờ mịt ngồi trên giường, Thẩm Trường An đẩy cửa bước vào.

"Em dậy rồi hả?"

"Dạ"

Thẩm Trường An cầm túi to đưa cho cô, Lục Chi Ưu nhận lấy, vừa mở ra nhìn mấy món đồ bên trong, lập tức cảm thấy xấu hổ.

Cô nhìn thử size bra, ngẩng đầu hỏi anh, "Sao anh lại biết?"

Thẩm Trường An cười khẽ, "Sờ thử là biết ngay thôi."

"Lưu manh."

"Anh ra ngoài đi, em thay đồ." Lục Chi Ưu đưa lưng về phía anh.

"Nhìn đã nhìn rồi, sờ cũng đã sờ, em còn ngại cái gì?" Thẩm Trường An trêu chọc cô.

"Không phải còn chưa làm hả?"

Thẩm Trường An, ""

"Anh mau ra ngoài đi."

Thẩm Trường An bắt đắc dĩ, biết thế hôm qua đừng nương tay với cô.

Sau khi Thẩm Trường An ra ngoài, Lục Chi Ưu mới chậm chạp thay quần áo.

Thẩm Trường An mua đồ mới cho cô, cô bỗng nhiên nhớ ra, hôm qua mẹ Thẩm cũng mua cho cô một đồng quần áo mới rồi.

Sau khi Lục Chi Ưu sửa soạn xong xuôi, không khỏi cảm thán, Thẩm Trường An quả thật đã sờ ra size của cô rất chuẩn.

Áo sơ mi màu trắng rộng rãi phối với váy chữ A màu đỏ rượu.

Cô vừa bước ra khỏi phòng tắm, đã thấy Thẩm Trường An ngồi trên giường.

"Sao anh còn chưa xuống dưới?" Cô kinh ngạc hỏi.

"Đang đợi em đấy mà!" Thấy cô bước ra, Thẩm Trường An đi đến cạnh cô, cánh tay dài duỗi ra ôm lấy cô vào lòng, cúi đầu hôn lên môi cô.

"Đi thôi, xuống dưới ăn cơm."

Lúc hai người bước xuống, ba mẹ Thẩm đang chuẩn bị dùng bữa.

"Chào buổi sáng, hai bác." Lục Chi Ưu lên tiếng.

"Chào con, mau tới ăn nào." Mẹ Thẩm ngoắc ngoắc cô.

Lục Chi Ưu đi tới, vừa ngồi xuống, mẹ Thẩm đẩy ly sữa đến chỗ cô.

"Nào, uống sữa đi."

"Cám ơn mẹ Thẩm."

"Đừng khách sáo, uống sữa bồi bổ thân thể."

"..."

Ly sữa vừa đưa đến bên miệng đột nhiên ngừng lại.

Cô nhìn Thẩm Trường An, anh cười cười với cô.

Lục Chi Ưu không dám lên tiếng, đành giận dỗi uống sữa.

Ăn sáng xong, chào tạm biệt mọi người, Thẩm Trường An đưa cô về nhà.

Lục Chi Ưu ngồi trên ghế phụ, nhìn Thẩm Trường An nói, "Hình như mẹ Thẩm hiểu làm cái gì rồi?"

Thẩm Trường An vừa nhìn phía trước vừa trả lời cô, "Hiểu làm cái gì?"

"Chính là em và anh, không có... cái kia."

"Cái kia?"

"Ặc anh biết mà."

"Anh không biết gì hết."

Lục Chi Ưu, "Anh đủ rồi nha."

Vì hôm nay Thẩm Trường An còn phải đi làm, cho nên chỉ đưa Lục Chi Ưu đến dưới lầu khu nhà.

"Bái bai ~" Lục Chi Ưu sau khi xuống xe vui vẻ chào tạm biệt Thẩm Trường An.

"Ừ, bai em ~" Thẩm Trường An ngồi trong xe vẫy tay với cô.

Chờ Thẩm Trường An rời đi, Lục Chi Ưu mới chậm rãi lên lầu.

Dọc đường đi, tâm trạng Lục Chi Ưu rất vui vẻ, cầm theo túi lớn túi nhỏ, cười cười bước lên lầu.

Lục Chi Ưu về đến nhà, vừa mới ở cửa, Bánh Trứng và Đại Hắc đã nhào tới.

Nhìn tụi nó, Lục Chi Ưu mới nhận ra một vấn đề.

Hôm qua cô không về nhà, vì thế không có ai cho tụi nó ăn cơm, hai đứa này đã bị bỏ đói cả đêm.

Lục Chi Ưu sợ đến nỗi xém té ạch xuống đất, cô vội vàng đỡ dành tụi nó, sau đó mới lấy thức ăn cho chó trong tủ ra.

Nhìn dáng ăn như sói như hổ của tụi nó, Lục Chi Ưu thấy hơi áy náy.

"Xin lỗi hai đứa, bỏ đói hai đứa như thế, sorry, sorry!"

Sau khi cho bọn nó ăn xong, cô nằm trên sofa xem TV, mới đó mà đã đến trưa, cô lại không muốn ăn cơm.

Thế nên cô vào bếp, lúc đang định làm salad hoa quả thì nhận được cuộc gọi video của Hứa Kiều.

Vì thế cô chỉ có thể bê laptop vào bếp, vừa nói chuyện với Hứa Kiều vừa làm salad.

"Sao thế, Kiều Mạch nhớ mình ư?" Lục Chi Ưu vừa cất hoa quả vừa hỏi.

"Nhớ cậu cái mốc xì, dạo này mình buồn muốn chết đây." Bên kia, Hứa Kiều nâng tay chống má, đáng vẻ vô cùng buồn rầu.

"Buồn cái gì, cậu mà cũng có lúc buồn hả?" Lục Chi Ưu cười cười.

"Nhảm nhí, sao mình không được buồn hả?"

"Được rồi, cậu buồn chuyện gì nào?"

"Chỉ là gần đây gặp một thằng cha tâm thần."

"Này thì có gì buồn, dẹp nó sang bên là được mà."

Lục Chi Ưu bỏ hoa quả vào tô thủy tinh, rồi lấy sốt trong tủ lạnh ra, chậm rãi rưới vào, cầm lấy cái muỗng trộn đều lên.

"Nếu quên được là tốt rồi, ngày nào cũng ám trước mắt cậu thì sao mà quên được?"

Lục Chi Ưu dừng tay, ngẩng đầu nhìn cô.

"Aiz, không lẽ thằng cha đó thích cậu?"

"Sao được chứ, anh ta né mình còn không kịp nữa là!"

"Vậy thì khi gặp cậu anh ta chỉ cần đi đường vòng là được mà."

"Wey, Lục Chi Ưu, sao miệng cậu hôm nay ngọt thế."

"Đúng rồi, bởi vì mình vừa mới ăn salad hoa quả, cậu muốn ăn không?" Lục Chi Ưu xiên một miếng táo để trước màn hình.

Hứa Kiều nhìn cô bằng ánh mắt xem thường.

"Tiểu Mạch, đem bánh matcha nhiều tầng chị mới làm ra đây."

"Dạ"

"Woa, thật là, ngon quá đi, hương thơm ngát, đúng là đỉnh mà, à cậu vừa nói gì đó?"

Lục Chi Ưu đang cầm xiên táo, ánh mắt nhìn chằm chằm miếng bánh matcha trong tay Hứa Kiều trước màn hình.

"Mình nói này, Kiều Mạch, cậu có thể ship tới cho mình một miếng được không?"

"Ship cho cậu ba chữ, mơ đi cưng!"

Đầu Lục Chi Ưu đầy vạch đen.

"Tặng cho cậu hai chữ, nghỉ chơi!"

Sau đó cô không khách khí kết thúc cuộc trò chuyện.

"Hừ, matcha nhiều tầng có gì ngon? Không ngon bằng salad hoa quả của mình, hơn nữa salad còn có hoa quả, không lo sợ béo, lại có dinh dưỡng.

Sau khi bị Lục Chi Ưu cắt đứt cuộc trò chuyện, đầu tiên Hứa Kiều ăn hết miếng bánh matcha trên tay, rồi mới bắt đầu suy nghĩ.

Không lẽ giận thật à?

Cô nghĩ nghĩ rồi nói với Tiểu Mạch.

"Mạch à, mang cho chị Lục của em hai miếng bánh matcha nhiều tầng, nhớ là thêm matcha nhiều xít."

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Nếu Bàn Về Tầm Quan Trọng Của Làm Màu

<Thanh Sam Nghệ Thường> phát sóng được mấy ngày đã trở nên rất hot, trên mạng đều đang gào thét "CP Nghệ Nhan" của cô và Hà Cẩn Duyên, chưa đến một tuần đã thu được một lượng fan CP khổng lồ.

Mấy hôm nay công ty thừa dịp đang hot mà nhận cho cô không ít quảng cáo, trong đó cũng có cả quảng cáo cùng với Hà Cẩn Duyên.

Như lần quay quảng cáo sữa rửa mặt SD này, người đại diện chính là hai người bọn cô.

Trường quay SD.

Lục Chi Ưu hai tay chống má, nhìn mình trong gương.

"Nhìn gì thế hả?" Hà Cẩn Duyên từ phía sau bước tới.

"Không có gì, chỉ thấy hơi mệt thôi." Lục Chi Ưu nhìn anh.

"Đội cơ sốt này qua là xong rồi." Hà Cẩn Duyên ngồi bên cạnh Lục Chi Ưu, chấp hai tay lại, chân dài bắt chéo.

Lục Chi Ưu dường như nhớ ra cái gì, xoay người hỏi anh, "Đúng rồi, nghe nói cậu chuẩn bị quay hả"

"Ừ" Hà Cẩn Duyên thản nhiên trả lời.

"Sao, lại đánh nhau thua cậu ta à?" Lục Chi Ưu nhíu mày.

"Sao cậu biết?"

"Cậu tưởng mình ngốc chắc, hai người các cậu từ nhỏ tới giờ toàn lấy đánh nhau để định thắng thua, sao cậu lại thua cậu ấy vậy?"

"Đáng lẽ mém tí nữa là thắng rồi."

"Mém tí nữa, cậu lần nào cũng mém tí nữa, cho nên mới bị cậu ấy áp bức, may là mình không phải là con trai, không thì cũng chết chắc..."

Hà Cẩn Duyên nhìn cô khinh bỉ, sau đó chấp tay ra sau đầu dựa vào lưng ghế.

"Khi nào thì đi Hoành Điểm?"

"Bây giờ không đi Hoành Điểm, đi Yên Châu trước đã."

"Đi Yên Châu làm gì?"

"Đi mời thầy Hạ Uy Nghĩa về làm thầy chỉ đạo võ thuật lần này."

"Thầy Hạ Uy Nghĩa? Cậu có làm không, thầy Hạ đã không nhận làm chỉ đạo võ thuật từ lâu rồi mà."

Khó trách Lục Chi Ưu giật mình, vì Hạ Uy Nghĩa là thầy chỉ đạo võ thuật nổi tiếng trong giới, rất nhiều cảnh đánh nhau hoàn mỹ của mấy bộ phim võ thuật kinh điển đều do ông chỉ đạo, cho nên dù là trong giới giải trí hay giới võ thuật, thầy Hạ đều rất nổi danh, nhưng

hiều năm trước thầy đã không làm nghề này nữa, có không ít đạo diễn đến mời ông tiếp tục làm chỉ đạo võ thuật, nhưng đều bị ông từ chối.

"Mình biết, nhưng mình đâu còn cách nào khác, phải thử một lần."

"Lần này hai cậu đặt cược không nhỏ nhỉ."

Đường Dịch từ bên ngoài bước vào.

"Cần Duyên, Chi Ưu, hai người chuẩn bị đi, sắp bắt đầu rồi."

"Dạ, đi thôi."

"Không nói nữa, đi thay đồ đi."

"Ừ."

Sau khi thay đồ xong, bọn họ bắt đầu quay, hai người rất ăn ý, hơn nữa loại quảng cáo như thế này rất dễ dàng với bọn họ, cho nên rất nhanh là xong.

Sau khi quay xong, Hà Cần Duyên rời đi, hình như anh ấy còn có lịch trình khác.

Lục Chi Ưu thay quần áo, sau đó nhìn đồng hồ, sắp 5 giờ rưỡi rồi, Thẩm Trường An chắc đã tan làm.

Cô bảo Khương Thang đưa mình thẳng đến bệnh viện của Thẩm Trường An.

"Cậu về đi." Sau khi xuống xe, Lục Chi Ưu vẫy vẫy tay với Khương Thang.

"Dạ, chị Lục, em về trước đây."

"Ừ, đi đi."

Sau khi Khương Thang đi, Lục Chi Ưu gửi tin nhắn cho Thẩm Trường An bảo là cô đang đứng trước cửa bệnh viện chờ anh, nhận được tin nhắn trả lời của anh rồi cô mới nhét điện thoại vào túi.

Cô mang khẩu trang, đeo cái kính râm to đùng, đứng tựa lưng vào cột bên cạnh cửa bệnh viện, vừa nhàm chán lấy chân cọ cọ mặt đất, vừa chờ đợi Thẩm Trường An.

Lúc cô đang cúi đầu đá chân thì bỗng nhiên nghe được một giọng nói vô cùng êm tai.

"Lục Chi Ưu?"

Cả người Lục Chi Ưu căng cứng, mợ nó, mình đã bọc kĩ như thế, rốt cục là ai, ai lại có thể nhận ra mình thế này.

Cô kéo kính râm xuống, nhìn cô gái kia.

Wey, đây không phải là cái cô y tá lần trước gặp ở bệnh viện đây sao?

Và ở nhà Thẩm Trường An, cô gái trong tấm ảnh tập thể kia cũng chính là cô ấy.

"Tôi là Mục Viện, có thể nói chuyện một lát được không?"

Lục Chi Ưu nhíu mày.

Ồ ~ Mục Viện?

Tên cũng nghe quen nữa, cô suy nghĩ cẩn thận, đây không phải là cô gái thích Thẩm Trường An mà anh đã nói hay sao?

Có cảm giác cô gái này đến đây không có ý tốt.

Đây là muốn đàm phán hả?

*

Lục Chi Ưu nhẹ nhàng khuấy ly cà phê.

Từ lúc vào đây đến giờ cô gái này không nói một câu nào, cô ấy không nói, vậy cô cũng không thèm nói, đây gọi là lấy tĩnh chế tĩnh, đầu tiên phải lấy khí chất ra áp đảo cô ấy.

Lục Chi Ưu không dám nói tính tình của mình tốt, nhưng nếu bàn đến cái này, cô mà xưng thứ hai thì chẳng ai dám xưng thứ nhất, diễn viên mà, không phải là giả vờ ư, dù không có cũng phải giả vờ là có.

Hai người cứ im lặng như thế hết 5 phút, cà phê đã bị Lục Chi Ưu khuấy nguội hết rồi.

Lúc này Mục Viện bắt đầu cử động, nhưng cô ấy cũng không nói chuyện với cô, mà lấy một cuốn sổ và một cây bút trong giỏ xách ra.

Cô ấy đưa bút và sổ cho Lục Chi Ưu.

"Làm ơn ký tên vào đây." Mục Viện nói.

Lục Chi Ưu nhìn cô, đây là muốn chơi kiểu gì thế?

Tuy cô không biết rốt cục Mục Viện muốn làm gì, nhưng vẫn ký tên mình lên sổ.

Sau khi ký tên xong, Lục Chi Ưu đẩy quyển sổ trả lại.

Mục Viện cầm lấy sổ và bút rồi cất vào giỏ xách.

"Cám ơn, làm phiền rồi, tiền cà phê tôi sẽ trả, tôi đi trước đây."

What????

Cái méo gì thế?

Cô gái này đến đây đùa với cô à, thật giống như lúc đi học bị giáo viên chủ nhiệm gọi đến, cứ tưởng sẽ cãi nhau một trận, kết quả người ta chỉ nhìn mình vài phút rồi lại mời mình một ly trà, xong rồi lại bảo mình lui.

Cái quỷ gì thế?

"Aiz.Mục Viện." Lục Chi Ưu khó tin nhìn cô ấy.

"Tôi thua rồi." Cô ấy bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn cô.

"Hả?"

"Vốn dĩ lúc mời chị đến đây nói chuyện, tôi đã nghĩ mình sẽ nói cái gì, sẽ ầm ĩ với chị một trận, sẽ cãi lộn với chị, sẽ cùng chị đấu đá như một mụ đàn bà chanh chua, kết quả là chúng ta cứ ngồi như thế 5 phút, tôi chỉ muốn biết, vì sao anh Thẩm lại chọn chị."

Lục Chi Ưu: "..."

Không lẽ cô giả vờ giả đến thẳng rồi?

Bậy bạ giả vờ cái gì đây là do cô dùng hành động hạ gục cô ấy.

"Từ lúc học trung học tôi đã thích anh Thẩm, nhưng anh ấy chỉ coi tôi là em gái, nhưng mà lúc đó bên cạnh anh ấy cũng không có bạn gái nào, tôi nghĩ rằng mình vẫn còn hy vọng, bởi vì vạch xuất phát của tôi cao hơn người khác, chỉ cần tôi kiên trì, anh Thẩm sẽ thích tôi, nhưng chị lại xuất hiện, bởi vì sự xuất hiện của chị, tôi mới phát hiện, anh Thẩm đã thay đổi, ít nhất là anh ấy đối với chị không giống với người khác.

"Lúc đầu tôi rất không cam tâm, vì sao tôi đến sớm hơn chị, thời gian làm bạn với anh ấy lâu hơn chị, nhưng người anh ấy thích lại là chị, tôi cũng đã suy nghĩ rất lâu, tình cảm không thể cưỡng cầu, tôi không cho phép mình biến thành một người ghen tị, hơn nữa tôi cảm thấy mình không hề kém, anh ấy không thích tôi, sau này tôi nhất định sẽ tìm được một người yêu tôi thực sự, tôi sẽ không lãng phí thời gian với người không thích tôi đâu."

"Em... em đừng khóc mà..." Lục Chi Ưu thấy cô ấy cúi đầu nghẹn ngào, tay chân luống cuống, cô đâu có đánh có mắng cô ấy đâu, này này!

Cô vội vàng lấy khăn giấy trong túi xách ra đưa cho cô ấy.

"Đừng khóc, khóc rồi trôi hết lớp trang điểm xấu lắm." Lục Chi Ưu thật sự không phải là một người biết an ủi người khác.

Tuy lời Mục Viện nói với cô, cô đã nghe rất nhiều lần rồi, trong phim đều có cảnh này, mấy bộ phim Mary Sue kinh điển, cô nghe đến chán rồi, nhưng mà hôm nay nghe Mục Viện nói như thế, Lục Chi Ưu hiểu rõ, đây không phải đóng phim, cũng không phải diễn trò.

Mục Viện nhận khăn giấy của cô, sau đó lau khô nước mắt mới ngẩng đầu lên.

"Tôi không có trang điểm."

Lục Chi Ưu “."

XẤU HỔ in hoa.

"Đã nói hết những gì ở trong lòng ra rồi, cảm giác rất thoải mái, được rồi, tóm lại hôm nay rất cảm ơn chị đã nghe tôi nói nhiều như thế." Mục Viện nhìn thoáng qua di động.

Sắp 6 giờ, Đường Tịch sắp tan làm rồi, không chừng còn đang tìm cô, hôm nay cô đã hẹn cùng ăn tối với cô ấy.

Mục Viện đứng dậy, nói với Lục Chi Ưu.

"VẬY, TÔI ĐI TRƯỚC, TÔI CÓ HẸN VỚI BẠN RỒI, TẠM BIỆT."

Mục Viện chạy đến cửa bỗng nhiên dừng lại, "À... tôi xin chữ kí của chị không phải vì tôi là fan, mà là bạn tôi thích chị, tôi xin dùm cậu ấy."

Nói xong cô ấy bỏ chạy mất dạng.

Lục Chi Ưu xấu hổ.

Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì thế, sao cô lại có cảm giác, mình chưa làm gì hết, không chiến mà thắng thế này.

""

Di động trong tay bỗng nhiên rung lên, cô vội vàng cầm lên liền thấy.

Má ơi!!!

Mém tí nữa cô bỏ quên Thẩm Trường An rồi.

"Alo?"

"Em đang ở đâu, sao anh không thấy em?"

"Dạ, em ra ngay" Cô vừa nói vừa đứng dậy bước ra khỏi quán.

*

Cô chưa đến cửa bệnh viện đã thấy Thẩm Trường An.

Lục Chi Ưu vui vẻ chạy tới bên anh.

"Em tới rồi nè."

Cô chạy đến trước mặt anh, hai tay tự động dang ra, Thẩm Trường An cười khẽ, dang hai tay đón cô đang vội vàng chạy đến.

"Hi hi" Lục Chi Ưu hé môi, nhưng cô không nói với anh chuyện của Mục Viện.

"Này, Mục Viện, Mục Viện, đó không phải là bác sĩ Thẩm sao? Anh ấy lại còn ôm một cô gái, cô ta là ai vậy?"

Mục Viện và Đường Tịch từ bệnh viện đi ra, Đường Tịch tinh mắt nhìn thấy Thẩm Trường An.

"Đi, mình dẫn cậu đi xem thử, là ai? Là cô ả nào dám sờ đến bác sĩ Thẩm của chúng ta." Nói xong, Đường Tịch kéo Mục Viện đi qua.

Mục Viện không nói gì, nếu cậu ấy mà biết, cô ả mà cậu ấy nói chính là nữ thần của cậu ấy, liệu cậu ấy có mổ bụng tự sát không nhỉ?"

"Cậu nhìn lầm rồi."

"Làm sao làm được? Đúng mà!"

"Nè nè.mình có đồ muốn đưa cho cậu" Mục Viện vội vàng giữ cậu ấy lại, sau đó lấy quyển sổ trong túi xách ra.

"Gì thế?"

"Teng teng téng tềng ~"

Mục Viện mở ra trang có chữ kí của Lục Chi Ưu.

Mẹ bà nhà nó!!!!

"OMG, là thật hả? Là chữ ký viết tay hả?" Đường Tịch vội vàng ôm nó vào lòng.

Nhảm nhí, cô ấy kí ngay trước mặt cô đó, không lẽ là giả hả?

"Đương nhiên, chắc chắn là chữ ký viết tay!"

"Quao!"

"Đi, bố dẫn cậu đi ăn cơm, muốn ăn gì cũng được!!!" Đường Tịch ôm cổ Mục Viện.

"Thật hả?"

"Đương nhiên rồi!"

Mục Viện bị Đường Tịch lôi đi, cô không nhịn được quay đầu lại nhìn hai người Thẩm Trường An, cô thấy Thẩm Trường An chăm sóc giúp Lục Chi Ưu mở cửa xe.

Cô quay lại, không nhìn bọn họ nữa.

Mục Viện, cố lên, quên Thẩm Trường An đi, sau này phải hết sức mà nắm lấy mấy em tiểu thị tươi nào!

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chúng Ta Đi Phố Ẩm Thực Nhé?

"Chúng ta đi phố ẩm thực nhé?" Lục Chi Ưu bỗng nhiên quay đầu nói với Thẩm Trường An.

"Bây giờ?"

"Dạ, ở đó cũng có đồ ăn mà, em muốn đi với anh, đi nha đi nha ~~"

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu đang làm nũng với mình, sau đó im lặng chuyển hướng đi.

Thẩm Trường An dừng xe ở bên ngoài phố ẩm thực.

Lục Chi Ưu ló đầu ra ngó một lát, wow đúng là náo nhiệt quá mà!

Chưa đi vào tới nơi mà cô đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm nức.

Cô mở cửa bước xuống, đang chuẩn bị bước vào thì bị Thẩm Trường An kéo lại.

"Anh làm gì vậy?" Cô xoay người nhìn anh đầy khó hiểu.

Thẩm Trường An lấy khẩu trang từ trong túi ra, kéo cô đến bên cạnh mình, tự tay mang khẩu trang cho cô.

"Em lại muốn lên đầu trang nữa ư?"

Lục Chi Ưu bấu môi.

Phố ẩm thực ở Ninh Hạ nổi tiếng là náo nhiệt và phồn hoa.

Cả một con đường đều chật ních bởi các quán ăn lớn nhỏ, có quán thịt nướng Hàn Quốc, nhà hàng Nhật, mấy quán lẩu, món ăn nước ngoài, nhiều không kể xiết.

Lục Chi Ưu đưa ánh mắt thềm ăn quét khắp mấy quán ăn vặt ở hai bên đường, trong không khí tràn ngập hương thơm đủ loại thức ăn.

Cô nhìn vào món Quan Đông, trong cái thùng to có rất nhiều thanh sắt chia đồ mặn và rau cải ra, sau đó lại thả thanh sắt vào chia những món mặn và món chay khác nhau ra.

Bên trong chứa đầy thịt viên, rong biển, xúc xích, mực viên. một loạt được sắp xếp theo món trông rất vui mắt, đặc biệt là mùi thơm chỉ khiến cho nước miếng Lục Chi Ưu chực chờ rơi xuống.

"Ông chủ, món Quan Đông này bán sao vậy?" Cô chỉ vào mấy món đang sôi ùng ục trong chảo hỏi.

"Rau cải 1 đồng một xiên, món mặn 2 đồng một xiên, cô gái muốn ăn cái nào?"

Lục Chi Ưu chột chột Thẩm Trường An bên cạnh, "Anh muốn ăn cái gì?"

Thẩm Trường An nhìn cô, cưng chiều vuốt ve mái tóc cô, "Em tự chọn đi."

"Em muốn ăn xúc xích, cá viên, rong biển, nấm bào ngư, mực viên, trứng cút, khoai tây, thanh cua." Lục Chi Ưu tuân một tràng.

Ông chủ phải chạy qua sạp kế bên xin bà chủ bên đó một cái hộp nhựa to mới đựng hết đồ của cô.

"Ăn cay không?"

"Có, nhiều nhiều ớt vào."

Vì thế ông chủ bỏ rất nhiều ớt vào, kèm theo canh giải cay.

"Ồ kê, của cô xong rồi đây." Ông chủ đưa thức ăn đã gói cho cô.

"Cám ơn ông chủ." Lục Chi Ưu vui vẻ nhận lấy.

Trong cái hộp to đựng toàn là món Quan Đông, nước canh đậm đà, trên mặt nổi vài miếng ớt đỏ, Lục Chi Ưu nhìn mà không kiềm được nuốt nước miếng.

Xiên xúc xích đỏ ửng, trên mặt được cắt vài đường, vì thế khi chiên lên rất giống như hoa nở, hơn nữa trên mặt còn dính ớt, nhìn vào khiến cho người ta càng thêm ăn hơn.

Cô xiên một miếng xúc xích đưa đến bên miệng Thẩm Trường An.

"A."

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu đưa miếng xúc xích cho mình, há miệng cắn một miếng.

"Ngon không? Ngon không anh?"

"Ừ, ngon lắm."

Được Thẩm Trường An khen, Lục Chi Ưu đem miếng xúc xích anh vừa cắn hết vào miệng mình.

"Um ngon quá cay đấy vừa miệng lại còn dai nữa chứ!" Lục Chi Ưu vừa ăn vừa khen tới tấp.

Ăn hết xúc xích, cô lập tức nhảy sang rong biển.

Rong biển mềm mềm thơm ngon, không biết có phải do đựng cùng với món mặn hay không, Lục Chi Ưu còn nếm được vị thịt trong đó.

Hai người cứ vừa ăn vừa đi dạo xung quanh, Lục Chi Ưu thấy cái gì ngon là Thẩm Trường An sẽ phụ trách mua mua mua, còn Lục Chi Ưu sẽ phụ trách ăn ăn ăn.

"Anh nhìn đi món cá nướng đó hình như rất ngon."

"Mua."

"Em muốn ăn bánh nếp ngào đường."

"Mua."

"Đậu hủ thôi."

"Mua."

Hai tay Lục Chi Ưu cầm đậu hủ thôi.

"Thơm quá đi."

Thẩm Trường An nhìn từ trên cao xuống, anh thử ngửi ngửi.

Thơm gì mà thơm?

Đậu hủ vàng óng hương thơm mê người, trên mặt được rưới một lớp ớt, tỏi băm, còn có rau thơm.

Lục Chi Ưu xiên một miếng đậu hủ đưa cho anh.

Thẩm Trường An lắc đầu.

"Ngon lắm đó."

"Em ăn đi."

Lục Chi Ưu nhìn anh rồi thu tay về.

Không ăn thì thôi, không ăn thì cô ăn một mình!

Lục Chi Ưu bỏ đậu hủ vào miệng.

wowthơm ngon giòn xốp, ngoài cay trong mềm.

Về mặt cô đầy hưởng thụ, đúng là ngon quá đi!

Nhớ hồi học đại học, cô rất thích đi phố ẩm thực với Hứa Kiều, giờ tự học mỗi tối, hai người đều lén trốn học leo tường ra ngoài đi phố ẩm thực, ăn no nê rồi mới lén chạy về ký túc xá.

"Anh chụp hình cho em đi." Cô ngẩng đầu nói với Thẩm Trường An.

"Được" Mọi yêu cầu của Lục Chi Ưu, Thẩm Trường An chưa bao giờ từ chối, ai bảo anh bị cô nắm trong tay như thế chứ.

Lục Chi Ưu cầm xiên đậu hủ thối, đứng trước một cái quán nhỏ, cười hớn hở nhìn về phía Thẩm Trường An.

Lục Chi Ưu nhét xiên đồ ăn vào tay Thẩm Trường An, rồi nhìn ảnh anh chụp cho mình.

"Đẹp quá."

Ừ kỹ thuật chụp ok, quan trọng là cô đẹp mọi lúc mọi nơi.

"Hài lòng không?" Thẩm Trường An cười hỏi.

"Có, vô cùng hài lòng."

Lục Chi Ưu kiễng chân hôn một cái lên mặt Thẩm Trường An.

"Không đủ." Thẩm Trường An cúi đầu nói.

"Không đủ cái gì?" Trong chốc lát Lục Chi Ưu vẫn chưa hiểu gì, ngờ ngác hỏi lại anh.

Kết quả cô vừa ngẩng đầu liền bị Thẩm Trường An hôn.

Thẩm Trường An một tay cầm đồ ăn cho cô, một tay ôm lấy thắt lưng cô.

Sau khi hôn xong lại liếm liếm môi, rồi lại ghét bỏ nói.

"Toàn là vị đậu hủ thối."

Lục Chi Ưu đấm anh một cái rồi giật lấy xiên đậu hủ của mình.

"Chê thôi thì đừng hôn em."

Nói xong liền xoay người đi tìm món ăn mới, lại bị Thẩm Trường An kéo về hôn thêm một trận.

"Anh giống thôi mà, không thối tí nào."

Suốt đoạn đường còn lại, Lục Chi Ưu tay cầm thức ăn, vừa ăn vừa đi dạo, Thẩm Trường An đi theo sau cô phụ trách làm phỏ nháy cho cô, chụp hình xong còn phải mua đồ ăn cho cô.

Lục Chi Ưu nhìn Thẩm Trường An đang mua mực xiên cho cô ở đằng trước, anh mặc áo sơ mi trắng, quần jeans đen, trên cánh tay còn đang vắt áo khoác màu xanh, một tay cầm ví, tay kia chỉ vào xiên mực nói gì đó với ông chủ.

Lục Chi Ưu lấy điện thoại trong túi ra, chụp cho Thẩm Trường An một tấm "tách".

Cô hài lòng nhìn ảnh chụp của Thẩm Trường An, vì sao chỉ tùy tiện chụp cho anh thôi mà lại có cảm giác đang chụp street style thế.

"Đây, mực xiên của em đây."

Thẩm Trường An cầm xiên mực sai bước đến trước mặt cô, đưa mực xiên cho cô.

Lục Chi Ưu nhìn thấy anh còn cố ý lót một miếng khăn giấy dưới xiên que.

*

Lúc Lục Chi Ưu đi ngang qua quán cơm trộn nôi đá Hàn Quốc thì dừng bước.

"Tội mình vào ăn cơm trộn đi."

Đối với sức ăn của Lục Chi Ưu, Thẩm Trường An quả thật vượt quá sức tưởng tượng của anh, đúng là thánh ăn chuyển thể mà.

"Đi thôi."

Hai người cùng nhau bước vào, Lục Chi Ưu nhìn thực đơn được dán trên tường.

"Anh ăn gì?" Cô hỏi.

"Cơm trộn đi."

"Em ăn giống anh."

"Ông chủ, cho hai phần cơm trộn."

"Trứng chín không?"

"Chín 6 phần thôi."

Ngồi chờ cơm ra, Lục Chi Ưu nhìn quanh, ánh mắt cô bỗng nhiên bị cái tường ước nguyện bên cạnh hấp dẫn.

"Anh nhìn kìa, tường ước nguyện." Lục Chi Ưu chọt chọt Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An nhìn qua, đúng là tường ước nguyện, trên tường có rất nhiều sticker, mỗi sticker là một điều ước.

Thẩm Trường An cầm lấy một cái sticker bên cạnh, chọn miếng dán hình trái tim.

"Chúng mình cũng viết một cái đi."

Thẩm Trường An viết tên mình lên, rồi đưa giấy và bút cho Lục Chi Ưu, Lục Chi Ưu nhận lấy rồi viết tên mình lên, còn không quên vẽ thêm một trái tim ở bên cạnh.

Cô đưa miếng dán cho Thẩm Trường An, anh đứng dậy, lợi dụng ưu thế chiều cao của mình, dán lên chỗ cao nhất.

Không lâu sau, ông chủ bưng tới hai phần cơm trộn.

Nồi được làm bằng gốm, gốm màu đen rất nặng, có thể chịu được nhiệt, giữ nhiệt rất tốt.

Lục Chi Ưu nhìn nồi cơm trộn trước mặt còn đang kêu ra tiếng xèo xèo.

Trên mặt là miếng trứng được làm chín 6 phần, xung quanh còn có giá đỗ, cà rốt, dưa chuột xắt sợi, thịt bò, xà lách, rong biển, cà chua, bên trên còn được rắc tiêu và sốt tương ớt Hàn Quốc.

Thẩm Trường An trộn cơm thật đều, theo động tác trộn cơm của anh, âm thanh "xèo xèo" vang lên càng lớn, không khí ngập tràn hương thơm.

"Trông ngon quá đi." Lục Chi Ưu nhìn nồi cơm nuốt nước miếng.

Thẩm Trường An nhìn vẻ mặt tham ăn của cô, bỗng nhiên cười cười, rồi đưa phần cơm đã trộn xong cho cô.

"Ăn đi."

Lục Chi Ưu nhận lấy rồi múc một muỗng thật to.

"Ngon quá đi mất!!!"

Lục Chi Ưu múc một muỗng đưa đến bên miệng Thẩm Trường An, anh không do dự mà ăn luôn.

Anh vừa ăn vừa trộn cơm cho mình.

Ngay lúc Lục Chi Ưu đang vui đầu ăn cơm thì nghe được giọng nói của ông chủ.

"Ê, người đó có phải là Lục Chi Ưu không?"

"Vừa nãy tôi đem cơm ra, thấy giống lắm, nhưng mà tôi cũng không nhìn kỹ, bởi vì cô ấy toàn cúi đầu thôi."

"Chắc không đâu, Lục Chi Ưu sao lại xuất hiện ở đây, chắc là cậu nhìn lầm rồi, nhưng mà cô ấy đến cùng một người đàn ông."

"Tôi không để ý nữa, nhưng mà người đàn ông đó đúng là đẹp trai thật, siêu cấp đẹp luôn, vừa nãy nhìn thoáng qua thôi, đúng là đẹp trai lắm, hơn nữa rất chăm sóc bạn gái."

"Hâm mộ quá ~"

Lục Chi Ưu nở nụ cười.

Hâm mộ đi hâm mộ đi, hâm mộ đi nữa thì cũng là của tôi thôi.

Thẩm Trường An để ý đến động tác rất nhỏ của Lục Chi Ưu, hỏi: "Em cười gì thế?"

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn anh, trả lời: "Vừa nãy có hai người bán hàng nói anh đẹp trai, rất hâm mộ em."

"Có thể mà em ăn cơm cũng cười hả?"

"Đúng rồi."

Thẩm Trường An cười khẽ, sờ sờ tóc cô.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cậ
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bạn Trai Tin Đồn Của Lục Chi Ưu

Sáng sớm Lục Chi Ưu bị mấy cuộc gọi liên tiếp của Khương Thang đánh thức.

"Chị nói cho hay, nếu không có chuyện gấp, tháng này cậu chuẩn bị cạp đất ăn đi!"

Lục Chi Ưu vẫn chưa tỉnh hẳn, đầu óc còn mơ hồ.

"Chị Lục ới! Chị lại lên hot search rồi kìa!!!"

Lục Chi Ưu bất mãn trở mình.

Đây là chuyện gấp đó hả?

Lên hot search còn lạ với cô ư?

Sáng sớm Khương Thang phát bệnh hả?

"SO?"

Trong lòng cô đang tính xem nên giảm bao nhiêu tiền lương của Khương Thang đây.

"Trời ơi, lần này lên hot search không giống mấy lần trước, dù sao cũng phức tạp lắm, chị lên xem đi, về chị và bác sĩ Thẩm đó!"

Lúc nghe câu đầu, Lục Chi Ưu đã muốn cúp điện thoại, nhưng sau khi nghe thấy có liên quan đến Thẩm Trường An, Lục Chi Ưu bật dậy ngay tức khắc.

Lần này cô lên hot search với Thẩm Trường An!

Cô cúp điện thoại của Khương Thang, rồi mở weibo.

No 1 hot search hôm nay.

#Bạn trai tin đồn của Lục Chi Ưu

#Chuyện tình cảm của Lục Chi Ưu phơi ra ánh sáng.

..

Lục Chi Ưu ấn vào xem, không biết có phải do paparazzi chụp hay không, mặt của Thẩm Trường An không chụp rõ, nhưng hình chụp của cô lại rất nét.

Cô vào baidu, gõ tìm kiếm Lục Chi Ưu thì kết quả đều hiện ra mấy tin thế này.

Lục Chi Ưu hẹn hò với người đàn ông thần bí vào đêm qua.

Lục Chi Ưu và người đàn ông thần bí xuất hiện trên phố ẩm thực, nắm tay ôm hôn.

Cơn buồn ngủ của Lục Chi Ưu đã mất sạch sành sanh.

Phắc, từ lúc nào mà baidu làm ăn có tâm thế này?

Cô vội vàng gọi điện cho Thẩm Trường An.

Một lát sau anh mới nhận.

"Alo, anh đã xem weibo hôm nay chưa?" Lục Chi Ưu hỏi.

"Ừ, anh xem rồi." Thẩm Trường An vừa đi vừa nói chuyện với cô.

Sáng nay anh vừa đến bệnh viện thì nghe mấy cô y tá đang thảo luận hot search weibo sáng nay, anh vốn chẳng quan tâm gì, nhưng bỗng nhiên lại nghe thấy tên của Lục Chi Ưu nên anh liền dừng bước.

Sau khi quay lại văn phòng anh mở weibo ngay, vừa xem là hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra.

"Xin lỗi anh em không ngờ bọn paparazzi lại."

Trong lòng Lục Chi Ưu bây giờ buồn lắm, cô chưa từng muốn kéo Thẩm Trường An vào cái giới đầy hỗn loạn này của cô, bây giờ lộ ra rồi, nếu như anh bị người khác tóm, với tính tình chuyên gây sóng gió của bọn paparazzi, chắc chắn chúng sẽ không để Thẩm Trường An được sống yên.

"Lục Chi Ưu, chúng ta có phải là người yêu không?"

Ngay lúc Lục Chi Ưu đang áy náy trong lòng, bên tai lại nghe thấy giọng nói của Thẩm Trường An.

"Đương nhiên rồi, đương nhiên rồi."

"Vậy em nghĩ nhiều như vậy làm gì, người khác nghĩ thế nào, nói ra sao là chuyện của họ, có liên quan gì với chúng ta, hơn nữa anh cũng không phải là người ngoài giới, anh vẫn thường tiếp xúc với

nhà báo, thông tin của anh trên baidu cũng không ít, cho nên em không cần phải lo lắng gì hết.

Lục Chi Ưu im lặng một lát.

"Thẩm Trường An, mua mua mua!"

Thẩm Trường An, ".."

Sau khi cúp điện thoại, Lục Chi Ưu ngã xuống giường, lát sau, cô lại ngồi dậy.

Nếu như Thẩm Trường An không để ý thì cô để ý cái gì, dù sao cũng sẽ có ngày công khai, chẳng qua là để báo chí công khai trước mà thôi.

Cô lấy điện thoại mở weibo lên, bấm vào mục hot search, xem bài đăng bị ghim lên đầu.

Là bài đăng có 9 tấm hình.

Có ảnh anh, ảnh cô, có ảnh bị chụp khi anh đang chụp ảnh cho cô, ảnh anh ôm cô, anh sửa tóc cho cô, còn có ảnh hai người đang hôn nhau, ảnh hai người cùng nhau ăn cơm trộn.

Lục Chi Ưu vừa xem vừa chê bai, tay paparazzi này chắc mới vào nghề, kỹ thuật chụp xấu quá, cô miễn cưỡng xem xem, sau đó chọn ra vài ảnh rõ nét tương tự, mấy tấm đẹp đẹp.

Vài phút sau.

Lục Chi Ưu [V]: Về người chụp mấy tấm ảnh này, tôi chỉ muốn hỏi có dám chụp tôi đẹp hơn tí không, được rồi, bây giờ tôi sẽ up ảnh của bạn nam chụp lên cho xem, cho mọi người thấy rõ sự khác biệt.

Lục Chi Ưu cũng up lên 9 tấm hình, 4 tấm đầu là mấy tấm từ weibo, 5 tấm còn lại là do Thẩm Trường An chụp cho cô.

Lục Chi Ưu đăng weibo chưa được vài phút.

Cô lướt hot search

#Lục Chi Ưu thừa nhận chuyện tình cảm. #

Cô bỏ điện thoại lên giường, được rồi, bây giờ đánh răng rửa mặt thôi.

*

"Phắc, Thẩm Trường An, Thẩm Trường An, cậu mau xem weibo của Lục Chi Ưu đi."

Thẩm Trường An vừa đi kiểm tra phòng bệnh về, vừa mới vào phòng làm việc đã nghe thấy giọng nói đầy ngạc nhiên của Mục Lạc.

Anh ngẩng đầu nhìn anh ấy.

Thẩm Trường An đến chỗ của mình, mở ngăn kéo lấy di động ra, mở weibo lên.

Vì anh follow Lục Chi Ưu, cho nên vừa mở lên thì thấy update status weibo mới nhất của cô.

Lục Chi Ưu [V]: Về người chụp mấy tấm ảnh này, tôi chỉ muốn hỏi có dám chụp tôi đẹp hơn tí không, được rồi, bây giờ tôi sẽ up ảnh của bạn nam chụp lên cho xem, cho mọi người thấy sự khác biệt.

Anh không khỏi bật cười thành tiếng, đây mới là phong cách của Lục Chi Ưu.

Mục Lạc bước tới chỗ anh.

"Với tốc độ công khai của nữ thần Lạc, tin mình đi, cả họ và tên của cậu sẽ lên hot search nhanh thôi, tin không?"

Thẩm Trường An lườm anh ấy.

"Cậu không nghe thấy bệnh nhân giường 838 bấm chuông à, nếu mà cậu không đi, cậu cũng sẽ bị khiêu nại nhanh thôi."

"Hả? Sao mình không nghe thấy." Mục Lạc nghi ngờ, không lẽ anh bị lãng tai?

"Vậy cậu đến khoa tai mà khám, tin chắc là trưởng khoa Hạ sẽ đích thân khám cho cậu đấy."

Mục Lạc sợ run, thôi tha cho anh đi, nhìn thấy trưởng khoa Hạ anh chỉ hận không thể đi đường vòng, ai mà không biết anh và trưởng khoa Hạ như nước với lửa, đúng là đáng sợ.

Anh vội vàng chạy về chỗ mình, lấy bệnh án chạy đến phòng bệnh của bệnh nhân giường 838.

Mặc kệ có nghe chuông hay không, anh vẫn đi một chuyến thì hơn, bệnh nhân giường 838 nổi tiếng khó chơi, nếu anh không đi, có thể sẽ bị khiêu nại thật đấy chứ, cả tuần nay anh đã bị cô ấy khiêu nại 3 lần rồi.

Thẩm Trường An nhìn bóng lưng vội vàng rời đi của Mục Lạc, khóe miệng cong lên nụ cười gian manh.

"Ngốc thật."

Anh vừa cúi đầu lướt weibo vừa lẩm bẩm cười nhạo.

Thẩm Trường An nhìn cả ngàn bình luận dưới bài đăng của Lục Chi Ưu, bèn lặng lẽ viết cho cô một bình luận.

Trường Lạc An Ninh: Xin chỉ giáo.

Anh vừa bình luận chưa được bao lâu, cửa phòng đã bị Mục Lạc đẩy ra cái "rầm"

"Mợ nó, cụ nội mày!" Mục Lạc quăng bản bệnh án lên bàn cái "rầm"

Thẩm Trường An nhìn dáng vẻ sắp phun lửa của Mục Lạc, nhẹ nhàng nhíu mày nhìn anh ấy.

"Mình không phải cụ nội." Thẩm Trường An cười.

"Thẩm Trường An ơ! là Thẩm Trường An, cậu hại chết mình rồi!"

Mục Lạc sai bước tới cạnh Thẩm Trường An.

"Hả?"

"Cậu biết không?"

"Biết gì?"

"Mình lại bị khiêu nại, cô ta không có gọi mình, đều tại cậu, cô ta trách mình không để cô ta nghỉ ngơi!"

"Ha ha ha" Rốt cục Thẩm Trường An không thể nhịn cười nổi.

Kỳ lạ nha kỳ lạ nha!

"Còn như thế nữa mình sẽ lập kỉ lục cho xem." Mục Lạc không nói nữa ngẩng đầu nhìn bức tường trắng như tuyết.

Thẩm Trường An yên lặng nhìn điện thoại trên tay, không định để ý đến anh ấy nữa.

"Thẩm Trường An, cậu lại dám gạt mình, nói, muốn chết như thế nào?" Mục Lạc chống tay lên bàn nhìn Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An lười nhìn anh ấy.

"Cậu có thời gian làm nhảm với mình không bằng suy nghĩ xem nên giải thích thế nào với Tiểu Hạ, nếu mình đoán không làm thì bệnh nhân giường 838 có ý với cậu đấy."

"Phủi phui cái mồm, nói hươu nói vượn, làm sao có thể hả?" Mục Lạc kinh ngạc.

"Tin hay không kệ cậu."

Mục Lạc im lặng một hồi, hình như mấy ngày nay Hạ Căng hơi xa cách với anh, hình như có nhắc tới giường bệnh 838, không lẽ là ghen?

Mục Lạc suy nghĩ một lúc, rồi nhìn Thẩm Trường An, hai tay nhét vào túi blouse trắng, sau đó kiêu ngạo hất cằm bước ra ngoài.

Thẩm Trường An cười cười.

*

"Chị Lục của em ơi, sao chị còn đăng weibo thế, bây giờ chị đang ở đầu sóng ngọn gió đấy."

Lục Chi Ưu ngồi trên sofa, hai chân gác lên bàn trà, vừa ăn bánh kem trà xanh vừa hút trà sữa matcha.

Cô nhìn người đang sốt ruột như kiến bò trên chảo đang đi tới đi lui kia.

"Khương Thang, cậu có thể đừng đi qua đi lại nữa được không, nhìn cậu mà chị ăn không vô đây này."

"Chị còn có tâm trạng ngồi ăn hả?" Khương Thang nhìn cô.

"Sao lại không?"

"Chị Lục, chị là nữ thần quốc dân đó, là người của công chúng đó! Hơn nữa CP Nghê Nhan của chị và anh Cẩn Duyên còn đang hot, bây giờ lộ ra chuyện tình cảm của chị, fan CP làm sao đây, nếu như bọn họ mất lý trí chuyển sang làm anti fan thì làm sao bây giờ? Bộ phim này.."

Lục Chi Ưu bỏ bánh ngọt trong tay xuống, nhìn Khương Thang, nghiêm túc nói: "Đủ rồi, đúng, chị là người của công chúng, không lẽ người của công chúng thì không phải là người hả? Minh tinh không phải là người hả? Minh tinh không thể có cuộc sống riêng của mình hay sao? Chị chẳng qua chỉ có bạn trai thôi mà, chị làm gì hả, giết người phóng hỏa ư? Vì sao chị phải sống theo ánh mắt người khác hả?"

"Chị Lục.." Khương Thang đờ người trong chớp mắt.

Cậu sẽ không thừa nhận mình bị cơn giận của Lục Chi Ưu dọa cho đờ người.

"Chị cũng có cuộc sống của mình, chị chỉ là một người bình thường thôi, Khương Thang"

"Chị Lục.em biết rồi."

"Vậy tốt rồi, cậu cũng đừng đi tới đi lui nữa, để chị ăn ngon cái được không?"

"Dạ."

Khương Thang nhìn cô, thấy cô lại cầm lấy bánh ngọt và trà sữa.

Khương Thang vừa đi ra, Tiểu Mễ vội chạy đến.

"Sao, chị Lục nói sao?"

"Nói gì nữa hả, chị Lục nói cả buổi khiến tôi không thể nói gì."

Tiểu Mễ bày tỏ dáng vẻ tôi biết ngay là thế mà.

Điện thoại trong túi Khương Thang lại bắt đầu vang lên.

Cậu thở dài bất đắc dĩ, lấy điện thoại ra, yên lặng tắt máy, tin tức bùng ra từ sáng tới giờ, điện thoại của anh cũng sắp sửa nổ luôn rồi, ai ai cũng muốn moi tin từ anh cả.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Gặp Được Anh Ấy Là May Mắn Của Tôi

Buổi chiều, bầu trời âm u, nhìn thời tiết như thế chắc là sắp mưa rồi.

Lục Chi Ưu đứng ở văn phòng nhìn xuống, phóng viên cầm máy ảnh đứng nghệt cả một khu.

Lục Chi Ưu lại nhìn thêm lần nữa, yên lặng nhìn lên trần nhà, vì sao phải làm phiền cô thế, cô chỉ đang yêu thôi mà.

Cô lặng yên xoay người bước đến sofa.

Hừ, dây dưa như thế, xem ai sợ ai.

Lục Chi Ưu nhàm chán lấy di động ra mở weibo, vừa lên đã thấy một bình luận đang đứng top.

Trường Lạc An Bình: xin chỉ giáo.

Lục Chi Ưu cảm thấy ID này hơi quen mắt.

Chỉ giáo? Còn có icon hình trái tim?

Cô bấm vào xem thử, weibo người này chỉ có một bài đăng, hơn nữa lại share từ weibo của cô.

Cô chợt nhớ ra, đây không phải là weibo hôm trước cô trêu chọc người ta sao?

Lục Chi Ưu nhìn bình luận của người này, fan của cô thế mà lại đẩy anh lên đứng top, ai cũng hỏi anh, bình luận thế có ý gì, anh có quan hệ gì với nữ thần bọn họ.

Lục Chi Ưu nhú mày, trong đầu bỗng nhiên lóe lên tia sáng.

Cô dường như đã nghĩ ra nhưng vẫn không chắc cho lắm.

Suy nghĩ một lát, cô đặt di động sang bên cạnh, <Lão Cửu Môn> hình như mới ra tập mới, mấy bữa nay cứ dính lấy Thẩm Trường An nên không có thời gian theo dõi phim, cô kéo laptop đến cạnh, gõ tìm <Lão Cửu Môn> sau đó ngồi trên sofa xem phim giết thời gian.

Không lâu sau, mây đen giăng kín cả một vùng trời, kèm theo tiếng sấm vang lên không dứt, mưa như trút nước, rơi lên khung kính cửa sổ "lộp bộp".

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn, nhưng nhanh chóng dời tầm mắt sang laptop.

Cứ như thế, Lục Chi Ưu vừa nghe tiếng mưa rơi vừa xem <Lão cửu môn>.

Đến khi xem hết 4 tập mới nhất của <Lão cửu môn>, cô lơ đãng ngẩng đầu nhìn lên đồng hồ treo tường, đã 6 giờ tối rồi.

Cô đuổi người rồi đứng dậy đi đến cạnh cửa sổ.

Cứ nghĩ mưa to như thế phóng viên sẽ không đợi nữa, chắc đã rút hết rồi, kết quả vừa nhìn xuống.

Ngủ quên người.

Sao phóng viên dưới lầu không những không giải tán, ngược lại còn đông hơn hồi trưa, có người cầm ô, có người mặc áo mưa, chen nhau đứng ở dưới, xem ra bọn họ đã chuẩn bị từ sớm, hôm nay không tóm được cô thì không bỏ qua mà.

Lục Chi Ưu im lặng bĩu môi, cô nên khen bọn họ quá chuyên nghiệp hay nên mắng bọn họ dính như keo dán sắt đây.

"Chị Lục" Khương Thang gõ cửa bước vào.

Cậu đi tới bên cạnh Lục Chi Ưu, "Chị Lục, vừa nãy em có xuống lầu nhìn thử, cửa sau không có phóng viên, lát nữa chúng ta sẽ đi lên xe bằng cửa sau.

Nghe Khương Thang nói thế, cô quay lại nhìn cậu, "Thật hả?"

"Đương nhiên, em đã ra tay thì chị cứ yên tâm." Khương Thang đắc ý hất cằm với cô.

"Giỏi lắm!" Lục Chi Ưu vỗ vỗ vai Khương Thang.

"Chúng ta mau đi nào." Lục Chi Ưu xoay người cầm lấy túi trên sofa.

"Đợi đã, đợi đã."

"Sao?" Lục Chi Ưu hỏi.

Khương Thang lấy khẩu trang, kính râm và mũ từ ba lô ra đưa cho Lục Chi Ưu.

"Cứ mang vào thì tốt hơn."

Lục Chi Ưu còn đang ngỡ ngàng, Khương Thang không hổ danh là trợ lý có tâm, cái gì cũng chuẩn bị chu đáo.

Cô nhận lấy rồi mang vào.

Hai người lặng lẽ đi xuống bằng thang máy, thừa dịp phóng viên đang trước không chú ý thì nhanh chóng chạy ra cửa sau.

"Khương Thang, cậu xác định ở đây không có phóng viên chứ?"

"Đương nhiên, chị Lục, đi nhanh nào."

Lục Chi Ưu khom lưng, hai người lén lút đi tới cửa sau.

Lục Chi Ưu ló đầu nhìn ra thì thấy quả nhiên phóng viên đứng đông nghịt cả sảnh trước, hai người nhìn nhau sau đó cẩn thận đi tới xe đang đậu cách đó không xa.

Kết quả chưa đi được vài bước, bỗng nghe có người trong đám đông đằng kia hô lên một tiếng.

"Lục Chi Ưu, Lục Chi Ưu ra rồi!"

Lục Chi Ưu đang khom lưng bỗng chốc hóa đá, cô xấu hổ đứng thẳng dậy, nhìn phóng viên chạy về phía mình như ong vỡ tổ.

"Đi mau, mau lên." Lục Chi Ưu đẩy Khương Thang bên cạnh,

Lục Chi Ưu kéo mũ xuống, Khương Thang bung dù che cho cô chạy đến bên cạnh xe.

Nhưng dù bọn họ có đi nhanh cỡ nào thì cũng không bằng đàn ong vỡ tổ đằng kia, trong nháy mắt chạy đến bao vây bọn họ, cô chỉ còn cách xe mình không quá vài bước đã bị phóng viên vây quanh.

Ngay lập tức, tất cả ống kính đều nhắm vào cô, các phóng viên bắt đầu hô một đồng câu hỏi.

"Cô Lục, việc cô và bạn trai mới công khai có phải thật không?"

Bạn trai mới cái gì, rõ ràng cô chỉ có một người bạn trai là Thẩm Trường An thôi mà.

"Cô Lục, dạo này đang xôn xao ảnh chụp của cô và bạn trai trên mạng, cô có thể nói rõ sự việc với chúng tôi được không?"

Lục Chi Ưu yên lặng liếc mắt đầy xem thường.

"Cô Lục, bài đăng mới nhất trên weibo có phải đang thổ lộ tình cảm hay không?"

"Cô Lục, hiện tại CP Nghệ Giản của cô và Hà Cẩn Duyên đang hot, lúc này cô lại công khai tình cảm của mình, chẳng phải đang tát vào mặt của Hà Cẩn Duyên ư?"

Có thể là do câu hỏi của phóng viên này quá sắc bén, Lục Chi Ưu không khỏi nhú mày nhìn anh ta.

"Đừng để ý đến anh ta, anh ta là kẻ khó đối phó nhất." Khương Thang nói bên tai Lục Chi Ưu.

"Cảm phiền các vị phóng viên nhường đường một chút được chứ? Có vấn đề gì phòng làm việc chúng tôi sẽ thông báo." Khương Thang vừa nói vừa che chở cho Lục Chi Ưu, hai người chọt vật với đám phóng viên chen lấn phía trước.

Do các phóng viên không ai chịu nhường đường, cho nên tán dừ của Khương Thang khó mà che hết cho Lục Chi Ưu, nửa bả vai của cô

không tránh khỏi lộ ra bên ngoài, hơn nữa Khương Thang bị đẩy tới đẩy lui thế nên nước mưa đều rơi xuống mặt cô.

Dù thế, đối với mọi câu hỏi của phóng viên Lục Chi Ưu đều im lặng bước đi không trả lời.

"Cô Lục, xin hỏi bạn trai của cô là người trong ngành hay ngoài ngành?"

"Cô Lục."

"Cô Lục."

"Cô Lục."

Lục Chi Ưu nghe bọn họ anh một câu tôi một câu "cô Lục" ong cả tai.

"Chị Lục?" Ngay khi Lục Chi Ưu cúi đầu im lặng, Khương Thang bỗng nhiên kéo tay áo của cô, cô ngẩng đầu lên khó hiểu nhìn cậu.

Khương Thang ra hiệu cô nhìn phía trước.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu, nhìn thẳng trước.

Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An mặc áo sơ mi trắng, quần kaki màu nhạt, giày Nike màu trắng, trong tay anh cầm dù trong suốt, dáng người cao to, khoe miệng anh thấp thoáng nụ cười, từng bước từng bước đi về phía cô.

"Cô Lục, tôi là Lâm Tịch phóng viên tạp chí Mandarin, sau khi nhìn thấy ảnh trên weibo đã tới đây, bạn trai của cô chắc hẳn rất yêu

cô."

Nghe thế Lục Chi Ưu không khỏi nhìn cô ấy.

Cô ấy mặc áo mưa, trông vẫn còn rất trẻ, vóc dáng cũng không cao, là một cô gái xinh xắn.

Cô gỡ khẩu trang xuống, bỗng nhiên mỉm cười rồi nhìn cô ấy nói, "Vâng, anh ấy rất yêu tôi, gặp được anh ấy là may mắn của tôi."

Lục Chi Ưu vừa nói xong cả hiện trường bỗng chốc xôn xao.

Đây là Lục Chi Ưu đang công khai thừa nhận, chân chính thừa nhận, có clip làm bằng chứng!

Lục Chi Ưu không thêm nhắc lại, cô chỉ im lặng nhìn Thẩm Trường An đang tiến về phía mình.

Mọi người dường như nhận thấy ánh mắt của cô, không khỏi nhìn về phía sau.

Không biết vì sao, khi bọn họ nhìn người đàn ông đang cầm dù bước về phía này đều tự giác lui về sau nhường đường.

Thẩm Trường An thuận lợi bước đến bên cạnh Lục Chi Ưu.

Anh giơ cao dù lên, sau đó kéo Lục Chi Ưu vào lòng mình.

"Không sợ bị cảm à." Anh nhẹ nhàng nói.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn anh, nụ cười bên môi càng lúc càng tươi.

"Không phải còn có anh ư, em bị bệnh anh không phải là thuốc của em hả?"

Mọi người, "..."

Thẩm Trường An khoát tay lên vai cô, hai người nhìn nhau cười, sau đó nắm tay đi tới xe của Thẩm Trường An.

Đến khi Thẩm Trường An mở cửa xe cho cô, phóng viên mới thoát khỏi đờ ẫn, chợt nhớ ra lúc nãy quên chụp ảnh, thế là vội vã chụp bóng lưng bọn họ, đợi tới khi bọn họ muốn đuổi theo, Thẩm Trường An đã đưa Lục Chi Ưu lên xe, không lâu sau xe chạy như bay vượt qua bọn họ.

Mọi người đều than thở tiếc nuối, vì sao lúc nãy lại không có phản ứng, làm vuột mất một tin tức lớn như thế.

Ngay lúc mọi người đang ủ rũ, có một người yên lặng xem lại camera của mình, khóe môi gợi lên nụ cười giảo hoạt.

"Lần này tiếc thật, làm mất một tin độc quyền, Lâm Tịch, cô nói xem?"

Lâm Tịch ngẩng đầu nhìn anh ta rồi nở nụ cười.

"Đó là anh chứ không phải tôi."

"Má ơi, chị Tịch, đừng nói với tôi là cô đã chụp được nhé."

Lâm Tịch treo camera lên cổ rồi nhìn anh ta đầy kiêu ngạo.

"Ừ đó".

Tất cả mọi người đều thở dài, xem ra kì này Mandarin chiếm tin độc quyền rồi, không biết Mandarin này tìm đâu ra một đại thần như thế, cô gái còn trẻ thế đã là phóng viên chủ chốt của tạp chí, không ít nghệ sĩ kính trọng cô ấy, ngoan ngoãn tiếp nhận phỏng vấn của cô.

Phóng viên tên Lâm Tịch này trong nháy mắt nổi tiếng trong giới bọn họ.

**

"Sao anh lại đến đây?" Lục Chi Ưu ngồi trên ghế phụ, nhìn Thẩm Trường An đang lái xe hỏi.

Thẩm Trường An nhìn cô rồi nói: "Em cảm thấy em đăng weibo như thế phóng viên sẽ tha cho em sao?"

"Nói thế là anh đến đây để cứu em." Lục Chi Ưu nói một nửa bỗng dưng im lặng, cô hình như nhớ ra điều gì đó.

Cô nghiêng cả người về phía anh.

"Thẩm Trường An, có phải weibo của anh là Trường Lạc An Bình không?"

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Weibo Của Bác Sĩ Thẩm Bị Phát Hiện

Đôi tay Thẩm Trường An đang đặt trên vô lăng đơ lại.

Anh quay đầu nhìn cô, yên lặng lái xe.

Lục Chi Ưu nhìn vẻ mặt của Thẩm Trường An liền hiểu rõ, lặng lẽ nở nụ cười.

"Thì ra anh yêu thẩm em từ lâu rồi." Lục Chi Ưu đắc ý.

"Em nói mà, xinh đẹp như em sao anh lại không yêu cho được chứ, ha ha ha ha"

Thẩm Trường An, ""

Tay Lục Chi Ưu mò đến tay Thẩm Trường An.

"Đừng quậy, anh đang lái xe." Thẩm Trường An nói.

"Vậy anh nói đi, có phải anh đã thích em từ lâu rồi không?"

Thẩm Trường An im lặng.

"Chắc chắn là thế rồi, ai ai, anh chả thú vị gì cả." Lục Chi Ưu được đăng chân lại lần thêm đăng đầu tranh thủ cơ hội vuốt ve hai má của anh.

Wowda đẹp thật

Ngoài cửa sổ xe đến xe đi, đèn đường rực rỡ, mưa rơi "lộp bộp" lên kính xe nhưng đã bị cần gạt quét sạch sành sanh.

Ánh đèn trong xe sáng lên một màu cam cam.

Ánh đèn nhọt nhọt chiếu lên đỉnh đầu Thẩm Trường An.

Mái tóc đen nhánh, cái mũi cao thẳng, lông mi dài rậm tạo thành một bóng mờ.

Ngón tay trắng trẻo đặt trên vô lăng, móng tay hơi nhọt nhọt, khớp xương rõ ràng, xe chuyển hướng, cổ tay của anh cũng thay đổi theo.

"Thẩm Trường An, sao anh lại đẹp trai thế này, em cảm thấy càng ngày càng thích anh đấy." Lục Chi Ưu nâng má nhẹ nhàng nói.

Ngay lúc này, đèn đỏ, Thẩm Trường An thắng xe lại.

Giây tiếp theo, anh tháo dây an toàn của mình ra, đột nhiên cúi người nhoài sang cô.

Trong nháy mắt, Lục Chi Ưu bị hơi thở xâm lược của anh bao phủ.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

Vừa ngẩng đầu, môi anh đã áp xuống.

Anh nhẹ nhàng hôn cô, sau đó càng thâm nhập sâu vào.

Lục Chi Ưu nhắm mắt lại thuận theo, như lẽ đương nhiên, cô quên suy nghĩ, cũng không muốn suy nghĩ, cô đưa tay ôm chặt cổ Thẩm Trường An.

Không biết qua bao lâu, đến khi tiếng còi xe phía sau kêu inh ỏi, Thẩm Trường An mới chậm rãi rời khỏi môi cô.

Hơi thở cô gấp gáp, sắc mặt hồng hào, ánh mắt long lanh nhìn anh, Thẩm Trường An suýt chút nữa không nhìn được hôn cô tiếp, nhưng ngại người phía sau nên chỉ có thể nhìn.

Anh buông cô ra, thắt lại dây an toàn rồi mới lái xe chạy đi.

Sau khi đậu xe dưới tầng hầm, Thẩm Trường An một tay che dù, tay kia ôm lấy thắt lưng cô, hai người cùng bước lên lầu.

Vừa vào cửa, Thẩm Trường An nhìn thấy tóc của cô bị dính nước mưa nên nói với cô, "Em đi tắm nước nóng trước đi tránh bị cảm, anh đi nấu cơm."

"Ok." Lục Chi Ưu ngẩng đầu hôn lên cằm Thẩm Trường An rồi nhanh chóng chạy vào phòng ngủ của anh.

Thẩm Trường An lắc đầu cười cười, cô gái này đúng là, lúc nào cũng trêu chọc anh cả.

Lục Chi Ưu chạy vào phòng của Thẩm Trường An, ngựa quen đường cũ mở tủ quần áo của anh ra lấy áo thun và quần thể thao.

Sau khi lấy xong, cô chạy vào phòng tắm, lúc chạy qua phòng khách, cô ngẩng đầu nhìn về phía phòng bếp, nhìn thấy bóng lưng đang rửa rau của Thẩm Trường An.

Cô cong miệng cười, sau đó mới hài lòng vào phòng tắm rửa.

*

Lục Chi Ưu tắm nước nóng thư giãn, sau khi tắm xong cô mặc áo thun và quần thể thao của Thẩm Trường An.

Áo sơ mi của anh mặc lên người cô trông rộng thùng thình, làm tôn lên khung xương nhỏ nhắn của cô, quần thể thao cũng tạo cảm giác như cô đang mặc quần ống rộng.

Nhưng mặc đồ của Thẩm Trường An thật sự rất thoải mái, mặc vào vô cùng mềm mại.

Cô quấn khăn lông trên đầu rồi bước ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi phòng tắm liền đụng Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An đặt hai tay lên vai cô, hơi thở ấm áp phả lên mặt cô.

"Em có tắm không mà cũng lâu nữa." Anh nhẹ nhàng nói.

Lục Chi Ưu bĩu môi, cô tắm lâu lắm à?

Cô nghiêng đầu nhìn về phía phòng khách, cơm đã dọn lên bàn xong xuôi, 4 mặn 1 canh, còn đang bốc khói.

Cô không khỏi líu lürf, là do cô tắm quá lâu hay do tốc độ nấu ăn của Thẩm Trường An quá nhanh đây.

Lục Chi Ưu xấu hổ lấy khăn lau trên đầu xuống, vì che giấu sự xấu hổ nên cô cúi đầu chậm chạp lau khô tóc.

Thẩm Trường An cười cười, sau đó cướp lấy khăn lau tóc cho cô.

Nhưng anh lau tóc chẳng dịu dàng tí nào.

Hai tay anh cầm lấy khăn giúp cô lau tóc, Lục Chi Ưu chịu đựng sức lực của anh không nhin được mà ngẩng đầu lên.

"Thẩm Trường An, anh nhẹ chút." Cô mở miệng phàn nàn.

Nhưng Thẩm Trường An chỉ cười, động tác trên tay cũng không nhẹ hơn bao nhiêu.

Cô trờng anh nhưng càng trờng thì anh càng mạnh tay.

Cuối cùng Lục Chi Ưu không chịu nổi phải bùng nổ, lúc đang chuẩn bị mắg anh thì Thẩm Trường An bỗng nhiên cúi đầu hôn cô.

Trong nháy mắt mấy lời mắg chửi của Lục Chi Ưu đều nuốt vào bụng.

"Thẩm Trường An anh"

"Anh sao?" Vẻ mặt vô tội nhìn cô.

Anh tiếp tục lau tóc cho cô nhưng lần này lại nhẹ hơn rất nhiều.

"Được rồi, ăn cơm nào."

Thẩm Trường An lau tóc cho cô gần khô rồi mới ôm cô đi ăn cơm.

Lục Chi Ưu ngồi trên bàn cơm nhìn thức ăn trên bàn không nhin được nuốt nước miếng.

Khoai tây xào, chân gà coca, sườn ram tỏi, cá chép chua ngọt, và một phần canh nấm.

Cô đột nhiên lấy di động từ trong túi Thẩm Trường An ra.

"Em có thể ngược FA không?" Lục Chi Ưu hỏi.

Thẩm Trường An bày ra dáng vẻ tùy em.

Thế nên Lục Chi Ưu vui vẻ chụp hình mấy món ăn.

Sau khi chụp xong, cô chỉnh sửa rồi mở weibo của anh lên.

Nhìn tên weibo của anh.

Trường Lạc An Ninh.

"Ha haha, em nói mà, Thẩm Trường An, Trường Lạc An Ninh là anh mà." Lục Chi Ưu giờ giờ điện thoại nói với anh.

Thẩm Trường An yên lặng gấp một miếng sườn nhét vào miệng cô.

Lục Chi Ưu cũng không khách khí gặm miếng sườn trong miệng.

Quả thực rất ngon, ăn ngon đến nỗi cô muốn khóc luôn.

Bây giờ Lục Chi Ưu đã có món ngon làm gì còn tâm trạng đi trêu chọc Thẩm Trường An.

Cô thoát khỏi weibo của Thẩm Trường An, sau đó đăng nhập vào weibo mình.

Sau khi đăng nhập, cô bắt đầu phát thức ăn cho chó, ngược gâu gâu.

Lục Chi Ưu [V]: Lén nói cho mọi người biết, có một bạn trai biết nấu ăn rất tuyệt nhé, thế nên mọi người mau mau tìm đối tượng đi nào →_→

Vài giây sau.

Hứa Kiều [V]: đắc ý thế, không biết xấu hổ!

Lâm Giang Nam [V]: bày tỏ chỉ có bạn trai không biết nấu ăn. ☹️
~~~~~☹️

Kim Giai Giai [V]: Đúng là thức ăn cho chó mà, tôi không ăn nhé!

Lục Chi Ưu thấy hàng loạt mấy ID này đang sửa “ảnh ảnh” vì bị ngược dưới weibo của mình mới hài lòng bỏ điện thoại xuống bắt đầu thưởng thức món ngon trên bàn.

"Chờ một chút, em uống canh gừng này trước đã." Thẩm Trường An bưng chén nhỏ từ trong phòng bếp ra.

Lục Chi Ưu nhìn anh đặt chén canh gừng trước mặt mình.

Trong chén nhỏ có màu vàng nhạt của gừng, chưa uống mà Lục Chi Ưu đã ngửi thấy mùi gừng nồng nặc.

Cô bóp mũi theo bản năng, từ nhỏ cô đã không thích ngửi mùi canh gừng, mỗi lần ngửi thấy cả người đều khó chịu, có thể do ảnh hưởng tâm lý, nhưng cô thật sự không thích.

Cho nên từ nhỏ đến lớn, phần lớn nguyên nhân cô bị cảm là do cô không chịu uống canh gừng, cứ hành hạ cho bản thân mình bị

cảm thì mới chịu.

Cô lắc đầu với Thẩm Trường An, "Em có thể từ chối không?"

Thẩm Trường An cười với cô, "Em thấy sao?"

Lục Chi Ưu lấy hai tay che miệng.

"Uống canh gừng có thể giải hàn, còn có thể phòng cảm, rất tốt cho cơ thể."

"Mặc kệ, dù sao em cũng không uống."

"Thật?"

"Thật!"

Lục Chi Ưu nói xong, Thẩm Trường An cũng không nói nữa, chỉ nhìn cô rồi yên lặng ăn cơm.

Cứ như thế, hai người giăng co khoảng 30 giây.

"Này?"

Đáp lại cô vẫn chỉ là im lặng.

"Thẩm Trường An?"

Im lặng.

"Trường An?"

Im lặng.

"Bác sĩ Thẩm?"

Vẫn im lặng.

"Được rồi, em uống mà."

"Ừ, ngoan lắm."

Lục Chi Ưu, "."

Cô ghét bỏ bưng chén canh gừng lại.

Lục Chi Ưu nhìn anh, phát hiện anh cũng đang nhìn mình.

Thế nên cô chỉ có thể vừa bưng canh gừng vừa bịt mũi, uống hết canh gừng vào bụng.

Sau khi uống, cô đưa chén lại cho anh.

Cô hơi tủi thân nhìn Thẩm Trường An, nói: "Vậy được chưa?"

"Được rồi, ngoan quá."

Lục Chi Ưu, "."

Anh tưởng cô là con nít 3 tuổi chắc?

Thẩm Trường An gấp cho cô một cái chân gà coca.

"Ném thử đi."

Lục Chi Ưu gấp cái chân gà nhét vào miệng, đầu tiên cô mút hết nước ở ngoài chân gà, sau đó mới cắn một miếng.

Lập tức, nước ngọt trong chân gà chảy ra.

Thịt gà thơm mềm, nước ngọt đậm đà.

Lục Chi Ưu nhanh chóng giải quyết một cái chân gà, cô không khách sáo đưa đĩa sang món cá chép chua ngọt.

Da vàng của cá chép được rưới một lớp nước dấm đường, thêm cả hành và rau thơm.

Đối với Lục Chi Ưu, ăn cơm chính là một loại hưởng thụ, nhất là sau khi ở bên cạnh Thẩm Trường An, trong một ngày cô chờ mong nhất chính là lúc được ăn cơm, nhưng cũng may là cô có thể chất ăn không mập, thân là minh tinh, lại thích ăn như thế, không mập mới là lạ.

Bây giờ Lục Chi Ưu không còn muốn khen Thẩm Trường An nấu ăn giỏi nữa, thay vì ngồi khen anh thì cô tranh thủ thời gian đó để ăn vậy.

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu ăn đến quên trời quên đất, anh luôn cảm thấy lúc Lục Chi Ưu ăn là lúc cô dễ thương nhất, bởi vì khi ăn, cái gì cô cũng không quan tâm, đầu óc của cô trong lúc ấy đã bị món ngon che mắt rồi.

Thẩm Trường An nhìn cô, không khỏi cong môi mỉm cười.

Có một bạn gái thích ăn cổ vũ mình như thế, xem ra cũng không tồi.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Xem Sự Mong Đợi Của Mọi Người Kìa

Sau khi ăn cơm xong, Lục Chi Ưu đứng ở phòng bếp ngắm Thẩm Trường An rửa chén.

"Rửa chén có gì đẹp hả?" Thẩm Trường An vừa rửa chén vừa nói với Lục Chi Ưu bên cạnh.

Đôi mắt to tròn chuyển động, Lục Chi Ưu đến phía sau anh tì vào vai anh.

"Ai nói anh là em xem rửa chén?"

Thẩm Trường An quay đầu lại nhìn cô, "Không thể thì là gì?"

"Ngắm anh đó."

Đôi mắt cô lóe lên nụ cười giảo hoạt, tuy mắt cô đang nhìn Thẩm Trường An nhưng bàn tay đang khoát trên vai anh không biết từ lúc nào lẳng lặng mò vào bồn nước.

Cô vò vò bọt biển.

Nhân lúc Thẩm Trường An không để ý liền đưa tay quét bọt lên mặt anh.

Thẩm Trường An ngạc nhiên, phản ứng lại ngay lập tức.

Lục Chi Ưu thấy mình được hỏi, chuẩn bị rời khỏi, nhưng Thẩm Trường An sao lại cho cô cơ hội ấy, ngay lúc cô vừa quay đi liền nhanh chóng nắm lấy vai cô.

Khung xương Lục Chi Ưu nhỏ, bờ vai lại gầy yếu, một tay anh đã có thể nắm trọn.

"Á, đau đau đau em..." Ngay lúc tay anh nắm lấy bờ vai cô, Lục Chi Ưu nhin không được kêu lên.

Lục Chi Ưu có lẽ là diễn viên phái thực lực.

Thẩm Trường An thấy đáng vẻ đáng thương của cô, nghĩ mình làm đau cô thật nên vội vàng buông tay ra.

"Có sao không?" Anh quan tâm hỏi.

Lúc Thẩm Trường An vừa buông tay ra, Lục Chi Ưu lập tức quét bọt biển lên mặt anh.

Lúc bấy giờ Thẩm Trường An mới biết mình bị cô trêu.

"Em làm thật à?" Anh hỏi.

"Ừ hứ." Lục Chi Ưu chu môi, kiêu ngạo nhìn anh.

Thẩm Trường An cười khẽ, sau đó duỗi tay vớt bọt xà phòng lên, không chút khách khí bôi hết lên mặt Lục Chi Ưu.

Trên mặt hai người toàn là bọt xà phòng, trong nháy mắt, cả phòng bếp vang lên tiếng cười của bọn họ, giống như hai đứa trẻ, tranh nhau vớt bọt lên bôi khắp người đối phương.

Bánh Trứng và Đại Hắc nằm trên thảm nhìn hai con sen của tụi nó.

Mấy người này đến khi nào mới bới hết bột xà phòng rồi cho tụi nó ăn cơm hả??

"Được rồi được rồi, đừng quậy nữa." Thẩm Trường An cầm cổ tay cô nói.

Hai người quậy một hồi, trong phòng bếp toàn là nước, trên mặt bọn họ toàn là bột xà phòng.

Lục Chi Ưu dùng tay kia lau lau hai má Thẩm Trường An.

"Anh còn nói anh không chơi, anh nhìn mặt em xem."

Thẩm Trường An nghe vậy nhìn nhìn hai má cô, quả nhiên, trên mặt cô toàn là bột xà phòng, anh không khỏi phì cười.

"Anh còn cười?"

Lục Chi Ưu không nhịn được đưa hai tay lên nhéo nhéo hai má anh thật mạnh, đến khi mặt anh biến dạng thì cô mới vừa lòng cười rộ lên.

Thẩm Trường An nhìn dáng vẻ cười vô cùng vui vẻ của cô, bàn tay to lớn nắm lấy eo cô, ôm bổng cô lên một cách dễ dàng rồi đặt cô lên trên bàn.

Như thế, Lục Chi Ưu cao hơn Thẩm Trường An một chút, cô nhìn anh từ trên xuống.

Bỗng nhiên Lục Chi Ưu sờ cằm, dáng vẻ suy tư.

Thẩm Trường An không biết trong đầu cô đang chứa ý xấu gì, cho nên anh đặt tay lên mặt bàn, vừa vịn vịn cô vào trong lòng mình.

Một lát sau, Lục Chi Ưu mới mở miệng.

"Thì ra nhìn từ trên xuống mặt anh lại bự thế?"

Thẩm Trường An, "..."

"Nhưng mà vẫn đáng yêu như thường ~"

Lục Chi Ưu nhin không được lấy tay nhéo nhéo mặt anh, dạo này cô rất thích nhéo mặt anh, bởi vì da mặt anh sờ rất mềm, da mặt đẹp kinh khủng.

Ngay lúc tay cô còn chưa chạm vào mắt anh, Thẩm Trường An đã nắm lấy tay cô.

"Được voi đòi tiên à" Giọng nói trầm thấp của anh vang lên.

Lục Chi Ưu chu môi, nháy mắt với anh.

Thẩm Trường An nhìn thấy động tác của cô, bất kể thế nào anh cũng thấy thật dễ thương.

Anh muốn tiến đến hôn cô một cái, nhưng lúc anh vừa tiến lại thì Lục Chi Ưu đã nhanh chóng lấy tay che miệng mình.

"Được voi đòi tiên à." Lục Chi Ưu nhái giọng anh.

"Ha ha ha"

Thẩm Trường An bật cười, sao cô lại đáng yêu thế chứ.

Anh cười kéo tay cô xuống, sau đó không chút khách khí hôn lên môi cô.

Sau khi hôn xong lại phát hiện Lục Chi Ưu còn nháy mắt với anh.

"Em mà còn nháy mắt nữa, anh sẽ được voi đòi tiên thật đó..."

Thẩm Trường An còn chưa dứt lời, Lục Chi Ưu đột nhiên hôn anh.

Thẩm Trường An nói nhiều chết đi được, đã thế chỉ còn cách này mới khiến anh ngậm miệng thôi.

*

Sau khi rửa chén xong, Thẩm Trường An lau tay rồi ra khỏi phòng bếp, vừa ra liền thấy Lục Chi Ưu ôm gối cuộn mình trên sofa xem TV.

Anh bước qua, ngồi xuống bên cạnh cô, Lục Chi Ưu thấy anh đã xong, không chút khách khí nhào qua, rúc cả người vào lòng anh.

Thẩm Trường An hơi sửa lại vị trí để cô dựa vào thoải mái hơn, lúc cô cuộn người vào lòng anh nhỏ nhắn là thế, không nặng bao nhiêu, anh dễ dàng ôm cô vào lòng.

Lục Chi Ưu nằm trong lòng anh xem TV mà nhích tới nhích lui, bởi cô không thoải mái, nằm thế này không thoải mái, thế kia không thoải mái, kiểu gì cũng không thoải mái, thế nên cô cứ cọ cọ hoài.

Thẩm Trường An cúi đầu nhìn Lục Chi Ưu ngọ nguậy trong lòng mình, ánh mắt lại sâu thêm, thân thể cứng ngắc.

Thẩm Trường An nhẹ nhàng thở ra, sau đó đặt tay lên vai cô.

"Đừng nhúc nhích nữa." Giọng nói anh hơi khàn trầm thấp.

Nhưng Lục Chi Ưu cứ lo mình không thoải mái nên không thấy sự bất thường của Thẩm Trường An.

Cô vẫn cứ nhích tới nhích lui.

"Em nằm thế không thoải mái." Cô vừa nhỏ giọng nói vừa ngo nguậy.

Ngay lúc cô đang đổi tư thế nằm, chưa kịp nằm được vài giây đã bị Thẩm Trường An bế dậy.

Cô cuống quýt ôm lấy cổ Thẩm Trường An.

"Thẩm Trường An anh..." Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Nhưng lại nhìn thấy ánh mắt đen như mực của anh, ngực phập phồng, hơi thở nóng như lửa, Lục Chi Ưu im bất trong nháy mắt.

Thẩm Trường An lấy chân đá vắng cửa phòng ngủ.

Anh đặt cô lên giường rồi phủ người lên.

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm đôi môi đỏ mọng của cô, ngay sau đó hôn lên.

Cánh tay Lục Chi Ưu tự động ôm lấy anh, cách một lớp quần áo, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ của anh.

Môi anh nặng nề áp lên môi cô, mát lạnh lúc đầu đã biến thành lửa nóng, triền miên, hai đôi môi hòa vào nhau.

Môi anh từ từ hôn xuống cằm cô, cuối cùng lưu luyến trên xương quai xanh.

Tay anh vốn dĩ đặt trên eo cô, lại không theo quy luật xốc áo thun của cô lên chậm rãi dò xét đi vào.

Bàn tay anh dán lên da thịt cô, anh thoáng dừng tay lại, thân thể của cô hơi nâng lên, tay anh chuyển sang nắm eo cô.

Anh buộc mình rời khỏi xương quai xanh của cô, ngẩng đầu nhìn cô.

"Có thể chứ?" Anh áp chế bản thân, giọng nói trầm thấp mang theo chút gọi cảm khó nói.

Lục Chi Ưu không nói gì, chỉ yên lặng ngẩng đầu hôn môi anh.

Ánh mắt Thẩm Trường An bỗng nhiên tối lại, đỡ lấy đầu cô hôn sâu xuống.

Tay anh mò đến đèn ngủ ở trên đầu giường ấn công tắc.

*

Sáng hôm sau.

Lục Chi Ưu trở mình, nằm sấp trên gối tiếp tục ngủ.

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu vừa trở mình đã rời khỏi vòng ôm của anh, nhịn không được nhẹ nhàng nắm lấy vai cô kéo cô quay về vòng ôm của mình.

Tay anh đặt lên eo cô, đầu cô tựa vào ngực anh, anh kéo cô ôm vào ngực mình.

Anh nhìn dáng vẻ ngủ say của cô, làn da trắng nõn, đôi mắt nhắm hờ, lông mi dài như cây quạt nhỏ, đôi môi phớt hồng.

Anh vươn tay nhẹ nhàng vén tóc mái cô ra, cúi người hôn lên trán cô.

Lục Chi Ưu ngủ thẳng một giấc.

Sau khi tỉnh dậy, duỗi lưng một cái, cô lảng máng cảm thấy toàn thân đều đau, cô cau mày rồi mở mắt ra.

Trợn tròn mắt nhìn Thẩm Trường An đang ngủ bên cạnh mình, Thẩm Trường An cũng đang nhìn cô, trong mắt chứa ý cười.

Lục Chi Ưu bỗng nhiên nhớ đến tối qua.

Bác sĩ Thẩm lúc trên giường khác hẳn lúc bình thường.

Bề ngoài phong độ ngời ngời, bề trong hoang dã ai ơi chớ làm...

Nhớ đến tối qua, bình thường da mặt cô dày là thế, nhưng lúc này cũng không tránh được mặt đỏ tai hồng.

Cô nhìn Thẩm Trường An ánh mắt đầy ý cười, không nhịn được trèm chần kín mít.

Thẩm Trường An yên lặng nhìn Lục Chi Ưu, bị sự đáng yêu của cô chọc cười, đáng yêu quá đi mà.

Anh nở nụ cười, sau đó ôm cả người cả chần vào ngực, tay anh kéo kéo chần nhưng lại bị cô gắt gao túm chặt.

Anh cười, "Em không sợ ngạt à?"

Không lâu sau, trong chăn truyền đến giọng nói tức giận của Lục Chi Ưu.

"Không rảnh không rảnh."

Thẩm Trường An cười, sau đó ôm cả người cả chăn lên.

Này, Thẩm Trường An, anh muốn ôm em đi đâu?" Lục Chi Ưu trong chăn hỏi anh.

"Phòng tắm"

Chờ đến lúc hai người từ phòng tắm ra thì cũng hơn 2 tiếng sau.

"Đói bụng, em đói bụng, em đói bụng..." Lục Chi Ưu ngồi trên bàn ăn, nhìn Thẩm Trường An đang trong phòng bếp, cô vừa kêu đói bụng vừa lấy đũa gõ gõ chén, phát ra âm thanh leng keng.

Thẩm Trường An bất đắc dĩ nhìn Lục Chi Ưu giờ tính trẻ con, anh có cảm giác như mình đang nuôi con gái.

Anh thành thạo chiên trứng, chờ đến lúc trứng chín sáu phần thì anh lấy xẻng lật trứng một cái.

Anh lại xoay người mở nồi cơm điện xem cháo trong nồi, nước cháo trắng đục, mùi cháo gạo kê thơm lừng phả lên.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cạn
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Mặc Đồ Đôi Công Khai Yêu Đường

"Đã xong chưa, em muốn ăn, em muốn ăn..."

"Được rồi, được rồi." Thẩm Trường An hết cách với Lục Chi Ưu.

Anh bưng hai ly sữa nóng và hai cái trứng chiên tới.

Chưa kịp bưng tới bàn, Lục Chi Ưu đã rướn cổ lên, ánh mắt chăm chăm nhìn đồ ăn trên tay anh.

Sau khi đặt đồ ăn lên bàn, anh quay lại phòng bếp múc cháo gạo kê.

Anh múc cho cô một chén cháo đầy.

Lục Chi Ưu cầm muống ăn một miếng, mềm mềm có chút vị sữa.

"Anh thêm sữa vào cháo hả?" Lục Chi Ưu ngẩng đầu hỏi.

"Ừ, ngon không?"

"Ngon lắm." Lục Chi Ưu ăn thêm một muống, gật đầu với anh.

Sau khi ăn xong.

Lục Chi Ưu ngồi trên sofa, Bánh Trứng tự động chạy đến nằm trên đùi cô, Đại Hắc ngồi trên thảm, đầu ghé lên sofa, ánh mắt đen

như mực nhìn chăm chăm vào Bánh Trứng đang nằm trên đùi cô.

Lục Chi Ưu nhìn dáng ngồi của Đại Hắc, vui vẻ sờ sờ đầu nó, nhìn nó cứ thấy đáng yêu kiểu gì ấy.

Cô lấy điện thoại lên Weibo một lát.

Hôm nay cô vẫn nằm trên Hot search như cũ, nhưng lại khác so với mấy lần trước.

#Lục Chi Ưu và Thẩm Trường An không phải không ấm áp, chẳng qua ấm áp không phải của bạn.

Nam thần của chúng ta rốt cục cũng đã gả đi rồi.

Cuối cùng nam thần cũng xài weibo, nhưng chỉ follow có 1 người.

Vợ chồng Sướng Ưu

Cô bấm vào xem, tất cả đều là ảnh ngày hôm qua Thẩm Trường An đến đón mình, còn có ảnh chụp lúc bọn họ đi siêu thị, cùng nhau về nhà, toàn là ảnh chụp lúc Thẩm Trường An cưng chiều Lục Chi Ưu bị người khác chụp lén, thông tin cá nhân của Thẩm Trường An cũng bị lộ ra, nhưng nhìn kỹ thì chủ yếu là trên baidu baike cả.

Cô líu cả lưỡi, sao chuyện tình cảm của bọn cô vừa bị lộ thì ảnh ột đều bị tung ra hết thế này.

Bình luận của cư dân mạng có chúc phúc cũng có ghét bỏ, nhưng đa số là chúc phúc nhiều hơn, vốn dĩ Thẩm Trường An rất nổi tiếng trên mạng, chỉ là do tính tình khá trầm, hơn nữa lại lạnh lùng, cho nên thông tin trên baidu về anh không nhiều lắm, thế

nhưng Thẩm Trường An lại thu về không ít fans, có rất nhiều fans hâm mộ giả vờ đến khám bệnh chỉ vì muốn gặp được anh.

Thẩm Trường An không gần nữ sắc, lại thích sạch sẽ, cho nên là đóa hoa đơn thuần của bệnh viện, bao nhiêu người nghĩ rằng mấy năm tới anh sẽ không có bạn gái bla bla, ai mà ngờ nam thần của bọn họ lại hẹn hò, hơn nữa bạn gái lại là nữ thần.

Trong nháy mắt, chuyện tình của Lục Chi Ưu và Thẩm Trường An trở nên nổi tiếng, chỉ một buổi tối ngắn ngủi, hai người đã có fans CP.

Bây giờ có biết bao người thành fans của "vợ chồng Sướng Ưu" bọn họ, weibo của Lục Chi Ưu trong một tối tăng liền 300 ngàn fans, kinh khủng nhất chính là weibo của Thẩm Trường An, bỗng chốc tăng hơn 500 ngàn người theo dõi, số lượng người theo dõi vẫn còn tiếp tục tăng lên.

"Đang xem gì thế?" Thẩm Trường An đi tới hỏi cô.

Lục Chi Ưu đưa điện thoại cho Thẩm Trường An, "Bác sĩ Thẩm, anh nổi tiếng rồi nè."

Thẩm Trường An nhìn thoáng qua rồi sau đó ngồi xuống ôm lấy cô.

"Hôm nay anh không đi làm à?" Lục Chi Ưu tựa vào người anh, tò mò hỏi.

"Hôm nay anh nghỉ."

"Tuyệt quá, vậy chúng ta ra ngoài chơi nhé?" Lục Chi Ưu mở to mắt nhìn anh

"Được."

Hai người chuẩn bị xong, Thẩm Trường An dẫn Lục Chi Ưu ra ngoài.

Dù sao chuyện tình cảm của bọn họ đã bị truyền ra, nên chẳng cần phải che giấu gì cả, Lục Chi Ưu dứt khoát không mang khẩu trang cũng chẳng đội nón, công khai nắm tay Thẩm Trường An đi dạo phố.

Lục Chi Ưu một tay bị Thẩm Trường An nắm lấy, một tay cầm ly đá bào matcha anh vừa mua cho cô.

Tầm mắt cô đột nhiên dừng lại ở một cửa hàng.

Cô kéo kéo tay Thẩm Trường An, anh cúi đầu nhìn cô.

"Sao thế?"

Lục Chi Ưu chỉ chỉ cửa hàng đằng trước.

Thế là hai người tay trong tay đi đến cửa hàng ấy.

Bước vào trong, hai người bọn họ trở thành tiêu điểm của mọi người.

Mọi người ai cũng lấy điện thoại ra chụp hình, đối với hành động ấy, Lục Chi Ưu luôn luôn mỉm cười, còn vẫy tay với mọi người, sau đó anh và cô bước lên quầy quần áo ở lầu hai.

Đợi đến khi hai người rời khỏi cửa hàng, quần áo trên người đã thay đổi.

Lục Chi Ưu mặc một cái áo thun màu hồng phấn, quần jeans xanh, mang một đôi giày vải màu trắng.

Thẩm Trường An mặc một cái áo thun màu hồng giống Lục Chi Ưu, quần jeans xanh nhạt xấn gấu, mang đôi giày vải trắng.

Đúng là đồ đôi.

Thẩm Trường An chưa bao giờ mặc áo màu hồng nhạt thế này, lúc nhìn thấy cái áo thun này, trong lòng anh không thích lắm, nhưng nhìn dáng vẻ tội nghiệp của Lục Chi Ưu, vẻ mặt chờ mong của cô, anh lại không đành lòng từ chối, thế là phải mặc bộ đồ thế này.

Hai người quả thật vừa đi dạo phố vừa phát thức ăn cho FA, ngọt ngào cả đoạn đường, Thẩm Trường An không hề lạnh lùng như ngày thường, nhất là đối với Lục Chi Ưu, quả là ngọt đến ép ra đường luôn mà.

Chuyện này không khỏi khiến cho dân FA nghi ngờ mục đích của hai người này có phải là ngược bọn họ không.

Lúc hai người đang tìm chỗ ăn cơm thì Lục Chi Ưu bỗng nhiên nhận được điện thoại của mẫu thân đại nhân.

"Alo?"

"Đang ở đâu?"

"Ặc... con đang đi dạo phố."

"Mẹ đang ở trước cửa nhà con, bọn con về nhà nhé."

"Bọn con..." Lục Chi Ưu ngơ ngác, sao mẹ già nhà cô lại biết cô đang ở cùng với Thẩm Trường An? Đáng sợ quá!!!!

"Không lẽ sai à? Nhanh lên, mẹ và ba đang chờ"

Sau khi nói xong, mẹ già dứt khoát cúp điện thoại.

"Sao thế?" Thẩm Trường An hỏi.

"Bác sĩ Thẩm, chúc mừng anh, anh sắp được gặp phụ huynh rồi."

Thẩm Trường An, "..."

*

Hai người nhanh chóng chạy về.

Lúc Lục Chi Ưu quay về, ba mẹ Lục đã ngồi trong phòng khách.

Hai người vừa bước vào, ba mẹ Lục đều nhìn sang.

Quào, đồ đôi đồ, màu hồng phấn nữa chứ.

Mẹ Lục không cần nghĩ cũng biết, áo thun màu hồng này là do con gái mình chọn rồi, hồng lè thế này mà thằng nhóc này cũng chiều con bé, bằng lòng mặc màu hồng với cô.

Lục Chi Ưu nhìn ba mẹ, sao cô cảm thấy có gì đó sai sai ở đây, sao lại có cảm giác như đang thăm vấn thế này.

Thẩm Trường An nhìn thấy ba mẹ Lục ngồi trên sofa, lễ phép cúi đầu chào hỏi.

"Con chào bác trai, bác gái."

Ba mẹ Lục im lặng đánh giá Thẩm Trường An.

Ba Lục gật đầu mỉm cười với anh, ông thích Thẩm Trường An này, trông thành thực chừng chạc, mặt mày cũng sáng sủa, lại còn lễ phép nữa chứ.

Mẹ Lục gật đầu với anh, trên mặt không có vẻ gì, sau đó nhìn Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu chột dạ kéo kéo góc áo Thẩm Trường An.

Cô rất quen với ánh mắt này của mẹ già, quả nhiên.

Mẹ Lục bỗng nhiên đứng dậy, nhìn Lục Chi Ưu nói, "Con vào đây với mẹ."

Lục Chi Ưu đáng thương nhìn Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An nhìn cô, ánh mắt hỏi, sao thế?

"Sao còn chưa đi?"

"Vào ngay vào ngay ạ."

Lục Chi Ưu buông góc áo Thẩm Trường An ra, vừa bước về phía phòng mình vừa ngoái đầu lại nhìn Thẩm Trường An.

"Đừng nhìn nữa, không có gì đâu, con nhìn mà cửa muốn thủng luôn rồi kìa."

Thẩm Trường An xấu hổ.

Rõ ràng thế à?

Ba Lục dường như nhìn thấu tâm tư của anh, nói: "Rõ lắm, rõ vô cùng."

Thẩm Trường An, "..."

"Nào, đánh cờ với bác nào." Ba Lục nói với Thẩm Trường An.

"Dạ."

Thế là hai người ngồi trong phòng khách đánh cờ với nhau.

*

"Lại đây ngồi, mẹ không đánh mày đâu." Mẹ Lục nhìn Lục Chi Ưu đứng cách mình cả mét, nhú mày nói.

"Thật không ạ?" Hai mắt Lục Chi Ưu sáng lên, nhìn mẹ già nhà mình.

"Thật."

Thấy thế, Lục Chi Ưu hí hửng chạy đến chỗ mẹ mình, đặt mông ngồi xuống cạnh bà.

Vừa ngồi xuống, chưa kịp nói chuyện, cô đã bị mẹ Lục tóm lấy cổ tay, mẹ Lục cầm gối ôm trên giường đánh lên người Lục Chi Ưu.

"Mẹ già à, mẹ lừa con, sao bảo không đánh mà."

"Mẹ có nói hả, sao mẹ không nhớ."

"Mẹ xấu quá..."

"Ai xấu hả, rốt cục là ai xấu hả, chuyện lớn như vậy mà không nói cho mẹ biết, mày còn dám nói mẹ xấu hả?" Mẹ Lục vừa nói vừa lấy gối ôm đánh cô.

"A, mẹ à, đau, đau chết mất."

"Mày gạt mẹ à!"

"Đau thật mà, mẹ đừng đánh nữa."

Lục Chi Ưu vừa né gối ôm của mẹ Lục vừa hét.

Thật ra mẹ Lục đánh bằng gối ôm không đau chút nào, nhưng từ nhỏ Lục Chi Ưu đã thế, chỉ cần mẹ Lục cầm gối đánh cô, cô liền dùng chiêu này, vừa giả vờ tội nghiệp, lại vừa giành được tình thương của ba khiến cho ông chạy đến cứu giá.

Thẩm Trường An ở bên ngoài phòng khách, tay thì đánh cờ với ba Lục, nhưng cả thân và tâm đều đặt trên người Lục Chi Ưu trong phòng ngủ, lúc nghe thấy Lục Chi Ưu la đau, mém tí nữa là anh bỏ cờ chạy vào rồi.

Nhưng nhìn thấy ba Lục nghiêm túc đánh cờ, dáng vẻ không lo lắng tí nào, anh cố gắng nhịn xuống.

"Thân ở doanh Tào, lòng thì ở quân Hán, chiếu tướng."

Ba Lục vừa dứt câu, Thẩm Trường An hoàn hồn, anh bị ba Lục giết chết rồi.

"Bác trai chơi cờ siêu quá, con đây không bằng rồi."

Ba Lục cười, "Không phải con không giỏi, là do con không có lòng, lòng con chắc đang ở trong phòng ngủ đúng không."

"Khụ khụ" Thẩm Trường An xấu hổ.

Ba Lục nở nụ cười, ngẩng đầu nhìn cửa phòng ngủ đang đóng chặt, thỉnh thoảng lại nghe tiếng hét của Lục Chi Ưu.

Con nhóc này vẫn thế, dù mẹ nó có đánh trúng hay không, nó đều thích kêu gào.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tiếp Tục Công Khai Yêu Đường Ở Siêu Thị

"Bác không lo lắng ạ?" Thẩm Trường An nhin không được hỏi.

"Ha ha ha ha..." Ba Lục cười to.

"Lo cái gì?"

"Cô... cô ấy..."

"Thằng nhóc này, con vẫn chưa biết bản tính của nó rồi, yên tâm đi, lát nữa nó ra ngoài không mất một sợi lông nào đâu."

Ba Lục vừa dứt lời, cửa phòng ngủ mở ra.

Qủa nhiên Lục Chi Ưu bước ra đầu tiên, lúc vào thế nào thì lúc ra vẫn thế ấy.

Thẩm Trường An không khỏi nhìn ba Lục.

Nếu không bị gì, sao cô ấy lại hét thảm thế?

Ba Lục nở nụ cười.

Về sau con sẽ biết thôi.

Lục Chi Ưu lén chạy đến bên cạnh Thẩm Trường An, "Anh thua rồi hả?"

Thẩm Trường An cười với cô, "Ừ".

"Còn nói chuyện hả, có ăn cơm không?" Mẹ Lục lên tiếng.

Ba Lục theo bản năng dọn bàn cờ đi.

"Ha ha ăn chứ."

Mẹ Thẩm nhìn Thẩm Trường An, sau đó hỏi, "Con có biết nấu cơm không?"

"Mẹ già à, mẹ hỏi đúng người rồi đó, anh ấy nấu cơm đúng là..."

"Mẹ hỏi mày à?"

Lục Chi Ưu, "..."

Hu hu hu hu... mẹ xấu quá...

"Dạ biết" Thẩm Trường An trả lời đúng mực.

Nghe anh trả lời, mẹ Lục gật đầu, điều này thì bà hài lòng, Lục Chi Ưu nhà bà không biết nấu cơm, hơn nữa lại là minh tinh, một ngày ba bữa thất thường, không thể chăm sóc bản thân, tìm bạn trai biết nấu cơm cũng coi như nó tinh mắt.

"Vậy con nấu cơm trưa đi."

"Dạ, bác trai bác gái cứ nghỉ ngơi đi ạ" Thẩm Trường An lễ phép nói.

Thẩm Trường An xoay người đi đến tủ lạnh, mở ra xem.

Anh sửng sốt.

Tủ lạnh trống trơn!

Anh quay đầu nhìn Lục Chi Ưu, cô xấu hổ cười cười, sau đó chậm chạp bước đến.

"Ặc... cái này... không phải em toàn qua nhà anh ăn chực sao, cho nên tủ lạnh nhà em nó đình công lâu lắm rồi..." Cô nói nhỏ.

Thẩm Trường An cười bất đắc dĩ.

"Anh đi siêu thị mua đồ ăn đây."

Thẩm Trường An đi đến cửa, "Bác trai bác gái, con đi siêu thị một lát, sẽ quay về ngay."

"Đi đi" Mẹ Lục gật đầu.

"Em cũng muốn đi với anh."

Lục Chi Ưu chạy nhanh theo anh ra ngoài.

Sau khi hai người bọn họ ra khỏi nhà, trong phòng khách chỉ còn lại ba mẹ Lục.

"Em không thích Thẩm Trường An hả?" Ba Lục tò mò hỏi.

Mẹ Lục tròn mắt, lắc đầu "Có đâu".

"Thế sao em lạnh lùng với nó thế?"

"Hai người chúng ta phải có một người đóng vai hiền, người đóng vai ác chứ?" Mẹ Lục khoanh tay.

Ba Lục vội vàng đấm lưng cho mẹ Lục.

"Vợ à, em vất vả rồi."

"Thằng bé Thẩm Trường An này trông có vẻ rất được, quan trọng nhất là biết nấu cơm, thế thì Chi Ưu sẽ không tới mức bị chết đói ở nhà."

Ba Lục nhin không được nở nụ cười.

"Dù Chi Ưu không biết nấu cơm thì cũng không chết đói đâu, con bé tinh ranh như thế, sau có thể bỏ đói mình được chứ, nếu không chịu được nó ăn cơm tiệm là được mà."

"Cũng không thể ăn cơm tiệm hoài được, em nói anh nghe, đồ ăn bên ngoài không thể ăn hoài, mất vệ sinh lắm, anh nói thử xem, con bé này trừ cái vẻ ngoài được di truyền từ em, sao lại không di truyền mấy cái còn lại chứ."

"Ha ha ha..." Ba Lục bật cười.

"Anh cười cái gì?" Mẹ Lục liếc ông.

"Anh không tin hả?"

"Đâu có, đâu có, sao lại không tin chứ?" Ba Lục vội vàng lắc đầu, cho dù không tin, đánh chết ông cũng không dám nói, nói rồi còn được ăn cơm tối sao?

Mẹ Lục hài lòng gật đầu.

*

"Mẹ em vừa nãy đánh em hả?" Vừa ra khỏi cửa, Thẩm Trường An liền hỏi.

Ngay lập tức Lục Chi Ưu chuyển sang vẻ mặt tội nghiệp, nói: "Ừ".

"Đau không?"

"Đau, đau lắm luôn."

Nghe Lục Chi Ưu nói xong, Thẩm Trường An lại không hề đau lòng, ngược lại còn nhìn cô khinh bỉ.

"Ồ." Sau đó bước đi một nước.

"Ôi..." Lục Chi Ưu sững sờ tại chỗ, cô buồn bực, hình như sai sai, không phải như vậy mà.

Cô lấy lại tinh thần, nhanh chóng đuổi theo.

Lục Chi Ưu chạy đến bổ nhào lên lưng Thẩm Trường An, anh không ngờ cô sẽ làm thế, mém tí nữa là đứng không vững.

"Thẩm Trường An, anh đúng là không thương em."

Thẩm Trường An cười cười.

"Sao anh lại không thương em?"

"Anh không quan tâm em." Lục Chi Ưu bám trên người Thẩm Trường An y như koala.

"Ai bảo em gặt anh?" Thẩm Trường An thản nhiên nói.

"Ặc... em gặt anh cái gì?" Lục Chi Ưu ngượng ngùng hỏi.

"Em nói xem?" Thẩm Trường An nghiêng đầu nhìn cô.

Lục Chi Ưu bị anh nhìn có chút chột dạ.

"Được rồi, em khai, có bị đánh, bị đánh bằng gối ôm, may là em toàn mua gối lông ngỗng, nên không đau." Lục Chi Ưu đắc ý nói.

Thẩm Trường An dừng bước.

"Mẹ em thường đánh em lắm hả?"

Lục Chi Ưu sững sốt, sau đó không nhịn được bật cười.

"Ha ha ha ha... anh nói gì thế, mẹ đâu phải mẹ ghê, sao bà đánh em thường xuyên được, anh xem phim máu chó nhiều quá rồi."

Thật ra, mẹ Lục ít khi nào đánh cô, có đánh chỉ toàn lấy gối ôm quật cho vài cái mà thôi, Lục Chi Ưu hồi bé cũng chẳng ngoan gì.

Thẩm Trường An, ""

"Nếu không đau vậy sao em hét dữ vậy?"

"Ặc... em mà không hét, sao mẹ tha cho em được, hơn nữa nếu em hét càng to thì ba sẽ ra tay hộ giá."

Thấy dáng vẻ Lục Chi Ưu vừa nghiêm túc vừa đắc ý, anh nở nụ cười.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh đã tới siêu thị, vừa mới vào, Lục Chi Ưu như ngựa thoát cương chạy vào đến khu bán đồ ăn vặt.

Thẩm Trường An bắt đầu đi sau cô, anh biết, mỗi lần đến siêu thị Lục Chi Ưu đều gom đồ ăn vặt về nhà, khoe môi anh nở nụ cười cưng chiều, đẩy xe đẩy đi phía sau cô.

Thẩm Trường An vừa dừng xe bên cạnh cô, Lục Chi Ưu không khách sáo ném hết đồ ăn vặt vào trong xe đẩy, chớp mắt đã đầy hơn nửa xe.

Sau khi Lục Chi Ưu đem hết đồ ăn vặt mình yêu thích vào xe rồi hai người mới đi đến khu bán thực phẩm.

Bởi vì vẻ ngoài nổi bật, hơn nữa lại mặc đồ đôi, hai người nhanh chóng thu hút sự chú ý của mọi người trong siêu thị.

Lục Chi Ưu hôm nay không đeo khẩu trang, không đội nón, quang minh chính đại mặc đồ đôi với Thẩm Trường An, quần quýt nhau, ngang nhiên ngược FA.

Vì thế rất nhanh có người nhận ra Lục Chi Ưu, đám đông xôn xao.

Lục Chi Ưu chợt nghe tiếng "tách tách" của máy ảnh điện thoại.

Hai người không vì thế mà bị ảnh hưởng, nên cười thì cười, cần nháo thì nháo, kẻ tai nói nhỏ, trên gương mặt luôn nở nụ cười, ai có mắt đều nhìn thấy Thẩm Trường An vô cùng cưng chiều Lục Chi Ưu.

"Bác trai bác gái thích ăn gì?" Thẩm Trường An cúi đầu hỏi cô.

Lục Chi Ưu đảo mắt một vòng.

"Ừm... em nghĩ là... gà kho, thịt xào chua ngọt, chân gà nướng chanh, cá sóc chua ngọt..." Lục Chi Ưu vừa liệt kê vừa xòe bàn tay ra đếm.

Thẩm Trường An đầu đầy vạch đen nhìn cô.

Sao anh thấy mấy món cô kể toàn là món cô thích thế nhỉ?

Hình như nhận thấy ánh mắt nghi ngờ của Thẩm Trường An, Lục Chi Ưu xấu hổ cười cười, vội nói, "Khẩu vị ba mẹ đều theo em cả, em thích món nào thì họ ăn món đó."

Thẩm Trường An nhin không được vuốt ve mái tóc cô.

Mấy người xung quanh vội vàng lấy điện thoại ra chụp khí thế.

Công khai yêu đương, ngang nhiên ngược FA, người qua đường sao chịu bỏ qua cơ hội này, sao có thể để mình mình bị ngược được chứ, thế nên bọn họ lấy chén thức ăn cho chó này gửi cho mấy FA khác.

Thẩm Trường An nhanh chóng mua xong nguyên liệu nấu ăn, sau khi tính tiền, hai người cùng nhau về nhà.

*

Thẩm Trường An đem thức ăn vào phòng bếp, sau đó mặc tạp dề, xắn tay áo bắt đầu nấu cơm.

Lục Chi Ưu ngồi với ba mẹ một lát, sau đó không chịu ngồi yên lại chạy đến phòng bếp.

Thẩm Trường An hơi cúi đầu, góc nghiêng thần thánh khiến tim Lục Chi Ưu đập thành thịch.

Anh thành thạo rửa thức ăn, khiến Lục Chi Ưu cảm thấy thật thỏa mãn, cô nghĩ may mắn nhất của đời mình chính là gặp được Thẩm Trường An, theo đuổi được anh.

Thẩm Trường An cắt chân gà ra hết, sau đó chế dầu vào, một lát sau, chảo nóng lên, anh bỏ ớt và gừng đã chuẩn bị sẵn vào chảo xào lên.

Sao khi xào xong, anh bỏ chân gà đã cắt vào, xào thêm vài phút, rồi thêm rượu, xì dầu, tiếp tục xào trong hai phút, rồi lại thêm nước vào, cuối cùng bỏ nấm hương đã ngâm sẵn vào, rắc ớt, thêm muối và bột nêm vào rồi đậy nắp lại.

Anh mở nước rửa tay, vầy vầy Lục Chi Ưu này giờ đang đứng ở cửa phòng bếp.

Lục Chi Ưu thấy anh ngoác mình, lập tức chạy nhanh đến.

"Sao rồi?" Cô hỏi.

Thẩm Trường An không nói gì, chỉ nhìn cô, ánh mắt đặt trên môi cô.

Anh nắm lấy tay cô vuốt ve.

Thẩm Trường An khom xuống, hôn lên môi Lục Chi Ưu một cái.

Lục Chi Ưu vội vàng che miệng lại.

"Anh điên hả, bị thấy thì sao."

Cô khẩn trương chạy ra khỏi phòng bếp nhìn nhìn, ba mẹ Lục đang ngồi quay lưng lại phía họ xem TV, phòng khách và phòng bếp nhà cô cách nhau một tấm kính trong suốt, rủi như bọn họ vừa xoay người lại bắt gặp thì sao bây giờ, xấu hổ quá.

Thẩm Trường An một tay nắm lấy tay cô, một tay ôm eo cô kéo về phía mình, sau đó nhin không được mà hôn lên, đối với một

người vừa mới khai trai như anh thì không có khả năng cấm dục được.

"Này... Thầm... Thầm Trường An..." Lục Chi Ưu vừa ngoái đầu nhìn ba mẹ Lục ngoài phòng khách, vừa lấy tay đẩy Thầm Trường An, nhưng Thầm Trường An không buông ra, ngược lại càng hôn sâu thêm.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Có Vài Người Chỉ Có Thể Làm Bạn

Thẩm Trường An đã thuận lợi dùng một bữa cơm thu phục ba mẹ Lục, ngay cả mẹ Lục bình thường chỉ ăn nửa chén cơm nay đã phá lệ ăn một chén, ba Lục mỗi bữa phải ăn ba chén mới no thì nay đã tăng lên bốn chén.

Sau khi ăn cơm xong, ba mẹ Lục hài lòng về nhà, dù sao bây giờ bọn họ đã hoàn toàn an tâm, con rể tương lai đẹp trai, công việc tốt, quan trọng là biết nấu ăn ngon, hoàn toàn bù đắp cho Lục Chi Ưu không biết nấu cơm.

Sau khi ba mẹ Lục đi rồi, Lục Chi Ưu giúp Thẩm Trường An thu dọn bát đĩa.

Hai người không đi ra ngoài, Lục Chi Ưu ôm đồ ăn vặt ngồi trên sofa xem TV, Thẩm Trường An lấy trái cây đã mua làm nước ép cho cô.

"Em ăn chưa no hả?" Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu bỏ đồ ăn vặt vào miệng hỏi.

"Không có, tại miệng nó không chịu dừng."

Thẩm Trường An, "..."

Thẩm Trường An đưa nước ép dưa hấu cho cô, Lục Chi Ưu cầm lấy uống một hớp, sau đó lại tiếp tục ăn vặt.

Thẩm Trường An ngồi bên cạnh cô, hai người im lặng xem TV chưa được vài phút, Lục Chi Ưu bắt đầu không yên, tay cô khi thì vuốt vuốt đùi Thẩm Trường An, khi thì sờ sờ cơ bụng của anh, sờ không đã còn kéo áo lên sờ tiếp.

Ngay lúc cô đang định tiếp tục sờ má anh thì bị Thẩm Trường An nắm lấy cổ tay.

Anh đã nhìn lâu rồi, cô nhóc này còn không chịu ngồi yên, sờ bậy sờ bạ, đốt lửa lên người anh.

"Làm gì thế?" Lục Chi Ưu mở to mắt, vô tội hỏi anh

"Vừa nãy ở phòng bếp không phải còn đẩy ra sao?" Thẩm Trường An thì lên trán cô, hỏi.

Bờ môi anh nóng như lửa.

"Không phải là tại có ba mẹ em sao? Nếu để bọn họ thấy thì ngại lắm."

Lục Chi Ưu tiếp tục sờ mó cơ bụng của anh.

Cô đúng là thích cơ bụng của anh, trông đáng vẻ như thế mà lại có cơ bụng quyến rũ thế này đây.

"Em trêu anh hả?"

"Trêu anh thì sao?"

Lục Chi Ưu vừa dứt lời, bờ môi nóng bỏng của anh liền phủ lên.

Tay anh chậm rãi vén áo sơ mi của cô lên, sau đó dọc theo bờ eo nhỏ nhắn hướng lên trên.

"Reng reng... reng reng reng..."

Điện thoại Thẩm Trường An đặt trên bàn bỗng nhiên vang lên.

Hai người vốn không muốn để ý, nhưng điện thoại vẫn cứ đổ chuông không chịu tắt.

Hơi thở Lục Chi Ưu gấp gáp, cô không chịu được đẩy đẩy Thẩm Trường An, "Anh nghe đi".

Thẩm Trường An im lặng.

Anh nhìn hai má Lục Chi Ưu đỏ ửng, môi hồng răng trắng.

Thẩm Trường An nhẹ nhàng thở ra, sau đó cầm lấy điện thoại vẫn đang reo trên bàn.

Vừa cầm điện thoại lên, trên màn hình hiện lên tên của Mục Lạc.

Nếu như không phải chuyện gấp, anh nhất định sẽ giết cậu ta.

Vuốt màn hình nhận cuộc gọi.

"A lô?"

"Thẩm Trường An, cậu ở đâu? Mau chạy đến bệnh viện gấp, bệnh nhân phòng 882 phát bệnh, bây giờ ngoại trừ cậu ra thì không chịu để ai chữa cả."

"Được rồi, mình tới ngay."

Trong nháy mắt, Thẩm Trường An tỉnh táo hẳn ra.

"Sao vậy anh?" Lục Chi Ưu thấy sắc mặt của Thẩm Trường An không được tốt, nhin không được hỏi anh.

Thẩm Trường An cúi xuống hôn cô một cái, "Bệnh nhân của anh phát bệnh, bây giờ anh phải qua bệnh viện cái."

"A, vậy anh mau đi đi, bệnh nhân quan trọng hơn, nhanh đi đi" Lục Chi Ưu nhanh nhẹn đẩy Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An thấy hành động của cô, không nhin được mỉm cười.

"Được rồi."

Thẩm Trường An đứng lên, sửa sang lại quần áo.

Lục Chi Ưu tiễn anh đến cửa.

"Bái bai, mua mua" Lục Chi Ưu hôn gió anh.

*

Sau khi Thẩm Trường An đi rồi, Lục Chi Ưu lại chạy đến trên thảm, với lấy đồ ăn vặt và nước ép dưa hấu của mình, mở máy tính lên tiếp tục xem phim.

Xem chưa được vài phút, cô nhận được tin nhắn của Kiều Mạch, hẹn cô đến tiệm của cô ấy, trong tiệm còn có Lâm Giang Nam.

Lục Chi Ưu nhanh chóng trả lời tin nhắn, dù sao cô ở nhà cũng rảnh rồi.

Lục Chi Ưu đứng dậy, vào phòng ngủ chuẩn bị một lát rồi ra khỏi nhà.

Sau khi xuống xe, Lục Chi Ưu vội vàng chạy đến tiệm bánh ngọt của Hứa Kiều.

Vừa mở cửa bước vào đã thấy Lâm Giang Nam và Hứa Kiều ngồi bên cạnh cửa sổ, không biết nói gì mà hai người cười rất vui.

Cô bước đến chỗ bọn họ.

"Nói gì mà high thế?"

Hai người không hện mà quay đầu nhìn cô.

Lục Chi Ưu ngơ ngác, hai người này sao thế, uống lộn thuốc hả?

"Tới đây." Kiều Mạch chống tay lên đầu mình, tay kia vẫy vẫy Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu dừng bước, cô ngượng ngùng nhìn Kiều Mạch, sao cô cứ cảm thấy cô ấy cười gian thế.

Cô chậm chạp bước qua.

"Ngồi xuống."

Kiều Mạch vỗ vỗ chỗ ngồi bên cạnh.

Cô chậm chạp ngồi xuống, hai người này cứ nhìn cô cười tủm tỉm, đáng sợ quá! Ai nói con gái khi cười là đẹp nhất hả?

"Hai người làm gì thế?" Cô hỏi.

Hai người đồng thời lắc đầu.

Lục Chi Ưu bấu môi, cô vươn tới cầm lấy ly nước chanh bên cạnh Hứa Kiều, cô chạy tới đây nóng muốn bùng nổ luôn đấy!

Cô ôm ly uống không ngừng mấy hớp.

Cô cứ nghĩ Hứa Kiều sẽ giành lại ly nước, nhưng cô uống ly nước chanh hết một nửa mà vẫn không thấy cô nói gì, ngược lại vẫn mỉm cười nhìn cô.

Lục Chi Ưu hoảng sợ.

Sao hôm nay mấy người này lạ thế?

"Này, hai cậu có chuyện gì thế hả?"

Lục Chi Ưu không thể chịu nổi bầu không khí kì lạ này, nhìn không được vỗ bàn bày tỏ sự bất mãn của mình.

Hai người bọn họ mỉm cười.

Lục Chi Ưu lườm bọn họ.

"Lục Chi Ưu, dạo này cậu sống thoải mái quá ha!" Kiều Mạch nói trước.

Lục Chi Ưu nhìn cô ấy.

"Thoải mái chỗ nào hả?"

"Đăng weibo khoe tình cảm, công khai phát thức ăn cho chó, thế mà không thoải mái hả?"

Lâm Giang Nam đột nhiên cúi đầu lướt điện thoại, sau đó đưa cho Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu nhận lấy điện thoại từ tay cô ấy.

Aiz, đây không phải là hình ở cửa hàng với ở siêu thị của cô và Thẩm Trường An đây sao, sao lại lên Baidu nhanh thế.

"Tốc độ này thực là." Lục Chi Ưu nói.

"Nữ thần, cậu cũng làm rầm rộ quá hả?" Lâm Giang Nam nâng cằm, nhìn Lục Chi Ưu nói.

"Aiz, cậu đừng nói bậy, đây có phải mình muốn làm đâu, rõ ràng mình chả làm gì hết mà." Lục Chi Ưu lắc đầu.

"Cậu xem cậu ngồi trên Hot search bao lâu rồi, hot search năm nay bị cậu thầu hết rồi đấy." Kiều Mạch nói.

"Lục Chi Ưu, cậu hôm nay đi dạo với Thẩm Trường An giữa ban ngày ban mặt, đủ rồi đấy."

Nghe lời này, Lục Chi Ưu không vui, cô lườm Kiều Mạch.

"Nói như cậu, vậy tớ với bác sĩ Thẩm chỉ có thể đi dạo trong cảnh tối lửa tắt đèn thôi hả?"

Kiều Mạch và Lâm Giang Nam nở nụ cười.

Dạo phố tối lửa tắt đèn gì đó, không phải thú vị hơn đi dạo phố sao?

Kiều Mạch im lặng suy nghĩ trong lòng, nhưng cô không nói, nếu nói ra, không bị Lục Chi Ưu xử mới lạ đấy.

Lục Chi Ưu thấy Lâm Giang Nam cười, liền hỏi, "Sao hôm nay em rảnh thế?"

Lâm Giang Nam khó hiểu nhìn cô.

"Sao lại không rảnh?" Cô hỏi.

"Khương Trùng thế mà thả em đi hả?" Lục Chi Ưu chế nhạo.

"À, bây giờ anh ấy không thể xen vào, anh ấy đi Bắc Kinh tham dự tuần lễ thời trang rồi, ngày mốt mới về." Lâm Giang Nam cười.

Cô thừa dịp anh không có ở nhà mới chạy đi chơi đấy.

"Chị nói mà." Trong mắt Lục Chi Ưu hàm ý trêu chọc.

Lâm Giang Nam ☞

"Này này này, hai người đừng có phát thức ăn cho chó trước mặt mình nữa, bé đây đã bay thức ăn cho chó của hai người."

"Ha ha ha ha..."

"Nỗi khổ của FA, mình hiểu mà." Lục Chi Ưu không khách sáo cười nhạo.

"Tình cảm của hai người bây giờ là đang ngược FA đấy biết không?"

Lục Chi Ưu và Lâm Giang Nam nhìn nhau cười.

*

"Trường An, cuối cùng cậu cũng tới rồi!"

Thẩm Trường An vừa mới đến bệnh viện, Mục Lạc vội vàng chạy đến.

Hai người vừa đi vừa nói.

"Rất cực có chuyện gì?" Thẩm Trường An hỏi.

"Mình cũng không rõ, bệnh nhân đang khỏe mạnh, không hiểu sao lại phát bệnh, hiện tại đã được đưa đến phòng cấp cứu, cậu nhanh qua đó đi!"

Thẩm Trường An đưa ba lô của mình cho Mục Lạc, sau đó vội bước chạy đến phòng cấp cứu.

Mục Lạc chạy nhanh theo sau.

Ca phẫu thuật này kéo dài 6 tiếng.

Sau khi kết thúc, các bác sĩ y tá thực hiện phẫu thuật chung với Thẩm Trường An ra ngoài, về mặt ai nấy đều khâm phục, đôi mắt của nữ y tá bắn tim chiu chiu khắp nơi.

Ca phẫu thuật khó như thế mà bác sĩ Thẩm có thể làm được, đúng là đẹp trai muốn xỉu mà.

Thẩm Trường An tháo khẩu trang xuống, sau đó đến nhà vệ sinh rửa mặt, lúc đi ra thì thấy Mục Lạc đứng ở trước cửa.

Mục Lạc cầm chai nước đưa cho anh, "Sao rồi?"

Thẩm Trường An mở nắp uống một hớp.

"Phẫu thuật thành công, nếu trong thời kỳ dưỡng bệnh hồi phục tốt thì vẫn có thể khỏi hẳn."

"Phắc, Thẩm Trường An, cậu đúng là trâu bò, tiếng tăm đệ nhất bác sĩ hôm nay chắc chắn thuộc về cậu rồi."

Về mặt Thẩm Trường An bình tĩnh, thật ra đối với mấy danh hiệu vinh dự gì gì anh đều không để tâm, bởi mấy cái này đối với anh có cũng được mà không có cũng chẳng sao, anh chỉ cần làm tốt việc mình nên làm là được.

"Tặng cho cậu đấy, lấy không?" Anh nói.

Mục Lạc trợn mắt.

"Cậu cho mình, mình cũng nhận không nổi."

Thẩm Trường An đâm vào vai Mục Lạc, hai người đều cười lên, sau đó đi về phòng làm việc.

Vừa đi một lúc, Mục Lạc nhận được tin nhắn của Hạ Căng, anh ấy nói với Thẩm Trường An rồi chạy đi tìm Hạ Căng.

Thẩm Trường An cười khế, thì ra thằng nhóc Mục Lạc này cũng có lúc hăng hái thế này, xem ra chỉ có Hạ Căng mới có thể trị được Mục Lạc.

Anh rút tay vào túi, cúi đầu đi về phía trước.

Vừa lúc Mục Viện đi tới.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tắm Cho Bánh Trứng Và Đại Hắc

"Bác sĩ Thắm" Mục Viện thoải mái chào anh.

Thắm Trường An có hơi buồn bực, từ trước tới giờ trong bệnh viện Mục Viện ít khi nào gọi anh là bác sĩ Thắm, đều gọi là anh Thắm anh Thắm, sao hôm nay lại tự giác như thế?

Nhưng vì lịch sự, anh vẫn mỉm cười chào cô, sau đó tiếp tục bước đi, vốn dĩ là một cuộc gặp gỡ thoáng qua, Mục Viện lại đột nhiên kéo áo anh, Thắm Trường An bèn dừng bước.

Anh xoay người nhìn cô.

Nhìn vẻ mặt của Thắm Trường An, Mục Viện bỗng nhiên nở nụ cười, Thắm Trường An không hiểu cô đang cười cái gì.

"Sao thế?" Anh hỏi.

"Anh Thắm, về sau anh không cần trốn em đâu."

"Hả?"

"Vì em đã hết thích anh rồi, anh yên tâm đi, sau này em không bám lấy anh nữa đâu."

Thắm Trường An chỉ nhìn cô không nói gì.

"Em nói thật đó, thích một người không thích mình cũng khổ lắm, em còn trẻ thế này, lại xinh đẹp như hoa, người theo đuổi em còn nhiều mà, hơn nữa anh là người đã có bạn gái, em cũng không thể nào cướp bạn trai người khác, đây không phải là phong cách của Mục Viện em."

Xinh đẹp như hoa?

Bây giờ anh mới phát hiện ra, trên đời này không phải chỉ có mình Lục Chi Ưu mới khen bản thân mình như vậy.

Thẩm Trường An cười cười, "Em hiểu thì tốt rồi."

"Yên tâm yên tâm đi, tóm lại, chúc anh hạnh phúc."

"Em cũng thế" Thẩm Trường An vỗ vỗ bả vai Mục Viện.

Động tác bất thành linh của Thẩm Trường An khiến Mục Viện sửng sốt, bởi vì trước đây Thẩm Trường An rất xa cách, lạnh lùng, không cho cô chạm vào, đừng nói chi chủ động chạm vào cô.

Những lời này đều là lời thật lòng của Thẩm Trường An, anh vẫn luôn xem Mục Viện là em gái, anh và Mục Lạc thân với nhau từ nhỏ đến lớn, Mục Viện lại là em gái duy nhất của Mục Lạc, anh cũng xem Mục Viện là em gái của mình.

Là do trước kia Mục Viện một mực theo đuổi anh, nếu anh không thích cô, sẽ không cho cô hy vọng, cho nên đối xử lạnh nhạt với cô, nhưng bây giờ Mục Viện đã thông suốt, vậy thì từ đây về sau anh sẽ đối xử với cô như với Mục Lạc.

"Yên tâm đi, em đẹp thế này sao lại sợ không tìm được đối tượng chứ!" Mục Viện kêu ngạo.

"Được rồi, em không nói nữa, em tan làm rồi, tối nay em còn đi liên hoan với nhóm em nữa, em đi trước nha, anh!"

"Được rồi, đi đi, tối nhớ về sớm đó." Thẩm Trường An gật đầu.

"Em biết rồi!" Mục Viện vừa đi vừa nói với Thẩm Trường An.

"Đúng rồi!" Mục Viện bỗng nhiên dừng lại, xoay người.

"Hả?"

"Em gặp Lục Chi Ưu rồi, xinh lắm nha, tính tình cũng tốt nữa, anh à, rất xứng với anh đấy."

Mục Viện nói xong liền rời đi.

Thẩm Trường An, "..."

Gì mà bảo gặp Lục Chi Ưu rồi, người đẹp, tính tốt hả?

Vừa rời đi, Mục Viện gặp Đường Tịch.

"Cậu làm gì ở đây vậy?" Mục Viện hỏi.

"Chờ ăn cơm với cậu đó" Đường Tịch nói.

"Thế đi thôi."

"Mục Viện, có phải cậu đã biết bạn gái của bác sĩ Thẩm là Lục Chi Ưu đúng không?" Đường Tịch bỗng nhiên hỏi.

Mục Viện ngẩng đầu nhìn cô ấy, gật gật đầu.

"Vậy lần trước cậu cho mình chữ ký của Lục Chi Ưu, có phải là cậu đã gặp chị ấy rồi nhờ chị ấy ký đúng không?"

"Ừ, đúng rồi, theo như cậu nói là chữ ký viết tay đó."

"Mục Viện, mình khổ quá"

Mục Viện liếc cô ấy, con nhóc này lại làm trò gì đây?

"Nữ thần của mình và cậu cùng thích một người, mà bạn tốt của mình khi gặp Lục Chi Ưu cũng không quên xin chữ ký cho mình, mình cảm động muốn khóc rồi."

Mục Viện, "..."

Đường Tịch im lặng một lát, sau đó kéo tay Mục Viện nghiêm túc nói, "Mục Viện, mình quyết định rồi, mình sẽ đứng về phía cậu, sau này mình sẽ không thích Lục Chi Ưu nữa, chị ấy không còn là nữ thần của mình nữa."

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Đường Tịch, Mục Viện cảm động vô cùng.

Lúc Đường Tịch nghĩ cô sẽ nói mấy lời cảm động với mình thì lại nghe Mục Viện nói, "Thật hả? Vậy cậu trả lại chữ ký viết tay của Lục Chi Ưu lần trước cho mình đi, mình có thể đem đi bán, giá chắc cao lắm đó."

Đường Tịch, "..."

"Aiz, Đường Tịch, cậu đi nhanh thế? Đây, không phải trạm tàu bên này sao?"

"Mục Viện, mình quyết định rồi, mình trao thân này cho cậu, tâm này giữ lại cho nữ thần."

"Đường Tịch mợ nhà cậu!"

Nói thật, Mục Viện cảm thấy trong lòng bây giờ thật thoải mái, bởi vì đã nói ra hết nên không có buồn như lúc trước, có người không thích hợp làm người yêu chỉ có thể làm bạn, ít nhất là hiện tại cô nghĩ như thế.

*

Đạo này, weibo của Lục Chi Ưu và Thẩm Trường An chưa hề yên tĩnh, hai người vẫn tiếp tục chễm chệ trên hot search, mỗi ngày đều trêu chọc nhau, đăng weibo yêu thương, công khai anh anh em em, ai mà không có chuẩn bị đều bị ghen tức ăn cho chó của họ ngay.

Lục Chi Ưu là một trong số ít nghệ sĩ hào phóng công khai chuyện tình cảm của mình, trong giới giải trí, yêu đương, bạn bè đều phải che giấu kín đáo, nhưng Lục Chi Ưu không như thế, cuộc sống của cô rất đơn giản, bây giờ ngoại trừ quay quảng cáo, đóng phim, chính là yêu đương với nam thần, ngọt ngào với mấy cô bạn thân.

Thẩm Trường An rất nổi tiếng trong giới y học, là thiên tài nam thần trong giới của bọn họ, nam thần y giới và nữ thần showbiz, chuyện của hai người họ rất được nhiều người xem trọng, "vợ chồng Sướng Ưu" thu về không ít fans hâm mộ.

Đạo này quảng cáo đại diện của Lục Chi Ưu được ký không ngừng, biết bao nhiêu đạo diễn, nhà sản xuất muốn mời Lục Chi Ưu tham dự hoạt động, cũng có người muốn mời Thẩm Trường An và Lục Chi Ưu cùng nhau đóng phim, nhưng đều bị từ chối, Thẩm Trường An chưa bao giờ muốn phát triển trong giới giải trí, Lục Chi Ưu lại càng không muốn để anh bước vào giới giải trí, dù gì bác sĩ Thẩm nhà cô đẹp trai như thế, cô hiện giờ đã có hàng ngàn tình địch, ngày nào cũng nhận tin các kiểu cho cô.

Nữ thần phải đối xử tốt với nam thần của tôi đó!

Nữ thần, em rất yêu Thẩm Trường An, có thể tặng anh ấy cho em không!

Thẩm nam thần là của chúng ta mà!

Chị nếu không đối xử tốt với nam thần của em, em sẽ thành antifan của chị, mỗi ngày dìm chị, dìm dìm dìm chị!

Nhưng sau khi Lục Chi Ưu từ chối N đại diện quảng cáo, ông chủ rất cục nổi giận, thế nên đưa cho Lục Chi Ưu N kịch bản điện ảnh, bắt cô phải chọn một cái.

Vì thế Lục Chi Ưu không thể không chọn một kịch bản cô cảm thấy ổn, đồng thời nó phải không khai máy gấp.

Buổi tối sau khi ăn cơm xong, Lục Chi Ưu nổi hứng muốn tắm cho Bánh Trứng và Đại Hắc, vì thế Thẩm Trường An đành phải mang hai đứa nó vào phòng chuẩn bị tắm.

Sữa tắm của Bánh Trứng khác với sữa tắm của Đại Hắc.

Lục Chi Ưu mang Đại Hắc tới vòi nước, xả nước vào pha cho ấm, sau đó mới xối nước lên người Đại Hắc.

Đại Hắc là một con chó đặc biệt đặc biệt thích tắm rửa, cho nên lúc tắm nó rất phối hợp.

"Đại Hắc sao lại ngoan thế!"

Đại Hắc quá ngoan khiến cho Lục Chi Ưu kinh ngạc, cô nghiêng đầu hỏi Thẩm Trường An bên cạnh.

Thẩm Trường An bôi sữa tắm lên người Đại Hắc vừa chà lông cho nó vừa trả lời cô, "Có lẽ là do đã tắm cho nó từ nhỏ, nên nó quen rồi, hơn nữa Đại Hắc rất thích nước."

"Đại Hắc, nằm úp xuống." Thẩm Trường An thân nhiên nói.

Đại Hắc ngoan ngoãn nằm xuống.

"Em cũng tắm cho Bánh Trứng từ nhỏ, nhưng mỗi lần tắm cho nó cứ như muốn giết nó ấy, sống chết cũng không chịu tắm." Nói xong, Lục Chi Ưu nhìn Bánh Trứng kể bên.

Có lẽ nhận thấy ánh mắt ghét bỏ của cô, nên Bánh Trứng oán hận đứng dậy dùng đầu huých huých vào tay Lục Chi Ưu.

"Đừng có nhõng nhẽo, chị nói cho em biết, nghe hoặc tắm" Lục Chi Ưu nói với Bánh Trứng.

Nghe thế, Bánh Trứng cũng không thèm quay đầu lại bước đi.

Lục Chi Ưu thấy Bánh Trứng dùng đầu đẩy mở cửa, sau đó trượt ra ngoài liền chạy trốn.

"Lát nữa chị cũng tìm được mày thôi."

"Lấy sữa tắm cho anh" Thẩm Trường An nói với Lục Chi Ưu.

"Ok"

Lục Chi Ưu cầm chai sữa tắm màu cam đưa anh.

Cô nhìn Đại Hắc ngoan ngoãn quỳ trên sàn nhà, nhin không được chột chột nó, Đại Hắc thế này trông thật đáng yêu.

"Xối nước được chưa anh?" Lục Chi Ưu hỏi.

"Còn tắm thêm lần nữa, bình thường đều tắm hai lần."

"A, em toàn tắm cho Bánh Trứng có 1 lần" Lục Chi Ưu xấu hổ.

"Đừng có nói em không biết, anh thì biết rõ lắm, là do em lười đúng không?"

Lục Chi Ưu, "..."

Sao phải vạch trần cô thế này?

Tuy Lục Chi Ưu là người đề nghị tắm cho chó, nhưng cô chỉ đứng xem Thẩm Trường An tắm cho bọn nó, đưa đồ này kia rồi mở nước mà thôi.

Thẩm Trường An tắm cho chó rất thành thạo, nhìn là biết anh rất hay tắm cho Đại Hắc, nhưng nếu Bánh Trứng nhà cô mà ngoan như thế, cô cũng sẽ thường xuyên tắm cho nó, nghĩ lại mỗi lần tắm cho nó tương đương với tắm cho mình liền thấy chua xót trong lòng.

Sau khi tắm cho Đại Hắc xong, Lục Chi Ưu ra phòng khách bắt Bánh Trứng lại.

Bất ngờ chính là lúc Thẩm Trường An tắm cho nó, nó rất rất ngoan, Lục Chi Ưu cảm thấy đau lòng, đối đãi thật khác biệt.

Sau khi tắm xong, Thẩm Trường An và Lục Chi Ưu ngồi xỏm lau khô người bọn nó, Lục Chi Ưu lau khô cho Đại Hắc, thả nó ra ngoài rồi đứng dậy.

Nhưng cô bất cẩn giẫm phải vòi nước trên sàn, trong chốc lát cả người mình và Thẩm Trường An đều ướt đẫm.

"Á!!"

Lục Chi Ưu sợ hãi kêu lên.

Thẩm Trường An sửng sốt, anh cũng bị ướt khắp nơi, anh chạy đến tắt vòi nước.

Thẩm Trường An kéo ngăn kéo lấy một cái khăn sạch, sau đó giúp cô lau khô tóc.

"Sao không cẩn thận gì hết, hấp ta hấp tấp" Anh vừa lau tóc cho cô vừa nói.

Lục Chi Ưu mở to mắt nhìn anh.

"Em không cố ý mà"

Cô nhìn mặt anh đầy nước, bèn lấy một góc khăn của mình lau cho anh.

Cô tiến đến gần, sau đó kiễng chân, đưa khăn lên mặt anh, cẩn thận lau khô nước trên mặt anh.

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu ở trước mặt mình, thân thể mềm mại thơm ngát, tóc ướt, quần áo cũng ướt.

Hơi thở anh dồn dập, hầu kết trượt lên trượt xuống.

Anh lấy khăn ôm chặt cô, lúc Lục Chi Ưu chưa phản ứng lại, anh cầm khăn kéo mạnh tới, Lục Chi Ưu liền nhào vào lòng anh.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Làm Sao Bây Giờ, Chén Còn Chưa Rửa

"Anh làm gì đó?" Lục Chi Ưu ngẩng đầu nhìn anh.

"Em nói xem?" Môi Thẩm Trường An đặt trên cái cổ trắng nõn của cô.

Lục Chi Ưu run rẩy, toàn thân mềm nhũn, đã không còn cảm thấy lạnh vì bị nước bắn lên mà ngược lại không hiểu sao lại thấy nóng hổi.

Anh chậm rãi buông khăn trong tay ra, cái khăn mặt màu trắng rơi xuống nền nhà trong chốc lát đã bị ướt đẫm.

Tay Thẩm Trường An chậm rãi đi theo đường cong của lưng cô, mỗi một chỗ mà tay anh đã đi qua đều khiến Lục Chi Ưu cảm thấy nóng lên, cô không kìm được dựa hẳn cả người lên người Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An nhìn thấy ánh mắt của cô có hơi ươn ướt, mang theo chút mê man, anh nhìn nhìn lại không kiềm chế được mà hôn lên.

Môi của cô cứ như kẹo, mềm mại lại ngọt ngào.

Bàn tay Thẩm Trường An khóa chặt eo cô, ôm chặt cô vào lòng mình.

Tay kia của anh xốc áo sơ mi cô lên, chậm rãi luồn vào, rồi bắt đầu di chuyển lên trên.

Đến khi tay chạm đến một hàng nút, anh dừng lại, ngón tay linh hoạt cởi bỏ hết hàng nút.

Sau đó chuẩn bị vén áo cô lên.

Lục Chi Ưu né tránh anh, "Cởi áo làm gì?"

Thẩm Trường An nhẹ nhàng cười, ánh mắt trong trẻo bây giờ trầm xuống.

"Cởi áo để tắm."

"Nhưng mà... uhm..." Lục Chi Ưu còn chưa nói hết, đã bị Thẩm Trường An che miệng lại.

*

Lúc Lục Chi Ưu tỉnh lại đã hơn 12 giờ khuya.

Thật ra cô tỉnh là vì đói.

Đèn ngủ trong phòng ánh lên một màu vàng nhạt, không tối lắm, nhưng cũng không quá sáng, tràn đầy hương vị ấm áp.

Cô muốn chuyển mình, lại không làm được, bởi vì bị Thẩm Trường An ôm vào lòng, tay anh khoát lên lưng cô, hai má áp lên trán cô.

Lục Chi Ưu đặt tay lên lưng anh, trên người anh có mùi hương mà cô quen thuộc.

Bàn tay đặt trên lưng anh một lúc sau lại bắt đầu táy máy.

Cô nhịn không được xoa xoa cơ bụng của anh.

Sờ sờ, rồi lại vuốt vuốt, ngón tay cứ vuốt ve trên bụng anh, dường như rất vui vẻ.

"Chơi đã chưa?"

Đang lúc Lục Chi Ưu chơi quên trời, đỉnh đầu vang lên giọng nói quuyến rũ của Thẩm Trường An.

Lục Chi Ưu có tật giật mình vội vàng rút tay về.

Cô cảm giác tay Thẩm Trường An đang di chuyển lên trên, vì thế cô vội vàng bắt lấy tay anh, ngẩng đầu nói, "Em đói bụng."

Thẩm Trường An dừng tay lại, cúi đầu nhìn cô.

"Đói lắm." Lục Chi Ưu đáng thương nói.

Thẩm Trường An nở nụ cười, rồi hôn lên trán cô.

"Muốn ăn gì, anh làm cho em." Thẩm Trường An nói.

Lục Chi Ưu cọ cọ vào lòng anh.

"Gì cũng được miễn là anh làm."

Thẩm Trường An mỉm cười, sau đó vén chăn qua một bên bước xuống giường, Lục Chi Ưu nhìn anh khỏa thân, cơ bụng kìa, quuyến

rũ quá đi!!

"Chờ anh!"

Nói xong Thẩm Trường An mở cửa phòng đi ra ngoài.

Lục Chi Ưu nằm trên giường một lúc, cảm thấy không có việc gì làm nên cũng đi ra ngoài.

Thẩm Trường An nấu cháo ngô cho Lục Chi Ưu.

Lúc Lục Chi Ưu cầm chén cháo ngô Thẩm Trường An nấu, anh cứ nhìn cô mãi.

Cô nghĩ rằng anh cũng muốn ăn cho nên múc một muống đưa đến miệng anh.

"Anh ăn đi."

Thẩm Trường An lắc đầu.

"Anh không đói hả?" Cô hỏi.

"Không."

Lục Chi Ưu nhìn anh, tiếp tục ăn cháo.

Cô vừa mới ăn xong, Thẩm Trường An liền đứng dậy đi về phía cô.

Anh đột nhiên xoay người bế ngang cô lên.

"Anh làm gì đó?"

"Anh đói bụng."

"Hả?"

Thẩm Trường An cười cười, rồi ôm cô đi vào phòng ngủ.

"Còn... còn chưa rửa chén mà..."

"Mai rồi rửa."

Lục Chi Ưu, "..."

*

Vì lịch trình nên Lục Chi Ưu không thể không đến Hoàn Điểm quay phim.

Thẩm Trường An đến sân bay tiễn cô.

"Sao bây giờ, mấy tuần liền không gặp được anh, nếu em nhớ anh thì làm sao bây giờ?" Lục Chi Ưu đứng trước cửa kiểm tra, đáng vẻ không nở.

Thẩm Trường An nhin không được vuốt tóc cô.

"Anh cũng nhớ em, anh sẽ gọi điện cho em mà." Thẩm Trường An cứng chiều nói.

"Chuyến bay đi Tân Giang cất cánh lúc 9 giờ 30, xin mời các hành khách chưa đăng ký nhanh chóng làm thủ tục..."

Đại sảnh sân bay liên tiếp vang lên giọng nói ngọt ngào của tiếp viên hàng không.

Lục Chi Ưu không khỏi cau mày, cô không muốn phải vào đoàn phim sớm thế này đâu.

"Chị Lục, chúng ta đi thôi, nếu không sẽ trễ chuyến bay mất."
Khương Thang nâng cổ tay lên xem đồng hồ, sau đó nhắc nhở cô.

"Em đi đây."

Lục Chi Ưu dịch vào phía trong một chút, đôi mắt trông mong nhìn Thẩm Trường An.

Em sắp đi rồi, mà anh cũng không có gì để nói với em hả?

Trong lòng Lục Chi Ưu thầm nghĩ, cô bước chậm vài bước cũng không thấy Thẩm Trường An có hành động gì.

Nên cô chỉ có thể ủ rũ xoay người bước đi.

Cô đi chưa được vài bước, cổ tay bị nắm chặt, hơi dùng sức cô đã xoay người nhào vào vòng ôm ấm áp quen thuộc ấy.

Thẩm Trường An nhìn cô trong lòng mình, nâng cằm cô lên rồi hôn xuống.

Lục Chi Ưu thoải mái trong lòng, cô không hề ngại ngừng ôm chặt thắt lưng Thẩm Trường An.

Khương Thang đầu đầy vạch đen, cậu đứng bên cạnh nhìn, mấy người trong sân bay cũng đã thấy, khi nhận ra nhân vật chính là ai liền lấy điện thoại ra chụp hình up weibo.

Nhưng mà hai người này lúc nào cũng công khai ngọt ngào thế này mà được à?

Bọn họ phải đổi thành "Vợ chồng hot search." ấy chứ.

Vừa hôn xong, Thẩm Trường An tì trán lên trán cô.

"Đi đi, nếu không là lỗi chuyến bay đó."

Hai má Lục Chi Ưu đỏ ửng, gật gật đầu.

Khương Thang không chịu nổi hai người cứ anh anh em em, tự mình kéo hành lý vào cửa an ninh trước.

Lục Chi Ưu vẫy tay tạm biệt Thẩm Trường An rồi cũng đi vào.

*

Nhìn Lục Chi Ưu sau khi vào cửa an ninh, Thẩm Trường An mới xoay người rời khỏi.

Lục Chi Ưu ngồi trên máy bay nhắn wechat với Thẩm Trường An, đến khi tiếp viên hàng không đi đến nhắc nhở tắt điện thoại thì Lục Chi Ưu mới chậm chạp tắt máy.

"Chị Lục, không phải chỉ vài tuần thôi sao?" Khương Thang không nhịn được nói.

Lục Chi Ưu trợn mắt.

"Chó độc thân không có tư cách nói chuyện."

Khương Thang, "..."

Lục Chi Ưu lấy kịch bản phim trong túi xách ra, mấy bữa nay cô không chuyên tâm đọc kịch bản cho lắm.

Bộ phim cô nhận lần này là một bộ hành động, "Khoanh tay chịu trói."

Cô diễn nữ chính An Nặc trong "Khoanh tay chịu trời", nam chính chính là nam diễn viên Hàn Quốc nổi tiếng Song Jung Shin.

Bộ phim chủ yếu nói về tình yêu giữa cảnh sát và kẻ cướp, nữ chính là một kẻ trộm, nam chính là đội trưởng của đội cảnh sát, người luôn được xưng là đội trưởng thiên tài ấy thế mà lại bị người khác trộm, mà lại trộm thần không biết quỷ không hay, từ đó viết nên một loạt chuyện hấp dẫn.

Bộ phim lần này có nhiều cảnh hành động, cho nên Lục Chi Ưu phải đến làm quen với phim trường để chuẩn bị sẵn sàng.

Mấy ngày nay không có Lục Chi Ưu ở bên cạnh, Thẩm Trường An cảm thấy bên người thiếu thiếu, không có giọng nói líu ríu, cần nhàn của Lục Chi Ưu, hiện tại anh cảm thấy không quen.

Hôm nay sau khi tan làm, Thẩm Lạc Dương gọi điện hẹn anh ra ngoài uống rượu, cho nên anh trực tiếp lái xe đến chỗ hẹn.

Anh vừa xuống xe đã nhìn thấy Thẩm Lạc Dương ngồi ở ban công ngoài trời.

Thẩm Lạc Dương thấy anh thì nhiệt tình vẫy vẫy tay.

Thẩm Trường An dừng xe rồi đi về phía anh ấy.

Thẩm Lạc Dương gọi rất nhiều bia, còn có tôm hùm nướng.

Thẩm Trường An ngồi xuống bên cạnh anh ấy.

"Sao hôm nay lại rảnh gọi em đi thế này?" Thẩm Trường An vừa lột tôm vừa hỏi.

Hai người tuy không phải giống nhau nhưng cùng là dạng đẹp trai xuất sắc, nên đều thu hút ánh nhìn phụ nữ.

Thẩm Lạc Dương mặc áo thun màu đen, quần thể thao màu trắng, vừa năng động lại vừa đẹp trai, nhất là lúc uống rượu, trông MAN vô cùng.

Thẩm Trường An lại mặc sơ mi màu xám trắng, quần bò màu đen, trông rất sạch sẽ.

"Không có chuyện gì thì không được gọi em ra? Thằng nhóc này nói chuyện thế đấy hả?" Thẩm Lạc Dương nghiêm mặt nói.

Thẩm Trường An không nói gì, chậm rãi bóc tôm bỏ vào miệng.

Thẩm Lạc Dương rót cho anh một ly bia.

"Nào, uống đi."

Thẩm Trường An lấy khăn lau tay rồi cầm ly bia.

Hai người cùng uống một hợp.

*

"Cắt, hôm nay đến đây thôi, kết thúc công việc nào." Đạo diễn vừa hô, Lục Chi Ưu đang nằm trên mặt đất liền đứng dậy.

Cô phủi phủi bụi trên người, vắn vắn cái cổ.

Quay phim hành động không tốt tí nào, cả người cô bây giờ đều đau.

Cô đến chỗ nghỉ ngơi của mình, sau đó đòi Khương Thang đưa điện thoại cho mình.

Việc đầu tiên chính là gọi điện cho Thẩm Trường An, mấy ngày nay cứ đến tối kết thúc công việc là gọi cho anh ngay, vì ban ngày cô quá bận, mỗi ngày đều quay phim nên chỉ đến tối sau khi quay xong mới cầm được điện thoại.

Điện thoại reng đã lâu mà không ai bắt máy.

Sau khi tự động ngắt máy, cô lại gọi vài lần nhưng không có người nhận, thế nên cô nhắn tin cho Thẩm Trường An.

Thật ra không thể trách Thẩm Trường An không nhận điện thoại của cô, vì lúc Lục Chi Ưu gọi cho anh, anh và Thẩm Lạc Dương uống say như chết, ngay cả lúc về nhà đều do nhân viên gọi xe giùm, thế nên anh làm sao mà nhận điện thoại của Lục Chi Ưu được.

Sáng hôm sau khi thức dậy, anh mới thấy cuộc gọi nhỡ và tin nhắn của Lục Chi Ưu, anh gọi lại cho cô, có người bắt máy nhưng không phải là Lục Chi Ưu mà là Khương Thang.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Tôi Đỡ Cô Sang Bên Kia Ngồi Nghỉ Nhé!

"Bác sĩ Thắm, à... chị Lục đang quay phim."

"Ừ, tôi biết, quay thế nào rồi?"

"Sắp đến cảnh quan trọng rồi, đoán chừng sẽ đóng máy nhanh thôi."

Chỉ là một bộ phim điện ảnh, thời gian quay cũng chỉ khoảng một tuần hơn, Lục Chi Ưu và Song Jung Shin đều là diễn viên giỏi, tuy Song Jung Shin là người Hàn, nhưng tiếng Trung rất tốt, cho nên hai người trao đổi không có gặp khó khăn gì, tiến độ quay phim cũng rất nhanh.

"Chị Lục mấy bữa nay rất vất vả, dù gì cũng là phim hành động, cho nên khó tránh khỏi va chạm trầy da, bị thương bla bla..."

Thắm Trường An yên lặng lắng nghe.

"Được rồi được rồi, bác sĩ Thắm em không nói nữa, em đang bận, cúp trước nha."

"Ừ."

Trầy da?

Bị thương?

Thẩm Trường An đứng trong phòng khách, anh nhìn ánh nắng ban mai ngoài cửa sổ, tay nắm chặt điện thoại.

*

Phim hành động vất vả hơn so với phim thần tượng bình thường, ví dụ như ngày hôm nay Lục Chi Ưu đều phải quay cảnh hành động, cả ngày cứ bị treo trên dây cáp.

Giờ nghỉ trưa, Lục Chi Ưu bảo không có khẩu vị, cho nên không ăn, cô quay lại khu nghỉ ngơi, nằm nghỉ ở trên ghế, Khương Thang giúp cô hạ ghế xuống, để cho cô nằm thoải mái hơn.

Lục Chi Ưu kéo tấm chăn mỏng lên đắp, thời tiết ở Tân Giang lạnh hơn so với Ninh Hạ, hơn nữa bây giờ cũng đã vào thu.

Cô khép hờ mắt, tối hôm qua cô ngủ không được ngon, vì cả ngày hôm qua cũng đầm đía suốt, toàn thân từ xương sống đến thắt lưng đều đau, nhất là eo, hôm nay đau không đứng nổi, đạo diễn thấy dáng vẻ này của cô, muốn cô về khách sạn nghỉ ngơi trước vì dù sao thời gian quay phim vẫn còn dư dả.

Nhưng Lục Chi Ưu cương quyết từ chối, cô không muốn lãng phí thời gian, bây giờ cô chỉ muốn quay phim cho xong để nhanh chóng bay về gặp bác sĩ Thẩm, sau đó lấy lí do tai nạn lao động bắt ông chủ của cô cho nghỉ phép dài hạn.

Khương Thang mua đá bào matcha cô thích nhất, đang định gọi cô thì thấy cô đã ngủ, vì thế cậu nhẹ nhàng đặt đá bào một bên, để cho cô ngủ.

Ngay lúc cậu xoay người thì vừa lúc gặp Song Jung Shin đang đi tới.

Song Jung Shin gật đầu mỉm cười với cậu, Khương Thang gật đầu chào lại.

Anh nhìn Lục Chi Ưu đang nằm trên ghế.

"Cô ấy... ngủ rồi hả?" Anh hỏi.

Tuy phát âm tiếng Trung của anh hơi khó nghe, nhưng không hề cản trở giao tiếp, Khương Thang vẫn có thể hiểu anh đang nói gì.

"Ừ, ngủ rồi." Cậu trả lời.

Song Jung Shin gật đầu, "Ngủ thì thôi, tôi không quấy rầy nữa."

"Được".

Lục Chi Ưu nghỉ ngơi được một tiếng, lại bắt đầu nhanh chóng quay phim.

"Vả lại... anh là đồ tiểu nhân, tôi không phải là tiện tay cầm cái bóp của anh thôi ư... có cần thiết phải đuổi theo đến tận cùng thế không?"

Lục Chi Ưu đứng ở đầu đường, cô hơi khom người, hai tay chống lên đùi, thở hển hển.

"Theo đến tận cùng? Đừng nói nhảm nữa, mau trả lại cái bóp cho tôi." Song Jung Shin đứng cách cô không xa, dáng vẻ cao ngất, anh đuổi theo cô mấy con phố, cô mệt thở không ra hơi, thế mà anh chả hề hấn gì.

"Không phải tôi đã nói ư? Bóp tôi vút đi rồi, tiền cũng xài hết, anh còn muốn sao nữa?"

Lục Chi Ưu đứng thẳng người dậy, phút chốc trở lại dáng vẻ lưu manh.

Tuy Lục Chi Ưu giữ vững dáng vẻ lưu manh, nhưng trong lòng đã đau đến không thành lời, nhất là lúc đứng thẳng dậy, thắt lưng đau không chịu nổi, nhưng dù có đau cô cũng không thể biểu hiện ra được.

"Bóp vút? Tiền xài hết rồi?" Song Jung Shin cười như không cười.

Nói thật, Song Jung Shin diễn rất tốt, nhưng phát âm tiếng Trung của anh thật có thể khiến cô phân tâm.

Nhưng lúc quay thì Song Jung Shin diễn với cô nói bằng giọng mình, đến lúc chỉnh sửa hậu kỳ thì sẽ lồng tiếng.

"Đúng thế"

"Vậy cô nói xem... cô bồi thường thế nào cho tôi?" Khóe miệng Song Jung Shin nở nụ cười, chân dài từng bước từng bước đến gần cô.

"Này này này... anh muốn làm gì..." Lục Chi Ưu vừa nói vừa lùi lại phía sau.

Thấy Song Jung Shin càng lúc càng đến gần, Lục Chi Ưu bèn nhấc chân lên mà chạy, nhưng chạy chưa được vài bước đã bị Song Jung Shin tóm áo lại.

Lục Chi Ưu linh hoạt xoay một vòng thoát khỏi khống chế của anh.

Lục Chi Ưu treo người lên dây cáp, không khách khí đá chân về phía anh, Song Jung Shin nghiêng người tránh thoát.

Anh nhanh nhẹn nắm lấy mắt cá chân của cô.

Lục Chi Ưu bị dây cáp kéo bay lên, hai người cùng đeo dây cáp, cảnh này đã được học vài động tác võ thuật trước đó, nên bây giờ hai người vận dụng khá linh hoạt, không quan tâm việc khiến người xem có cảm giác sôi trào, cho nên phần hậu kỳ có thể thêm vào kỹ xảo 5 xu để tăng tính hấp dẫn.

"Cắt".

Đạo diễn hô lên.

Dây cáp chậm rãi thả Lục Chi Ưu xuống, vừa chạm đất, Lục Chi Ưu liền ngồi bệt xuống, thắt lưng của cô bây giờ đau quá.

Song Jung Shin đi đến chỗ cô.

"Có sao không?"

Sắc mặt Lục Chi Ưu hơi tái, cô ngẩng đầu nhìn anh rồi lắc đầu.

"Không sao, tôi ngồi một lát là được rồi." Cô nói.

"Tôi đỡ cô sang bên kia ngồi nghỉ nhé." Anh vươn tay đỡ cô.

Lục Chi Ưu nhìn anh vươn tay sang đỡ cô.

"Không cần đâu..."

Đúng lúc này, Khương Thang đi đến.

"Chị Lục, chúng ta đến chỗ nào đó nghỉ một lát đi."

"Ừ."

Khương Thang đỡ Lục Chi Ưu đứng dậy, dìu cô đến bên khu nghỉ ngơi ngồi nghỉ một lát.

Song Jung Shin nhìn bóng dáng rời đi của Lục Chi Ưu.

Khóe môi anh bỗng nhiên nở nụ cười, người đại diện của anh đi tới.

"Sao, bị từ chối mà còn cười được hả?"

"Ờ? Không lẽ tôi phải khóc hả?"

Hai người nói tiếng Hàn với nhau.

"Nhưng mà cô ấy đã có bạn trai rồi, cậu cũng biết mà? Hơn nữa người ta cũng đẹp trai không thua gì cậu đâu."

Song Jung Shin nhìn anh ta.

"Hiang, tôi có nói tôi thích cô ấy hả?"

"Hả? Không thích cô ấy sao cậu lại ân cần thế, cô ấy có phải gu của cậu đâu."

Song Jung Shin, "..."

"Chỉ thưởng thức, thưởng thức đó? Thật là." Song Jung Shin lắc đầu với anh ta, vừa lắc đầu vừa sải chân dài bước đi.

Người đại diện nhìn bóng anh rời đi, nhẹ nhàng cười.

"Thằng nhóc này."

*

Hơn 9 giờ tối còn có một cảnh diễn dưới mưa.

Lục Chi Ưu đã thay quần áo xong xuôi.

Cô mặc một bộ váy liền màu xanh nhạt, giày mũi nhọn màu trắng.

Mái tóc đen dài được vén ra sau, cô im lặng đứng giữa ngã tư đường.

Đây là bộ đồ nữ duy nhất của Lục Chi Ưu trong bộ phim này, bởi vì mấy bộ trước của Lục Chi Ưu đều là đồ nam, tóc cũng được búi lên, đội nón vào, cách ăn mặc rất trung tính.

Cảnh quay này là lần đầu tiên nữ chính mặc đồ nữ chờ Hà Huống, nhưng Hà Huống lại không đến, vẻ mặt cô từ vui sướng dần dần ảm đạm, đến cuối cùng tuyệt vọng, chính là một khảo nghiệm của diễn nội tâm.

Lục Chi Ưu đứng ở đó, ánh đèn vàng hai bên đường chiếu xuống.

Cô nắm chặt hai tay, hơi cúi đầu, lúc ống kính phóng to lên, có thể thấy trên gương mặt cô mang theo ý cười, khóe môi cô hơi gợi lên, cô lúc thì ngẩng đầu nhìn ở góc cuối ngã tư đường, lúc thì lại cúi đầu lấy chân đá hòn đá bên cạnh.

Cô đã nói với anh, hẹn gặp nhau ở chỗ này.

Nhưng thời gian chậm rãi trôi đi, trong lòng cô ngày càng bất an, gương mặt hiện lên vẻ mất mát, ánh mắt nhìn xa xăm, hy vọng anh sẽ xuất hiện trong tầm mắt cô, nhưng cô ngóng trông rồi lại chờ đợi.

Hà Huống vẫn không xuất hiện.

Nụ cười trên mặt đã biến mất tăm, ánh mắt chứa đựng sự tuyệt vọng, khóe mắt long lanh ánh nước, cô cố gắng mở to hai mắt để nước mắt không rơi xuống.

Hà Huống chắc sẽ không đến đâu.

Cũng đúng, anh là đội trưởng đội cảnh sát, anh là cảnh sát, cô là kẻ trộm, cảnh sát làm sao thích một kẻ trộm như cô, cô và anh cách nhau một trời một vực, hai người họ vĩnh viễn không thể nào ở cùng nhau.

Cô chậm rãi mỉm cười, nhưng nước mắt nơi khóe mi lúc cô nở nụ cười đã chảy xuống.

Cứ như thế, gương mặt cô vẫn mang theo nụ cười như cũ.

Trời bắt đầu đổ mưa, mưa to rơi lên mặt cô, gió to ùn ùn thổi tới, bầu trời bắt đầu nổi sấm sét "đùng đùng".

Dĩ nhiên, đây là mưa nhân tạo của đoàn phim, tiếng sấm cũng là hiệu ứng đặc biệt.

Không lâu sau, mưa bắt đầu rơi, tóc và áo quần Lục Chi Ưu nhanh chóng thấm ướt, cô đứng dưới mưa, nước mưa rơi lên mặt cô, đã không còn nhận ra trên mặt cô là mưa hay nước mắt.

Không khí trong trường quay cực kỳ im lặng, ngoại trừ tiếng mưa và tiếng sấm thì không còn âm thanh nào khác.

Mọi người im lặng nhìn Lục Chi Ưu đang khóc dưới mưa, dần dần bị diễn xuất của cô thuyết phục, cảnh diễn nội tâm này đã được cô xử lý vô cùng nhuần nhuyễn.

Song Jung Shin đứng bên cạnh đạo diễn, anh nhìn Lục Chi Ưu dưới mưa, cô đang ngồi xổm trên mặt đất, toàn thân run rẩy, không biết là đang diễn hay đang run vì lạnh.

Anh thoáng nhìn đạo diễn, dường như ông ấy vẫn chưa hồi hồn, lúc này đã có thể cắt được rồi, thế nên anh khều khều đạo diễn.

Đạo diễn hồi hồn, ông mờ mịt nhìn anh.

Song Jung Shin chỉ chỉ lên màn hình, ông mới sực tỉnh.

"Cắt!" Đạo diễn vội vàng hô lên.

"Dừng mưa lại thôi!"

Cơn mưa to nháy mắt liền tạnh.

Khương Thang cầm khăn lau vội vàng chạy về phía Lục Chi Ưu.

Lục Chi Ưu lấy khăn quấn chặt người mình, vài phút sau thân thể mới bắt đầu ấm lên.

"Chi Ưu à, hôm nay cô vất vả rồi, mau về nghỉ sớm đi." Đạo diễn nói với cô.

Sắc mặt cô tái nhợt, môi trắng bệch, không có tí máu nào.

"Cám ơn đạo diễn."

Sau khi kết thúc công việc, Khương Thang đưa áo khoác cho cô mặc vào rồi mới đưa cô về khách sạn.

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Hóa Ra Tối Qua Không Phải Mơ

Khương Thang nhìn qua kính chiếu hậu thấy Lục Chi Ưu quần chần thành một cục.

"Chị Lục, em đưa chị đến bệnh viện nha."

"Không... không sao đâu, mai là ngày quay cuối rồi... chị cố một chút là được..."

Khương Thang lắc đầu, cô nói chuyện không có hơi, thân thể đã thế này rồi mà còn muốn quay phim tiếp.

Cuối cùng cũng không lay chuyển được cô, Khương Thang chỉ có thể đưa cô về khách sạn.

"Cậu về nghỉ đi, sáng mai nhớ đón tôi đấy."

"Dạ được... vậy chị nhớ nghỉ ngơi cho tốt nhé."

"Ừ, biết rồi mà."

Lục Chi Ưu xoay người đóng cửa, cô lê cơ thể mệt mỏi vào phòng tắm.

Lục Chi Ưu vào phòng tắm rửa qua loa, sau đó bước ra, tóc cũng không thêm sấy mà ngủ luôn.

Nhưng lưng thì đau, đầu thì mơ màng khiến cô không thể nào ngủ được, không biết đã qua bao lâu, cô mới mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ.

Khoảng 11 12 giờ, cô vì đau mà tỉnh dậy, vừa đau lại vừa sốt, trên trán cô toàn là mồ hôi.

Cô kéo chăn, cuộn người lại, trên mặt không còn một giọt máu, đôi môi cũng tái nhợt.

Cô bây giờ rất muốn khóc, nhưng lại không khóc được.

Không biết kéo dài bao lâu, điện thoại cô bỗng dưng vang lên.

Cả phòng ngủ tối đen bỗng chốc xuất hiện tia sáng.

Trễ thế này ai còn gọi cho cô vậy?

Lục Chi Ưu chậm chạp vươn tay lấy điện thoại đặt trên tủ đầu giường.

Không nhìn xem ai gọi, cũng có thể với trạng thái của cô bây giờ không thể nhìn rõ xem ai gọi đến.

Ngón tay run rẩy ấn nhận cuộc gọi.

"A lô?" Giọng nói của cô vô cùng yếu ớt.

"Anh đây."

Giọng nói Thẩm Trường An xuyên qua điện thoại truyền tới tai của Lục Chi Ưu.

"Bác sĩ Thẩm..." Hốc mắt Lục Chi Ưu lập tức đỏ lên.

"Sao vậy em?" Thẩm Trường An hỏi, giọng nói đầy lo lắng.

"Không có gì... chỉ là em nhớ anh..." Lục Chi Ưu cố gắng làm cho giọng nói của mình thật bình tĩnh.

"Ừ, anh cũng nhớ em"

"Bác sĩ Thẩm, ngay mai quay xong là em có thể trở về rồi, anh nhớ đến đón em đấy."

"Đương nhiên rồi, anh nhất định sẽ đến đón em mà."

Nước mắt Lục Chi Ưu vừa rơi xuống, cô liền lấy tay lau đi.

"Em khóc hả?"

"Không... không có, sao lại khóc chứ?" Lục Chi Ưu nhanh chóng đáp lại.

Lục Chi Ưu nói chuyện với Thẩm Trường An một lúc, cô sợ lát nữa không nhịn được mà khóc nên nói vài câu rồi cúp máy.

Sau khi cúp điện thoại, phòng ngủ lại rơi vào bóng tối im lặng, Lục Chi Ưu ôm chăn nghện ngào.

"Reng reng... reng reng..." Chuông cửa bỗng nhiên vang lên.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu lên.

"Reng reng... reng reng."

Chuông cửa tiếp tục vang lên.

Cô chậm rãi đứng dậy, mở đèn ngủ, rồi bước ra ngoài cửa.

"Ai vậy?" Tuy đầu cô bây giờ rất đau nhưng vẫn cảnh giác hỏi.

Lục Chi Ưu đợi vài giây, bên ngoài không có ai đáp lại, vì thế cô xoay người định về giường ngủ.

"Anh đây."

Ngay lúc Lục Chi Ưu còn chưa rời khỏi, cách một cái cửa, cô nghe được giọng nói quen thuộc ấy.

Thẩm... Trường An...

Lục Chi Ưu xoay người chạy đến cửa vội vàng mở cửa ra.

Cô nhìn người đứng ngoài cửa, trên mặt anh nở một nụ cười nhẹ nhàng nhìn cô.

Lục Chi Ưu không nhận được bồ nhào đến.

Thẩm Trường An ôm chặt cô vào lòng.

Cô tựa lên người anh, nước mắt liền rơi xuống, ướt đầm áo sơ mi của anh.

Trên người anh hơi lạnh, thân thể cô lại nóng vô cùng.

Thẩm Trường An xoay người bế cô lên, anh ôm cô vào phòng, tiện thể lấy chân đóng cửa phòng lại.

Lục Chi Ưu úp mặt vào vai anh, rất nhanh Thẩm Trường An đã cảm nhận được nước mắt của cô.

"Ngoan nào, đừng khóc" Anh đặt cô lên giường, đưa tay vuốt vuốt tóc cô.

"Không phải là anh đã đến từ sớm rồi chứ... lúc gọi cho em... anh đang đứng ngoài cửa hả..." Lục Chi Ưu nghẹn ngào hỏi.

"Ừ, đúng rồi" Thẩm Trường An nhẹ nhàng đáp.

Lục Chi Ưu nằm trong lòng anh, nóng hổi như lò lửa.

"Anh..."

"Nào, mau ngủ đi." Thẩm Trường An ôm Lục Chi Ưu nằm trên giường, anh ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vuốt bả vai cô.

Không biết do Lục Chi Ưu quá mệt hay do có Thẩm Trường An bên cạnh nên yên tâm, không lâu sau cô đã chìm vào giấc ngủ.

Thẩm Trường An nhìn gương mặt ngủ say của cô, hai má cô ửng hồng, vài sợi tóc ướt dính trên trán, anh nhẹ nhàng tết tóc cho cô.

Sau đó anh chậm chạp rút người rời khỏi, để Lục Chi Ưu nằm lên giường, đắp chăn cho cô.

Thẩm Trường An nhìn cô rồi quay lại phòng khách, lấy nước đá trong tủ lạnh ra, rồi lấy khăn bọc lại.

Anh nhẹ nhàng xốc chăn lên, kéo áo của cô lên, cái eo trắng nõn quả nhiên bị bầm một mảng, nhìn mà thấy ghê người.

Thẩm Trường An dịu dàng đặt cái khăn đã quấn đá lên eo cô, trong lúc ngủ dường như Lục Chi Ưu cảm giác được hơi lạnh, cô co rụt người lại.

Lúc eo bị thương có thể dùng khăn quấn đá chườm lạnh có thể tan máu bầm, hơn nữa đá còn có tác dụng giảm đau.

Cả đêm Thẩm Trường An đều túc trực bên cạnh Lục Chi Ưu. Sau khi giúp cô xử lý vết thương, anh bắt đầu tìm cách hạ sốt cho cô.

Anh cứ ghé vào giường cô như thế, lấy khăn vắt nước ấm, sau đó đắp lên trán cho cô, bởi vì Lục Chi Ưu sốt cao, không tới vài phút khăn ấm đã biến thành khăn nóng, cho nên cứ qua vài phút anh lại đổi khăn cho cô, cứ lặp lại như thế.

Đến gần sáng Lục Chi Ưu mới hạ sốt.

Có lẽ là do có Thẩm Trường An bên cạnh, Lục Chi Ưu có một đêm ngon giấc.

Cô đưa tay sờ sờ trán, không còn nóng, thắt lưng cũng không còn đau như tối qua.

Cô loáng thoáng nhớ ra, đêm qua hình như Thẩm Trường An đã đến, nhưng phòng ngủ không có một bóng người, trừ cô ra không có người khác, không lẽ đêm qua là ảo giác của cô ư.

Cô xốc chăn ra định xuống giường, chưa bước chân xuống thì thấy cái thau nước đang đặt cạnh giường và cái khăn vắt trên thành thau.

Đêm qua không phải là mơ!

Thẩm Trường An thật sự đã đến đây!

Lục Chi Ưu vui vẻ bước chân trần xuống giường, mở cửa phòng chạy ra phòng khách.

Nhưng trong phòng khách cũng không có ai, phòng tắm cũng thế, chỗ nào cũng không thấy bóng dáng của Thẩm Trường An đâu hết.

Lục Chi Ưu không khỏi mất mát đứng bên cạnh cửa sổ, không lẽ tối qua mình mộng du tự chườm khăn cho mình, Thẩm Trường An không có đến đây?

"Dậy rồi hả, sao lại đi chân trần, có biết mình vừa mới hết sốt không?"

Ngay lúc Lục Chi Ưu đang mất mát, phía sau truyền đến giọng nói của Thẩm Trường An.

Cô quay đầu lại, nhìn thấy Thẩm Trường An, trong tay anh còn bưng chén cháo nóng hổi.

Anh bưng chén cháo đến bàn ăn ở phòng khách, vừa đặt cháo lên bàn, đã thấy Lục Chi Ưu chạy như bay đến.

Hai tay anh đón lấy ôm cô vào lòng.

"Em còn tưởng hôm qua là mơ chứ!" Lục Chi Ưu tựa lên ngực anh, dịu dàng nói.

"Ngốc quá"

Thẩm Trường An vỗ vỗ bả vai cô, tay sờ lên trán cô.

"Gần hết sốt rồi." Anh nói.

"Anh chăm sóc em cả đêm qua sao?" Mắt Lục Chi Ưu hơi cay cay.

"Nếu không thì sao? Được rồi, mau đi đánh răng đi rồi ra ăn nè."

"Được" Lục Chi Ưu xoay người đi đến phòng tắm.

"Đội đã" Thẩm Trường An gọi cô.

Anh nhìn chân cô, rồi cởi giày mình ra, ngồi xổm xuống, giúp cô mang giày của mình vào.

"Được rồi, đi đi"

Lục Chi Ưu nhìn giày dưới chân mình, cong môi.

"Được"

Lục Chi Ưu vào phòng tắm nhanh chóng đánh răng rửa mặt.

Cô ngồi vào bàn, nhìn bữa sáng Thẩm Trường An làm cho mình.

Bữa sáng chính là cháo bạch ngọc, được nấu từ gạo tẻ, hành và cải trắng.

Sau khi nấu gạo tẻ xong, rồi thêm cải thảo vào, cải cải thảo chủ yếu chọn phần giữa, sau đó lại thêm vào hành tây cắt khúc và gừng, cứ nấu đến khi cải và hành mềm ra, cháo như là có thể tắt lửa, khi mở nắp có thể cho thêm rau mùi.

Còn có một chén trứng hấp thơm mềm.

Trứng hấp mềm mịn, trên mặt còn rắc ít hành lá.

"Nhìn cái gì, mau ăn đi"

Lục Chi Ưu nhìn anh.

"Anh nấu bữa sáng ở đâu thế. ở đây đâu có phòng bếp đâu?"

"Dùng phòng bếp của khách sạn."

"Được rồi, đừng hỏi nữa, mau ăn đi, em không đói hả?"

"Đói chứ..." Lục Chi Ưu cúi đầu ăn cháo, mùi cháo thơm thơm, vị lại tinh khiết, vào miệng tiền tan ra.

Trứng hấp rất ngon, mềm mềm, nước trong trứng hấp cũng ngon nữa.

Sau khi Lục Chi Ưu ăn hết cháo và trứng hấp, cái bụng đói meo cả tối của cô đã dễ chịu hơn.

Thẩm Trường An dọn chén đem về phòng bếp.

Lục Chi Ưu nhìn điện thoại, không nhìn thì thôi, vừa nhìn liền hết hồn.

Bây giờ đã hơn 9 giờ rồi!

Hôm nay đoàn làm phim của họ 7 giờ rưỡi đã bắt đầu quay rồi.

Sao Khương Thang lại không đến đón cô?

Lục Chi Ưu vừa nghĩ vừa chạy vào phòng ngủ.

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu mở va li tìm quần áo.

"Em làm gì thế?" Anh hỏi.

"Em muộn rồi, đoàn phim 7 giờ rưỡi đã quay, bây giờ 9 giờ hơn, Khương Thang cũng thiết tình, giờ cũng không đến đón em, em phải trừ lương nó mới được..." Lục Chi Ưu vừa tìm quần áo vừa lải nhải.

"Cậu ấy có đến."

"Đến rồi?" Lục Chi Ưu dừng tay, "Đến sao không kêu em?"

"Anh bảo cậu ấy đi rồi."

"Hả..."

"Anh bảo cậu ấy xin nghỉ giúp em, xin cho em nghỉ vài ngày."

"Xin nghỉ?"

Lục Chi Ưu đến bên cạnh Thẩm Trường An.

"Ừ"

*****

Thất tịch vui vẻ~~~~

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cửu Cận
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Lục Chi Ưu À, Chúng Ta Kết Hôn Nhé!

"Nhưng em chỉ cần cố thêm một ngày nữa là có thể đóng máy rồi."

"Em bệnh thành thế này rồi mà còn muốn quay nữa hả, em còn cần thất lưng nữa không, còn cái eo thon nữa này." Ánh mắt Thẩm Trường An nhìn xuống thất lưng của cô.

Lục Chi Ưu hơi xấu hổ.

Hả... Eo thon?

"Hôm nay em ở khách sạn nghỉ ngơi cho anh, nghỉ không đủ tuyệt đối không được làm việc."

Nghe Thẩm Trường An ngang ngược nói như thế, trái tim thiếu nữ của Lục Chi Ưu đập "thình thịch" không ngừng.

Má ơi, Thẩm Trường An thế này đẹp trai chết đi được!

Thẩm Trường An bế Lục Chi Ưu bước đến bên giường.

Anh đặt cô lên giường.

"Đúng rồi, Thẩm Trường An anh không đi làm hả? Sao lại đến đây?" Lục Chi Ưu tựa vào ngực anh hỏi.

"Anh xin phép nghỉ."

Thẩm Trường An nhớ đến vẻ mặt kinh ngạc của viện trưởng hôm qua lúc anh xin phép.

Từ lúc anh đi làm đến giờ, trừ mấy ngày lễ, anh chưa bao giờ xin nghỉ phép lần nào, nửa ngày cũng không, hơn nữa mỗi khi bệnh viện có tình huống đột xuất, mấy ngày lễ lộc anh cũng không hề than phiền.

Cho nên lúc nghe anh xin nghỉ phép, viện trưởng vô cùng sáng khoái ký cho anh nghỉ dài hạn.

"Xin phép à..."

"Ừ, bây giờ nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ đi."

"Vậy anh ngủ cùng em."

Lục Chi Ưu thấy quàng thâm dưới mắt anh, đêm qua chắc chắn anh không được nghỉ ngơi rồi.

Thẩm Trường An đặt cằm lên đỉnh đầu cô.

"Ừ."

Thẩm Trường An lên giường ôm lấy cô.

Lục Chi Ưu ghé vào lòng ngực anh, đôi tay ôm chặt lấy anh.

Không lâu sau, hai người đều tiến vào mộng đẹp.

Lúc tỉnh dậy đã là buổi chiều.

Lục Chi Ưu tỉnh dậy trước, cô nghiêng đầu nhìn ánh nắng chiều bên ngoài cửa sổ.

Màu cam cam của vỏ quýt, kéo dài đến tận chân trời.

Không lâu sau, Thẩm Trường An cũng tỉnh dậy.

"Dậy rồi hả?"

"Ừ."

"Đói bụng chưa?"

"Đói..."

Thẩm Trường An cười cười, rồi sờ trán cô.

"Chúng mình ra ngoài ăn gì nhé?"

"Được."

Thế là hai người sửa soạn một chút, đi đến nhà hàng của khách sạn ăn cơm.

Lục Chi Ưu và bạn trai cùng nhau xuất hiện tại khách sạn ăn bữa tối, khiến cho mọi người đều chấn động.

Sau khi ăn xong, Lục Chi Ưu đòi Thẩm Trường An dắt cô ra ngoài shopping, Thẩm Trường An không muốn đưa cô ra ngoài, bây giờ đã tối, Tân Giang vốn dĩ lạnh, cô vừa mới hết cảm chưa được bao lâu, nên Thẩm Trường An từ chối không chút suy nghĩ.

Lục Chi Ưu lại bắt đầu giở trò, bảo nếu Thẩm Trường An không dẫn cô ra ngoài, cô sẽ ở lì ở nhà hàng không đi, Thẩm Trường An

thật bó tay với vẻ mặt lưu manh của cô.

Cuối cùng không còn cách nào khác, anh đành phải đồng ý dẫn cô ra ngoài, với điều kiện chính là phải quay về phòng lấy áo, không thì không nói nữa, Lục Chi Ưu thấy anh nhường bước nên liền mừng như điên cùng anh quay về lấy đồ.

Rốt cục cô vẫn xem nhẹ Thẩm Trường An, đã bảo quay về lấy đồ, lấy xong là đi, thế mà sau khi Thẩm Trường An về phòng liền đóng cửa lại.

"Anh làm gì thế?" Lục Chi Ưu không hiểu anh đang làm gì.

"Em nói xem?" Khóe miệng anh nở nụ cười gian xảo.

"Thẩm Trường An, anh gạt em, thế mà lại gạt em."

"Anh không nói thế sao lừa em về được hả?"

Lục Chi Ưu tức giận, gương mặt múa vuốt bỏ nhào về phía Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An đỡ lấy cô, nhìn dáng vẻ căm tức của cô, sau đó cúi đầu hôn nhẹ lên môi cô.

Cô vội vàng che miệng lại.

"Em đang cảm mà, anh bị lây thì làm sao?"

Thẩm Trường An kéo tay cô xuống, cúi đầu tiếp tục hôn cô.

"Em mà không ngoan là anh hôn tiếp."

Lục Chi Ưu trừng mắt.

Thế mà lại uy hiếp cô, nhưng uy hiếp như thế thật quá dủ dãi, nhưng điều kiện tiên quyết chính là cô không bị cảm.

"Hừ, coi như anh giỏi."

Lục Chi Ưu lăm bằm đẩy anh ra, sau đó đi đến bên giường.

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu tự giác nằm trong chăn, nhìn cô tức giận phùng má, không khỏi mỉm cười dịu dàng.

**

Lục Chi Ưu ở trong khách sạn nghỉ ngơi ba ngày, Thẩm Trường An vốn còn định cho cô nghỉ thêm vài ngày nữa, nhưng Lục Chi Ưu sống chết không chịu, cô bây giờ đã khỏe rồi, thất lực cũng không đau nữa, hết sốt rồi, cho nên cô muốn nhanh chóng quay cho xong để quay về Ninh Hạ.

Thẩm Trường An không thể nào lay chuyển được Lục Chi Ưu, nhưng thấy cô mấy ngày nay vui vẻ thế, đã có thể nhảy nhót rồi, đúng là đã khỏe hơn nhiều, cho nên sáng nay Khương Thang đến đón cô đến phim trường, anh liền đi theo cô.

Sau khi đến nơi, Lục Chi Ưu nhiệt tình chào hỏi nhân viên công tác, bọn họ cũng nhiệt tình đáp lại, so với mấy bữa trước, Lục Chi Ưu đã khỏe hơn nhiều, mấy bữa trước đau bệnh nên ỉu xiu, bây giờ đã hồi phục, khí sắc tốt lên không ít.

Nhưng mấy cặp mắt chim ưng của nhân viên công tác liền lia đến Thẩm Trường An bên cạnh Lục Chi Ưu.

Đây không phải là Thẩm Trường An bạn trai của Lục Chi Ưu ư, thì ra người thật còn đẹp hơn cả trong ảnh, lại còn cao nữa chứ.

Mấy nhân viên nữ lại đến giờ mê trai.

OMG

Đẹp trai quá đi mất.

"Mê trai thì có thể, nhưng không được đụng chạm đâu đấy." Lục Chi Ưu vui vẻ trêu chọc bọn họ.

Mọi người đều bật cười.

Nữ thần hài hước quá, chọc cười mọi người, nhưng mà nam thần nữ thần rất xứng đôi.

Đạo diễn thấy Lục Chi Ưu đến nên bước tới.

"Sao rồi, đã khỏe chưa?" Đạo diễn quan tâm hỏi.

"Cám ơn đạo diễn đã quan tâm, đã khỏe rồi, nhưng vì tôi mà khiến mọi người chậm tiến trình, thật sự xin lỗi."

Đạo diễn lắc đầu, "Không có gì, trước đó cô bệnh mà vẫn kiên trì quay đã rất tốt rồi, hơn nữa lúc cô không có ở đây, chúng tôi đã quay mấy cảnh của những diễn viên khác, chỉ còn cảnh của cô và Song Jung Shin nữa thôi."

Bây giờ đạo diễn mới thấy Thẩm Trường An.

"Đây là..."

"Bạn trai của tôi." Lục Chi Ưu vui vẻ giới thiệu.

Thẩm Trường An gật đầu chào đạo diễn.

Đạo diễn cũng gật đầu chào lại.

Khí chất này, ngoại hình này, nếu anh có thể bước vào showbiz, tuyệt đối sẽ có tương lai tươi sáng.

"Đạo diễn, ông đừng nghĩ nữa, anh ấy tuyệt đối không vào showbiz đâu." Lục Chi Ưu vừa nhìn liền biết tâm tư của đạo diễn, cô cười nói.

"Ha ha... hiểu rồi hiểu rồi." Không ngờ tâm tư của mình đã bị Lục Chi Ưu nhìn thấu, đạo diễn sáng khoái cười to.

"Vậy tôi thay đồ nhé, chuẩn bị một lát là có thể quay rồi."

"Đi đi, đi đi."

Lúc Lục Chi Ưu đi thay quần áo, Thẩm Trường An và Khương Thang cùng chờ cô ở khu nghỉ ngơi.

Thẩm Trường An và Khương Thang đang trò chuyện thì thấy Song Jung Shin đi về phía này.

Song Jung Shin vừa nhìn đã nhận ra Thẩm Trường An.

Đây không phải là bạn trai của Lục Chi Ưu ư?

Ngoại hình rất đẹp trai, hơn nữa rất có khí chất.

Thẩm Trường An thấy Song Jung Shin nhìn mình nên ngược mắt nhìn anh ta.

Hai người nhìn nhau rồi cùng gật đầu.

Không lâu sau, Lục Chi Ưu đã thay đồ xong, chào Song Jung Shin rồi hai người tập kịch bản một lát, sau đó bắt đầu quay.

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu và Song Jung Shin diễn.

"Bác sĩ Thẩm, đây là lần đầu anh thấy chị Lục diễn đúng không?"

"Ừ."

"Có phải bất ngờ không, lúc chị Lục diễn và lúc bình thường là hai người khác nhau đúng không?"

"Đúng." Ánh mắt Thẩm Trường An vẫn dán chặt lên người Lục Chi Ưu.

Tuy rằng bình thường Lục Chi Ưu cà lờ phát phơ với anh, nhưng lúc diễn lại vô cùng chuyên chú, ít nhất lúc cô diễn, không thêm liếc mắt nhìn mình.

Anh nhìn cô đang treo trên dây cáp, thấy cô múa mấy động tác võ thuật trên không trung, nhìn thấy thế, anh vô cùng hoảng sợ, chưa bao giờ anh nghĩ quay phim sẽ như thế này.

"Cắt, cảnh này qua!"

Sau khi đạo diễn hô lên, Lục Chi Ưu nhanh chóng cởi dây cáp xuống, chạy đến cạnh Thẩm Trường An.

Lục Chi Ưu đẩy Khương Thang sang một bên, sau đó ngồi bên cạnh Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An cầm ly trà sữa nóng đưa cho cô.

Lục Chi Ưu cầm lấy hót một ngụm, rất ấm, là vị matcha cô yêu thích.

Anh vuốt tóc mái ra phía sau cho cô.

"Ngồi ở đây chán lắm đúng không anh?" Cô hỏi anh.

Thẩm Trường An lắc đầu, "Không đâu."

Lục Chi Ưu chưa nghỉ được vài phút, đã tiếp tục quay phim, cô hót một ngụm trà sữa thiệt to, rồi đưa lại cho anh, vội vàng chạy đi quay.

Hôm nay quay đến tận 10 giờ tối mới xong.

Mấy ngày trước cô bị nợ mấy cảnh quay cho nên hôm nay phải quay cho xong.

Sau khi quay xong, "Khoanh tay chịu trời" chính thức đóng máy.

Đạo diễn vốn dĩ mời mọi người đến dự liên hoan đóng máy, nhưng hôm nay Lục Chi Ưu quá mệt, hơn nữa cô vừa mới khỏe lại cho nên không tham gia được, sau khi kết thúc công việc liền quay về khách sạn cùng Thẩm Trường An.

Vì cô vẫn chưa khỏe hẳn, sau khi quay xong, bệnh cũ của Lục Chi Ưu lại tái phát, hai người không vội vã quay về, cô nằm lỳ ở khách sạn, sau khi khỏe hơn, hai người ở lại Tân Giang chơi thêm vài ngày rồi mới quay về.

Mấy ngày nay, bọn họ cứ như đi du lịch, đi khắp các con hẻm, dạo quanh mấy tòa nhà ở Tân Giang vài lần.

Sau khi tắm xong, Lục Chi Ưu gọi điện cho Khương Thang.

"Đã book vé máy bay chưa?" Cô hỏi.

"Chị Lục yên tâm đi, đã xong hết rồi, chuyến bay 11.30 trưa mai."

"Ừ, chị biết rồi, nghỉ sớm đi, cúp nha."

"Ok."

Sau khi cúp điện thoại, Lục Chi Ưu quay người liền thấy Thẩm Trường An đứng phía sau.

Thẩm Trường An nhìn cô, Lục Chi Ưu chạy đến bên anh.

Anh bế cô về giường, đặt cô lên giường, hai tay đặt lên vai cô.

"Anh làm gì thế?" Cô hỏi.

"Em nói thử xem?" Vừa nói xong, môi Thẩm Trường An liền áp xuống.

Ban đêm, đèn ngủ màu cam tỏa khắp phòng, Lục Chi Ưu nằm trong lòng ngực Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An vuốt ve mái tóc cô, đôi môi hôn lên trán cô.

"Chi Ưu à, anh yêu em." Giọng nói trầm thấp đầy khiêu gợi của anh vang lên.

Lục Chi Ưu trong lòng anh sửng sốt.

"Em cũng yêu anh." Cô ôm chặt lấy anh.

Thẩm Trường An đột nhiên đặt cô dưới thân, ánh mắt nhìn chăm chăm cô, thương yêu ngập tràn trong đôi mắt anh.

Anh nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô.

"Lục Chi Ưu, chúng ta kết hôn đi."

"Hả?" Lục Chi Ưu mở to mắt nhìn anh.

Tay anh che mắt cô lại.

"Kết hôn nhé."

"Được."

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cử Cạn
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Ngoại Truyện 1

1. Đăng ký kết hôn.

Ngày ấy từ Tân Giang quay về, vừa ra khỏi sân bay, Thẩm Trường An dẫn Lục Chi Ưu đến thẳng cục dân chính.

"Nhanh thế?" Lục Chi Ưu kinh ngạc hỏi anh.

"Nhanh hả?" Thẩm Trường An nghiêng đầu mỉm cười nhìn cô.

Lục Chi Ưu cong môi.

A~ hóa ra bác sĩ Thẩm còn gấp hơn cả cô nha~

Đến cục dân chính, anh và Lục Chi Ưu ngồi chờ, trước bọn họ là một đôi sắp trở thành vợ chồng.

Cô gái cứ liên tục quay đầu nhìn Lục Chi Ưu, cô ấy cứ cảm thấy bọn họ trông rất quen.

Sau vài giây.

"Chồng ời chồng, đây không phải là Lục Chi Ưu và Thẩm Trường An ư?"

"Ừ, đúng rồi" Người đàn ông quay đầu nhìn thoáng qua, nhưng khác với cô gái, anh ta tỏ ra lạnh nhạt hơn.

"Má ơi, Thẩm Trường An đẹp trai quá đi." Cô gái ôm má, vẻ mặt mê đắm.

"Không được mê trai!" Người đàn ông nhéo má cô gái kia.

Có người đàn ông nào có thể chịu đựng được khi người yêu khen người đàn ông khác trước mặt mình, mặc dù anh ta cũng cảm thấy thế.

"Đúng là đẹp chết người mà!" Cô gái yếu ớt nói.

Chàng trai, "..."

"Anh cũng thấy Lục Chi Ưu rất xinh đẹp" Một lát sau, chàng trai nói.

Vẻ mặt cô gái vốn dĩ còn đang mê trai nháy mắt trầm xuống.

"Không cho anh nhìn cô gái khác"

"Thế sao em ngắm người đàn ông khác?"

"Ặc... không ngắm nữa, chồng em vẫn đẹp nhất."

"Ừ... vợ anh cũng đẹp nhất."

Lục Chi Ưu ngồi sau nghe bọn họ nói chuyện, cảm thấy như đang bị ngược, đó giờ toàn là cô ngược người ta, bây giờ lại bị ngược lại, buồn quá đi thôi.

Thẩm Trường An nghiêng đầu nhìn Lục Chi Ưu, anh vuốt tóc cô, đột nhiên tiến đến bên tai cô.

"Trong lòng anh, em mới là người xinh đẹp nhất."

Lục Chi Ưu mở to mắt nhìn Thẩm Trường An.

Má ới má ới.

Hóa ra Thẩm Trường An cũng biết nói ngọt, mà lại ngọt đến bùi tai, Lục Chi Ưu đã bị giọng nói của Thẩm Trường An làm cho mê muội.

Lục Chi Ưu tựa vào lòng anh

"Trong lòng em, anh cũng đẹp trai nhất."

Hai người nhìn nhau cười.

Rất nhanh đã đến lượt hai người.

Vì vẻ ngoài quá đẹp, hơn nữa lại là nhân vật công chúng, cho nên ngay cả nhân viên của cục dân chính không nhận được mà mê mẩn, lén chụp thêm vài tấm hình.

"Được rồi, đầu sát lại một chút, mỉm cười nào."

Thẩm Trường An mặc áo sơ mi trắng quần âu đen, Lục Chi Ưu mặc một cái áo sơ mi cổ rộng màu trắng.

Hai người cùng nhau mỉm cười nhìn ống kính.

"Tách"

Người chụp hình chọn góc chụp, sau đó lưu lại khoảnh khắc đẹp để này.

Ngồi trên ghế phụ, Lục Chi Ưu cầm hai quyển sổ màu đỏ, khoe môi nở nụ cười xán lạn.

Từ hôm nay trở đi, cô đã là người có gia đình.

Bà Thẩm?

Cô thích cách gọi này.

Thẩm Trường An nhìn thấy cô mỉm cười cũng cười theo.

"Vui thế à?" Anh hỏi.

"Đương nhiên, từ nay về sau anh phải gọi em là phu nhân đấy, Thẩm phu nhân, bà Thẩm? Hì hì, em đều thích."

Thẩm Trường An thấy Lục Chi Ưu vui như thế, liền bị cô cuốn hút.

"Đúng vậy, phu nhân, vợ ời"

"Chồng ời ~"

Lục Chi Ưu cẩn thận bỏ giấy chứng nhận vào túi xách, cô nhìn ngoài cửa sổ, cảm thấy đây không phải là đường về nhà.

"Chúng ta đi đâu thế?"

Lục Chi Ưu thắc mắc.

Thẩm Trường An vừa lái xe vừa trả lời cô.

"Họp mặt gia đình."

"Hả?"

2. Họp mặt gia đình

Thật ra tối qua sau khi Lục Chi Ưu ngủ, anh đã thông báo ý của mình cho ba mẹ và ba mẹ vợ tương lai rồi.

Ba mẹ Thẩm đương nhiên đứng về phía con mình, nhất là mẹ Thẩm, vô cùng vui vẻ, bà muốn Lục Chi Ưu làm con dâu mình không phải ngày một ngày hai.

Về phần ba mẹ Lục, sau khi gặp nhau lần trước, hai người cũng không có ý kiến gì, hơn nữa ba mẹ Lục rất hài lòng với Thẩm Trường An, quan trọng là Thẩm Trường An biết nấu ăn, còn nấu rất ngon nữa, ba Lục rất hài lòng, giống như lúc trước, vợ không vui sẽ không nấu cơm, ông phải nhịn đói, tìm con gái thì nó cũng không biết nấu, hai cha con đều đói meo.

Như thế này rất tốt, sau này vợ không nấu cơm, ông có thể chạy đến nhà con gái ăn cơm chùa, hơn nữa con rể nấu ăn không hề thua vợ mình, đương nhiên, mấy lời này, vì tuổi thọ nên ông sẽ không nói với vợ đâu.

Thẩm Trường An đưa Lục Chi Ưu đến khách sạn Tiêu Hương.

"Trong này hả?" Lục Chi Ưu đứng trước cửa một phòng bao, hỏi Thẩm Trường An.

"Ừ, đúng rồi, vào đi." Thẩm Trường An ôm vai cô đẩy cửa phòng ra.

Vừa bước vào, Lục Chi Ưu liền thấy ngay ba mẹ Thẩm, anh hai Thẩm, và ba mẹ mình.

Không biết mẹ Thẩm và mẹ Lục đang nói gì mà cả hai người vô cùng vui vẻ.

"Tới rồi hả, mau vào." Ba Thẩm thấy bọn họ bước vào, vui vẻ tiếp đón.

Lục Chi Ưu ngồi xuống, Thẩm Trường An ngồi bên cạnh cô.

"Chào em dâu" Thẩm Lạc Dương mỉm cười nhìn cô, vẫy tay chào.

"Chào anh Thẩm" Lục Chi Ưu cũng cười với anh.

"Thằng hai cũng nhanh thật, công phu tìm bạn gái trong nháy mắt, lại kết hôn nữa, aiz..." Thẩm Lạc Dương cảm thán.

"Ai da..."

Mẹ Thẩm ngồi bên cạnh Thẩm Lạc Dương nghe anh nói xong, liền đánh vào gáy anh.

"Mẹ, sao mẹ đánh con?" Thẩm Lạc Dương sờ cái gáy bị mẹ đánh, đúng là không hề nhẹ tay tí nào.

"Mày còn nói mà không biết ngượng, thân là anh mà kết hôn sau em trai, còn ra thể thống gì nữa, mẹ hỏi mày khi nào mới kiếm cho mẹ một đứa con dâu hả?"

Con dâu?

A... nhắc đến con dâu, trong đầu anh không khỏi nghĩ đến Hứa Kiều, cô gái trông thanh thuần là thế nhưng lại rất bạo lực, không biết vì sao mà dạo này anh hay nhớ đến cô.

Aiz... đừng nói là bị trúng độc chứ?

Mẹ Thẩm lấy một hộp gấm từ trong túi xách ra.

"Chi Ưu, lại đây con." Bà gọi cô.

Lục Chi Ưu nhìn mẹ Lục, mẹ Lục ra hiệu với mẹ Thẩm, Lục Chi Ưu đứng dậy đi đến chỗ mẹ Thẩm.

"Chi Ưu à, mẹ cũng không có cái gì quý tặng cho con, đây là đồ gia truyền, mẹ tặng lại cho con."

Mẹ Thẩm mở hộp gấm ra, bên trong là một cái vòng ngọc óng ánh.

Lục Chi Ưu tuy không rành về châu báu, nhưng cô có thể nhìn ra vòng ngọc này quý giá thế nào.

"Mẹ Thẩm... món quà này quá quý... con..."

Mẹ Thẩm đặt cái hộp lên bàn, rồi kéo tay cô sang.

"Mẹ tặng quà cho con thì có cái gì quý hay không quý chứ?"

Mẹ Thẩm cầm vòng ngọc lên đeo vào cho cô.

"Ừ, rất đẹp, rất đẹp." Mẹ Thẩm khen ngợi.

Vòng ngọc Thẩm gia này có một đôi, là đồ gia truyền của Thẩm gia, đôi vòng ngọc này là cho vợ của Thẩm Lạc Dương và Thẩm

Trường An, mẹ Thẩm cứ nghĩ rằng sẽ tặng cho vợ của Thẩm Lạc Dương trước, nhưng không ngờ lại tặng cho vợ của Thẩm Trường An trước.

"Chị Chi, chị khách sáo quá" Mẹ Lục nói.

Ở chung được một lúc, mẹ Lục và mẹ Thẩm đã xưng chị gọi em với nhau.

"Khách sáo gì, sau này Chi Ưu cũng là con gái của chị mà."

"Ha ha ha..." Mọi người nở nụ cười, cả nhà đều hòa thuận vui vẻ.

Sau một bữa cơm, mọi người trò chuyện vô cùng vui vẻ, sau này đều là người một nhà.

3. Chụp ảnh cưới.

Sau khi Lục Chi Ưu đăng ảnh giấy chứng nhận kết hôn lên weibo, weibo của cô và Thẩm Trường An liền bùng nổ.

Nam thần nữ thần không nói tiếng nào liền yêu đương, im lặng kết hôn, đúng là ngược chó độc thân.

Ngày cưới của Thẩm Trường An và Lục Chi Ưu đã chọn được.

Phù dâu chính là Hứa Kiều, Lệ Dĩnh, Lâm Giang Nam và Kim Giai Giai.

Bạn bè chú rể ầm ỹ cả ngày, cuối cùng quyết định là Thẩm Lạc Dương, Thẩm Ngọc Luân và Mục Lạc.

Đương nhiên không thể thiếu thanh mai của cô - Hà Cẩn Duyên.

Cũng vào lúc này, mọi người mới biết quan hệ của Lục Chi Ưu, Cố Kỳ Hành và Hà Cẩn Duyên, khó trách Cố Kỳ Hành luôn giúp đỡ Lục Chi Ưu, ngay cả Hà Cẩn Duyên cũng thế.

Hóa ra bối cảnh của Lục Chi Ưu lại đặc sắc như thế.

Tiệc cưới mời rất nhiều minh tinh, ngay cả Khương Trừng không tham gia hoạt động cá nhân nào cũng tham dự hôn lễ của cô.

Còn có ảnh đế Cố Chánh Kinh và vài người có quan hệ tốt với cô.

Hôn lễ của Lục Chi Ưu không những có dàn phù dâu nhan sắc cao, phù rể cũng không kém.

Lễ cưới của cô theo kiểu Trung.

Lục Chi Ưu mặc hỉ phục của cô dâu cổ đại, trên đầu đội mũ phượng, toàn thân mặc cấm y, đầu đội khăn hỉ, quả thực đẹp vô cùng.

Lục Chi Ưu ngồi trên giường cưới. Trên giường phủ đầy cánh hoa hồng, và đậu phộng sống.

Hứa Kiêu và mấy cô gái ở trong phòng nói chuyện cùng cô.

Hứa Kiêu nhìn Lục Chi Ưu áo đỏ, nhin không được nói, "Không ngờ cậu mặc áo cô dâu cổ đại lại như thế!"

Lục Chi Ưu cười đắc ý, "Muốn khen mình đẹp thì cứ nói thẳng, đương nhiên, mình cũng biết mình đẹp mà."

Nghe cô nói xong, bốn người ở đây đều nhìn cô khinh bỉ.

Đúng là không nên khen cô, vừa khen liền vênh vào ngay.

Hứa Kiều ngồi bên cạnh Lục Chi Ưu.

"Thẩm Lạc Dương là anh của Thẩm Trường An hả?"

"Đúng rồi."

Tối hôm nay Hứa Kiều mới biết Thẩm Lạc Dương và Thẩm Trường An là anh em ruột, cảm thấy thế giới này thật nhỏ,

Thẩm Trường An là một người không thích uống rượu, nhưng hôm nay là ngày kết hôn của anh, mấy thằng bạn kia làm sao bỏ qua cơ hội tốt thế này, tất nhiên là sẽ xử anh rồi.

Cuối cùng khi Thẩm Trường An không uống nổi nữa, Thẩm Lạc Dương mới bắt đầu phát huy chức trách anh cả, thay anh chắn rượu.

Thẩm Trường An thừa dịp bọn họ không chú ý, lén quay về phòng.

Bọn người Hứa Kiều thấy chính chủ đã quay về, nên giải tán rời đi.

Trong phòng chỉ còn lại Lục Chi Ưu và Thẩm Trường An.

Thẩm Trường An đi đến trước mặt Lục Chi Ưu, nhìn cô rồi lấy tay vén khăn lên.

Cô hơi cúi đầu, anh nhìn thấy hàng lông mi xinh đẹp, đôi môi đỏ hồng của cô.

Anh ngồi xổm xuống trước mặt cô.

Lục Chi Ưu nhướn mắt nhìn anh, anh cũng nhìn cô.

Anh mặc bộ đồ chú rể màu đỏ, vô cùng ôn nhu, nhưng ánh mắt nhìn cô vô cùng nóng bỏng.

Thẩm Trường An chạm vào gò má cô, nhẹ nhàng vuốt ve.

Anh đẩy cô ngã lên giường, nhẹ nhàng hôn lên khóe môi cô.

Bên trong vô cùng kiều diễm.

"Rầm rầm rầm, rầm rầm rầm" Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa dồn dập.

Lục Chi Ưu bị Thẩm Trường An hôn tới tấp.

"Có... có người gõ cửa kia..."

Thẩm Trường An không hề dừng lại.

"Đừng quan tâm, bọn họ tới nháo động phòng đó."

Quả nhiên.

"Thẩm Trường An, mau mở cửa, bọn mình còn chưa nháo động phòng mà!"

"Thẩm Trường An, đồ xảo trá, dám không cho bọn mình nháo động phòng."

"Bọn mình muốn xem cô dâu!"

..

Tiếng đập cửa ngày càng to, ngày càng ồn ào.

"Nhưng mà bọn họ... umh..." Mối Lục Chi Ưu bị Thẩm Trường An chặn lại.

"Vợ ời, chuyên tâm một chút đi."

Lục Chi Ưu, "..."

CON ĐƯỜNG THEO ĐUỔI NAM THẦN

Tổng Cử Cạn
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Ngoại Truyện 2

"Dậy nào! Dậy nào!"

Lục Chi Ưu xốc chần lên!

"Thẩm Vạn Tuế, sao con lại ngủ trên giường anh con thế này?"

Cậu bé Trung Quốc dụi dụi mắt, sau đó ngồi dậy, vẻ mặt cậu bé không cảm xúc nhìn qua thằng nhóc Vạn Tuế đang nằm sấp bên cạnh mình.

Cậu bé nhìn Lục Chi Ưu, chào buổi sáng với mẹ xong rồi xuống giường đi vào phòng tắm.

Lục Chi Ưu nhìn bóng dáng lạnh lùng của cậu nhóc Trung Quốc, hơi đau tim, con trai lớn nhà mình toàn noi theo gương của Thẩm Trường An, lạnh lùng kinh khủng.

Lục Chi Ưu quay đầu nhìn Vạn Tuế, con trai lớn giống Thẩm Trường An, nhưng mà thằng nhóc nhỏ này cũng đâu có giống mình, cô nhìn Vạn Tuế đang chống hông ngủ nướng ngon lành kia.

"Vạn Tuế, dậy mau!"

Vạn Tuế lăn một vòng rồi lại ngủ tiếp.

"Vạn Tuế, con có dậy không hả?"

...

"Thảm Vạn Tuế!!"

"Nếu không dậy là nhịn ăn sáng đó nha!"

Thảm Trung Quốc sau khi rửa mặt xong đi ra khỏi phòng tắm, nhìn nhóc Vạn Tuế vẫn còn ngủ trên giường, nhẹ nhàng nói một câu.

"Em muốn ăn, em muốn ăn." Vạn Tuế bật dậy từ trên giường.

Lục Chi Ưu đỡ trán, cô sẽ không bao giờ thừa nhận thằng nhóc giống cô ở điểm này đâu.

"Dậy rồi thì mau đánh răng đi."

Nhóc Vạn Tuế còn say ngủ nhìn Lục Chi Ưu rồi lại nhìn Trung Quốc.

"Đi đánh răng."

Thảm Trung Quốc nhìn nhóc nói.

Vạn Tuế ngoan ngoãn bước xuống giường, lê dép lê vào phòng tắm.

Ánh mắt bắn tim của Lục Chi Ưu nhìn về phía Trung Quốc.

Wow, con trai cô đẹp trai thế?

Từ nhỏ tới giờ, có thể trị được nhóc Vạn Tuế cũng chỉ có Trung Quốc.

"Mẹ đừng cười với con như thế, con sợ lắm."

Lục Chi Ưu, "..."

Sau khi Vạn Tuế ra khỏi phòng tắm, nhìn anh mình còn đứng ở đó, đôi chân ngắn lon ton chạy về phía anh mình.

"Anh ơi, nắm tay nào" Nhóc Vạn Tuế đưa tay cho anh mình.

Trung Quốc nhìn nhìn, sau đó nhét hai tay vào túi, mặc kệ thằng bé, kiêu ngạo bước ra khỏi phòng.

Nhóc Vạn Tuế nhanh chân chạy theo, vừa chạy vừa kêu.

"Anh ơi, nắm tay, anh ơi nắm tay đi"

Lục Chi Ưu cũng bước nhanh theo hai đứa nhóc.

Trung Quốc và Vạn Tuế là hai anh em sinh đôi, dáng vẻ giống nhau y đúc, chiều cao cũng không chênh lệch bao nhiêu, nếu không phải vì tính cách khác nhau, Lục Chi Ưu khó mà phân biệt được hai đứa nhóc.

Trung Quốc vô cùng lạnh lùng, theo như mẹ Thẩm nói, cậu bé rất giống Thẩm Trường An hồi nhỏ, nhưng Thẩm Trường An là bên ngoài lạnh lùng, bên trong gian manh, cô chỉ mới thấy nhóc con nhà mình lạnh lùng thôi, gian manh thì vẫn chưa thấy.

Vạn Tuế là một bánh bao đáng thương, thường xuyên lợi dụng vẻ ngoài đáng thương của mình để đổi lấy sự yêu thương của người khác, lúc phạm lỗi, nhóc sẽ giả vờ tội nghiệp khiến người lớn không

thể nào giận được, nếu không trúng chiêu, nó lại ra chiêu sát thương chính là khóc âm trời khiến người khác đau đầu.

Về ngoài giống nhau như đúc nhưng tính tình lại khác nhau, hai anh em sinh đôi nhà Lục Chi Ưu đã khiến không ít người hâm mộ.

Về lạnh lùng và gian manh, có lẽ thật lâu về sau Lục Chi Ưu mới biết được, Trung Quốc trước mặt mình đây vẫn còn trong giai đoạn tu luyện, chưa đạt đến trình độ gian manh kia.

"Đến đây ăn cơm nào."

Nhóc Trung Quốc đi xuống, phía sau có một cái đuôi, nhóc Vạn Tuế kéo tay anh mình ra khỏi túi, rồi nhét tay mình vào.

Vì thế Trung Quốc đành phải kéo cái đuôi này đi theo.

"Chào buổi sáng, ba." Hai anh em đồng thanh chào.

"Chào buổi sáng." Thẩm Trường An mỉm cười.

Hai anh em ngoan ngoãn ngồi trên bàn ăn, Thẩm Trường An chia thức ăn cho hai đứa.

Bánh Trứng và Đại Hắc ghé vào chân hai đứa.

Thẩm Trường An nhìn Lục Chi Ưu đang đi tới, bước ra đón cô.

Lục Chi Ưu ngẩng đầu mỉm cười với anh, Thẩm Trường An nhìn cô, xúc động muốn hôn cô, Lục Chi Ưu vội vàng che môi lại.

"Không được, con còn ở đây mà."

Thẩm Trường An nở nụ cười, sau đó hôn lên trán cô.

"Vợ vất vả rồi."

Nhóc Vạn Tuế đang húp cháo thấy vậy liền tò mò hỏi.

"Vì sao ba hôn mẹ mà không hôn con?"

Thẩm Trường An mỉm cười, "Vì mẹ là hòn ngọc quý trên tay ba mà."

Lục Chi Ưu nở nụ cười.

(Miệng chồng càng ngày càng ngọt, phải làm sao đây, online chờ, gấp!!)

(A Tửu:hôn một cái là xong ㄟ(ㄟ ㄟ))

Đôi mắt lúng liếng của Vạn Tuế xoay một vòng, đột nhiên hỏi, "Mẹ là ngọc quý, vậy còn con thì sao?"

Thẩm Trường An, "..."

Lục Chi Ưu, "..."

Thẩm Trường An suy nghĩ một lúc, đang định nói thì nhóc Trung Quốc đang vui đầu ăn cháo ngẩng đầu lên, nói với Vạn Tuế, "Em là Ưu Lạc Mĩ của ba."

"A, em biết rồi em biết rồi, là ôm vào lòng bàn tay, vô cùng ấm áp." Nhóc Vạn Tuế vô cùng vui vẻ, cậu nhóc rất thích uống Ưu Lạc Mĩ.

(Ưu Lạc Mĩ: một nhãn hiệu trà sữa với câu quảng cáo, "Em là Ưu Lạc Mĩ của anh" "Vì anh muốn nâng niu em trong lòng bàn tay")

Nhóc Trung Quốc cúi xuống ăn một muỗng cháo, sau khi nuốt xong, nói.

"Sai rồi, nghĩa là khi uống xong có thể tùy tiện vứt đi."

Thẩm Trường An, "..."

Lục Chi Ưu, "..."

Ai bảo Trung Quốc không gian manh hả, bây giờ bắt đầu tu luyện rồi đây.

Nhóc Vạn Tuế nhìn anh trai mặt lạnh của mình một hồi, sau đó yên lặng cúi đầu húp cháo.

Sau khi ăn sáng xong, Lục Chi Ưu và Thẩm Trường An đưa hai anh đi nhà trẻ thì tận hưởng thế giới hai người.

Nói thật, từ khi có hai đứa nhóc này, lúc tụi nó còn chưa đi nhà trẻ, thế giới riêng của hai người quả thật ít đến đáng thương.

*

"Anh Trung Quốc, chúng ta cùng nhau xây lâu đài được không?"
Cô bé cột tóc hai chùm cầm một khối gỗ xếp hình chạy đến bên cạnh Trung Quốc.

Trung Quốc nhìn cô bé, "Đồ chơi con nít thế bạn tự chơi đi."

Cậu ngồi trên thảm, tiếp tục đọc sách trên tay mình.

Cô bé có hơi mắt mát nhìn cậu.

Nhóc Vạn Tuế vừa đi tới, cậu nhìn Trung Quốc đang đọc sách.

Trên đó toàn mấy người mặc áo dài dài màu trắng giống y như ba.

Cậu nhóc bấu môi.

Áo dài ba mặc có gì đẹp, cậu bé thích đồ của cậu Cẩn Duyên nhất, có lúc vừa dài vừa rộng, có khi vừa ngắn vừa ngẫu, hơn nữa tóc của cậu Cẩn Duyên cũng thế, lúc ngắn, lúc dài, cậu bé rất thích.

Lần trước cô giáo bảo mỗi người mang 3 quyển sách từ nhà lên để làm góc đọc sách, người ta toàn mang truyện cổ tích đầy màu sắc, anh cậu lại mang sách của ba theo, đã thế còn chiếm luôn phần sách cậu mang theo.

"Chúng ta xếp gỗ nhé?" Nhóc Vạn Tuế nói với cô bé kia.

Cô bé thấy Vạn Tuế và Trung Quốc giống nhau, mỉm cười.

"Được, chúng ta cùng nhau chơi nào."

Nhóc Vạn Tuế và cô bé vừa mới rời đi không lâu.

"Thầm Trung Quốc, chúng ta cùng chơi đi?"

Thầm Trung Quốc đang đọc sách, một cô bé tóc ngắn chạy lại.

Trung Quốc nhìn cô bé trả lời, "Không được."

Cô bé hựt hẫng.

"Sao không được?"

Trung Quốc ngẩng đầu nhìn cô bé hỏi, "Cậu có biết não có bao nhiêu dây thần kinh hay không? Virus gây bệnh có bao nhiêu loại?"

Virus là gì? Kháng thể là gì? Cái gì gọi là kháng thể?"

Cô bé ngơ ngác lắc lắc đầu.

"Cậu không biết thì chúng ta có gì để chơi?"

Nhóc Vạn Tuế nhìn cô bé bị anh mình hỏi đến ngu người, cậu bé lắc lắc cái đầu nhỏ.

Cậu nhóc lẳng lặng đi tới.

"Đi thôi, chúng ta đi xếp gỗ nhé?"

Mấy cô bé thế này một ngày không biết cậu đã dắt đi bao nhiêu người rồi nữa.

2. Tự bạch của Vạn Tuế.

Con là Thẩm Vạn Tuế, anh con là Thẩm Trung Quốc, con và anh hợp lại chính là Trung Quốc Vạn Tuế.

Các dì xinh đẹp không cần đoán, tên của hai đứa con là do mẹ đặt, bọn con được sinh vào ngày 1 tháng 10, lúc ấy lòng yêu nước của mẹ bùng nổ, vừa mở miệng đã đặt tên cho hai đứa bọn con.

Trung Quốc Vạn Tuế!

Đơn giản thế đấy.

Được rồi, bây giờ con sẽ giới thiệu gia đình con cho mọi người biết.

Đầu tiên, chắc mọi người đã biết, ba con chính là nam chính của truyện này - Thẩm Trường An, mẹ con là nữ chính - Lục Chi Ưu.

Vì sao ba con lại làm nam chính á?

Thật ra con cũng không biết nữa, các dì có thể đi hỏi tác giả, bà ấy sẽ trả lời cho mọi người biết.

Con rất vui.

Được rồi, con sẽ tiết lộ nhé.

Nhà con có 6 người, vì sao lại nói thế?

Bởi vì trừ ba, mẹ, hai anh em con thì còn có Bánh Trứng và Đại Hắc nữa.

Bánh Trứng và Đại Hắc là anh em tốt của con, anh không thích chơi với con, anh chỉ thích chơi với ba, ba chỉ thích chơi với mẹ, cho nên con chỉ có thể chơi với Bánh Trứng và Đại Hắc.

Con rất thích anh hai, bởi vì anh ấy rất tốt với con, rất cưng chiều con, cái gì cũng giúp con hết... được rồi, con sẽ nói thật vậy.

Bởi vì anh thường xuyên từ chối mấy bạn nữ, sau khi anh từ chối họ, con lại rủ họ đi chơi, 10 người thì có 9 người đi cùng con.

Thật ra con cũng rất yêu ba mẹ, lúc đầu con rất thích ngủ với mẹ, nhưng ba nói con đã lớn phải ngủ một mình, không được ngủ với mẹ, tuy con không tình nguyện nhưng vì ba nói anh con ngủ một mình nên con muốn học theo anh.

Vì thế con chỉ có thể ngủ một mình, nhưng con không thích, cho nên mỗi ngày sau khi anh ngủ con sẽ lén chạy đến phòng anh ngủ chung, tuy anh không được ấm áp như mẹ, nhưng có còn hơn không.

Con cứ nghĩ anh không biết con lén chạy đến ngủ chung với anh, nhưng có một đêm, con tỉnh vì lạnh, đang định lấy chăn đắp thì thấy anh ngồi dậy, sau đó lấy chăn của mình kéo qua đắp cho con, con mở to mắt nhìn anh, anh sờ sờ đầu con rồi nằm xuống ngủ.

Sau này con mới biết, thật ra anh luôn biết con và anh ngủ chung với nhau.

Điều cuối cùng con muốn nói chính là, con rất yêu ba, mẹ, anh và Bánh Trứng và Đại Hắc.

Toàn văn hoàn.